

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PART FOUR

HEARTLESS BOYS NEVER KISS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

S.J. SYLVIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KALPSIZ ÇOCUKLAR ASLA ÖPÜŞMEZ

SJ SYLVIS

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Sonsöz

Yazar Notu

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan SJ](#)

[Sylvis Güncel](#)

[kalın Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Kalpsiz Erkekler Asla

Öpüşmez Telif Hakkı ©

2022 S.J. Sylvis

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu çalışma bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantısalıdır.

Yayımlanmıştır: S.J. Sylvis

2022 sjsylvisbooks@gmail.com

Kapak Tasarımı: Danah Logan

Fotoğrafçı: Ren Saliba

Düzenleme: Jenn Lockwood

Düzenleme

Prova: On Pointe Dijital Hizmetler

YAZARIN NOTU

Kalpsiz Oğlanlar Asla Öpüşmez, St Mary's serisinin **bağımsız** bir kitabıdır ancak spoiler yememek için önce serinin geri kalanını okumanız tavsiye edilir! Kalpsiz Erkekler Asla Öpüşmez, olgun (18+) okuyuculara yönelik KARANLIK bir yatılı okul romanıdır. Bu kitap, içerdığı karanlık temalar (ağır dil, cinsel sahneler ve durumlar) nedeniyle karanlık olarak etiketlenmiştir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği TETİKLEYİCİLER içerdığını unutmayın. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

İyileşmeye ihtiyacı olan herkes için.

HOŞGELDİNİZ

W H E R L

HEARTLESS BOYS NEVER KISS

S.J. SYLVIS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trancey.org>

PROLOGUE

4 YIL önce

SLOANE

Yağmur oluktan aşağı süzülüyor, içine atlamayı düşündüğüm yemyeşil çalıların üzerine düşüyordu. Oturma odamızın balkonunda sıkışıp kalmış, annemle babamın davetlerinden eve erken dönmeye karar vermiş olmalarına lanet ediyordum. Düşük topuzumdan düşen saçlarımı fırçaladım ve beni balkona çeken kuşun pencereye doğru uçan kanadını ovmaya devam ettim.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve hemen en iyi arkadaşım Willow'a bir mesaj gönderdim.

Ben: Gizlice çıkarken annemler geri geldi, ben de balkona çıktım. Kalmazlarsa bir dakika sürer. Bu durumda, atlamak zorunda kalacağım ve muhtemelen boynumu kıracağım.

Bu tam olarak doğru değildi. Teknik olarak zaten balkondaydım çünkü kuşun kapıdan içeri uçuşunu duymuştum ama benimle ilgili gerçek olan bir şey varsa o da hayvanlara olan sevgimdi.

Bir dalın hafifçe kırılması dikkatimi telefonumdan uzaklaştırdı ve küçük kuşla ilgilenmeye geri döndüm. Topallaya topallaya demir çubukların yanına gidip kendini yeniden uçmaya hazırlarken iç geçirdim. Annemle babamın kapıyı açıp beni çömelmiş bir halde, günah kadar dar kotum ve ölmüş büyükannemi mezardan kaldıracak tişörtümle küçük bir kuşu yarısı kırık kanadıyla uçmaya teşvik ederken görmemelerini umuyordum.

Ailem benden sadece haberlerde ve gazetelerde Belediye Başkanı McCann'in tatlı, sadık kızı olarak ilan edilen o uysal genç kadın olmamı beklemiyordu, aynı zamanda eyaletin geri kalanı da bekliyordu. Galalarda ve bağış toplama etkinliklerinde başım o kadar çok okşandı ki, bir gün köpek gibi havlayarak uyanmayı bekler oldum.

"Beatrice, neden hepimize içecek bir şeyler getirmiyorsun?"

Bakışlarımı balkon kapısına yönelttim, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. *Annem içki mi getiriyor? Angelica nerede?* Annemle babam hizmetçiye asla izin vermezdi, akşam dışarı çıktıklarında bile. Annemin topuklarının fayans döşeli zeminde çıkardığı takırtılar beni kendime getirdi ve tekrar telefonuma bakıp Willow'un adının açıldığını gördüm.

Willow: Cenazende konuşacağım, merak etme.

Sessiz kalmaya dikkat ederek hafif bir kahkaha attım. Willow ve ben ilkokuldan beri birbirimizden ayrılmazdık; ailelerimiz aynı politik çevrelerde çalışıyordu. Dördüncü sınıftan beri aynı seçkin özel okula gidiyorduk ve büyürken hep aynı aktivitelere katılmıştık. Willow teniste benden daha iyi olmasına rağmen yine de birlikte devam ettik ve ben bırakmaya karar verdiğimde o da bıraktı. Ailelerimizin toplantıları olduğunda Willow ve ben hep birlikte kaçardık. Üvey bir erkek kardeşi vardı ama annesiyle birlikte Fransa'da yaşıyordu, bu yüzden onunla hiç tanışmamıştım bile. Kendisine öyle davranılmasına rağmen Willow'un teknik olarak tek çocuk olmadığını hatırlamak zordu.

Annemin topuklu ayakkabıları arka planda hafifçe tıkırdarken Willow tekrar mesaj atmıştı.

balkon penceresi.

Willow: Bently nerede olduğunu soruyor. Ona gizlice çıktığını söyledim. Senin küçük bir kural bozucu olduğunu düşününce gözlerindeki heyecanı gördüğüme yemin edebilirim.

Seslerin giderek yükseldiğini duyarak bir kahkahayı daha bastırdım. Kuş sonunda uçma cesaretini bulmuştu ve doğrudan yere düşmediğinde sessiz bir alkış yaptım. Ailem hayvanları sevmemden ve bir gün onlarla çalışmak istememden *nefret* ediyordu, bu yüzden balkonda bir kuşu kurtarmış olmak daha da iyi hissettiriyordu. Bu onlara küçük bir "*F you*" gibiydi. '*Bir hayvanı sevmenin politikayla ne ilgisi var Sloane? İlgisi yok. Büyü artık.*

Tekrar iç çektim ama belli belirsiz bir bağırisı duyduğumda kulağımı zorlamak için nefesimi tuttum. *Bekle. Bu Willow'un babası mı?*

Ben: Hala balkonda mahsur kaldım. Ailen de buradaymış gibi görünüyor. Benim için Bently'nin dikkatini dağıt! Bu gece o gece olabilir.

Willow saniyeler sonra mesaj attı.

Willow: O gece gibi mi? Kahretsin. Ben de V'mi kaybedecek birini bulmalıyım. Kimi seçebilirim? Drake'i mi? O bu onuru seve seve yapar.

Nefesim kesildi.

Ben: Hayır. Bir domuzla yatar ve sonra da bununla övünür. Bunu ona verme.

Babamın sesini balkon kapısına yaklaşıırken duyduğumda elim telefonumu sıkıca kavradı. Sözlerindeki sessiz öfkeyi fark ettiğimde içimi bir sıcaklık kapladı. Babam mantıksız bir adam değildi. Bağırın ya da öfkelenen bir adam değildi. Öfkesi belli belirsizdi. Başa çıkmak için bir yol bulana kadar aklının bir köşesine yerleşen türdendi. Bu yüzden kolayca belediye başkanı seçildi. Gerektiğinde acımasız olabiliyordu ama aynı zamanda sofistike ve profesyoneldi. Bir keresinde iki politikacı arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuşum, kolayca sinsî olarak yanlış anlaşılabilir şekillerde akli dengesi yerinde değildi. Sevimli bir gülümsemesi ve mükemmel küçük bir ailesi olan bir adam kılığına girmiş bir otokrat. Bu yüzden bir gün zirveye tırmanacaktı - en azından anneme göre.

"Biliyoruz, Benedict." Telefonumu arka cebime attım ve içeride asılı duran tül perdelerin örttüğü balkon kapısına yaklaştım. Babamın sakin ve biraz da ürkütücü sesi arasında buzun bardakta çıkardığı şingirtılar duyulmuyordu. "Bildğini biliyoruz ve bu bilgiyle ne yapmayı planladığını da biliyoruz."

"Ne? Neden bahsediyor, Ben?" Arayan Willow'un annesiydi, her zamanki hafif ve neşeli sesi endişeyle dolup taşıyordu.

Sanki biri bardağın içindeki kehribar rengi sıvıyı çalkalıyormuş gibi, daha fazla buz şingirtısı duyuldu. Kalbim dört nala atmaya başladı ama nedenini bilmiyordum, içten içe Willow'la arkadaşlığımı etkileyecek bir şey olacağından emindim. *Hayır, aramıza hiçbir şey giremezdi. Ailelerimiz bile.*

"Nasıl öğrendin?" Willow'un babası balkon kapısına çok yakındı - o kadar yakındı ki

Nefes alışını duydum.

"Hükümette bağlantılarım olmadığını mı düşünüyorsun Benedict? Hadi ama, beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum. Ne de olsa valilik için yarışıyorum."

Antrede yankılanan keskin bir kahkaha duyuldu. "Bu sana yakışıyor, Derek. Sen de görevdeki diğer herkes gibi yozlaşmışsın."

"Oh, lütfen." Annem güldü ve omuzlarım çöktü. *Ne haltlar dönüyordu?* Telefonum tekrar titredi, arayanın Willow olduğunu biliyordum ama arkadaşlığımızın geri kalanını belirleyecek olan şeye kendimi fazlasıyla kaptırdığım için görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Neler oluyor?" Willow'un annesinin ağzından çıkan her kelimede bir keskinlik vardı. "Benedict mi?"

"Derek artık tanıyamadığım birine dönüştü. Olan biten bu." Ayak sesleri duyuldu ve Benedict tekrar konuşmadan önce birkaç saniye sessizlik oldu. *Farklı* iş bitiricilerle çalışıyorlar. Bizim gibi olmayan, ahlaki açıdan adil olanlarla. *Planlarını* tehdit edebilecek herkesi yavaş yavaş haritadan siliyorlar."

"Planları mı? Ne planları?"

"Devleti yönetmek için, lanet olası yozlaşmış makamın tepesine tırmanmak için." Benedict, kalbimin çarpıntısından ve evin arka planında *her zaman* mevcut olan hafif klasik müzikten bile duyabileceğim kadar yüksek sesle alay etti. Etrafımda hafif bir rüzgâr esti. "Tam uyum sağlayacaksın. Söyle bana, Derek. Kaç kişi?"

"Kaç tane ne?"

"Yerinizi korumak için kaç kişiyi öldürdünüz? Ofisteki ilişkileri korumak için kaç anlaşma yaptınız? Şimdi kesin vali seçileceksin, değil mi?"

"Kıskanmış gibisin."

"Spor olsun diye insan öldürdüğün için kıskanıyor musun? Derek, ne yapıyorsun? Bu planın bir parçası değildi."

Bu asla planın bir parçası
değildi."

*Bekle, ne? İnsanları öldürmek
mi?*

"Bazı kişilerin icabına bakılmadığı sürece plan ilerleyemez. Ahlaksız ve bu hükümetin temsil ettiği her şeye karşı olanları ortadan kaldırmazsam asla şu an olduğumdan daha fazlası olamayacağım."

"Ahlaksız mı?" Benedict bağırdı ve ben sıçrayarak başımı evin kenarına çarptım. Titreyen elim ağzımı kapattı ve Benedict'i tekrar duyduğumda şükrettim, kimsenin beni duymadığını biliyordum. "Ahlaksız olan sensin! İnsanları öldürüyorsun!"

"Düzeltilme." Babam sakin ve aklı başındaydı ama ben titriyordum. "Ben insanları öldürmüyorum." "Hayır, sadece bunu yapmaları için başkalarını tutuyorsun."

Annem araya girdi ve daha ilk sözünden gerginliği azaltmaya çalıştığını anladım. "Benedict,

hükümetin bilmediğı bir şey değıl bu. Bu tür işlerle ilgilenen özel, karaborsa ajansları var. Sen dünyanın ihtiyaç duyduğu türden bir siyasi iş bitiricisin.

basının ilgilenebileceği şeyler. Diğerleri... şey..."

"Yani bu her şeyi düzeltiyor mu Beatrice? Söylesene, Sloane ikinizin neyin peşinde olduğunuzu bilseydi ne derdin? Şu anda onun gözlerinin içine bakıp, sırf zirveye çıkabilmek için masum bir can almanın sorun olmadığını söyler miydin? *Hükümet zaten bildiği* için sorun olmadığını söyler miydin? Hükümetin halkla ilişkiler sorunları için düzelticileri var, evet. Ama insanları öldürmek?"

"Bu nafile." Bir duraklama oldu ve duyabildiğim tek şey ağır nefes alışımıydı. Zihnim bir tren kadar hızlı gidiyor, raylar boyunca her tümseğe çarpıyordu. "Bitir artık şu işi, Derek."

"Bu işi bitirelim mi?"

Hafif bir duraklama oldu ve sonra oturma odasının kapısı açıldı. Kilidin kalın tahtaya çarparken çıkardığı ağır sesin balkona kadar ulaşmasından anladım. Neler olup bittiğine bir göz atmaya çalıştım ama perde bana ve içeride olup bitenlere karşı bir pelerin gibiydi. Sessizlik mekânı doldururken havada soğuk bir ürperti uçuştı. Bir an sonra, beni ayakta tutacağını umarak demir çubuğa yaslandım.

"Bu kadar alçalacak mısın, Derek?" Willow'un babasının sözlerinin ardında artık öfke ve kızgınlık yoktu. Bunun yerine, sanki başına gelecekleri biliyormuş ve hiçbir çıkış yolu olmadığını anlamış gibi bir yenilgi vardı.

"Buna inanmayacağınızı biliyorum ama üzgünüm. Bu şirkette artık size güvenilemez." "Der-"

Etrafımdaki açık havada dolaşan hafif bir klik sesi vardı ve sonra sanki bir el başımın tepesine kilitlenmiş, beni buz gibi suya itiyor ve boğulmam için orada tutuyormuş gibi hissettim. Yere ağır bir şey düşmüştü, gümbürtüsü balkon kapısının çatlaklarına kadar ulaştı. Sonra Willow'un annesinin tiz çığlığı, aynı hafif tıkırtı sesi ve bir başka ağır gümbürtü geldi.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Telefonum arka cebimde titreşti ve o anda tüm vücudum ısındı. Bir ter damlası kotumun kenarına düşerken sırtımı gıdıkladı ve göğsümün tam ortasında bir yarık oluştu.

Gerçek olamayacak kadar korkunçtu. Böyle şeyler olmadı. Başım o kadar hızlı bir şekilde ileri geri sallandı ki saçlarım topuzumdan tamamen düştü. Parmaklarımdaki zonklama ellerimi kaşındırdı ve iğneler enseme battı.

Hayır.

Willow'un gözlerinin içine bir daha nasıl bakabilirim? Ailem az önce onunkini mi öldürdü?
Ailem katil mi?

İleri doğru bir adım atıp kapının kolunu kavradığımda midem bulantıyla doldu. Etrafımda bir rüzgâr daha esti ve işte o zaman yanaklarımı gözyaşlarının kapladığını fark ettim.

Bu gerçek değildi.

Yaşıyorlardı. Ailem onları bayılttı, böylece uyandıklarında onlarla daha sakin bir konuşma yapabileceklerdi. İnsanlar en iyi arkadaşlarını öylece *öldürmezlerdi*. Böyle bir şey yoktu.

Elim kapı tokmağına çarptı ve kapıyı açıp oturma odasına koştuğumda, birbirine sokulmuş konuşmakta olan anne ve babama baktım. Yüzlerinde ani bir şaşkınlık bulutu belirdi, ifadeleri sonsuza dek beynime kazındı.

"Bunu nasıl yaparsın?!" Ne kadar yüksek sesle bağırdığımı görünce irkildim. Kapının tekrar açıldığını duyduğumda başımı çevirdim ve ayaklarım beni hızla, açıklıktan kaybolmadan önce pantolonunun arkasına bir silah yerleştirmiş olan karanlık figürün peşinden koşmaya itti. "Seni... seni... katil! Willow'un ailesine bakmaya korkarak tekrar bağırdım. Orada olduklarını biliyordum. Burnuma metal kokusu geldi ve midem kırmızı lekeli zemine indi.

"Sloane, hayır!" Babamın güçlü elleri belime dolanmıştı ve ben onun dokunuşuyla *hiçbir şey* yapmak istemiyordum. Nefes nefese kalmıştım, kapıya doğru tırmanmaya çalışıyordum... ne? Silahlı birinin peşinden mi gidecektim?

"Senden nefret ediyorum!" Çığlık attım, babamın pençesinde döndüm ve korku dolu gözlerine baktım. *Seni görüyorum. Seni şimdi görüyorum.* "Sizden çok nefret ediyorum! İkinizden de nefret ediyorum!" Ayağa fırladım ve kapıya sırtımı dayayarak onlardan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım. Annemin çenesi hâlâ düşüktü, yüzü solgundu, hatta yanaklarının kemerlerinde bir parça kızarıklık vardı. "Ne yaptığını herkese anlatacağım!"

Willow. Willow ve ben kaçıp giderdik. Evet, yapacağımız şey buydu. Birlikte kaçacak ve bunu başaracaktık. Üvey kardeşi bize yardım ederdi. Fransa'ya gider, iş bulurduk... ve-

Babamın gölgesi üzerime düştü ve ona bakmayı reddettim. Göğsüm sanki Willow'la tenis oynamışım da her aptal topun peşinden koşuyormuşum gibi yükseliyordu. "Kimseye söylemeyeceksin, Sloane. En iyi arkadaşını hayatta tutmak istiyorsan söylemeyeceksin."

Onun sözlerini duyduğum an, Willow'la arkadaşlığımın bittiğini ve geleceğimin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladım.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, kırımın üzerine düşmek için yere çökerken. Göğsümdeki acı, kendi kanlarıyla dolu bir havuzda yatan en iyi arkadaşımın anne ve babasına bakmanın yanında hiçbir şeydi. Gözlerimi kapattım, midemi sabit tutmaya çalışırken yanaklarımdan tuzlu yaşlar süzülüyordu. Kalbim acıyordu, acı o kadar somuttu ki ayaklarımın dibindeki iki cansız bedenle birlikte kanıyor olmasından korkuyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

TER İÇİNDE KALMIŞTIM. Tuzlu bir nem damlası göğsümden aşağıya, karın kaslarımın arasından yuvarlanarak boxer'ımın hemen üstüne düşüyordu. Ellerim siyah saçlarıma daldı, teller parmaklarımın arasında nemlendi.

Lanet olsun, yine mi?

Terk edilmiş bir ara sokakta en küçük yiyecek kırıntısını arayan aç bir fare gibi kâbuslarımla beslenen bir öfke vardı. Öfke bana özel değildi, ama her sabah, yatağımın altındaki mecazi canavardan korkan bir çocuk gibi başka bir kabusla uyandım. Bu beni inanamayacağım kadar çileden çıkarıyordu.

Canavarlara karşı yeni değildim. Aslında, çoğu kişi benim canavar olduğumu söylerdi.

Çocukluğumun büyük bir bölümünde yeraltında, karanlık bir üreme alanında tutuldum, çocukken Cadılar Bayramı gecesini dolabınızda yaşadığını düşündüğünüzden daha kötü adamlar tarafından dövüldüm. Aç bırakılmışım, *beynim yıkanmıştı* -sonuncusunu kabul etmekten nefret etsem de- ve yine de burada, on sekiz yaşındaydım, odamda kâbuslar görüyordum, yalnızdım, ter içindeydim.

"Siktir," diye mırıldandım, yatağымda doğruldum. Mary's Yatılı Okulu'ndaki yeni odama baktım, ikiz kardeşim Gemma'ya daha yakın olduğum gerçeği dışında hiçbir duygu hissetmiyordum. Bir koridor ötedeydi ve yıllardır fiziksel olarak en yakın olduğumuz an buydu. Onu düşündüğümde göğsümün içinde karıncalanan tek bir sinir ucu vardı ama hepsi bu kadardı. Journey de buradaydı ve sanırım son altı aydır Covenant Psikiyatri Hastanesi'nin ana katının altında birlikte karanlık geceler geçirdiğimizi ve o boktan yeri geride bırakmanın bir yolunu bulduğumuzu düşünürsek, onun yeniden yaklaşmasıyla biraz daha iyi hissettiğimi söyleyebilirsiniz.

Journey hastanede bir hastaydı, oraya sahte bahanelerle yerleştirildiği için çılgına dönmüştü ve ben de en alt katın bir üyesiydim, benim isteğim dışında herkesten saklanan katın. Ben de en az onun kadar öfkeliydim. Birlikte hayatta kalmayı başardık ama yara almadan kurtulduğumuzu söylemek kuyruklu bir yalan olur.

Aynaya baktığımda, babam-Başöğretmen Ellison'ın kravatıyla oynarken çenem büküldü.

-Bir önceki akşam bana düğüm atmayı öğretti. Tate her zaman umduğum babaydı, ama şimdi ona sahip olduğum için, paylaştığımız her konuşmada kararsızlıktan başka bir şey gelmiyordu.

Tate Ellison da kimdi? Kahretsin, ben kimdim?

Yeni, prestijli, yatılı bir okul üniforması giymiş olsanız ve boynunuzdan sarkan kravatınız sizi gerçekte olduğunuzdan daha az lekeli gösterse bile aynaya bakmak acı bir duyguydu. Bu okuldaki tüm çocuklar ütülenmiş üniformalarının altında sırlar ve günahlar saklıyordu, bu yüzden tam olarak uyum sağlayacağımı biliyordum.

Hayatımın son birkaç yılı, düşüncelerimi alıp eski, ıslak bir bez gibi bükmekten ve yere damlayıp sonsuza dek kaybolmalarına izin vermekten başka bir şey yapmamıştı. Kız kardeşim endişeliydi.

Babam tereddütlüydü. Ve bu okuldaki kızlar beni, kaşında ince bir yara izi olan ve onları heyecanlandırabileceğini *bildikleri* hasarlı, kötü çocuk olarak görüyorlardı.

Peki ya ben? Kendimi bir hiç olarak görüyordum.

Bir canavardan başka bir şey değil.

Koridora adım attığımda çoğunlukla sessizdi. Ayaklarımın altındaki kırmızı halı, gözlerimi her kapattığımda ellerimi kalıcı olarak kaplıyormuş gibi görünen kanla aynı renkte görüldüğü için midemin küçülmesine neden oldu.

Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı.

Ketçaba yemeğimin yanında bir garnitür olarak baktığım günler geride kaldı.

Kızlar koridoru cehennem gibi gürültülüydü, konuşmalar ve tiz ciyaklamalar. Merdivenleri koşarak inerken ara sıra kulağıma takılan bir saç ürününün tıslaması, yüzümü düzgün ve adımlarımı rahat tutmamı sağladı.

"N'aber dostum?" Bir an duraksadım ve bu okulun öğrenci hiyerarşisine hükmediyor gibi görünen Shiner'a başımı eğdim. Acınası bir şekilde akademisyenlere ve koridorlarda kum fırtınası gibi dolaşan dedikodulara odaklanmış bir grup öğrenci üzerinde güç sahibi olmak anlamsız ve önemsiz görünüyordu ama ben kim oluyordum da yargılıyordum? Belki yıllarca bir bodrum katına atılmasaydım ve Asilerin bu okulun öğrencilerine emrettiği şekilde bana emir verenlere boyun eğmem için beynim yıkanmasaydı, ben de aynı olurum.

Shiner yanımdan geçip kısa etekli bir kıza yetişmek için yürümeye devam etti, uzun bacakları kısa bir an için dikkatimi çekti, sonra düşündüğüm kişi olmadığını fark ettim.

Öğrenciler arkamdan vızır vızır geçiyordu ve bu benim St. Mary's'deki ilk günüm olmamasına rağmen, sanki her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Sinir yoktu, ama öfke ve şüphecilik çizgileri boyunca ima eden çekinceler vardı. Ayakkabılarımın üzerinde arkama yaslandım, ellerimi ceplerime soktum ve başımı yukarı kaldırarak hakkında hiçbir şey bilmediğim ünlü insanların altın figürlerinden oluşan geniş tavana baktım.

Covens'te bir tür eğitim almıştım, ama hepsi temel şeylerdi, St. Mary's gibi bir okulda başarılı olmak için gereken türden bir eğitim değildi - yakalanmadan bir insanı öldürmenin birkaç yolunu öğrenmeyi saymazsanız. Bu durumda Einstein'a taş çıkartabilirim.

"Tobias." Yeni keşfettiğim babam kafasını ofisinden çıkardı. "Güzel, buradasın. İçeri gelin."

Koridorun geri kalanında ayaklarımı sürüyerek ilerledim, yemekhanenin sesleri arkamda kayboluyordu. DNA'larımı paylaştığım adamı takip ettim, boyumu ve geniş omuzlarımı ondan aldığımı fark ettim.

O çok çalışmış, bitkin bir şekilde darmadağınktı, bense pek umursamadığım için tembelce toparlanmıştım - yetiştirilme tarzımın bir ürünü olduğundan emindim.

"Şimdi, bir saniye dinle." Babam ~~ahına~~ ~~kazınmış~~ ~~endişe~~ çizgileriyle arkasını döndü. "Senin

yanında olduğumu bilmeni istiyorum, tamam mı? Her zaman."

Bu da ne demek oluyor?

"Pekala..." Bir kaşımı kaldırarak söyledim.

"Ama SMC bu noktada elimi kolumu bağlıyor." Bir elini ensesinde gezdirdi, muhtemelen benim de sahip olma zevkine eriştiğim karışıklıkları çözmeye çalışıyordu. "Çok fazla şey oldu. Kız kardeşinle ve Journey ile..."

"Takip ediyorum," diye onayladım, ağır tahta parçasını yuvarlarken masasının önündeki sandalyeye oturdum.

"Giriş sınavında başarısız oldun."

Yüzüm sakın ve sabit kaldı, ama bu her zaman yaptığım şey olsa bile, bir pislik olmak için değildi. Çünkü bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Babam burun kemiğini sıktı. "Bu, olman gereken seviyede olmadığın anlamına geliyor ve seni tuttukları gerçeğini göz önüne alırsak..." Ağzında yarım kalan kelimelerle başını salladı. "SMC'ye karşı bir teklifte bulundum. Eğer bir öğretmen tutmana izin verirlerse-"

"Özel öğretmen mi?" Sözünü kestim. *Benimle dalga geçiyor olmalısın.*

"Şey..." Nefes nefese kalmıştı ve ben onu diğerlerini okuyabildiğim kadar iyi okuyamıyordum. Bana daha fazlasını anlatmaktan korkuyor muydu? Bir sebepten dolayı kızgın mıydı? İkisi de mi? "Daha çok bir yardımcı gibi. Covens'de biraz eğitim aldığını biliyorum ama St. Mary's ile aynı seviyede değil."

"Bu ne anlama geliyor?" İnanamayacağım kadar sinirlenmiş olmama rağmen sesim hâlâ tembel ve rahatsız edici değildi. *Beni bu okula getirdiniz ve şimdi de bir yardımcım mı olması gerekiyor?*

"Başka bir öğrenciyle aynı dersleri almanızı ayarladım, böylece takıldığınızda, ekstra yardıma ihtiyaç duyduğunuzda, kafanız karıştığında size yardımcı olabilirler..."

"Sanki ben bir aptalmışım gibi konuşuyorsun." Dişlerimi sıktım, sandalyenin kol demirlerine tutunduğum için parmak eklemlerim bembeyazdı. *Ben aptal mıyım? Zekiydim ama muhtemelen on sekiz yaşındaki çoğu gencin lise son sınıfta olduğu gibi değil.*

Babamın yeşil gözleri -kız kardeşimle paylaştığı aynı lanet yeşil gözler- genişledi ve içinde açıkça görebildiğim bir gerçek yanıyordu. "Sen aptal değilsin, Tobias. Sadece son birkaç yıldır St. Mary's'in gerektirdiği eğitimi almadın."

Güldüm, ağzımdan alaycı, gırtlaktan gelen bir kıkırdama çıktı. "İnsanları öldürmeye gönderilmişken bana cebir öğretmek biraz zor olurdu, değil mi?"

Hiç komik değildi.

Öyle olmadığını biliyordum.

Babamın yüzündeki ifadeye bakınca -saf azap ve suçluluk- kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama hissetmedim çünkü ben bendim ve duygular diye bir şey yoktu.

Ağzı açıldı ve sonra tekrar kapandı. Hafif bir gıcırdama sesi vardı ve dişlerini ileri geri oynattığını biliyordum, tıpkı benim de öfke patlaması hissettiğimde yaptığım gibi.

"Ne yani," diye başladım oflayarak. "bir yardımcım mı olacak? Bebek bakıcısı gibi beni takip

edecek biri mi?"

"O bir bebek bakıcısı değil, Tobias." Yüzü yumuşadı ve benim için üzölmüş gibi görünüyordu, muhtemelen de öyleydi. Gerçekten yaşadığım ve yapmak zorunda kaldığım her şeyi bilseydi, muhtemelen beni tekrar psikiyatri koğuşuna kapatırdı - eğer kapatılmamış ve cayır cayır yanmamış olsaydı.

Bir an sözlerini tekrarlardım ve kısılmış gözlerimi ona çevirdim. "O mu?"

Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz kapı çalındı ve garip ve açıklanamayan bir şekilde, arkama bile bakmadan yeni yardımcımın kim olduğunu anladım.

Sloane.

Sloane White.

İKİNCİ BÖLÜM

SLOANE

Annemin bu sabah beşten fazla kez aramasına sinirlenerek elimde sıkıca tuttuğum telefonum avucumun içinde bir delik açıyordu.

Elbette, New York'ta üç saat sonraydı, bu yüzden kalkmış ve muhtemelen üç espresso içmiş ve umutsuzca kendisiyle ilgilenmesini sağlamaya çalıştığı yarı yaşındaki bir erkek eğitmenle sıcak yoga dersine katılmıştı, ama *yine* de. Her yıl, tam da bu tarihte, bunu yapardı. *Kontrol* etmek için beni defalarca aradı, ama aslında bu, ağzımı kapalı tutmamı ve Willow'a ulaşmamamı bana hatırlattığından emin olmak içindi.

Willow'u düşündüğümde suçluluk duygusu hep vardı ve ailesinin öldüğü gün bu duygu on katına çıkmıştı. Müdür Ellison'ın ofisinin önünde durmuş, niyet duvarlarımın gizli çatlaklarından sızan ve hiç beklemediğim bir anda içeri sızan o geceye dair düşüncelerimi toparlamaya çalışırken burun deliklerim alevlendi.

Yalanları doğru tutmak zordu, bu yüzden çoğu zaman spot ışıklarından kaçındım. En iyi arkadaşlarımın her ikisinin de baş etmesi gereken kendi sorunları olduğunu düşünürsek, açıkçası zor değildi. Onlarıki de en az onlar kadar ağırken, benim yüküm için fazla yer yoktu.

Müdürün odasının kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda telefonum tekrar çalmaya başladı ve titreşim omurgamdan aşağıya, bacaklarıma doğru yayıldı. *Neden bu kadar gerginim?*

Mary's Yatılı Okulu'nda karnımda en son ne zaman kelebekler uçtuğunu hatırlamıyordum. Okula başladığım ilk gün mü? Elbette. Bekaretimi son sınıf öğrencilerinden biriyle bir iddia partisi sırasında kaybettiğim zaman mı? Kesinlikle.

Ama artık son sınıftaydım, okuldaki statümü kabullenmişim, kısa eteğim ve bordo blazer ceketimin içinde rahattım, yıllardır gergin olmamıştım.

Şu an hariç.

Telefonumu bir kez daha sessize alıp, en iyi arkadaşımın babası olan Müdür Ellison'ın sıcak ofisine adım attığımda, yumuşak eklemlerim parkeye çarptı.

Bakışlarım masanın önündeki sandalyede oturan mürekkep rengi saçlarda kısa bir süre durakladıktan sonra müdür beye gülümsemeye zorladım.

"Günaydın, Sloane. Lütfen içeri gelin ve kapıyı kapatın."

Kapının mandalı tıkladığında sıçradım ve Tobias bana bakmadığı için şükrettim. *Neden bu kadar gerginim?* Ona yaklaşıırken yanaklarımda sıcak bir utanç dalgası patladı, bir hafta önce yemek salonuna adım atışını izlediğim andan beri hissettiğim tarif edilemez bir çekim hissettim.

Beni sinirlendirdi.

Ve bundan

hoşlanmadım.

Ağzımdan zorla bir "Günaydın" çıkarmayı başardım ve dikkatimi yanımdaki biraz korkutucu adam yerine Müdür Ellison'da tuttum. Onun yanında kendimi bu kadar dengesiz hissettiğim için hem sinirlenmiş hem de kendime kızmıştım. Bir erkeğin beni etkilemesine pek izin vermezdim ama *görünüşe göre* söz konusu o olunca başka seçeneğim yoktu.

Omuzlarım dik, ipeksi siyah saçlarım omuzlarımın üzerine dökülmüş bir şekilde bacak bacak üstüne atarken telefonum kucağımda duruyordu. *Sakin ol, Sloane.*

"Bu senin yeni yardımcın, Tobias. Adı Sl-"

"Sloane White." Tobias'ın pürüzsüz, zengin sesi odaya hükmediyordu ve dilimi ısırırdım, neredeyse anında kanın tadını aldım. Çenemi düzleştirip ondan tamamen kaçarken göğsüm kabarmaya başladı. *Oyna. Oyna. Havalı.*

Bu bir hata mıydı? Müdür Ellison benden bu iyiliği istediğinde ona hayır mı demeliydim?

Gemma'nın yumuşak ve yalvaran gözleri, büyük ekranda oynayan bir film gibi önümde hareket etti. Hayır dememin hiçbir yolu yoktu. Bir de bunu Müdür Ellison'ın samimi ricasıyla birleştirince, Gemma ve Tobias'ın yetiştirilme tarzını bildiğim ve çoğu öğrenci gibi bundan etkilenmediğim düşünülürse, 'anlayacağımı bildiği için' bunu yapmam için bana neredeyse yalvarıyordu. Onları nasıl inkâr edebilirdim? Arkadaşlık benim için her şeyden daha önemliydi. Bunu Gemma için yapıyordum. Ayrıca, *sadece* bir adamdı. Kötü bir geçmişi olan normal bir adam. Bunu herkesten çok benim anlamam gerekirdi.

"Evet," müdürün sesi beni hiçbir ağırlığı olmayan tartışmamdan kopardı çünkü artık geri dönüş yoktu. Çoktan kabul etmişim ve Gemma ellerimi avuçlarının içine alarak iyi bir arkadaş olduğum ve kardeşinin St. Mary'de kalabilmesi için ona yardım ettiğim için bana teşekkür etmişti. "Sloane White. Daha önce tanıştınız mı? Bu çok mantıklı. Kız kardeşinin oda arkadaşı."

"Hayır," diye yanıtladım hemen. Tobias ve ben birbirimize tek bir kelime bile etmemiştik. En fazla paylaştığımız şey, yemek salonuna adımını attığı gün bana attığı uzun, korkutucu bir bakıştı. İliklerime kadar ürpermişim ama arkamda ateş gibi bir sıcaklık izi bırakmıştı. Hâlâ hissedebiliyordum. Sanki ısı onun vücudundan yayılıyor ve benimkine doğru ilerliyordu.

"Hayır." Tobias'ın dudaklarından P sesi çıktı ve ben de o anda ona baktım. Telefonumu sıkıca kavradım ve keskin, tehlikeli yüz hatlarına kilitlendiğimde bir nefes boğazımda düğümlendi.

Gözleri deniz mavisi, su ve lacivertin derinlikleri sessizce ağır bir şeyle dolu. Kesik elmacık kemikleri, kaşını süsleyen küçük bir yara izi, onu vahşi ve çekici bir arada gösteriyordu. Midem altüst oldu ve kendime lanet ettim. *Kahretsin, bu kadar aptal olmayı bırak.* "Merhaba," dedim, sesim bir kurbağa gibi vıraklayarak. *Aman Tanrım, bu da neydi böyle.*

İri elini gür saçlarında gezdirmeden önce kıs kıs güldü. *Aslında* nefesinin altında kıs kıs güldü ve yanaklarım on saniye içinde ikinci kez alev aldı.

Bu an-

"Bu çok aptalca." Ben kendi bacaklarımı sıkarken Tobias'ın uzun bacakları önünde uzanıyordu. Üzerimde böyle bir etkisi olduğu için utanmış ve sinirlenmişim ve bir yanım telefonumu fırlatmak

istiyordu

Bana başka bir erkekle hiç hissetmediğim iki şeyi hissettirdiği için kafasına vurdum.

St. Mary'deki çocuklar bir süre sonra yaşlandılar. Ailemin 'tüm emeklerini' mahvetmeyeceğimden emin olmak için beni Amerika'nın öbür ucuna göndermeye karar verdiği günden beri bu okula gidiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, sıkılmışım.

Üç yıl önce onlar olmadan Washington'a taşınacağımı söylediklerinde karşı çıkmadım. Aslında, Willow'un ailesini soğukkanlılıkla öldürülmüş olarak bulduktan sonra günlerce sessiz kaldım. O gece balkondan içeri girdiğimde annemin yüzündeki donuk ifade, gözlerinin içine son kez baktığım andı.

Yine de bu beni her beş saniyede bir aramasına engel olmadı.

Müdür boğazını temizleyip dikkatini telefonumdan oğluna çekince titreşimi tekrar susturdum.

"Tobias, bu büyük bir mesele değil. Onun senin yardımcın olduğunu kimsenin bilmesine bile gerek yok."

Tobias güldü, gırtlaktan gelen bir kıkırdama sanki benden üç adım ötede kendi sandalyesinde oturmak yerine benim alanımı dolduruyormuş gibi tenime sürtünüyordu. "Kimsenin bilmesine gerek yok mu? Kayıp bir köpek yavrusu gibi peşimde dolaşacak. Bir yardımcıya ihtiyacım yok. Ne olmuş yani? Giriş sınavında başarısız oldum. Bu bir şey ifade etmez."

Ben Tobias'ın yanında sessizce otururken Müdür Ellison burnunun kenarını çimdikliyor, yardımcısı olmama verdiği tepkiden ve onun varlığıyla ilgili olarak karnımın alt kısmında hissettiğim yersiz duygulardan kaynaklanan kızgınlığım içinde yüzüyordu. Bir yanım Müdür Ellison'ın belki de Tobias'ın gerçekten bir yardımcıya ihtiyacı olmadığını dikkate alacağını umuyordu ama yine de...

"Seni takip etmeyeceğim," diye araya girdim, saklamaya çalıştığım sıkıntının kelimelerimin arasındaki boşluklardan sızdığını duyuyordum. "Sadece bir şeye ihtiyacın olursa yanında olacağım, mesela bir sorun olursa ya da ödevinde yardıma ihtiyacın olursa."

"Ve ders çalışmak," dedi Müdür Ellison, ellerini hayatımda gördüğüm en öfkeli şekilde havaya kaldırarak. "Tobias, bu pazarlığa açık bir konu değil. Eğer St. Mary's'de kalmak istiyorsan, anlaşmamız bu. Bu benden gelmiyor. SMC'den geliyor. Başarısız olduğunuzun farkındalar. Eğer bir yardımcıyı kabul edersen ve alışkın olmadığın bazı iş yüklerinde sana yardımcı olması için Sloane'u kullanırsan, o zaman burada kalmanda bir sakınca görmezler. Belgelenmiş bir eğitim geçmişin olmadığı için, senin için tüm ipleri elime alıyorum."

"Kimse senden bunu yapmanı istemedi," diye karşılık verdi Tobias, büyük bir özgüvenle.

Bu çocuk tamamen yeni bir tür.

"Kız kardeşin yaptı," diye fısıldadım, başka tarafa bakarak.

Ofisi sessizlik kapladı ve bunun yaptığı tek şey kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Gümbürtü göğsümü acıtıyor, kaburgalarımın arkasına sıkışmış küçük kas, sert kemikler yerine bir trambolinmiş gibi zıplıyordu.

Düşüncelerimizden kopana kadar birkaç dakika geçtiğine yemin edebilirim. Telefonum tekrar titredi ve aramayı zorla reddettim, cihazı odanın öbür ucuna fırlatmaya hazırdım.

Müdürün odasını kaplayan kitap rafları.

"Peki." Tobias sandalyeden fırladı ve ben de başımı kaldırıp onun müdürün masasının üzerinde yükselen devasa boyunu gördüm. Hızla arkasına döndü, sinir bozucu varlığını da yanına alarak müdürün odasından çıktı ve kapının açılıp kitaplığa çarpmasına izin verdi.

Müdür yüksek sesle iç çekti ve tamamen yenildiği belliydi. Ona şefkatli bir gülümseme gönderdim ve omuz silktim. "Kendine gelecektir." Durakladım. "Kendisi ya da senin için değilse bile Gemma için."

Müdür Ellison'ın gözleri umutla kırıştı. Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı ve kısa bir an için onun benim de babam olmasını diledim. Gemma ve Tobias, şu anda hapiste olan psikopat amcaları tarafından büyütüldükleri için Müdür Ellison gibi bir babayı hak ediyorlardı ama bu benim durumumu daha da acıtıyordu.

Herkes annemle babamın savaş kahramanı olduğunu düşünüyordu. Hikaye, onların sık sık görev yapan ordu mensupları oldukları ve benimle ilgilenilmesi için beni St. Mary's'e göndermeye karar verdikleri yönündeydi, ancak bu gerçekten daha uzak olamazdı.

"Onun için yaptıklarını takdir ediyorum, Sloane." Müdür Ellison tekrar gülümsedi. "Benim ve Gemma için. Siz iyi bir arkadaşsınız. Gem'i aylar önce kanatlarının altına aldığı için sana minnettarım. Sen olmasaydın şu anda bulunduğu yerde olamazdı."

Gözlerimdeki nemi kırıştırarak uzaklaştırdım, yere baktım ve dudaklarımı gülümsemeye zorladım. *İyi bir arkadaş mı?* İltifatından dolayı sırtımda bir bıçak vardı. İyi bir arkadaş, en yakın arkadaşının ailesi öldürüldükten sonra tamamen yeryüzünden silinmez ve cenazeye bile katılamayacak kadar çabuk ortadan kaybolmazdı.

"Araba kazası. Ailem bir araba kazası geçirdi, Sloane. Öldüler. Lütfen beni ara. Kardeşim de kayıp. Ona ulaşamıyorum. Polis onu bulamıyor."

Telefonum tekrar titremeye başladığında yerimde sıçradım ve hemen susturdum. Müdür Ellison ekrana baktı ve annemin aradığını ve nasıl görmezden geldiğimi görmeden önce ekranın kararmasını umdum.

"Tamam, peki..." diye başladı, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana inanmaz bir bakış attı. "Eğer Tobias'ın bunu aldığından emin olabilirsen..." Bir kâğıt parçası çıkardı ve benimkiyle eşleşen yeni programı olduğunu fark ederek onu aldım. "Ve belki arada bir bana bilgi verirsin? Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sonunda gelmezse bana haber verirsin?"

Gülümsedim. "Elbette. Endişelenme, bu işi halledebilirim. O iyi olacak."

Müdür Ellison güldü. "Kararlılığınızı sevdim. Seni seçmemin nedenlerinden biri de bu."

Sandalyeden kalkıp ofisinden çıkarken içimden güldüm. İlk ders yaklaşıyordu, kahvaltı neredeyse bitmek üzereydi. Cevapsız çağrı bildirimlerini bir kenara iterek Gemma'ya hızlıca bir mesaj gönderdim ve Bayan Porter sınıfına yiyecek getirdiğimi fark etmeden önce atıştırabileceğim bir simit almasını istedim.

Sessiz koridorda ilerlerken Tobias'ın programı elimde buruştu, botlarım sessizce

Başımı eğip omuzlarımı gevşetirken parlak siyah-beyaz döşemeli zeminin üzerinde hareket ediyordum. Willow her yıl bugün yaptığı gibi içeri süzölmeye devam etti ama güçlü bir el koluma yapışıp beni bir kapıdan içeri çekince çabucak gözden kayboldu.

Başımı arkaya çevirdiğimde gördüğüm ilk şey parlak ışıklardı ama hemen ardından iki mavi göz ve öfkeli bir kaş çizgisiyle karşılaştım. "Ne oluyor Tobias?" Kolumu onun güçlü kavrayışından kurtararak ısırdım.

Tobias uzun boyluydu. *Gerçekten* uzun. Bir adım uzaklaşıp ona bakmak için arkamı döndüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Koyu renk bir saç telini alnına doğru iterken dudağı seğıirdi. İstemeden de olsa gözlerim yüzünü geçip boynuna kaydı ve nabzının derisinin arkasında öfkeyle atışını izledim. Kravatı çoğu erkeğinkinden daha gevşekti ve içimden bir ses kravatını tutup onu kendine çekmek istiyordu. *Neden bunu hayal ettim ki?*

Tobias en iyi arkadaşımın kardeşıydi ve inanılmayacak kadar hasarlıydı. Yüzündeki çatık kaşlar ve gözlerindeki soğuk parıltı bana ondan uzak durmam gerektiğini söylüyordu. *Ama o hasarlı ve hasarlı şeyleri kurtarmayı ne kadar sevdiğini bilirsin, Sloane.*

"İşte orada. *Gerçek* Sloane."

Aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyarak bir adım geri çekildim. Tobias lavaboya yaslandı ve işte o zaman kızlar tuvaletinde olduğumuzu fark ettim. Neyse ki burada kimse yoktu çünkü herkes ya kahvaltıda ya da hâlâ odalarında güne hazırlanıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Telefonumu sıkıca kavrayarak sordum.

Boğazından kaba bir kıkırdama çıktı ve ağzım kurudu. Ağzımın çöle eşdeğer olduğunu görmezden gelmeye çalışarak yutkundum. Gözlerimi kaçırmak istedim ama bu bana teslimiyet gibi geldi. Bir metre ötemde duran karanlık ve tehlikeli çocuk bana meydan okuyordu ve düşünceli tavrı ve keskin bakışları karşısında geri adım atacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Elbette, ateşliydi. Okuldaki herkesten daha ateşliydi. Son okulumdaki herkesten, hatta futbol takımının yıldızı Bently'den bile daha ateşliydi. Ama en iyi arkadaşımın kardeşıydi ve en hafif deyiimiyle alışılmadık bir yetiştirilme tarzına sahipti, bu yüzden gözümü korkutmasına izin veremezdim ve kötü çocuk kişiliğinin kalçalarını sıkmasına izin vermek de olmazdı.

"Babamın ofisinde çok ciddi ve iyi bir kız gibi davrandın, bunu yapıyormuş gibi yaptın..."- büyük elini bizi ayıran boşluğun arasında gezdirdi, sonra tekrar arkasındaki lavabonun üzerine koydu-"kalbinin iyiliğinden. Ama bu doğru değil, değil mi?"

Geri çekildim, anında kırıldım. "Yoksa neden yapayım ki?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve telefonumu kırılacağını düşündüğüm kadar sıkı tuttum. Diğer elimde onun programı vardı ve bir yanım onu yırtıp tuvalete atmak istiyordu.

Güldü. Başını geriye doğru salladı ve adem elması güçlü boynuna doğru sallandı. "İçimden bir ses senin de buradaki diğer kızlar gibi küçük bir sürtük olduğunu ve bunu sadece beni altına almak için yaptığını söylüyor."

Çenem düştü ve bir nefes fırlayıp yüzüne çarptı. Sersemlemiştim.

kelimeler. *Küçük bir sürtük mü?* Tobias kim olduğunu sanıyordu ki? En iyi arkadaşının kardeşi olsun ya da olmasın, Doc Marten'ımı alıp onun sinir bozucu büyüklükteki ayağına basacaktım.

Elimdeki titreşim sersemliğimi üzerimden atmama ve dudaklarımı kapamama neden oldu. Kelimeler ağızımdan yavaşça çıkıyordu ama Tobias'a haddini bildirmek için saldırmama saniyeler kalmıştı ki lavaboyu hızla itti ve o kadar büyük bir otoriteyle bana doğru yürüdü ki içimden ince bir korku çizgisi geçti. Elini kaldırıp geriye düşmemem için kapıyı yerine kilitlediğinde sırtım kabinin kapısına dayanmıştı.

Bana bakarken nefesi naneliydi, çenem o kadar yukarı kalkmıştı ki başım kabinin kapısına çarptı. "Bana yardım edemezsin Pamuk Prenses." Gözlerim dudaklarına kaydı ve yüksek sesle yutkundum, onu pantolonumun içine almaya çalışan bir sürtükmüşüm gibi görüldüğüm için kendimden nefret *ediyordum*. Bu hiç de doğru değildi.

Bunu Gemma için yapıyordum.

İyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum çünkü Tanrı gelişmeye açık bir alanım olduğunu biliyordu.

"Yani..." Tobias kabinin kapısını bıraktı ve bir elimde telefonum, diğerinde onun programı olduğu halde geriye doğru tökezledim. "Sakın deneme bile."

Elimden programını alırken koyu renk kaşları eşitlendi. Hızlıca taradı ve keskin bakışları telefonuma düştüğünde sıçradım. Telefonum titriyordu *-yine-* ve ben tepki veremedim eli tenimde gezinmeye başladı, küçük cihazı avucunun içine aldığı anda tüylerim diken diken oldu.

Göz göze geldiğimizde hâlâ titriyordu ve sırtışı bana bir şeyler yaptı. Karnım yere düştü ve sanki bir kutunun içine hapsolmuş gibi hissettim. Kenarlara vuruyor, kendimi orada bir aptal gibi durmaktan başka bir şey yapmaya zorluyordum. *Telefonu geri almak. Ayağına basmak. Ona sürtük olmadığını söyle!*

Parmağı ekranın üzerinde gezindiğinde tekrar nefesim kesildi ve annemin sesinin boş banyoya süzüldüğünü duydum.

"Anneni görmezden gelmeyi bırak," diye homurdandı. "En azından senin bir annen var."

Telefonu göğsüme doğru itip arkasını döndüğünde homurdandım ve beni banyoda, kulaklarımdaki kan akışını kesen annemin sesiyle baş başa bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TOBIAS

BOYNUM TAHRIŞTEN KAŞINIYORDU. Kırmızı ve benek benekti - bunu bakmadan bile biliyordum. Ter ellerimi kaplamıştı ama pantolonuma silmeyi reddettim. Bay Cunningham'ın monoton sesi şakaklarımın zonklamasını hafifletmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı ve dün gece hafıza şeridinde yaptığım yolculuk - sonunda uykuya daldığımda - beynimin içindeki her boş alanı kazımaya devam etti.

Elimdeki kaleme baktım, sıkı kavrayışım arasında ahşabın kırıldığını duydum ve yarı yarıya gözümün önünde bir silaha dönüşmesini bekledim. Kalbim güm güm atıyor, öfke ve endişeyle titreyerek burnumdan nefes alıyordum. *Benim neyim var böyle?*

Cehennemi yaşadım ve geri döndüm.

Gerçekten berbat durumlara düşmüştüm.

Kan görmüştüm ve okyanustaki bir köpekbalığı gibi kokusunu biliyordum.

Ama ben yaşıtım olan diğer öğrencilerle birlikte bir sınıfta oturup bu zavallı adamın anlattığı şeylere dikkatimi veremez miydim?

Kabusumun taze görüntüsünden kurtulmaya çalışarak yutkundum ve bakışlarımı yanımda oturan ve tüm dikkatini sınıfın ön tarafına veren kıza çevirdim.

Sloane.

Yardımcım olarak işe başlayalı bir haftadan fazla olmuştu. Elime geçen her fırsatta onu görmezden geldim. İyi davrandığım tek zaman Gemma'nın etrafta olduğu zamanlardı ve bunun nedeni de dünyada önemsemiğim biri varsa o da oydu. St. Mary'de bulunmamın tek nedeni oydu ama benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun bana ihtiyacı yoktu.

Biz gençken böyle değildi. Gençken Gemma'nın güçlü ikiz olmak için bana ihtiyacı vardı. Her zaman korkardı. Bizim velayetimizi alan Richard, onu beni cezalandırdığından çok daha farklı şekillerde cezalandırıyordu. Küçük yaştan beri onun yanında güvende olmadığını biliyordu. Kendini güvende hissettiği tek zaman, sabahın ilk ışıklarından önce birbirimizin odalarına girdiğimiz ve orayı kendi kişisel güvenli sığınağımızmış gibi paylaştığımız zamanlardı. Ama öyle değildi. Hala onun için geliyordu ve hala onu cezalandırıyordu. Onu mümkün olan en manipülatif şekilde yozlaştırmaya çalıştı. Peki ya ben? Beni manipüle etmeye ve önemsiyormuş gibi göstermeye bile çalışmadı. Richard en başından beri benden nefret ediyordu, bu yüzden gönderildim ve bana bir araçmışım gibi davranıldı.

Herkese amcamız olduğunu söylemesine rağmen kan bağıımız yoktu. Eğer kan bağıımız olsaydı, beni dünya çapındaki katiller için en aristokrat yeraltı karaborsasına atar mıydı? Bence atmazdı.

Ben onun oyununda sadece bir piyondum ve ikiz kardeşim de onun ödülüydü.

Kalemimin şaklaması beni duraklattı ve Sloane'un ateşli bakışları bir an içinde bana yöneldi.

Flaş. Göğsümü yumruklayan kıvılcım beni daha da öfkeliendirdi. *Bunu nasıl yapabiliyor?*

"Dikkatini ver!" diye fısıldadı, onu sürekli rahatsız etmemden hiç etkilenmemişti. Onu kızlar tuvaletindeki bir kabine ittiğim andan beri görmezden geliyordum. Onu elimde ve merhametimde tutmanın bana verdiği his en iyi ihtimalle sağlıksızdı.

"Siktir git," dedim, sesimi alçaltma zahmetine bile girmeden.

Sol tarafımdan hafif bir kıs kıs gülme sesi geldi ve Sloane'un koyu renk saçları omzunun arkasına düştü, öne doğru eğildi ve birine bana attığından daha pis bir bakış attı.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu, ters ters bakarak.

Orada, kavga eden iki kızın ortasındaydım. Ne için? Emin değildim. Benim yüzümden olabilir mi? "Çok çabalıyorsun, Sloane. Sana destek veriyorum."

Yanımdaki kız yine kıkırdadı, çilek sarısı saçlarını kulağının arkasına itti. Sloane'la boy ölçüşemezdi ama-bir dakika, *ne?* Sloane'un çekici olduğunu düşündüğüm için göğsümden yeniden bir öfke ateşi yanmaya başladı. Şık, siyah saçları ve pembeye boyanmış pürüzsüz, soluk yanakları onu Pamuk Prenses'e benzetiyordu. Tek ihtiyacı olan omzuna tünemiş küçük bir kuştı ve o da lanet olası bir peri masalının içine atılabilirdi, ki benim bu masalda yer almam söz konusu bile olamazdı - tabii kötü adam ben değilsem.

"Çok çabalıyor, değil mi? Ama seninle boy ölçüşemez." Sözcükler ağzımdan zahmetsizce dökülüyordu, tıpkı Richard'ın bana öğrettiği gibi kadın hemşireleri baştan çıkarmak ve onları manipüle etmekten başka yapacak bir şeyim olmadan yıllarca bir akıl hastanesinde kilitli kaldığım için öğrendiğim bir numaraydı. Bir kadınla nasıl konuşulacağını biliyordum ve benim için diz çökmelerini nasıl sağlayacağımı da biliyordum.

Nasıl yapacağımı bilmediğim şey ise Sloane'la ve onun derimi kazma şekliyle başa çıkmaktı. Ondan nefret ediyordum ama nedenini bilmiyordum.

Gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum ama aynı zamanda onları kazımak da istiyordum.

Sikeyim.

Bay Cunningham sıraların arasında yürümeye başladı ve birkaç gün önceki notlu testlerimizi dağıttı. Bacaklarımı uzunlamasına açtım ve önümdeki masanın altına ittim. Sloane artık beni görmezden geliyordu ve yanımdaki kız dikkatimi çekmek için mırıldanıyordu.

Sevimli değildi.

Ondan

hoşlanmıyordu

m.

Olsam bile, onu *kendime* tabi tutmazdım. Buradaki tek bir kız bile bana boyun eğdiremezdi. Ben onların alışık olduğu gibi değildim ve kilit altındayken oynadığım oyunlardan bıkmıştım.

"Tobias." Bay Cunningham testimi yüzüstü masamın üzerine bıraktı. "Lütfen hatalarınızı gözden geçirin ve herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin. Üst köşeye sizin için bir not yazdım."

Kulağa hoş geliyor.

Notumu görmek için hiçbir hareket yapmadan kâğıt parçasını yüzüstü tuttum. Sloane bana bakıyordu. Onu bir mil öteden bile hissedebilirdim, hatta birkaç adım öteden bile. O bana bakarken burun deliklerim

yaklaştı, parfümü son birkaç gündür alışıģım bir şeydi. "Bir bakayım."

"Hayır," diye tersledim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kaslarımın sinirden titrediğini hissettim. "Tobias, sık gibi davranmayı bırak."

Güldüm, onun bu tavrı karşısında yanaklarıma sinsi bir gülümseme yayıldı. Benim ona kızdığım kadar o da bana kızmıştı. *Güzel, nefret et benden.*

Ela gözleri benimle birlikte koştığım bir şeyle parladı. Kararlılıkla doluyduk, etrafımızda konuşmalar başlarken birbirimizden uzaklaşmak istemiyorduk. "Sana beni rahat bırakmanı söylemiştim, Sloane. Şaka yapmıyordum."

Gözlerini daha da kısmıştı. "Ve ben hayır dedim."

"Ağzından çıkacak küçücük bir kelimenin bir şeyleri değiştireceğini mi sanıyorsun? Senin yardımını istemiyorum."

"Bir ipucu al, Sloane."

Kafamı, artık son sinirime dokunmuş olan kıza doğru çevirdim. İçimi öyle bir his kapladı ki, neredeyse ayaklarım tahtaya doğru hareket edecekti. "Bu kadar yeter."

Kızın ağzı açık kaldı ve acıdan nefesi kesildi. Kendisini aptal gibi hissetmesini umduğum bir bakış attım ve dikkatimi tekrar Sloane'a verdim; Sloane hâlâ o ela gözleriyle bana bakıyordu ve ben de kendimi doğrudan onun içine dalarken buldum. "Tekrar söylüyorum, yardımını istemiyorum."

Sloane'un ahududu rengindeki dudakları yenilgiyle düzleşti. *Şimdiden pes mi etmişti?* İçimden bir hayal kırıklığı duygusu geçti ve sanki yine beş yaşıdaymışım gibi surat asmak istedim. Ama sonra zil çaldığında şaşkınlık hakim oldu ve oturduğu yerden hızla kalktı, eteğinin havalanması dikkatimi çekti ve kağıdımı kapması neredeyse fark edilmedi.

Sikeyim.

"Tobias," diye duraksadı, kâğıdımındaki kırmızılar karşısında gözleri büyüdü. "Yardıma *ihtiyacın var.*"

Besbelli.

Dişlerimi sıkıp elindeki kâğıdı almak için uzandım ama o hızlı davranıp sırtını bana döndü ve elime dolayıp çekmek istediğim parlak siyah saçlarını gösterdi. İkiz kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve Journey'in hakkında iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadığı eski oda arkadaşı yerine onu bir bez bebek gibi dizlerinin üzerine çöktürmek istediğimi düşünerek kıpırdamadan durdum.

Sloane eşyalarını toplarken ben arkasında durmuş, öfkeden köpürüyordum. Neye öfke? Testimi almasına mı? Bana hissetmemem gereken şeyleri hissettirdiği için mi? Bu şeyler yüzünden ondan nefret etmeme mi? O kadar berbat durumdaydım ki, ne yazık ki kendimi evimde gibi hissediyordum.

"Onu bana şimdi ver." Beş küçük kelime sanki fiziksel bir acı çekiyormuşum gibi dişlerimin arasından süzüldü ve öyleydim de.

Sloane sınıftan hışımla çıkarken hiçbir şey söylemedi, beni de onu takip etmek zorunda bıraktı.

bir çeşit tasma. *Kesinlikle olmaz.* Herkesin dağıldığı kalabalık bir koridorda olmamız umurumda bile değildi. Sloane White kim olduğunu sanıyordu?

Elim belini kavradı ve parmaklarımın uçları sıcaktan yandı. Onu döndürdüm, ekose eteği pürüzsüz bacaklarının etrafında uçuşurken onu duvara, bir başkanın portresinin hemen yanına kafesledim. "Geri ver onu." Nefesim yüzüne çarptı ve küçük burun delikleri bizi ayıran nane kokusuyla alevlendi. Sakızımı koridorun zeminine tükürmek istedim çünkü bu koku hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Bu hafta sonu çalışmamız gerekiyor. Gelecek haftaki sınavdan önce." Kaşlarım çatıldı. "Seninle ders çalışmayacağım."

Neden bu işin peşini bırakmıyor? Neden benden korkmuyor?

Belini kavrayışımla kalçaları sarsıldı ve aletim seğirdi. *Tanrım. Hayır.* "Bu okulda kalmak istiyorsan kalacaksın, Tobias. Senin yardımcın olmam ve ders çalışmana yardımcı olmam gerekiyor ve senin bu sürtük tavrına rağmen bunu yapacağım."

Az önce bana kaltak mı dedi? Dudaklarım neredeyse mizahla seğirecekti ama kendimi hemen dururdum ve parmaklarımı onun yumuşak tenine sokarak altımda kaymasını sağladım. "Bu okulda kalmak istediğimi kim söyledi, Sloane? İkimiz de buraya ait olmadığımızı biliyoruz."

Ait değildim. Buraya hiç ait değildim. Covens'da, nerede olduğumu bilen tek bir düzgün ruh olmadan Covenant Psikiyatri Hastanesi'nin dibinde sıkışıp kaldığım en uzun süre boyunca tek istediğim dışarı çıkmaktı. Kız kardeşime geri dönmem ve Richard-Stallard'ı sığ bir mezara koymam gerekiyordu. Ama artık dışarıdaydım ve bu okuldaki herkesin korkudan titremesine neden olacak şeyler yaptığımı göre, kilit altında olmanın benim için en iyisi olduğunu biliyordum ve belki de Richard'ın başından beri planı buydu. Beni o kadar kötü bir şekilde mahvetti ki, kirli işlerini yapmam için beni görevlendiren insanlar dışında kimsenin işine yaramayacağımı anladım.

Sloane'un zarif küçük çenesi eğildi, gözleri arkamdaki koridoru tararken pürüzsüz yanakları çukurlaştı. "Belki değil ama kız kardeşin burada ve ikimiz de onun sayesinde kalacağını biliyoruz. Şimdi gitmeme izin ver çünkü şu anda Isaiah ile koridorda yürüyor ve seni bu halde görmesini istemediğini varsayıyorum."

Elim belinden uçtu, aynı anda midemin derinliklerinden gürleyen bir hırıltı yükseldi. Sloane'un gözleri elaydı; tarif edilemeyecek kadar çok tonu olan koyu yeşil ve gözbebeğinin etrafında kırmızımsı kahverengi bir halka vardı ve yemin ederim, onu bıraktığımda sanki kazanmış gibi yoğun bir şekilde yanıyordu.

Kim olduğumu bilmiyor muydu? Kelimenin *tam anlamıyla* insanları öldürdüğümü bilmiyor muydu? Elbette onlar çoğunlukla kötü ve yozlaşmışlardı ama ben de öyleydim. İhmal edilmek her şeyi daha da kötüleştirmişti. Kalpsiz olmak benim ne olduğumun yanına bile yaklaşamazdı ve ellerimdeki kanla? Kaderimde cehennem vardı ve dikkatli olmazsam herkesi kendimle birlikte aşağı çekecektim.

"Şeytanla oynuyorsun, Sloane. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Ona ters ters baktım ve damarlarımda kaynayan öfke, gözlerindeki muzaffer ısıltıyla ziyafet çekti. "Beni rahat bırak, yoksa pişman olursun."

Güzel dudaklarından küçük bir kahkaha çıktı ve onu tekrar duvara çarpmamak için dilimi ısırđım, çünkü kız kardeşim gelmişti. Ama kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Sloane haklıydı. St. Mary's'de kalacaktım çünkü Gemma buradaydı. Journey de buradaydı. Açıkçası, kalacaktım.

"Hey, siz ikiniz." Gemma'nın tıpkı annemizinki gibi yumuşak sesi, Sloane ve benim aramdaki hararetili anı anında yatıştırdı. "Nasıl gidiyor?" Sözleri bir melodi gibiydi, temkinli ve meraklıydı.

Sloane gözlerini bile kırpmadan, "Harika gidiyor," diye cevap verdi. Yine de alaycı tavrını hemen fark ettim. "Tobias ve ben de tam bu akşam kütüphanede gelecek haftaki sınavımız için nasıl çalışacağımızı konuşuyorduk."

Burun deliklerim alevlendi ve kitabımı sıkıca kavradığım için ellerim büküldü. *Bu sinsi küçük kaltak.*

"Gerçekten mi?" Gemma'nın gülümsemesi midemi yumrukladı ve yüzümde zerre kadar öfke olmadan hareketsiz kaldım ama Sloane'un tenimden yayılan sıcaklığı hissedebilmesini umuyordum. "Isaiah ve ben de bir süre kütüphanede olacağız. Siz ne zaman oraya gidiyorsunuz?"

"Oh, bilmiyorum." Sloane'un bakışları üzerimdeydi. Serin bir kış esintisi gibi bana dokunduğunu hissedebiliyordum. "Muhtemelen yemekten sonra. Değil mi, Tobias? 5:45 diyelim mi?"

"Mükemmel," dedi Gemma, yanında kibirli arkadaşlarından biriyle konuşan Isaiah'nın elini tutarak. Isaiah'dan hoşlanmadığımdan değildi. Kız kardeşimin yanında olduğu için minnettardım ve onunla mutlu olduğunu biliyordum ama kimseyi gerçekten sevmiyordum, bu yüzden onunla ya da küçük kurt sürüsüyle arkadaş olmak için yolumdan çekilmeyecektim. "Biz de orada olacağız. Değil mi Isaiah?"

Döndü ve kız kardeşime baktı. "Ne? Evet, tabii. Sen ne dersen bebeğim." Şakacı bir şekilde gülümsedi ve gözlerini devirdi.

"Akşam yemeğinde görüşür müyüz, Tobias? Kütüphaneye birlikte yürüyebilir miyiz?" Dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyordum ki paramparça olmalıydılar. "Evet."

Başını salladı, ikiz kardeşi olmama rağmen bana karşı hâlâ yarı çekingendi. O ve Isaiah arkalarını dönüp uzaklaşır uzaklaşmaz, başımı nazlı bir şey gibi sırttan Sloane'a çevirdim.

Sadece bekle, Sloane. Sadece bekle.

Topuklarımın üzerinde dönüp yurtlara doğru ilerlerken tek bir kelime bile etmedim. Sloane kendini neye bulaştırdığının farkında değildi. Her hareketimi izlerken beni alt edebileceğini ve ders çalışmama yardım edebileceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Evet, çok iyi bir eğitim almamıştım ama onun yardımına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey beni rahat bırakmasıydı, böylece yaşadığım boktan şeyleri kendi başıma çözebilirdim.

Hayatım boyunca kulağıma nasıl düşünmem, davranmam ve *öldürmem* gerektiğini fısıldayan bir bakıcım olmuştu. İhtiyacım olan son şey, onun gibi bir kızın kulağıma 1900'lerin başlarına dair aptal

bir testin sorularını fısıldamasıydı.

Tarih gereksizdi. Savaş kendini defalarca tekrarladı.

Bilmem gerekirdi, hayatım boyunca bir tanesinin içinde yaşadım. Ama sanırım Sloane ile bir savaştan daha zarar gelmezdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SLOANE

KÜTÜPHANE DURGUNDU, doğal ve sakin bir haldeydi ve ben de ortama uyum sağladım. Arka tarafa yakın masalardan birine oturdum, kendimi soyutladım ve sessiz kaldım, ama içimde sessizlikten başka her şeyi hissediyordum. Tepemdeki saatin her tik takında kalbim güm güm atıyordu. Gözlerim Tobias'ın her an kız kardeşiyle birlikte içeri girebileceğini bildiğim kapılara takılmıştı. Journey koridorlardan birine sıkışmış, her zamanki gibi kitap okuyordu ve Cade'in buralarda bir yerlerde onu *konusmak* için yalnız yakalamaya çalıştığından emindim.

Güm. Güm. Güm.

Tobias'ı bekliyordum - gizli bir heyecanla istekli ama durumun gerçekliği karşısında temkinliydim. Kuşkusuz onu kızdırmak hoşuma gidiyordu ama nedenini bilmiyordum. Sıkılmış mıydım? Kimsenin görmediği diğer tarafta hayatım karmakarışık olduğu için dikkatimi dağıtacak bir şeye mi ihtiyaç duyuyordum? Gerçekten emin değildim ama emin olduğum bir şey varsa o da ondan uzak durmam gerektiği idi. Tobias daha önce ölümcüldü. Onu özel ders vermesi için kandırdığımda öfkesi bir gitar telinin titreşimleri gibi yayılmıştı. Haklı olduğumu biliyordu. St. Mary'de kalacaktı çünkü kız kardeşi buradaydı ve ikimiz de çok uzun zamandır ayrı olduklarını, hepimizin kader demeyi sevdiği sinir bozucu küçük sürtük tarafından yok edildiklerini biliyorduk. Ama Tobias'ın her zaman ilgi duyduğum yaralı küçük hayvanlarımdan biri olmadığını da hatırlamam gerekiyordu.

Onu düzeltmek benim sorumluluğum değildi. Çünkü bunu yapsam bile, kaderin yine gelip bana ait bir şeyi mahvedeceğinden emindim.

Kader daha önce de hayatıma girmiş ve her şeyi alt üst etmişti; Willow için daha da kötüsü olmuştu. Yine de bazen, onun benden daha iyi durumda olabileceğini düşünüyordum. Hangisi daha kötü olurdu? Anne babanın katil olması mı, yoksa onların beklenmedik bir şekilde *ölmesi* ama yine de iyi insanlar olduklarını düşünmek mi?

Gerçekler acı verirdi ama eninde sonunda ortaya çıkardı.

"Dünya'dan Sloane'a." Yerimde sıçradım, telefonum elimden fırladı. Hâlâ Willow'un nadiren kontrol etmeme izin verdiği sosyal medya profilindeydi. Ekranı kapatıp Gemma'ya gülümserken yüzümün ısındığını hissederek çabucak toparlandım.

"Hey, özür dilerim. Dalmışım." Isaiah tüm alfa ihtişamıyla elini Gemma'nın beline doladı ve onu çalışma masamdan uzaklaştırmaya başladı, Tobias'ı bir kabus gibi arka planda bıraktı.

"Çalışmanın tadını çıkarın, ikiniz de." Isaiah'nın sırtışı bilmiş bir mizahla doluydu, aramızdaki gerilimi neredeyse anında hissetmişti.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Çalışmak için tabii ki," dedi Isaiah, arkasını dönüp Gemma'yı boş bir koridora sürükleyerek. Ne

zaman

Tobias'a döndüm, şakakları ileri geri sallanıyordu ve öncekinden çok daha korkutucu görünüyordu. *Şimdiden sinirlenmiş. Güzel.*

"Düşünmeyi bırak ve otur," diye emrettim, kitabımı açıp çalışmaya başlamadan önce tekrar okuması gerektiğini bildiğim sayfaları açtım.

Karanlık kıkırdaması zaten sıcak olan tenime benzin gibi geldi. Uzun gölgesi çalışma masasının üzerine düştü ve boynumu yavaşça yukarı kaldırarak sanki beni hiç korkutmuyormuş gibi ona baktım. Bir bakıma korkutuyordu ama onun düşündüğü şekilde değil. *Bu beni neden bu kadar heyecanlandırıyor? Gözleri üzerimdeyken neden bir şeyler hissediyorum?*

"Ne?" Vücudumun bana nasıl ihanet ettiğine sinirlenerek tersledim. *Kes şunu, Sloane.* Arkasındaki kütüphaneyi taradım, dikkatimi verecek başka birini bulmaya çalışıyordum. *Gözlüklü, asosyal bir şekilde seksi olan adam mı? Adını bilmediğim için muhtemelen alt sınıflardan biriydi ama belki...*

Tobias sandalyesini yavaşça çekerek dikkatimi başka biriyle dağıtma planımı tamamen yok etti. Güçlü kollarını göğsünün üzerinde bir kalkan gibi tutarak sandalyesinde arkasına yaslanırken uzun bacakları masamızın altında kayboldu. Hâlâ üniformasını giyiyordu ama kravatı yoktu ve beyaz gömleğinin üst düğmeleri açıktı, bronz tenini ve adem elmasını gösteriyordu.

Asiler -Isaiah, Cade, Brantley ve Shiner- bu okulun yöneticileriydi ama Tobias'la boy ölçüşemezlerdi. Yaşının çok ötesindeydi. Kollarını açıp önümüzdeki masanın üzerine koyduğunda gözlerim ellerine takıldı. Parmaklarını tahtaya vururken parmak eklemlerinde yara izleri vardı ve her an yumruğunu bir yere çarpacakmış gibi damarlarına kan dolmasına neden oluyordu.

Boğazımı temizledim, birden kendimi öncekinden daha gergin hissettim. "Hazır mısınız? Bu iki sayfayı okumanı istiyorum, sonra tartışacağız ve ben de seni sorgulayacağım." Yutkundum, bakışlarının yanağıma saplandığını hissetmeme rağmen gözlerinin içine bakamadım. "İstersen sana not kartları da hazırlayabilirim. Başka derslerde zorlanıyor musun?"

"Hayır."

Başımı ona doğru çevirdim, sesi gün ışığını hiç görmemiş parçalarını yalayıp geçti. *Sorun yok.* "Tobias," diye uyardım, midemde çığırından çıkan şeylerle savaşıyor. "Sana yardım etmeme izin ver. Bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olma."

"İnatçı mı? Çok konuşuyorsun Pamuk Prenses."

Siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Tobias'ın gözleri her hareketimi takip etti. "Pamuk Prenses?"

Dudaklarından bu okuldaki her kızın aklını başından alabilecek alaycı bir kahkaha döküldü. Eli yukarı uzandı ve saçımın bir tutamını parmaklarının arasına nazikçe yerleştirip aralarında yuvarlarken ağzım kapandı.

"Koyu renk saç," diye fısıldadı vahşi bir hayvan gibi, sanki bir şekilde etkilenmiş gibi neredeyse hırlayarak.

Gözleri saçlarımdan yüzüme doğru ilerledi ve nefes alamaz hale geldim.

Yüz hatlarımı yavaşça taradı, sanki her bir kıvrımı ezberliyormuş gibi. "Soluk, porselen gibi bir cilt, sanki kolayca kırılabilir misin gibi."

"Ben kolay kırılabilir biri değilim," diye fısıldadım, sesimin nefes nefese ve tam da kırılabilir *biri* gibi çıkmasına anında sinirlenmiştim.

"Tehlikede olduğunu göremeyecek kadar aptalsın, tıpkı Pamuk Prenses gibi."

Rencide olmak hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı. Çileden çıkmıştım desem daha doğru olur. Kıvılcım saçan, alev alev yanan bir öfkeyle suratının ortasına bir yumruk atmak istedim. Ağzım ona bir hakaret savurmak için açılır açılmaz, saçlarımı parmaklarının arasına aldı ve başım ona doğru sarsıldı. Ellerim kucağına düştü ve hızla çenemi kaldırıp ona bir bakış attım. *Ciddi miydi lan bu? Az önce saçımı mı çekti?*

Ellerim güçlü kalçalarında, dirsek atmam gereken aletin hemen yanındayken yakınına eğildi. "Gördün mü?" Bir kez daha nane kokan nefesi yüzümde dolaştı ve ağzımı boğazıma kadar soğuttu. Altımda esnerken dikkatini ellerime yöneltti. "Aptal. Sen de tıpkı diğer kızlar gibisin. Bu okulun kalpsiz, hasarlı yeni erkeğinin sadece görünüşü bile seni heyecanlandırıyor."

"Konu sen olunca heyecanlanmaktan çok uzağım Tobias. Sen benim en iyi arkadaşımın kardeşisin." Ellerimi kucağından hızla çekip göğsümün üzerinde kavuşturdum. "İşte tam da bu yüzden sana yardım etmeye çalışıyorum! Bir daha gidersen bu onu mahveder."

Yüzü seğirdi - çok az, ama ben fark ettim. Sözlerim onu derinden etkilemişti ve buna sevindim. "Ve eğer beni rahat bırakmazsan seni yok edeceğim Pamuk."

Gözlerimi devirdim, zihnimin gerisinde kalan korku ipuçlarını görmezden geldim. "Sen ne dersene de."

Şimdi kitabı oku ki seni test edebileyim ve bu seansı bitirelim."

Tobias ofladı, taleplerimle eğleniyor muydu yoksa eskisinden daha mı kızgındı anlamak zordu. Duygularını okumak zordu ve zaman zaman tamamen kararsız görünüyordu.

"Yarın akşam da benimle burada buluş. Eminim tüm derslerinden kalıyorsundur."

Sözlerimin sert olduğunu biliyordum ama siktir et onu. Sinirlerim yavaş yavaş kızgınlığa dönüşüyordu. Tobias beni korkutabileceğini düşünüyordu ve belki de içten içe korkutuyordu. Ama onun sözlerinin ve nane kokulu nefesinin beni etkileyip isteklerini yerine getirmemi *sağlamasına* izin vermektense, kütüphanenin bir köşesinde tüm okulun önünde o inek herife sakso çekmeyi tercih ederdim.

Elbette Tobias tehlikeli ve sinir bozucuydu ama ben onun sandığı kadar kırılabilir ve masum değildim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SLOANE

İKİ HAFTA.

Tobias Richardson'ın bir aziz olduğunu ve hiç de iddia ettiği gibi bir şeytan olmadığını iddia etmekle geçen on dört acı verici gün olmuştu.

Geceleri gözlerimi kapattığımda, çalışma masasının karşısından bana bakan soğuk, mavi gözlerini gördüm. Bu okulun gıcırdayan eski havalandırma deliklerinden sıcaklığın sesini duyduğumda, onun uzun parmaklarının kucağına bıraktığım kitabın sayfalarını çevirdiğini hayal ettim. Yemekhanede otururken, Journey'i masamıza oturmaya ikna etmeye çalışırken ya da tabağımdaki yemeğimle oynarken, gözlerini bir sonraki hedefiymişim gibi üzerimde hissettim.

Yine de bunun beni caydırmasına izin vermedim.

Bu, Gemma'ya iyi bir arkadaş olmak istememle, SMC'nin onu *prestijli* yatılı okulumuzdan atmaması için kardeşinin notlarına yardım etmemle başladı. Okul müdürü olan babası için bir iyilik yapıyordum ve farkında olmadan Journey'e de yardım ediyordum çünkü Tobias onun için de bir şey ifade ediyordu. Ama şimdi? Şimdi bu bir meydan okumaydı. Tobias ve benim aramda bir oyun.

İlk kim kırılacaktı? Kim beyaz bayrağı kaldırıp "*İyi, sen kazandın*" diyecek?

Parmaklarımı önümdeki kitaba vurdum, tekrar bacak bacak üstüne attım. *Ben değil. Onunla oynadığım bu küçük aptal oyunu kaybetmeyecektim.* Kütüphanenin kapısı açıldı ve başımı kaldırıp Gemma'nın içeri girdiğini gördüm. Bakışlarım onun küçük bedeninde gezindi ve sadece Isaiah'ı gördüm.

Yanakları kızarmış bir halde erkek arkadaşının elini tutarak bana doğru yürürken gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Hey, Tobias nerede?"

İçimi çektim. "Seninle geleceğini söyledi."

Hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyordu ve Isaiah hemen onu yakaladı. "O burada olacak. Muhtemelen hâlâ ağırlık odasında çalışıyordur."

Olası değil. Eninde sonunda olacağını biliyordum. Tobias'ın gelmediği bir ders olacağını biliyordum ve muhtemelen bunu sadece beni kızdırmak için yapıyordu. Ders sırasında onunla ne zaman özel ders, sınav sonuçları ya da ödevleri hakkında konuşmaya çalışsam, beni başından savıyor ve ben yanında durup bu kadar hıyar olmamasını talep ederken, istekli herhangi bir kızla sohbet etmeye kadar ileri gidiyordu. Çıldırıktıydı. Yine de kendimi tartışmalarımızı dört gözle beklerken buluyordum.

Heyecan verici öfke bir cadı büyüğü gibi fokurdamaya başladı ve ben kütüphane masasından kalkıp kitabımı ve telefonumu kapana kadar buharlaştı.

"Gidip onu bulacağım," dedim Gemma'ya gülümseyerek. "Sonra görüşürüz."

Kütüphane kapısından çıkmadan önce Gemma geri seslendi. "Onunla konuşacağım, Sloane."

Yenilgi oradaydı ve bir anlamda ben de bunu hissediyordum. Tobias'ın zarar gördüğünü ve dünyaya kızgın olduğunu biliyordum ama burada ne kadar iyi durumda olduğunun farkında değil miydi? Onu seven bir kız kardeş, onu kabul eden akranlar... bir nevi... ve

telafl etmek için elinden geleni yapan bir baba mı?

Etrafımda döndüm ve sıırttım. "Beni tanı mıyor musun?" diye sordum. "Kardeşinin beni özel ders için ekmesinin beni daha çok zorlamaktan başka bir işe yarayacağını sanıyorsan beni hiç tanı mıyorsun demektir." Ben güldüm, o da gülümsedi.

"Seni seviyorum," dedi ve kütüphane kapılarını iterek açmadan önce ona bir öpücük kondurdum ve glmsememin yüzümden düşmesine izin verdim.

Her sabah kahvaltı başlamadan yirmi dakika önce kızlar yatakhanesinde değilseniz, koridor bu okulun diğer koridorları gibi karanlık ve sessizdi. Duvarlara vidalanmış apliklerden bazıları yanmış, diğerleri ise titriyordu. Çıplak bacaklarımı ürperten bir ürperti vardı ve keşke kütüphaneye gitmeden önce kot pantolonumu giyseydim diye düşündüm, ama şimdi üzerimi değiştirecek zamanım yoktu.

Teknik olarak karşı cinsin yatakhanesine girmemize izin verilmemesine rağmen doğruca Tobias'ın odasına gidiyordum. Erkekler koridoru kolonya ve tıraş losyonu kokuyordu ve bu beni rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Nefesim beni terk etti ve tam kapısının üzerine düştü. En sonuncusuydu, koridorun en kuytu köşesine sıkışmıştı ve yol gösterecek tek bir ışık bile yoktu. Dürüst olmak gerekirse, uygun görünüyordu. Yumruğum tahtaya çarptı, keskin bir vuruştu ve sesi kastettiğimden çok daha öfkeli ve sert çıkmıştı.

Ayağa kalktım. Ayaklarımın üzerinde kaydım. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Telefonuma baktım. Ve küçük bir of çektim.

Öfkeyle kapıyı tekrar aldım. *Bir şey çıkmadı.* "Tobias, a şu lanet kapıyı." *Hâlâ ağırlık odasında mı?*

Kulağımı kapıya dayayıp herhangi bir hareket olup olmadığını dinledim. Kapıyı bir kez daha çaldım ve hayal kırıklığı içinde ayağımı yere vurdum. *İçeri giremez miydim?*

şeytani bir plan oluşmaya başladı ve ben sinsi bir kedi gibi gülümsedim. *İçeri gireceğim ve eğer içeride değilse bekleyeceğim.* Kilidi açmak için bir toka almak üzere odama dönmek üzereyken, kulağım hâlâ onun kapısındaiken kapı açıldı ve ileri doğru uçtum. Kitaplarım elimden uçtu ve yer bir anda yüzümden on santim uzağa düştü.

İki güçlü el belimi kavradı ve ben kendi dilimi yuttum, onun beni kavrayışıyla midemin lezzetli kıvrımlarına daldım. "Ne halt istiyorsun?" Bu soru heyecanımın üzerine tuz biber ekmişti. Beni o kadar hızlı kaldırdı ki saçlarım sanki bir vantilatörün nndeymişim gibi yüzümden uçtu.

Bir ocuk gibi ayaklarımın üzerine düşmüştüm ve Tobias kış mevsiminde soğuk bir gölge gibi üzerimde duruyordu.

Gece. stszd ve koyu renk saçları her zamankinden daha da koyuydu, uçları nemliydi ve yanağının kesik kıvrımlarından boncuk boncuk ter damlaları süzülüyordu.

Muhteşem.

Karanlık, düşünceli, korkutucu ve kesinlikle mükemmeldi. Ağzım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı.

Dışarı. Tobias'ın elleri hâlâ kalçalarımıdaydı, beni sıkıca kavıyor ve yere yapıştırıyordu. Göğsüm kabardı ve düşünmeme izin verdiğim anda yanaklarım ateşle doldu ve utandım. *O haklıydı. Onun elleri üzerimdeyken heyecanlanıyorum.*

"Geç kaldın," diye mırıldandım, gerçek bir kalp krizi geçirdiğimi daha az fark ettirmek için burnumdan nefes almaya çalışıyordum. *Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.* "Ve bırak beni."

Elleri belimden fırladı ve bir adım geri çekildi, sanki ellerinin hâlâ orada olması onu da benim kadar dehşete düşürmüştü. Bakışlarında küçük bir düşüş oldu ve yüzünün keskin kıvrımları yumuşadı ama çenesinin kenarları hızla tekrar gerildi. "Git buradan."

Kitaplarım hâlâ yerdeydi ve üzerimde siyah bir tişört vardı. Telefonumu elimde sıkıca kavradım ve kollarımı kavuşturdum, bir hakaret savurmak için kalçamı dışarı çıkardım ama gözlerimin dalmasına izin verdiğimde hemen sustum. Ağzım kurudu ve yuttuğu her nefesle benimle alay eden aptal, belirgin karın kaslarını sayarken kendime lanet ettim. *Bir, iki, üç...*

"Odamı terk et."

"Gelmedin." Dilimi ısırıp metalik tadı yutmadan önce boğazımı temizledim. "Pazartesi günü sınavın var. Olman gerekiyor-" Dikkatimi başka yöne çevirdim çünkü Tobias'ın bodrumda verdiğimiz gizli partilere gelip kendilerini becermesini uman okulun hayranlarından biri gibi kafamda karın kaslarını saydıktan sonra ona bakmamın imkânı yoktu.

Yatağına baktım. Örtüleri dağınıktı. Koyu lacivert battaniyesi yatağının bir tarafında pamuk yığınıydı, yastıkları ise yerdeydi. Dikkatimi tekrar ona yönelttim; şakakları sallanıyordu ve mürekkep rengi saçları alnında hafifçe nemlenmişti. "Uyuyor muydun?"

Bu çok garip.

"Kestiriyor muydun? Akşam 6'da mı? Cuma günü mü?"

Göğsü hâlâ kabarıyordu ve göğüs kaslarının arasından yavaşça, zor fark edilen bir ter damlası düşüyordu. *Neden terlemişti?* Farkına vardığımda bir arı sürüsü gibi üzerime üşüştüler ve bir sonraki sorumu sormaktan kendimi alamadım.

"Kabus mu gördün?"

Tobias dikkatini bana yöneltti, dolgun dudakları öfkeyle düzleşmişti. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Gözlerimi devirerek ona doğru bir adım attım. "Nedenini biliyorsun. Derslerinden neredeyse kalıyorsun ve çalışmana yardım etmeseydim muhtemelen hepsinden kalacaktın."

Tobias ellerini nemli saçlarında gezdirip belirgin karnını daha da ortaya çıkarınca olduğum yerde sarsıldım. Yatağının yanında duruyordu, üzerindeki tek giysi gri eşofmanıydı.

"Gemma'da da var," diye fısıldadım, zeytin dalı uzatmaya çalışarak.

Ben de kâbuslar görüyordum ama bunu Tobias'a söylememin imkânı yoktu. Bunu bana karşı kullanacağını biliyordum. Her ne kadar oda her zamanki gibi buz gibi olmasa da, o ve ben bir arada tıkış tıkış oturuyorduk, hemen dönüp tam bir pislik olabileceğini ve bana o kadar boş boş bakabileceğini biliyordum ki, bir kalbi olup olmadığını merak etmeye başladım.

Sessizlik odayı doldurdu, sanki birlikte bir asansörde mahsur kalmıştık ve gerginlik her boşluğu dolduruyordu. Göğsü hâlâ hızlı hızlı atıyor, oksijen yutarken ciğerleri hava almak için çırpınıyordu. "İyi misin?" diye sordum. Hafifçe adım atarak sordum. Sinirlerim kelimelerimi titretti ve titrek çıktılar ki bu *hiç* bana göre değildi. Kitaplarımın üzerinden bomba gibi geçerek bir adım ilerledim ve ona bir adım kala durdum.

Bakışlarım, kızarmış göğsüne düşen tuzlu bir ter damlasını takip etti. Kulaklarımdaki çarpıntı beni titrek bir el kaldırmaya itti.

"Ne yapıyorsun?" Tobias tereddütle sordu ve ilk kez kızgın görünmüyordu. Gözlerimiz çarpıştı, derin mavisi savunmasız görünüyordu ve beni şaşkınlığa uğrattı. "Tobias, kâbus mu gördün?" Fısıldadım, her ne oluyorsa ona nüfuz etmekten çok korkuyordum.

Elim sıcak göğsüne değdiği anda tısladı ve sanki onu görmemi istemiyormuş gibi başını yana çevirdi. Ama ben gördüm. Onu gördüm. *Onu gerçekten gördüm.* Belki de haftalar önce tanıştığımızdan beri ilk kez.

"Tobias," diye tekrar fısıldadım, nefesim bilerek tenine çarpıyordu. *Ne oluyor?* Kalplerimiz birlikte çılgınca atıyor, benimki göğüs kafesimden sekiyor, onunki ise avucumun içine çarpıyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Gemma'nın onları dışarı çıkarmasına yardımcı oluyor. Onları boyuyor."

Başını tekrar bana çevirdi ve ben donakaldım. Nefesim bedenimden çalındı ve kanım tarif edilemeyecek kadar sıcak bir şeyle doldu. Diğer elimdeki telefonum titredi ve gözleri hızla telefonuma kaydı. "Şunu alsan iyi olur," diye tersledi, bileğimi kavradı ve elimi göğsünden uzaklaştırdı.

Utanç duygusu içimi kapladı ve ardından kör edici, beyaz bir öfke geldi. Öfkeyle iç çektim ve dikkatimi telefonuma verdim, az önce olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. *Tam bir pislik.*

Bir adım daha geri atarken telefonuma baktım, neredeyse yere saçılmış kitaplarımın üzerine düşüyordum ve işte o zaman kalbim tek bir gümbürtüyle yere düştü.

Bilinmiyor: Bently nerede olduğunu soruyor. Ona gizlice çıktığını söyledim. Yemin ederim, senin küçük bir kural bozucu olduğunu düşününce gözlerindeki heyecanı gördüm.

Kelimelere odaklandığımda oda dönüyordu, hızla başımı kaldırdım ve Tobias'a kilitlendim. Döndü ve yatağına doğru sürünerek çıplak sırtını bana dayadı, bu da beni başka bir paniğe sürükledi. *Yara izleri.* Etrafımdaki her şey sarsıldı. Görüşüm bulanıklaştı, telefonum avucumun içinde yanan bir metal parçası gibi hissettirdi ve Tobias'ın sırtındaki kırmızı, tümsekli, kesik benzeri yara izleri beni tam bir paniğe sürükledi.

Telefonum tekrar titredi ve rasyonel düşünce tırmanma histerisine ağır bastı.

Bilinmiyor: O gece gibi mi? Kahretsin. Ben de V'mi kaybedecek birini bulmalıyım. Kimi seçebilirim? Drake'i mi? O bu onuru seve seve verir.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bu rastgele mesajları başka biri okusa kafası tamamen karışırdı

ama o gece sonsuza dek beynime kazındı. Willow'la aramızda geçen son mesajlar, St. Mary's'e gönderildiğim ilk yıl tekrar tekrar ziyaret ettiğim bir makaraydı.

Telefonumu öyle sıkı kavradım ki parmaklarım acıyla kıvrıldı ve ağzım açık kaldı. Bakışlarımı Tobias'ın sırtında tuttum, yara izlerini almak için yaşadığı dünyayı sarsan acı hakkında bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiştim. Sırtım kapısına çarpıp ahşaba sertçe vurunca irkildim. Tobias hızla arkasını döndü, kara kaşları gözlerine gölge düşürmüştü.

Panik içinde kalın bir ipi çekmeye başladığımda boşta kalan avucumun titremesi ağzıma çarptı ve Tobias'ın ağzının adımı söylemek için hareket ettiğini gördüm ama Willow'un sesinden başka bir şey duyamadım.

Koş.

Ve ben de öyle yaptım. Tobias'ın kapısı duvarın diğer tarafına çarparak öyle bir gürültüyle açıldı ki kulaklarımdan akan kan kesildi ve panik içinde yere çarpmadan önce odama kadar koştum.

ALTINCI BÖLÜM

TOBIAS

GEVEZELİK.

Babamın yemek masasındaki sandalyelerden birinde kıpırdamadan otururken duyduğum tek şey lanet olası gevezelikler ve çatal bıçak sesleriydi.

Babam, *bu evin müdürü olmayan* müdürü -benim değil, onun sözleri- masasının ucunda oturmuş, bir elinde bir bardak su, diğer elini tahtaya dayamış, parmaklarıyla tahtaya sertçe vuruyordu. Okul çıkış saatiydi, bu yüzden tipik elbise gömleğini ve bol kravatını giymemişti, bunun yerine düz bir tişört ve kot pantolon giymişti ve bu onu yeni keşfedilmiş babacan bir bükülme ile yıpranmış bir müdürden ziyade masasında bir grup gençle oturan normal bir adam gibi gösteriyordu - eğer normal olsaydı.

"Yemin ederim. Neden bana inanmıyorsun?" Dikkatimi, aklımdan bir türlü çıkaramadığım kızın *hemen* yanında oturan Shiner'a çevirdim.

"Çünkü sen sensin, Shiner," dedi, ne zaman üzerime gelseler beni rahatsız eden o güzel ela gözlerini devirerek, ki bu tamamen berbat bir şeydi çünkü üzerimde *olmadıkları* zaman beni rahatsız ediyorlardı.

Ondan
nefret
ediyordum

.
Ediyordu
m.

Onu düşündüğümde içimde bir şeyler burkuluyor ve sanki cehennemden çağırılıyormuşum gibi içime bir sıkıntı çöküyordu. Elini göğsüme koyarak yatak odamda dikilmesini ve Covens'te geçirdiğim zamanın hatırası olan korkunç hatıralarla boyanmış sırtımı gördükten sonra yüzünde beliren dehşeti hatırlamak nefretimi körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Acıma duygusu yerini hızla şoka bıraktı. O kadar şok ediciydi ki, sanki benden korkuyormuş gibi kitaplarını yere bırakarak odamdan kaçtı.

Yani, öyle olmalı, ama konu bu değildi.

"Ona kendin sor, Sloane!" Shiner çatalını tabağına fırlatarak böğürdü. "O da öyle dedi."

"Scout'un onuru mu?" Mercedes, kız kardeşimin diğer en iyi arkadaşı, sordu.

Shiner'ın kaşları çatıldı ve Mercedes'e sırtıttı. "Yalan söylemediğimi biliyorsun, Mer." "Fuc-"

"Hey!" Babam ellerini alnına koymuş, muhtemelen benim gibi onların sinir bozucu seslerini bastırmaya çalışıyordu. "Yeter artık. Jack'in önünde küfür etmek yok."

Hepimiz Isaiah'ın küçük kardeşine döndük, babamın sapkın, sahte aile, saçma sapan bir hikayeyle evlat edindiği aynı çocuğa, bilmek umurumda değildi ama yine de dinledim çünkü Gemma benim... hayatından 'ayrılışım' sırasında olan her şeyi bana iyice açıklamak için zaman ayırdı.

"Benim önümde küfrediyorsun, Tate Amca." İç çekti. "Mesele bu değil. Ben bir yetişkinim."

"Çoğumuz on sekiz yaşındayız," diye mırıldandı Isaiah, kız kardeşimin elini tutarak. "Ve başımızdan bir sürü şey geçtiğinden bahsetmiyorum bile."

Bu, başlangıçta sevmediğim diğer Asilerden biri olan Cade'den geldi, ama şimdi o ve Journey tekrar bir araya geldiği için bu nefreti saklamak zorundaydım.

"Sadece birkaç hafta önce olanları tekrar gözden geçiremez miyiz?" Journey kısa bir an için başını öne eğerek fısıldadı. Sessizlik odada bir kasırga gibi yuvarlandı ve ben tekrar ona dönene kadar hepsinin teker teker çenelerini kapatmalarını izledim.

Sloane.

Aramızdaki gerilim tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkmıştı ama yatak odamdaki o an hakkında tek bir kelime bile konuşulmadı. Ben sinirlenmişim, o ise hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ama bir şey oldu.

Gergindi.

Çok fazla ders çalışmazdık ama ne zaman masama bir sınav ya da ev ödevi konsa, ben daha fırsat bulamadan onu kapardı ve ertesi gün bana bilgi kartları ya da çalışma kılavuzunu verirdi.

Ben de onun önünde yırtıp çöpe atmaya zorlardım. Eğlenceli bir sistemimiz vardı.

Hoşuma giden pek bir şey yoktu ama küçük şakaklarının kızgınlıkla oynadığını görmek beni her seferinde gülümsetti.

"Ee, ders çalışmak nasıl gidiyor, siz ikiniz?"

Dikkatimi yavaşça babama yönelttim, sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı sıkı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Tembelce Sloane'a bakıp beni becerip beceremeyeceğini anlamaya çalışırken, göğsümü dağlayan sıcak bir metal çubuk gibi bir şey yanıyordu.

Öyle yapmalı. Eğer bu okulda beni kızdırmaya kararlı bir kız varsa, o da

On

u. Gözleri muziplikle parıldadığı anda boku yediğimi anladım.

"Korkunç bir şekilde, aslında," diye başladı, bıçağı derimin üzerinde biraz daha gezdirerek.

"Tobias, neden

onlara çalışmanın nasıl gittiğini anlatır mısın?"

Bu lanet velet.

"Tobias!" Gemma söyledi. "Deneyeceğini söylemiştin."

Sikeyim.

"Deniyorum."

"Değilsin." Sloane'un argümanı geçerliydi. Yani, bana verdiği her çalışma kılavuzunu fiziksel olarak yırtıp attım ve ardından güzel tenindeki kırmızı lekelerin tadını çıkararak göz kırptım.

"Haftalardır benimle çalışmıyorsun ve ne zaman sana yardım etmeye çalışsam beni başından savıyorsun."

"Hizmetlerinin berbat olması benim suçum değil."

Shiner, "Buralarda bir sürü sakso ve oral seks dönüyor," diye şaka yaptı. Ben hariç herkes kıs kıs güldü ve Sloane'un çenesi çözüldü.

"Kapa çeneni, Nash."

"Bana böyle denmesinden nefret ettiğimi biliyorsun," diye tersledi ve çatalını tavuğuna sapladı.

Sloane onu görmezden geldi ve bana en iyi bakışını yöneltti, ben de onu çiğneyip tükürdüm.

Dışarı.

"Tobias," diye söze başladı babam, beni kızgınlık ve öfke sınırının ötesine iterek. "Yapmak zorundasın

Ders çalışın. Akşamları kütüphanede, odanızda, kar fırtınası sırasında lanet olası avluda ya da hatta burada geçirmeniz umurumda değil. Ama öğretmenlerinize çaba gösterdiğinizizi ve en azından iyi notlar almaya *çalıştığınızı* göstermeniz gerekiyor."

"Tobias, lütfen," dedi Gemma ve masanın sessizleşmesine neden oldu.

Dikkatimi Sloane'a yönelttim ve bakışlarımın değerini anlayabilmesini umdum. Beni otobüsün altına atmıştı ve tamam, iyi, bunu bir şekilde hak etmişim ama şimdi ondan daha çok nefret ediyordum ve bunun benim gibi bir adamdan gelmesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Masadan kalkarken karanlık bir kıkırdama beni terk etti. "Evet, tamam," diye homurdandım. "Hafta sonundan sonra Pazartesi günü çalışabiliriz." Sonra ön kapıdan çıktım ve kızgın tenimi serinletmek ve dengesiz düşüncelerimi dengelemek için kışın kavurucu soğuk havasına girdim.

HERKES HEYECANLANMIŞTI. Sırtımı ter kaplamıştı ve duş almak için lakros takımının önünde soyunmayı düşünüyordum, her ne kadar cildimi kaplayan kızgın kırmızı çizgileri gördüklerinde hepsi bir adım geri çekilecek olsalar da.

"Ben hazırım, kardeşim." Bu yine Shiner'dan geldi. Yemin ederim, durmadan konuşuyordu. Bana Gage'i hatırlattı, Covens'te eğitim almış başka bir zavallıyı. Covens'te bir grup insan vardı. Benim gibi bazılarımız, birileri bizden kurtulmak istediği için katillerin karanlık ağını barındıran gizli programa atılmıştı. Gage bir hırsız olduğu için oradaydı ve kaderinde birkaç yıl hapis yatmak vardı.

Richard'ın asıl işi buydu. Ülkenin en iyi yargıcı ve eyaletin büyük bir kısmına hükmeden kişi olarak, sanki dünya kendi küçük kukla gösterisiymiş gibi ipleri elinde tutabiliyor, kuralları çiğneyen adamları cehenneme atıyor ve onları kendi kişisel av köpeği haline getirerek diğer suçlulardan para kazanıyordu.

Bu bir kısır döngüydü. Bir kötü adam başka bir kötü adamı bok çukuruna atıyor, beynini yıkıyor, sonra diğer kötü adamlar bu küçük bezelye beyinlileri işe alıyor ve böylece kendinize bir pislik çemberi yaratmış oluyordunuz.

"Söyleyebiliriz," dedim özellikle kimseye, dolaplara yaslanıp beklerken

Herkes eşyalarını toplayıp gitsin ki ben de durulanabileyim.

Shiner, Isaiah, Cade ve Brantley lacrosse takımındaydı ve sezona ara vermiş olmalarına rağmen onlar da formda kalmak için okulun küçük egzersiz alanında çalışıyorlardı. Ben ise kimseyi öldürmemek ya da daha iyisi Sloane White'ı belinden kavrayıp kütüphane raflarına doğru itmeme için çalışıyordum ve ya bir: ağzını sikebilmem için onu dizlerinin üzerine itecektim ya da iki: onu öyle bir sikecektim ki bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı ve hızla arkamı dönüp nefesimi düzelttim. Benim sorunum neydi? Daha önce hiç kimse beni onun kadar kızdırmamıştı ama tek düşündüğüm dün akşam babamla yediğimiz yemekte beni nasıl otobüsün altına attığıydı.

Ne olursa olsun, eğer kız kardeşimin en iyi arkadaşıysa, onu düşüncelerimden hızla silecek ve benden nefret etmesini sağlayarak beni yalnız bırakmasını sağlayacak bir planım vardı. Beynimin işleyişine kıyasla oldukça çocukçaydı ama işe yarayacağını biliyordum çünkü daha önce tasarladığım bir plandı.

"Bu akşam partiye gidiyor musun?"

Dikkatimi Isaiah'a çevirerek omuz silktim, partiye gideceğimi biliyordum.

"Yapmalısın," dedi Isaiah, gömleğini başının üzerine atarak. "Bu Gem'i mutlu eder."

"Ve seni temin ederim ki, oradaki herhangi bir kızın ilk seçtiği sen olurdun." Bu yine Shiner'dan geldi ve düşünceli sessizliğiyle diğer erkeklerden çok bana benzeyen Brantley kıs kıs güldü.

"Neden böyle söylüyorsun?" Gömleğimi biraz kaldırıp alnımdaki teri silerek sordum.

"Çünkü sen hasarlısın kardeşim ve kızlar hasarlı kötü çocukları *sever*."

Az önce bana kötü çocuk mu dedi? Bu da yaptığım şeye kıyasla oldukça basit görünüyordu.

"Bence daha çok senden bıktıkları için, Shiner." Cade kıkırdadı.

"Journey onu en son altına aldığımnda böyle söylememişti."

Cade ve ben dikkatimizi Shiner'a çevirdik ve birlikte, şu anda paylaştığımız koruyuculuk üzerine bağ kurduk.

"Tanrım, lanet olsun!" Shiner ellerini havaya kaldırarak havlusunun yere düşmesine neden olduğunu söyledi. Tamamen çıplaktı. "Şaka yapıyorum, sizi psikopatlar."

Aynen öyle, ben bir psikopatım.

Duştan sonra soyunma odasına giren birkaç kişi, tamamen çıplak olmasına rağmen Shiner'ı yumrukladı. İçlerinden biri Isaiah'a döndü. "Bu gece alkol olacak mı?"

"Evet," diye cevap verdi, giyinirken. "Shotlar."

"Bu gece fazla sarhoş olmayacağım," dedi diğer adam arkadaşına. Kısa boylu ve zayıftı, Asilerle parti yapmaktan ziyade bütün gece klavyeye tıklamaktan hoşlanacak gibi görünüyordu.

"Ne? Neden?"

Asiler ve ben onların konuşmaları devam ederken sessiz kaldık. Soyunma odasına birkaç kişi daha girmişti, bunlardan biri de Isaiah'la kısa süre önce araları iyi olan Bain'di. O

benimle de arası iyiydi, tabii ortada bir anlaşma varsa. Berbat durumdaydı ama

I. Journey'e ve kız kardeşime yardım etmişti, bu da benim gözümde onun iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Çünkü Sloane White bütün hafta benimle flört etti. Bu gece onu bulup sikeceğim. Ne de olsa iddia partilerinin amacı bu değil mi? Sikişmek mi? Gerçek canlı pornolar gibiler."

Çabuk.

"Hayır." Bu kelime ağzımdan öyle bir saldırganlıkla çıktı ki oda kıpkırmızı oldu. Her bir göz üzerimdeydi ve ben bunu normal bir günmüş gibi yedim.

"Ne?" dedi adam hafifçe eğilerek. Dikkatini Asilere kaydırmadan önce gözlerini bir an için benden ayırmadı.

Shiner omuz silkerek, "Hayır demiş gibi geldi," diye açıkladı.

"Onun üzerinde bir hakkın falan mı var?" diye sordu, yumruğumdan akan kanla yarılrsa çok daha iyi görünecek bir kaşını kaldırarak.

Ona cevap vermedim, onun yerine öylece durdum ve ters ters baktım. Bu gece Sloane üzerinde hak iddia ediyordum ama bunun yanlış sebepleri vardı. İyi bir adam olsaydım, siktir et derdim ve okul yılını atlatmak ve bana saatli bir bombaymışım gibi bakan herkesten uzaklaşmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapardım ama iyi bir adam değildim.

Sloane ile vakit geçirmeye zorlandıkça daha çok isyan ettim çünkü o kız bana bir şey yaptı ve ben bundan hiç hoşlanmadım.

"Eee?" diye dürtükledi adam. Yüzü, sanki onu ikiye ayırmama saniyeler kaldığını sanıyormuş gibi berbat bir hal aldığı için beni rahatsız etti.

"Hayır dedim," diye tekrarladım gömleğimi çıkarırken. Bu odadaki her erkeğin popomu görecektir artık umurumda değildi. Kırmızı izleri hayal edebiliyor ve her bir acı kırbacını dünmüş gibi hissediyordum.

"Şey, üzgünüm. Ama kuralları gerçekten sen koymuyorsun." Adam güldü ve arkadaşına yumruk attı, ben de kendimi ona doğru yürürken ve boğazından tutup metal dolaplara doğru iterken hayal ettim, böylece söz konusu kız olduğunda kuralları benim koyduğumu anladı.

Sahiplenme duygusu lanet olası bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü ve neredeyse sabit ayaklarımın üzerinde tökezliyordum.

Shiner güldü ve beni içinde bulunduğum sersemlikten kurtardı. "Bana öyle geliyor dostum. Ben olsam Sloane'dan uzak dururdum."

İşte o zaman onlara sırtımı dönmeyi ve yolun geri kalanında soyunmayı seçtim. Duşa girdiğimde sessizlik alabildiğine uzadı ve buharın yaklaşan bir sis gibi üzerimi örtmesine izin verdim.

Sloane bu gece benimdi.

Her şey olup bittikten sonra benden daha da nefret edecekti ama ikimizin de ihtiyacı olan şey tam olarak buydu.

YEDİNCİ BÖLÜM

SLOANE

ONU GÖRMEMEYE DEVAM ETTİM.

Yıllardır konuşmadığım en iyi arkadaşım. Willow artık tanıdığım kıza benzemiyordu bile, en azından sosyal medyasına göre, ama onu bu okulun her karanlık köşesinde hayal etmeye devam ettim. Geceleri gözlerimi her kapattığımda, artık kullanılmayan bir numaradan telefonuma gelen mesajlarla birlikte onun yüzü de gözümün önüne geliyordu.

Gemma, Journey ve Mercedes'le birlikte boş koridorda yürürken ellerimi tüylerim diken diken olmuş kollarıma sürttüm. Bir şeyler fısıldaşıyorlardı ama ben katılamayacak kadar kendimdeydim, bu da dikkat etselerdi onlar için kırmızı bir bayraktı şüphesiz.

"İyi misin?" Gemma çıplak omzunu benimkiyle çarpıştırarak sordu.

Kış mevsimiydi, bahara yaklaşıyorduk ama hafta sonları hepimizin katıldığı bodrumdaki gizli partilere gelince, yaz mevsiminde olduğumuzu düşünebilirdiniz. Ben dar siyah bir mini etek ve Doc Martens ayakkabılarımı giydim, Gemma da aynısını yaptı. Kıyafetlerimiz arasındaki tek fark Gemma'nın bol, uzun kollu, transparan bir gömlekle eşleştirmesi ve benim göğüslerimi harika gösteren dar, dantelli bir atlet giymemdi.

"Ben mi? Ben iyiyim," diye cevap verdim, sanki Willow orada durmuş, birkaç yıl önce o gece neler olduğunu açıklamamı bekliyormuş gibi koridoru tarıyordum.

"Tobias mı? Böyle bir pislik gibi davrandığı için üzgünüm."

Mercedes ve Journey, Gemma ve benim önümdeydiler ve bir şeye gülüyorlardı; Journey'nin St. Mary's'e döndüğünden beri bu kadar sessiz olduğunu duymak güzeldi.

"O bir pislik." Journey arkasına baktı ve gülümsedi. "Yine de ondan vazgeçme. Çok şey yaşadı."

Çok şey yaşadığını biliyordum ama ben de yaşadım. Gemma ve Journey de yaşadı. Bu ona bana pislik yapma hakkını vermiyordu, değil mi? *Neden* bana bu kadar götlük yapıyordu? Yani, şimdi bana kızgındı çünkü babasıyla yemekte onu azarlamıştım ama o zamandan önce bile benden nefret ediyordu.

"Sorun yok." Gemma'nın elini tuttum ve ona güven verdim. "Kardeşin beni sandığı gibi etkilemiyor. Benden nefret etmesi umurumda değil."

Ama beni başka şekillerde etkilediği kesin.

Partinin kapısına yaklaşırken Gemma, "Senden nefret etmiyor," diye fısıldadı. Bodrumun karanlık, tünele benzeyen koridorunda ilerlerken ayaklarımızın altından su sırıyordu.

"Benden nefret ettiğine eminim," diye güldüm. "Özellikle de dün gecedен sonra."

Gemma elimi sıktı ve iyimser olmak için elinden geleni yaptı. "Yok, ama olsaydı bile ona yardım etmeye istekli olduğun için minnettarım. Ona ulaşabilecek biri varsa, o da sensin."

Partinin kaosu etrafımızda patlak verdiğinde izlerimde durmadan önce sıkı bir kahkaha beni terk

kapalıydı ve arka planda müzik çalıyordu. Kimse her zamanki üniformasını ya da hatta 'hafta sonu' kıyafetlerini giymemişti. Kızlar sürtük gibi görünüyordu ve erkeklerin ağzının suyu akıyordu - bu sahiplenme partilerinin işleyişi böyleydi. Işıklar söndüğünde, gerçek *sahiplenme* o zaman başlıyordu ve o noktada ne giydiğiniz gerçekten önemli değildi.

Ve bilemezsiniz, Tobias beni anında buldu. Tıpkı benim ona yaptığım gibi.

"Onun burada ne işi var?" Panik boğazıma kadar yükselip beni boğmakla tehdit ederken sordum.

Bir kız için mi burada?

Çıplak tenimde yanan kıskançlık dalgasını hissettiğimde içimden bir nefes aldım. *Neden umurumda olsun ki?* Onunla yalnız kalacaksa ona daha fazla güç.

"Hiçbir fikrim yok." Gemma heyecanlıydı. Bunu sesinden anlayabiliyordum ve ben zerre kadar heyecanlı olmasam da neden heyecanlı olduğunu anlıyordum. Antisosyal, akli dengesi yerinde olmayan ve nadiren gülümseyen *erkek* kardeşi bir partideydi ve arkadaşlarıyla sosyalleşiyordu. Yine de bir şeyler doğru görünmüyordu. Tobias'ı ve bana doğru attığı tembel yarım sırtışını görebiliyordum.

Gözlerimi devirdim, gecemi mahvettiği ve vücudumun bükülmesine ve onun gibi biri için hissetmemem gereken şeyleri hissetmeme neden olduğu için sinirlendim.

"Parti başlasın," dedi Isaiah Gemma'ya doğru yürüyüp ağzına bir öpücük kondururken. "Evet," dedim, kendimi Tobias'ın tehlikeli sırtışından çekerek. Kalabalığın arasında

Böylece ona, onu hayata döndürmek için nazik dokunuşuma ihtiyaç duyan yaralı bir hayvanmış gibi çekildiğimi görmezden gelebilirdim. "Parti başlasın."

Bu, iddia partisinin en iyi kısmıydı. Işıklar kapalıydı ve kan vücudumda öyle hızlı akıyordu ki açıkta kalan tenimin her yerini ısıtıyordu. Gemma ve Isaiah çoktan birlikte kaçmışlardı ve Journey ile Cade'in de kaçtığından emindim. Mercedes'in nerede olduğu ya da kiminle birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama daha önce partinin diğer ucundan Alex'le göz göze geldiğimde durduğum yerde duruyordum.

Benim için geliyordu ve istediğim de tam olarak buydu: Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir adam dikkatimi dağıtacaktı, böylece Willow'u, ailemi, şaka mesajlarını *ya da* Tobias'ı ve bana doğru olan açıklanamayan sırtışlarını düşünmek zorunda kalmayacaktım. Gergindim ve düşüncelerimi köreltecek birine ihtiyacım vardı.

Sesler kulaklarımdan süzölmeye başladı ve karnımda bir sinir yumağının büküldüğünü hissederek ayaklarımın üzerinde kaydım. Alçak emme sesleriyle birlikte odanın her yerinde hava vınlamaları çınılıyordu. Solumda bir kıkırdama. Sağımda bir kemer tokası.

Parmaklarım karıncalanmaya başladı ve bekledikçe daha da heyecanlandım ve bununla birlikte Tobias beynimi kurcalamaya başladı. Neden bana sırtıyordu? Dün gecedен beri bana kızgın

olduğunu biliyordum, peki neden? Ve yanında kim vardı? Neden umurumdaydı ki? Elleri o kadar büyüktü ki, bana yaptığı gibi bir kızın belini kavradığını hayal edip duruyordum.

geçen gece.

Karnımdan öfkeli bir kabarcık yükselmeye başladı ama arkamda bir varlık hissedince sıçradım.

"İşte buradasın," diye fısıldadım, Alex'in elleri belime indiğinde karanlıkta gözlerim büyüdü.

Onlar

büyüktü. Düşündüğümünden çok daha büyük. Yine de, gerçekten bilebilir miydim? Ellerini incelediğim falan yoktu.

Alex yaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Önü sırtıma değdi ve içimi bir şaşkınlık hıçkırığı kapladı. *Tamam, hemen konuya giriyorum. Bana uyar.*

Ben aziz değildim. Birinci sınıfın ortasında ailem beni St. Mary's'e gönderdiğinde isyan etmiştim. Sert ve hızlı bir şekilde isyan ettim. Son sınıf öğrencilerinin hepsi kısa etek giyen ve olmadığı bir şeymiş gibi davranmak için ağzına kırmızı ruj süren yeni kızın tadına bakmak istiyordu. Acıdan ve kafa karışıklığından saklanmak için dikkatimi dağıtabileceğim her şeyi yapmaya çalıştım ve iddia partileri kesinlikle iyi bir çıkış noktasıydı.

Dikkat dağıtıcı şeyler sona ermişti ama arada bir onlara yeniden dalmak hoşuma gidiyordu. Şu anda Alex'le olduğu gibi. Bazıları buna sağlıklı bir başa çıkma mekanizması diyebilirdi ama insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

Başım göğsüne düştü ve bir yanım partinin iddia bölümünde bazı çiftlerin kullanmayı sevdiği gizli odalardan birine gitmek istedi ama aynı zamanda burada, bir köşeye sıkışmış, neredeyse hiç konuşmadığım bir adamla olmak da heyecan vericiydi. Elleri belimden yanlarıma doğru ilerledi ve sıcak parmakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindiğinde bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Vay be. Alex beni şaşırtıyordu. Asilerle lakros oynamasına rağmen biraz inekti ama bu kadar *kendinden emin* olmasını beklemiyordum. Elleri sabitti, ayakları yere sağlam basıyordu, bir dizi benimkinin arasından geçip bacaklarımı ayırıyordu.

"Çok tecrüben var mı Alex? Çünkü ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun."

Bana cevap vermedi ve bu tam da istediğim şey olmasına rağmen -dikkatimi dağıtmak için- konuşmamasını garip buldum. Elleri eteğimin kenarını sıyırdı ve dişleri kulak mememi ısırdı. Nefesim kesildi ve neredeyse arkamı dönüyordum ama parmakları kalçamın iç tarafına doğru ilerleyip ıslak külotuma sürtündüğünde ağzım kapalı kaldı ve hissettiklerimin tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

Ağzımdan hafif bir inilti çıktı ve nefes nefese kıkırdaması yanağımdan süzülürken ılık ve naneliydi. *Bekle.* Kaskatı kesildim, sırtım göğsüne yaslandı.

"Rahatla."

Tobias?! Elleri üzerimdeyken ürkütücü bir şekilde hareketsiz dururken tenime buz gibi su yağdı. Göğüs uçlarım tişörtümün dantelli kumaşına yapıştı ve bacaklarım titrediydi. Arkamda bütün hafta flört ettiğim zavallı alt sınıf öğrencisi yerine Tobias'ın olduğunu bilmenin beni daha da tahrik ettiğine inanmayı reddediyordum.

Beni heyecanlandıran tehlike miydi? Sürpriz mi?

"Alex nerede?" Tısladım, avuçlarının arasında titriyordum. Tobias'ın eli eteğimin altından çıktı ve

Diğer eli kalçamda sabit durup beni ona karşı yerinde tutarken köprücük kemiğimi sıyırdı.

Dudakları kulağıma değdi ve karnım dibe vurdu. *Oh, Tanrım. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü.* "Kimin umurunda?" Becerikli avucu daha da aşağı indi, şımarık meme uçlarımın arasına daldı, kalçamı tekrar kavramadan önce bir parmağını her ikisinin üzerinde gezdirdi.

"İstiyorum," dedim, sanki bir tür sersemlik içindeymişim gibi ona doğru eğilerek. Gözlerim hâlâ odanın karanlığına alışamamıştı ama diğer her şey daha da güzelleşmişti; sesler, ince dokunuşlar, kanımın beklentiyle kıvılcımlanması.

Durmamız gerek.

"Umurunda değil," diye karşı çıktı Tobias, boynumun kıvrımında derin derin soluyarak. Saçları yanağımı gıdıkladı ve başımı çevirerek ona daha fazla erişim izni verdim. *Ne yapıyorum ben?!*

"Neden..." Eli bacağımdan yukarı doğru süzüldüğünde gözlerim dalgalandı ve tenimde karıncalanmalar oluştu. "Neden?"

"Neden, ne?" diye fısıldadı, tüm hareketlerini durdurarak. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve önünde kıpırdandım, popomu onun sert uzunluğuna doğru ittim. *Kahretsin.* Karanlıkta yüzünü görebilmeyi dileyerek avuçlarının arasında döndüm. *Ondan uzaklaşmalıyım.*

"Neden buradasın? Neden bana dokunuyorsun? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden nefret ediyorum." Ses tonu hem tehditkâr hem de tehlikeliydi. "Ama seni aklımdan çıkarmam gerek." Tutuşu daha da sertleşti ve beni geri döndürerek sırtımı bir kez daha önüne dayadı.

Parmakları tekrar hareket etmeye başladığında sırtım kavislendi, yavaşça bacağımdan yukarı doğru süründü ve beni genişçe açtı. Nefesim kesildi, coşku içime yerleşti ve üzerime kötü bir büyü yaparak durması için ona yalvardım. Tüm doğru noktalarım yanıyor, onun dokunuşunu başka hiçbir şey gibi arzuluyordum. *Benim sorunum ne?*

"Ve bana dokunmak beni aklımdan çıkaracak mı?" Bir çeşit trans halinde fısıldadım. "Küçük bir nefret sikişi diye bir şey duymadın mı Sloane? Onlar en iyi türdür."

İnledim ve bu ses odadaki diğer erotik seslere karıştı. *Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.* İşte oldu. İşte buydu. Bu yüzden doğru düzgün düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum. Diğerlerinin sesleriyle mi karışmıştı? Evet, işte buydu. Bu yüzden bu kadar sapıtmıştım.

"Tobias, durmalıyız."

Dişleri tenimi sıyırdı ve uzun parmağı külotumun üzerinden beni okşadı. "Bana nasıl durmamız gerektiğini tekrar söyle, çünkü vücudun sana meydan okuyor, Sloane." Kıkırdadı ve sırtıma sertçe vurdu, beni vücuduna daha da yaklaştıırken titreştirdi. Öne doğru eğildim, karnımın üzerinde kilitli duran kolunu kavradım ve bacaklarımın arasındaki nabzı hissettim. *Aman Tanrım, neden duramıyorum?*

"Yapmamalıyız," diye fısıldadım, ona doğru sarkarak. *Lütfen bana dokun.* Buna pişman olacaktım. Bunu biliyordum. Dudakları boynumdaki hassas noktayı emerken aynı anda parmağı

da içime girdi. *Vay anasını.*

Gözlerim kapandı ve verdiği muazzam zevki içime çektim.

"Bana ne istediğini söyle. En iyi arkadaşının kardeşi Sloane'dan ne istediğini söyle."

Siktir, bu çok kötü. Bunu yapmamalıydım. Bir damla bile alkol almamıştım ama kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

Başımı geriye doğru eğip dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Gözlerim biraz alışmıştı ve güçlü çenesinin ve kalın saçlarının hatlarını görebiliyordum. Parmağı yavaş, tembel ve alaycıydı, ki bu alışık olduğum bir şey değildi. Birlikte olduğum erkeklerin çoğu acele etmeyecek kadar heyecanlıydı. Işıklar kapandığında çok istekli ve aç olurlardı. Ama Tobias acele etmiyordu ve bu beni deli ediyordu.

Tobias beni deli etti.

Ama bu çok iyi hissettirdi. *Çok iyi.*

"Öp beni," diye yalvardım, dilini bir tür vahşi hayvan gibi ağzımda istiyordum. Kalçalarım içimdeki parmağıyla birlikte hareket ediyor, daha fazlasını istiyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Bir parmak daha eklediğinde dudakları kulağıma değdi. "Kalpsiz erkekler öpüşmez, Sloane. Bu gecedен sonra ne kadar kalpsiz olduğumu göreceksiniz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

Bundan çok fazla zevk alıyordum. Bunu biliyordum ama yine de duramıyordum. Bundan zevk alıyordum çünkü kötü planımın tam da umduğum gibi işlediğini biliyordum, daha ziyade vücudu bana tepki veriyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Cennet gibi hissettiriyordu. Ellerim sanki kendimi topraklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyormuşum gibi onun üzerinde dolaşıyordu ve kıvrımlarına her dokunuşum göğsüme bir yumruk gibi iniyordu. Aletim gerilmişti ve biri için sertleşmek zor değildi, ama boğazıma, dudaklarıma, dilime kadar hissettiğim şekillerde zonkluyordu.

Bu eskisi gibi değildi.

Tam olarak bu durumdaydım: bir kızı baştan çıkarmak, ona dokunmak ve onu kendi çıkarlarım için kullanabilmem için diz çökmesini sağlamak için ona müstehcen sözler söylemek. Psikiyatri koğuşundaki hemşireleri çözmek zor değildi ve her şey bittiğinde basit bir alete dönüştürmek de zor değildi - kapımı kilitlemeden bırakıyorlar, üst kattan bana bilgi veriyorlardı. Bir tanesi, Journey ve ben bir gece beklenmedik bir şekilde kaçıp kaosa neden olmadan önce bana tüm binanın haritasını çizecek kadar ileri gitti. Ama bu? Bu farklıydı.

Sloane White'a daha önce hiç aç olmadığım kadar açtım. Ve bununla birlikte, öfkelen dim.

"Ne-ne?" Nefesi tatlı ve sarhoş ediciydi ve kafamı çevirdim, daha önce *hiç* bir kızı öpmemiş *olmama* rağmen - *biliyorum, bunu kavramak benim için bile zor* - dudaklarının tadına bakmak *istiyordum*. Keskin ama tatlı dilinin ağzımın içinde olmasını, beni her şeyi alıp götürecek bir şeyle sarhoş etmesini istiyordum.

"Ben öpüşmem. Bu benim tek kuralım." Başparmağım hassas klitorisinin üzerinde gezindi ve *neredeyse* ağzından çıkan nefesi ısıracaktım. "Şimdi bana başka ne istediğini söyle."

Biraz geri çekilerek cebime baktım, telefonumun hâlâ kot pantolonumun yarısına kadar dışarıda olup olmadığını görmek için görüşümü zorladım. *Güzel, şimdi işe koyul Tobias.*

Sıcak iniltisi kolumun ona doğru gerilmesine neden oldu. Parmaklarımı tenine batırdım ve onu ayakta tuttum. "Bana ne istediğini söyle."

"Durmaliyız," diye fısıldadı, kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu.

"Neden?" Beni öldürmesine ve tamamen bilmediğim şekillerde beni bükmesine rağmen parmağımı daha yavaş ve daha yavaş daldırarak alay ettim. *Onu şu anda becerebilirdim*. Onu becermek istiyordum. Onu becermek istiyordum ama kendi iyiliğim için değil, vücuduna sahip olmak ve *onu* boşaltmak istediğim için.

Siktir, ne?

"Ha?"

Tenine karşı sırttım ve dilimi birkaç dakika önce emdiğim noktanın üzerinde gezdirdim. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı ve zorlukla cümle kurabiliyordu.

"Neden durmalısınız, Sloane? En iyi arkadaşının boktan kardeşi olduğum için mi etrafta dolaşmaman gerektiğini *biliyor* musun? Ben tehlikeliyim. Ama belki de bu hoşuna gidiyordur."

Sözlerime ve planımı gerçekleştirme hevesime karşı kafamın arkasında bir tiksinti vardı. *Ben ne hissediyorum? Suçluluk mu?*

"Söyle bana bebeğim," diye yalvardım, vücudunun parmağımın etrafında döndüğünü hissediyordum. *Kahretsin, bu çok ateşli.* "O ilk gün yemekhanede beni gördüğün andan beri sana dokunmamı nasıl hayal ettiğini anlat bana." *O da hissetmiş miydi? Açıklanamayan o ağır bağı?* Bunu çekiciliğe bağlıyordum ama gecenin geç saatlerinde, uykuya saniyeler kala ve en savunmasız anımda, bunun daha fazlası olduğunu biliyordum.

Tam uçurumun kenarına gelmek üzereyken parmağım hareket etmeyi bıraktı. Kıcı bana doğru bastırdı ve kızların inlemelerinin diğer tüm sesleri, Sloane'un bana yaptıkları ve şu anda onu kabul edebileceğimden daha fazla istediğimi inkar etmemi nasıl yok ettiği tarafından boğuldu. *Söyle ki seni parmağımın etrafında boşaltabileyim. Söyle amına koyayım.*

"I..."

"Adımı söyle ve seni öyle bir boşaltmamı istediğini söyle ki, bu duygunun yerini asla dolduramayasın. En iyi arkadaşının kardeşi olmamı nasıl umursamadığını ve seni bu acıdan kurtarmamı istediğini söyle Sloane."

"Hayır."

Sırttım ve başlattığımız küçük savaş beni çok heyecanlandırdı. Parmağımı yavaşça içinden çıkarmaya başladım, küçük dar kıcına bastırdığım sert sikimi görmezden geldim. Nefes alış veriş hızlanırken sabırla bekledim, onu istediği tek şeyden mahrum bırakırken damarlarında panik akıyordu.

Titreyen parmakları bileğimi nefis yumuşak bacaklarının arasına sıkıştırıp beni orada tuttuğunda gözlerim yuvalarından fırladı.

"Adımı söyle ve bana ne istediğini söyle," diye fısıldadım, kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin verdim ve dürüst olmak gerekirse, kendime yalan söyleme işinde olmasaydım, kontrolün onda *olduğunu* kabul ederdim.

"Fi-fine," diye havladı ve elimi sıırıslıkam külotuna doğru itti. Midem çukurlaştı ve boynunu ısırarak küçük çığlığının tadını çıkardım. "Beni boşalt, Tobias."

"Ve bana en iyi arkadaşının kardeşi olmamı umursamadığını söyle."

"Umurumda," dedi kalçalarını ileri geri sallayarak. Burun deliklerim alevlendi ve çenem büküldü, bacaklarının arasındaki tatlı ıslaklığı tatmaktan başka bir şey istemiyordum. *Kahretsin, bana ne yapıyor?*

"Öyle olsaydı, çeker giderdin." Kıkırdadım, onunla işim biter bitmez arkamı dönüp gideceğimi, akranlarımin 'iddia' dediği bu seks partisinden geçeceğimi ve bu kızı gerçekten kafamdan atana

kadar kendimi dövme için odama gideceğimi biliyordum.

Nefes alışları hızlanmıştı ve kalçaları daha hızlı hareket ediyordu. Parmağım amının içine bastırdı,

ve onu yerinde tutan diğer elimi kavrayarak inledi. Elim i ağızına götürdüm ve sinsice gülümsedim.

"Boşalırken parmaklarımı em," dedim. "Çünkü benim için kırıldığını duyarlarsa bu odadaki her erkeğin kulak zarını patlatırım." *Ve bu lanet olası gerçek.*

Parmaklarımı ağızına soktum ve çenemin gıcırdamasıyla dişlerimin yerinden oynadığını hissettim. Sıcak, ıslak ağız beni kapladı ve o kadar sert emdi ki yıldızları gördüm. Ağız ve duyarlı amcığı arasında, lanet olası bir gidiciydim ve bu beni o kadar korkuttu ki öfke beni bir kurşun gibi kesti.

Doruğa ulaştığı anda parmaklarımı her iki dudak setinden de ayırdım. Öne doğru tökezledi ve dizlerinin üzerine düşmeden önce onu yakalayamadım bile. Hızla oradan ayrıldım, partinin kapısını hışımla açtım ve koşarak odama gittim, kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapattım.

Banyoma girip duşu buz gibi soğuğa çevirmeden önce bir ileri bir geri volta attım.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Göğsüm genişliyordu ve Sloane'u düşündükçe daha da ağırlaşıyordu. Odama gelip yara izlerimi gördüğünde gözlerindeki korku bir ton tuğla gibi çarptı ve gözlerimi kapatıp kapalı yumruğumu ağızma götürdüm. Dişlerim parmak eklemlerime sürtündü ve kendime daha fazla lanet ettim çünkü elimin üzerinde onun kokusunu alabiliyordum. Telefonumu hızla cebimden çıkardım ve muhtemelen Sloane'un canını amaçladığımdan daha fazla yakacak olan cihaza baktım.

"Senin derdin ne lan?" Tekrar ileri geri volta atarak mırıldandım. Duş akıyordu ve eğer hiçbir şey hissetmeme ve hayatımın son birkaç yılını kapı dışarı etme numaramı sürdürmek istiyorsam, o soğuk suya dalmalı ve yolun geri kalanında beni uyuşturmasına izin vermeliydim.

Parmağımın titremesine aldırmadan telefonumu hızla banyo tezgahının üzerine koydum ve videoyu oynat tuşuna bastım. Siyah bir ekrandan başka bir şey görmedim ama sesini duyduğum anda başımı eğdim ve terli saçlarımın alnıma döküldüğünü hissettim. Parmak eklemlerim banyo tezgahını kavrariken bembeyazdı ve onun tatlı sesini gün gibi net duyduğumda daha da beyazlaştılar.

"Neden bana dokunuyorsun? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Teninin değersiz ellerime verdiği his kafamı doldurdu ve daha fazla dinledim, sıcak küçük nefeslerini ve sessiz inlemelerini duydum. *Dudaklarını.* Onu öpmek istedim.

"Siktir," diye homurdandım, tezgâhı öyle sert kavradım ki parmaklarım ağrıdı. Yutkundum ve kendimi geri ittim, daha fazla dayanamayana kadar tekrar volta attım. Elim sertleşmiş sikimin tabanını kavradığında tısladım. *Sloane, Sloane, Sloane.*

Kendimi cezalandırmak istedim. Onun gibi bir kızla birlikte olmayı hak etmiyordum, özellikle de onu boşalttıktan ve sırf ona karşı kullanabilmek için bana teslim olmasını sağladıktan sonra. Çok öfkelenenecekti. Benden nefret edecekti -şimdiye kadar ettiğinden daha fazla.

Elim daha hızlı hareket ederken kıvılcımlar doğrudan aletimin ucuna gitti, telefonumda onu dinliyordum.

Sikeyim. Vücudu sıcak ve yumuşaktı ve hissetmemem gereken her şey vardı. Onun amcığı bir

Cennetten bir parçaydı ve kokusu ağzımı sulandırıyordu. *Hayatımda hiç* olmadığı kadar sert bir şekilde boşalırken, Sloane'a dair her şeyi hissederek bağırdığımda bir elim yine tezgahın kenarını kavradı. Başım düştü ve gözlerim sıkıca kapandı, artık kafamda sabit olan Sloane'un sesleri yerine arkamdaki duşumun fayanslarına çarpan suyun sesini dinledim.

Aynadaki kırmızı yüzüme uzun uzun baktım ve cama yumruk atıp elimi kesmemek için bir adım geri attım. Bir an sonra duşa girdim ve tenime değen soğuk su beni serinletmek için *hiçbir şey* yapmadı ve konu ona geldiğinde bir daha asla sakinleşemeyeceğimden korkuyordum.

Sloane White, iğneleyici sözler ve ateşli taleplerle dolu bir paketti ve beni öyle sıkı kavramıştı ki, beni altına almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Çünkü gerçek şu ki, eğer ben batarsam, o da benimle gelecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SLOANE

Hayatım boyunca hırslıydım. Bir eylemci. Kararlı olduğu için istediğini elde eden ve zorluklardan asla kaçmayan biriydim. Bu, çocukken şımartılmadığım anlamına gelmiyordu, çünkü ailem beni kesinlikle şımartmıştı - ta ki beni St. Mary's'e gönderene kadar, ki bu şımartmanın tam *tersiydi*. Beni en iyilerin en iyileriyle yetiştirmişlerdi.

Elit hazırlık okulları.

Milyonların net gelirine sahip sosyal çevreler. En iyi kıyafetler.

En iyi ayakkabılar.

Piyano dersleri.

Ancak kararlılıkla birlikte cesaret de gelir ve şu anda kendimi pek cesur hissetmiyordum.

Sessiz kütüphanedeki koltuğumda kıpırdanarak onu bekledim. Bu sabah Gemma'nın alarmı çaldığında, ki genelde benden çok daha erken uyandığı düşünülürse, beni birkaç saniyeliğine hafif bir uykuya daldırıp bir saat daha uyuturdu, günahlarım için tövbe edene kadar beni yatağa hapsedmeye hazır bir sarmaşık gibi vücudumu saran korkuyu hissettim.

Uykusuzluktan bütün gün gözlerim yanmıştı ve ders sırasında çenemi yukarıda tutup bacaklarımı eteğimin altında kavuşturmama rağmen Tobias'ın vücut ısını bir mil öteden hissedebiliyordum.

Yine de bu onun bir kar fırtınası kadar soğuk olmadığı anlamına gelmiyordu. Bana her bakışında mavi gözlerindeki donukluk üzerimde geziniyordu ve bu güçlendirici okulun dışındaki soğuk, kış esintisinin bile üstesinden gelemeyeceği bir soğukluğun kemiklerime yerleştiğini hissettim.

Kalemim kâğıdımın üzerinde kolaylıkla hareket ediyor, bana her zaman çok kolay gelen okul ödevlerinin rutinine kapılıyordum. *Katil* ebeveynlerim sayesinde anaokuluna başladığımdan beri sınıfımın en iyisiydim. Anaokulumun diğerlerine kıyasla aristokrat bir okul olduğunu söylemeye gerek bile yok; dört yaşındaki çocuklara Latince öğretiyorlardı, sanki ergenlik çağına geldiğimizde bu dili kullanacakmışız gibi.

Bir cümleyi yanlışlıkla İngilizce yerine Latince yazdığım için ağzımdan sessiz bir kahkaha döküldü.

Tek başıma oturup Tobias'ın gelmesini beklerken telefonum önümde titriyor, kütüphane masasından sekiyordu - ki dürüst olmak gerekirse gelip gelmeyeceğinden emin değildim.

Onu babasının önünde otobüsün altına attığım Cuma gününden beri bu çalışma randevusunu -

vay canına, randevu *değil*- planlamıştık, ama bu Cumartesi günkü küçük... *şeyimizden* önceydi.
Ne düşünüyordum ki?
Aslında, neden bunu düşünmeden edemiyordum?

Korku vardı ama heyecan da vardı. Tobias bir uyuşturucu gibiydi, günler sonra bile beni boğarak teslim olmaya zorluyordu.

Ertesi sabah Gemma'nın gözlerinin içine zorlukla bakabildim, ağabeyinin ellerinin vücudumda olduğunu ve kulağıma müstehcen sözler fısıldadığını düşündükçe suçluluk duyuyordum. Sıcaklık tenime hücum etti ve kapının açıldığını duyunca kütüphanedeki koltuğumda yeniden kıpırdandım.

Başka bir öğrenci akşam için ayrılmıştı, bu yüzden yalnızdım. Cade ile kütüphane koridorlarında saklanmayı seven Journey bile burada değildi.

Acaba toparlanıp odama mı gitsem diye düşünerek tekrar kapıya baktığımda, karnımın alt kısmında bir çukurun oluştuğunu hissettim. *Hayal kırıklığı*. Oradaydı ve beni rahatsız ediyordu. *O* beni rahatsız ediyordu.

Telefonum tekrar çaldı ve onu aldım, masaya bırakmadan önce kırmızı boyalı tırnaklarımla kenarlarını sıkıca kavradım ve kapının sesiyle daha dik oturdum.

Tobias içeri girdi, kibirli ve tehlikeli tavrı onu bir gölge gibi takip ediyordu.

Bakışlarım doğrudan hayal edebileceğimden çok daha yetenekli olan ellerine gitti ve yanağımın içini ısırdım, geçen gece bana dokunmasına izin verdiğim için nefret ettim. *Bu bir hataydı*.

Uzun adımları sinsi ve otoriter bir şekilde masaya doğru ilerliyordu, elinde ders çalışmak için tek bir kitap bile yoktu. Kötü bir kâbus gibi odaya hükmediyor, içindeki tüm havayı emiyor ve nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Koyu renk saçları, yoğun kemik yapısı ve öyle kesik bir çenesi vardı ki, ona yumruk atmaya cüret eden birinin kanamasına neden olabilirdi.

"Gösterinin tadını çıkarıyor musun?" Telefonum tekrar titrediğinde dizlerim birbirine çarparak sıçradım. *Kim bana mesaj atıyor? Şu anda en yakın arkadaşımın erkek kardeşini hayal ettiğimi bilmiyorlar mı?*

Ellerim kucağıma düştü ve uyluğumun iç kısmını çimdikleyerek kendimi şimdiki zamana geri getirdim. "Geç kaldın."

Sırıltması sinir bozucuydu ve daha da sinir bozucu olan şey, bir sandalye çekme zahmetine bile girmeden masanın yanından geçip gitmesiydi.

Ağzım hafifçe açık bir şekilde koltuğumda döndüm. "Ne yapıyorsun?" "Beni takip et, göreceksin."

Davet, kelimelerin birbirine eklendiği bir cümleden başka bir şey değildi, ama doğrudan sallanan bacaklarıma gitti, beni masadan kaldırdı ve sonsuza dek mutlu olmayı umduğum ölümcül bir kaba doğru koştum.

Kütüphanenin koridorları sessizdi, havada tozlu kokularını soluyan kitaplardan başka bir şey yoktu. Tobias üzerine bastığında bir döşeme tahtası gıcırdadı, eğildi ve sonra karanlığa doğru adım attı. Ben de aynısını yaptım, onun uzun boyuna ve geniş omuzlarına bakmaya devam ederken sinirlerim adrenaline doldu.

"Tobias, kütüphane yakında kapanıyor ve sokağa çıkma yasağı başlıyor. Çarşamba günkü sınava çalışmak istiyorsan hemen başlamalıyız." Birkaç adım gerisinde durdum, omzunun arasından

bakarak

Bıçaklar. Siyah tişörtünün içinden bir ateş çıkmasını bekliyordum. "Oh," dedim, ayaklarımın üzerinde kayarak. "Ve senin için hazırladığım not kartlarını yırtmazsan sevinirim. *Yine.*"

Tobias yavaşça arkasını döndü, yüzündeki sırıtma hâlâ devam ediyordu. Bakışlarımı onun becerikli dudaklarına dikip, dilinin dudaklarını ıslatmak için bir saniyeliğine dışarı çıkışını izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Soğuk gözlerinde açlık parladı ve şaşkınlık üzerime bir kitap rafı düşmüş gibi çarptı.

Elleri belimi kavradığında kelimeler kifayetsiz kaldı ve beni kitapların sırtlarına doğru iterek aramızdaki tozların uçuşmasına neden olduğunda beynim birkaç saniyeliğine devre dışı kaldı.

"Beni rahatsız ediyorsun," diye itiraf etti, başını yırtıcı bir şekilde eğerek akşamki olayları tamamen tersine çevirdi.

Sözcük havada süzülen bir fısıltıdan öteye gitmiyordu. "Aynı şekilde."

Çenesi eğikti, dağınık siyah saçları ellerimi saçlarında gezdirmem için bana yalvarıyordu. Üzerimde yükseliyordu ve görebildiğim tek şey oydu. "Bahse girerim Cumartesi gününü düşünmeden edemiyorsundur, değil mi?"

Bir saniyeliğine bile.

"Cumartesi mi? Ne demek istediğinizi anlamadım."

Dilini beyaz dişlerinin üzerinde gezdirerek kıkırdadı. Kalbim göğsümün içinde küt küt atmaya başladı ve ellerinden biri belimden ayrılıp göbeğimi geçerek daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyan göğüslerimin arasına girdiğinde daha da hızlandı. *Olamaz.*

Kalbimin avucuna çarptığını hissettim, tepkimi ondan saklayamadığım için utandım. Her zaman iyi bir yalancı olmuştum, duygularımı iyi saklayabiliyordum. Ailemin malikânesinin arkasındaki hayvanlarla doktorculuk oynayarak hep bu şekilde paçayı kurtarmıştım. *Tabii ki bahçe bekçisinin kurduğu tavşan tuzaklarını yerinden oynatmıyordum. Tekrar çalışmaya başlamadan önce yürüyüş yapıyordum.*

"Yalan söylüyorsun," dedi Tobias, başparmağını alt dudağıma sürterek ve beni şimdiki zamana geri döndürerek. "Beni düşünmeyi bırakmadın."

"Bu... bu doğru değil. Yaptığımız şey için pişmanım. Gemma bilseydi..."

Güldü, kaba kıkırdaması her şeyden çok törpü gibiydi. "Ne? Kardeşiyle yatmandan mutlu olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, emin değildim. Ama öğrenmek de istemiyordum. Arkadaşlık benim için çok önemliydi. Ailem olmadığı için -en azından benim iddia ettiğim gibi- arkadaşlık, istikrara en yakın şeydi. Gemma'nın bu okula ve her gün etrafımı saran insanlara ne kadar bağlı olduğumu fark etmediğinden emindim, çünkü iyi rol yapıyordum, St. Mary's hakkında her zaman bir hapishaneymiş gibi konuşuyordum, ailemin beni buraya göndermesine kızıyordum, ama bu tam olarak doğru değildi.

Beni buraya gönderdikleri için kızgın mıydım? Evet, ama sadece bu koşullar altında kızgındım. St. Mary's eski, çürümeye yüz tutmuş bir tuğla ve taş yığınının çok daha fazlasıydı. Rahatlık,

güvenlik ve *yuvaydı*.

"Peki ya sen?" Bana yönelttiği ilgiyi başka yöne çevirerek sordum. "Beni düşünmeyi bıraktın mı?"

Kıkırdaması vücudumda tekrar çınladı ve beni kavrayışının içinde kıvrandırdı. Eli göğsümden kalktı ve yüzümün yan tarafını kavradı, uzun parmakları siyah saçlarımın arasından geçti.

"Hayır."

Kelebekler karnımın alt kısmına doğru uçtu ve etrafımızdaki hava sertleşti. Tek bir yanlış hareketinde yine onun merhametine kalacak, Tobias Richardson'ın beni ayaklarının altında parçalamasına izin verecektim.

"Hayır mı?" Varlığımı korumak için elimden geleni yaparak sordum. Gemma kütüphaneye girip bunu görse ne derdi? Ona sandığı kişi olmadığımı ve sır saklamak konusunda tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını bildiğimi söylesem ne derdi?

Ve bu doğruydı. Sır tutabilirdim. St. Mary's böyle bir yerdi: sırlar, tehlike ve daha fazla sır. Peki ya bu? Tam burada mı? Tobias'la aramda her ne yaşandıysa, söylemek istemediğim bir sırdı.

"Hayır, Sloane," dedi Tobias, elini yüzümden çekip bir adım uzaklaşarak beni de yanına aldı.

Kaşlarım tek bir hareketle düştü ve dudağım şaşkınlıkla dışarı çıktı. İkimiz arasında daha ahlaklı olan bendim. Ama uzaklaşan o muydu ve bu her şeyi ikinci kez sorgulamama neden oldu.

"Neden seni düşünmeden edemediğimi bilmek ister misin?" Tobias yüzünde hastalıklı bir gülümseme belirirken cevap vermeme izin vermedi. Beyaz dişleri göz kamaştırıyordu ve telefonunu çıkarıp aramızda tutarken dudakları kıpırdadı.

"Nedir bu?" Ses tonumu sertleştirerek sordum. Yapmak üzere olduğu şey beni bir sarmalın içine sokacaktı. Bunu biliyordum.

"Benim merhametime kaldın, bebeğim. İşte bu."

Telefonunda sesimi duyduğum anda kütüphane üzerime çökmeye başladı. Havanın basıncı nefesimi ciğerlerimden çekti ve onun sıcak sesi kulaklarımı doldururken görüşümde siyah noktalar dans etmeye başladı. *"Bana en iyi arkadaşının kardeşinden ne istediğini söyle, Sloane."*

Başımı telefonundan kaldırdığımda gözlerimin arkasında nem toplanmıştı. Mahcubiyet göğsüme saplanmış bir bıçak gibiydi ve bir yanım onun önünde dizlerimin üzerine çökmek istiyordu. *Bu ne cüret?*

Hızla ileri uzanıp telefonunu kaydırmaya çalıştım ama telefonu başımın üzerinde tuttu ve ben de sert göğsünden sekerek dudağımı göğüs kafesine çarptım. "İyi denemeydi, karides." Güldü ve cihazı havada tutarken bana göz kırptı.

Ona bakarken ağızımdan sıcak, öfkeli nefesler çıktı, suratının ortasına bir tokat atmak istiyordum. "Bu da ne böyle?" Kafam karışmış ve kızgın bir halde sordum.

"Hmm," dedi, bir adım uzaklaşıp telefonunu mümkün olan en kibirli ve tembel şekilde cebine geri iterek. "Sanırım buna şantaj diyorlar?"

Kollarımı kavuşturdum ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koydum. *Beni kandırdı ve ben de kandım. Hay sikeyim.* "Ne için şantaj? Ne istiyorsun?"

Yüzündeki mizah çabucak kayboldu ve yerini çok daha karanlık bir şey aldı. "Çünkü

beni *rahat* bırakmanı istiyorum." Görmezden geldiğim sırtımın bir yerinde acı kaşınıyordu. "Ve eğer babama ya da Gemma'ya seninle çalışmayacağımı söylersen ve ağza alınmayacak şeyler yapmış bir adam yerine bir çocukmuşum gibi lanet olası bebek bakıcım olmana izin verirsen..." Durakladığında yutkundum, Tobias Richardson'ın ciddiyetini ve hayatının son birkaç yılında yaşadığı her şeyi hatırladım. "O zaman bu boku dahili telefondan yayınlayacağım."

Cevabımı tükürürken dilimde yalanlar şekillendi. "Neden umursayayım ki? Okulun seninle takıldığımızı bilmesi umurumda değil. Ne olmuş yani? Biz ergeniz ve ergenler sevişir, Tobias. İddia partileri bunun içindir."

Kıkırdayarak mavi gözlerini devirdi. "Bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun, Sloane?" Hızla alanımı doldurdu ve parmağını çenemin altına yumuşak, şefkatli bir şekilde yerleştirerek kafamı karıştırdı. "Son birkaç haftadır ne yaptığımı biliyor musun?"

"Benden kaçmak mı?" Her fırsatta kaçtığını bildiğim için cevap verdim. "Gözlüyorum. İzliyorum. Öğreniyorum."

Parmağı çeneme bastırmaya devam ederken hiçbir şey söylemedim, diğer parmağı alt dudağımda gezinirken yüzümü ona doğru eğdim. "Ve sen, benim küçük Pamuk Prensesim, arkadaşlığa her şeyden çok değer veriyorsun." Kaşları şaşkınlıkla düştü. "Senin gibi birinin arkadaşlarını korumaya ve onların güvenine layık olmaya neden bu kadar odaklandığını merak ediyorum ama gerçek hâlâ ortada. Gemma'ya, Journey'e, Mercedes'e ve hatta kendilerine Asiler diyen o çocuklara kendinden daha çok değer veriyorsun. Önemsiyorsun. Hem de çok önemsiyorsun." Bakışlarını başka yöne çevirmeden önce yüz hatlarında bir şeyin titreştiğini gördüm. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey. "O yüzden bana yalan söyleme Sloane. Gemma geçen gece benden hoşlandığını söylemeden dokunmam için yalvardığını bilseydi çok kırılırdı, özellikle de tek bir yanlış hareketinle beni ondan tekrar uzaklaştırabileceğin gerçeğini göz önüne alırsak."

Ağzım açıldı ama o devam etti.

"Ah, kalbimi kırdığını ve bu yüzden gitmek zorunda kaldığımı söylemek ne kadar kolay olurdu. Burada kalmaya dayanamadığımı çünkü bu yüzden çok kötü durumda olduğumu. Yani, benim dengesiz olduğumu zaten biliyor." Güldü ve gözlerimin yaşardığını hissettim. "Gem seni suçlardı, tatlım."

"Ee, ne o zaman?" Homurdandım. "Seni yalnız bırakmamı ve başarısız olmana izin vermemi mi istiyorsun? Hem baban hem de kız kardeşin, bir şekilde mezun olabilmen için bu yıl okulda sana yardım etmem konusunda bana güveniyor olsalar bile mi?" Elini yüzümden ittim, kazandığı için kızgındım ve duygularım incindiği için öfkeliydim. Yaralanmıştım. Onun dokunuşuna kandığım için yaralanmıştım. Benim onun için düşündüklerimin aynısını onun da benim için düşündüğünü sandığım için yaralanmıştım. Suçluluk duygusu da orada kaldı. *Ben çok aptalım!*

Tobias omuz silkti, ellerini ceplerine soktu ve karşımdaki kitaplığa yaslanarak aramızda çok ihtiyaç duyduğumuz boşluğu bıraktı. "Eğer sana ihtiyacım olursa, seni nerede bulacağımı

biliyorum."

Ellerimi havaya kaldırırken içimden alaycı bir ses çıktı. "Bana ihtiyacın var!"

Şakakları oynarken aynı anda burun delikleri de alevlendi. Mavi gözlerinin arkasından duymak istediğim bir düşünce geçti. *Kafasının içi nasıl bir yer? Tobias Richardson kim?*

Birkaç karışık sinyalden çok daha fazlasıydı. Tobias sert davranışlar, kısa süreli sıcak bakışlar, derin düşünceler ve okşayıcı dokunuşlardan oluşan bir demetti.

"Beni rahat bırak, Sloane," dedi, raftan iterek alanımı bir kez daha doldurdu ve az önce aramıza çektiğim her çizgiyi bulanıklaştırdı. Sıcak, naneli, karanlık fısıltısı dudaklarından süzüldü ve yüzüme çarptı. "Yoksa sana söz veriyorum, pişman olacaksın."

"Ne yapmam gerekiyor?" Ona bakarak öfkelen dim. "Kız kardeşine ve babana yalan söylememi mi istiyorsun? Aramızda her şey yolundaymış gibi davranmamı, benimle ders çalışmanı ve sana sürekli hazırladığım aptal not kâğıtlarını kullanmanı mı?"

Dudakları kıpırdadı. "Elbette."

"Bunun neresi adil?" Sesim giderek yükseliyordu ama tonumdaki yalpalamayı duyabiliyordum. "Yaparsam da lanetlenirim, yapmazsam da lanetlenirim!"

Benden yavaşça uzaklaşıp beni kütüphanenin karanlık koridorunda bırakırken kibirli tavrı dalga dalga yayılıyordu. Çok uzaklaşmadan, "Lanet hayatıma hoş geldin, Sloane. Her zaman bir öncekinden daha kötü olan başka bir yanlış kararla karşı karşıyasın. Kötünün iyisini seç, bebeğim."

Orada, ellerim iki yanımda, Tobias'ın kaybolduğu boş koridora bakarak çok uzun süre durdum. Seçeneklerimi tartarken korku, kaygan bir yılan gibi sırtımdan yukarı doğru süzüldü ve beni hayattan koparmakla tehdit etti.

Bu tam bir karmaşa.

Geçen gece Tobias'la yaptığımız şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Kendimi bir bakıma kirli ve bir arkadaş olarak güvenilmez hissediyordum. Kitaplarımı ve telefonumu alıp odama doğru yürümeye başladığımda suçluluk duygusu kara bir karga gibi omzuma tünemişti, yarı yarıya Tobias'ın dışarı çıkıp telefonundaki kirli kaydı tekrar oynatmasını bekliyordum.

Kızların koridoru normalden daha sessiz ve uğursuz görünüyordu, beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Karanlık kuytular daha ürkütücü görünüyordu ve ne zaman bir köşeyi dönsem, sanki biri çıkıp beni korkutacakmış gibi hissediyordum. Yatakhanemin kapısını iterek açtığımda elim demir tokmağa çarptı, Gemma'nın bizim odamız yerine Isaiah'nın odasında olmasını umuyordum, böylece kardeşinin sözlerini sindirebilecektim ama sürpriz bir şekilde yatağında oturmuş, bağdaş kurmuş, babasının ona verdiği karalama defterini çiziyordu.

"Selam." Gülümsedi ve bir an için başını kaldırıp baktı. "Tobias'la ders çalışmak nasıldı?"

Ağzım bir karış açık kaldı, karnım yere çarptı. Hızla onunkinin karşısındaki masama doğru yürüdüm ve gözlerinin içine bakamadan kitaplarımı masama yerleştirdim. *Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.* Beni bu duruma sokmaya nasıl cüret eder? Sanki göğsümün içinde hapsolmuş sırları biliyordu. Sanki Willow'un her zaman aklımın bir köşesinde, kalın bir suçluluk örtüsüyle kaplı olduğunu biliyordu.

Gemma'nın kaleminin kâğıda sürtünme sesini duydum ve Willow ile bozulan arkadaşlığımız hakkındaki düşüncelerimi bir kenara iterek ona baktım. Annemle babam ve onların bahanelerinin ardından gelen talepleri göğsümü öyle bir yaktı ki irkildim.

Gemma başını sanatından kaldırmaya zahmet etmeden, "Zor biri olabileceğini biliyorum," diye söze başladı. Kahverengi saçları

başının tepesinde yüksek bir topuz yapmıştı, bu da onu çok daha masum gösteriyordu. "Tat, yani babam ve ben onun hakkında sohbet ediyorduk ve Covens'teyken neler yapmak zorunda kaldığını giderek daha fazla öğreniyorduk."

Covens.

Journey'nin yanlış bilgilerle tutulduğu akıl hastanesi hakkında her şeyi biliyordum, ancak Tobias'ın bir parçası olduğu alt kattaki gizli program hakkında çok az şey biliyordum. Tek bildiğim karaborsacı katillerin tutulduğu bir hapisane olduğuydu ama Tobias'ın sırtındaki yara izleri bunun ne kadar korkunç olduğunu gösteren küçük pencereler gibiydi.

Gemma sessiz düşüncelerine devam ederek beni gerçekler ve yalanlar arasındaki çizgide bocalattı. "İnatçı biri," diye itiraf etti. "Ve iyiymiş gibi davranıyor ama ben öyle olmadığını biliyorum." İçini çekti. "Yani, sonuçta biz ikiziz. Bir şekilde birbirimize bağlıyız."

"Evet," diye mırıldandım, telefonumu elime aldım ve onunla kütüphanede geçirdiğim son yirmi dakikayı, onun beni tehdit edişini tekrar hatırladım. "Kesinlikle inatçı biri."

"İyi olmasaydı bana söylerdin, değil mi? Yani, gerçekten iyi değilse? Yardım etmek için ona yaklaşmaya çalıştığın için seni aşağılamaktan hoşlanan düşünceli halinden bahsetmiyorum. Ama *gerçekten* iyi değil demek istiyorum. Benimle eskisi gibi konuşmuyor. Sadece bir duvar var."

Sıkışmıştım, ayaklarım altımdaki sert zemine yapışmış, beni bir ton tuğla gibi ağırlaştırıyordu. Gerçek oradaydı, dudaklarıma bastırıyor ve dışarı çıkmak istiyordu, ama sonra telefonum elimde titredi ve hızla ona baktım, Tobias beni tuzağa düşürürken birkaç mesaj aldığımı hatırlattı.

Kan yüzümden süzüldü ve ayaklarımın altında bir havuzda toplandı. Sanki en iyi arkadaşımın ailesinden akan buzlu, metalik, hayati sıvının kokusunu alabiliyordum. Keskin kokunun hatırlattığı panik, ağızımdan daha fazla yalan çıkmasına neden olmaktan başka bir işe yaramadı.

"Evet, sana söyledim Gem. O iyi."

Hızla arkamı dönüp ona sırtımı döndüm ve sanki bana doğrultulmuş bir silahmış gibi telefonuma baktım.

Bilinmiyor: Bently nerede olduğunu soruyor. Ona gizlice çıktığını söyledim. Yemin ederim, senin küçük bir kural bozucu olduğunu düşününce gözlerindeki heyecanı gördüm.

Bilinmiyor: Biraz kural tanımazsın, değil mi?

Bilinmiyor: Yetkililerden bir cinayet sakladınız. Kaçıp gittin. Beni ailesiz bıraktın.

Kalbim çılgınca atıyordu ve sırtım terle kaplanmıştı. *Willow mu?* Willow olamazdı. İmkânı yoktu. Yeni numaramı nereden bulmuş olabilirdi? Neler olduğunu nasıl bilebilirdi?

Telefonuma bakarken gözlerimde su birikti, kenarlarını ikiye ayırmaya hazırmışım gibi kavradım. Uzuvarımdan bir titreme geçti ve boğazımda düğümlenen yumruyu hızla yuttum.

Biri seninle dalga geçiyor.

Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve mesajları hızla sildim. Telefonumu kapatıp masama fırlattıktan sonra Gemma'ya kısa bir gülümseme attım ve hışımınla banyoya girdim.

Onu dışarıda bırakan kapı, ailem için saklamam istenen bir sırrı tutarken hissettiğim kadar yalnızlaştırıcıydı. Ne kadar çok sır saklarsanız, o kadar ağırlaşırdınız ve Tobias Richardson'dan bana bir sır daha saklattığı için *nefret* ediyordum.

ONUNCU BÖLÜM

TOBIAS

"BANA İHTİYACIN VAR!"

Dişlerim birbirine sürtünüyor, ders sırasında ve öğle yemeği sırasında onun güzel tenini çevresel görüşümde her yakaladığımda çenem acıyla geriliyordu çünkü Tanrı herkes yemek yerken odama dönüp yalnız kalmamı yasaklamıştı. Journey, Cade arka planda sırttırırken beni kulağımdan tutup odamdan dışarı sürükleyerek bunu imkânsız hale getirdi.

Sloane White'ın nerede olduğu önemli değildi. Eğer aynı odadaysak, etrafımızdaki boşluk omuz kaslarımdan daha sıkı hissediliyordu. Elektromanyetik bir çekim ya da insanlık dışı bir şey gibi onu hissedebiliyordum. İkiz kız kardeşimin o kudretli haliyle kapımı çalıp Sloane'a şantaj yaptığım için bana bağırmasını bekliyordum ama Sloane'ın o huysuz küçük dudaklarını kapalı tutması beni şaşırttı ve bunun için ona minnettardım.

Yine de ondan nefret ediyordum.

Ayaklarımın altındaki yastıklı mindere geri bıraktığımda ağırlık çarptı. Mantıksız öfke beni kızdırdı ve boynumu kırarak kendimi toparladım.

"Sadece derin nefes al, kardeşim." Sırtını bana dönerek aynada birkaç dambıl kaldıran Shiner'a dikkat kesildim. Asiler beni her zamankinden daha fazla sinirlendiriyordu çünkü çok kendini beğenmişlerdi ve onlar geçerken koridorlardaki herkes ayrılıyordu. Kız kardeşim gruplarının en tatlısıydı ve eğer o ve Journey ikisiyle çıkmasaydı, muhtemelen ışıklarını söndürürdüm, ama hayatımda önemsedğim tek iki kişi için, benimle aynı havayı solumalarına izin verdim.

"Ne?" diye sordum. Alnımdaki teri silerek sordum, gözlerime damlıyordu ve onları o kadar çok yakıyordu ki acıdan gerçekten zevk alıyordum.

Shiner burnundan nefes alıyor, ağırlıkları daha yükseğe kaldırırken kasları adrenalinle dolup taşıyordu. Ağırlık odasında sadece o ve ben vardık. Diğer herkes gecenin geri kalanında sevgilileriyle birlikteydi ya da odalarına kapanmış, hepimiz gibi hayatlarından nefret ediyorlardı.

"Aklında bir şey var, değil mi? Öfke seziyorum." Shiner halterlerini bıraktıktan sonra yerinde koşarken kıkırdadı. Nemli saçları her sıçrayışında alına dökülüyordu. "Yani, sende her zaman biraz kızgın bir şeyler vardır ama bir şeylerin seni her zamankinden daha fazla yiyip bitirdiğini söyleyebilirim."

Neydi o? Lanet bir zihin okuyucu mu?

Ben ona ters ters bakarken ellerini havaya kaldırdı. "Oh, şimdi. Hadi ama. Öfkeni bana yöneltme. Anlıyorum, kardeşim. Sandığından çok daha fazla anlıyorum."

Evet, haklısın.

"Dur tahmin edeyim, herkesin seni rahat bırakmasını istiyorsun. Bakışların durmasını istiyorsun. İstiyorsun ki

St. Mary's Murmurs'da yer almayı bırak. Kızların çenelerini kapatıp sikini yalamalarını istiyorsun, böylece bastırılmış saldırganlığın boşalması ve bir saniyelik huzurdan başka bir şey hissetmek zorunda kalmayacaksın." Islak gömleğini çıkarıp boynuna sararken durakladı, iki ucunu elleriyle çekerek nemli kumaşın şişmiş göğsüne sarkmasına izin verdi. "Burada bir sürü şey kilitli olabilir..." Şakağına vurdu ve alaycı bir şekilde güldü. "Ama seni okumak *o kadar* da zor değil, dostum."

Ona çok uzun süre baktım, çoğu zaman davrandığı kadar aptal olmadığı için tedirgindim. "Mary'nin Mırıltıları nedir?"

Shiner başını geriye atıp güldü ve başı titreyerek uzaklaştı. "Son zamanlarda, St. Mary'nin kötü çocuğu ve onun *nefis* dudakları ve *güçlü* elleri etrafında dönen bir dedikodu blogu."

Başımı ona doğru çevirdim. "Az önce ne dedin sen?"

"Bana öyle bakma!" dedi, yüzümdeki dengesiz ifadeden etkilenmemişti. "Blogu yazan ben değilim. Kızlar yazdı. Gizemli Tobias Richardson'a kafayı takmışlar." Tekrar güldü ve beni bir şekilde *ona* dönen düşüncelerimle baş başa bırakarak ağırlık odasından çıktı.

Şakaklarımın arasında gümbürdeyen ve kanımı hızlandıran bir ağrı vardı. Aklıma gelen en ufak bir düşünce beni tedirgin ediyor, blogu yazanın Sloane olup olmadığını merak ediyordum.

"Bu ne lan?" diye mırıldandım, ellerimi kalçalarımın koydum ve spor salonunda volta attım. *Bunu yazacak kişinin o olmasını mı istiyorum?*

Düşünceler dalga dalga üzerime geliyordu ve içinde bulunduğum paniğin farkındaydım. Onun tüm düşüncelerime sızmasına izin verdiğim için çileden çıkmıştım. Onlardan saklanmak gittikçe zorlaşıyordu.

Homurdandım, eğildim ve ağırlığı tekrar aldım. Kaldırırken oflayıp pufladım, acıyla dikkatimi dağıtmaya çalışırken aynada kendimi izledim. Ön kollarımdaki kaslar acı içinde çığlık attı ve ön kollarımdaki kanla dolan damarlarımın görüntüsü karşısında gözlerimi kapattım. *Bir, iki, üç, dört-*

"Seni lanet olası pislik!" Sırtıma küçük bir yumruk çarptı. Şaşkınlıkla homurdandım ve halteri minderin üzerine bırakıp gözlerimi açtım. İçgüdülerim onları durduramayacağım kadar çabuk harekete geçti. Ne yapmak için eğitildiğimi anlayamayacak kadar küçük olduğumdan beri kafama kazınmışlardı ve bazı alışkanlıklar umduğum kadar çabuk yok olmuyordu. Elim onun küçük boynuna dolanmıştı ve paniklemesine neden olacak kadar büyük bir güçle onu aynaya yapıştırmıştım.

"Benim gibi birine *asla* sinsice yaklaşamazsın Pamuk Prenses." *Aklından ne geçiyordu?*

Boynundaki sıkıca kavrayışımı azalttım ve öfkeli bakışlarımı onun sulu gözlerine kilitledim. Kirpiklerimden ter damlıyordu ama gözlerimi ayırmıyor, onun küçük sürtük krizinden geri adım atmayı reddediyordum.

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye tükürdü, açıkça kendi iyiliğini umursamıyordu. Ya öyle ya da benden olması gerektiği kadar korkmuyordu. Nabzının parmaklarıma çarpmasıyla parmaklarım ısınırken kaşlarım yavaşça yukarı doğru kalktı. Sloane'un çenesi öfkeyle gerilmişti, yutkunurken çenesi elimin üzerinde duruyordu.

Zaman geçmişti ama nabzı hiç dūřmemiřti. Parmaklarımın arasında atmaya devam ediyor, onun yaşayan, nefes alan bir varlık olduğunu ve beni kesinlikle delirttiğini hatırlatıyordu. Gözlerinin sıcak, ela rengi hayatım boyunca sadece birkaç kez hissettiğim bir şeyle bulanıklaşmıştı. *Korku*.

"Korkan biri için büyük konuşuyorsun, Sloane."

Dudaklarına bakma dürtüsü beni oracıkta öldürmekle tehdit ediyordu. Elim boynunda sıkılaştı ve başını daha yukarı kaldırarak benden uzaklaşmaya çalıştı. Dikkatimi başka yöne çekerek arkasındaki aynada kendime baktım.

Canavar gibi görünüyorum. Kemerli yanaklarım egzersizden dolayı kızarmıştı. Kaşımdaki küçük yara izi her zamanki gibi netti, ancak ter damlacıkları yanından aşağı inerek onu aşırı derecede büyütüyordu. enemin kıvrımı içimde hissettiğim kadar gergindi ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümde attığını grebildiğime yemin edebilirdim.

"Korkmuyorum!" Sesinde hafif bir titreme oldu ve aynaya doğru geri sıçradı, aynaya çarptı, ben de dikkatimi tekrar onunkine yönelttim. Onun da yüzü kızarmıştı ve... ıslak mıydı?

Bakışlarımı dudaklarına indirdim ve kafamdaki tüm düşünceler oracıkta yok oldu. "Neden kanaman var?"

Hayvani bir dürtü içime işledi, pençeleri sırtımı deldi ve o anda hissettiğim şey için beni kkledi. *Panik. Öfke*. Ona zarar vermeye kim cesaret edebilirdi? Ve bunun için neden onları öldürmek istiyordum? Bir anda onun alanını doldurdum, bileklerini kavradım ve başının üstünden aynaya çarptım, bu sefer elim boynundayken öldürmek için gitmedim. "Sana tekrar soracağım, Sloane. Ağzın neden kan içinde?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SLOANE

O anda korkmuyordum. Korku, onu ağırlık odasında bulduğum anda kaybolan bir düşünceydi. Öfke ve düşmanlık beni ele geçirdi ve yumruğum ıslak sırtına çarparak onu arkadan yumrukladı.

Gemma'nın kardeşi olsun ya da olmasın, öfke doluydum.

Ama bu, dakikalar önce bir dolaba kilitlenmiş, *tek başıma* korkmadığım anlamına gelmiyordu.

Tobias terlemiş ve kızarmıştı, tekrar boşluğuma doğru eğilerek başımın eğilmesine neden oldu.

Dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissettim. "Ne oldu?"

"Benimle aptalı oynama!" Topuğumu ayağına vurarak çığlık attım. Nefesini içine çekerken başı döndü ama alanımı terk etmedi. Aslında, tüm ağırlığımı ayakkabısına verdiğimi tamamen görmezden gelerek daha da yaklaştı. "Sen... sen zaten ne olduğunu biliyorsun! Bana şantaj yapmak, kız kardeşinle arkadaşlığımı yok etmekle tehdit etmek yetmedi, daha da ileri gitmek zorunda mıydın?"

Tanrım, çok kızgınım.

Tobias'ın eli, bileklerimden birinin sıkı kavrayışından düşmesine izin verdikten sonra aynaya çarptı. Tekrar doğrulup ağzıma bakmadan önce başı yenilgiyle düştü. Dilimi üzerinde gezdirirken dudağımın şiştiğini hissettim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. O yüzden dalga geçmeyi bırak ve neden burada antrenmanımı mahvettiğini söyle."

Gömleğine baktım ve terden ağırlaşmış olduğunu gördüm. Kolları parlıyordu ve saçlarının uçları her zamankinden daha koyuydu. *Bekle, yani bu o değil miydi?* Dilimi dışarı çıkardım ve dudağımı tekrar yaladım, kurumuş kandan gelen acı metalik tadı aldım.

"Bekliyorum," diye bağırdı, şişman dudağıma gözlerini dikerek. Mavi gözlerinin ardında bir şeyler vardı ve bu şaşırtıcıydı çünkü Tobias'ta pek fazla duygu görmemiştim. Hayır, aslında. Onda öfkeden başka bir şey görmüyordum, ama yine de bana karşı öfkesi ve kızgınlığı bir dereceye kadar bir hile gibi görünüyordu.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Ne olduğunu anlamaya çalıştıkça içimdeki korkunun daha da arttığını hissederek sordum.

"Evet," diye cevap verdi, sinirli bir şekilde. "Biri seni kanattı mı?"

Umurunda mı?

Son bir saati ve odamda tek başıma üniversite başvurularımı kontrol ederek ve gelecekle ilgili hayaller kurarak nasıl başladığımı ve sonra nasıl burada, ağırlık odasında, varlığımdan nefret ettiği çok açık olan ama gözlerinde cinayetle kanlı dudağıma kilitlenmiş bir adamla birlikte olduğumu anlamaya çalıştım.

"Bu..." Hâlâ aynaya tutturduğu bileğimi çekerek kurtarmaya çalıştım. "Sadece..."

Boş ver. Bunu yapanın sen olduğunu sanıyordum."

"Ne yaptın?" diye sordu, beni daha da sıkı kavrayarak. Başımı yukarı kaldırdım ve bileğimin tamamını saran güçlü parmaklarına kilitlendim. "Bana söyleyene kadar buradan çıkmayacaksın, o yüzden şimdi vazgeç."

Oflayarak bileğimi tekrar çektim. Aramızdaki boşluğu silmek için o kadar yavaş hareket etti ki, bedenimin göğsümü dolduran sıcaklık karşısında paniklemek için bolca zamanı oldu.

Çünkü şu anda her şey berbat durumda. Tobias'ın kanamamla ilgileniyor gibi görünmesi beni rahatlatmıyordu, çünkü kabul edelim ki umurunda *değildi*.

"İzin ver-" Başparmağı tombul dudağıma dokunup parmağının ucunu hafifçe dudağımın üzerinde gezdirirken kelimeler dilimin ucunda kayboldu. Tüylerim diken diken oldu ve titremekten kendimi alamadım.

"Anlat bana," diye fısıldadı. Ses tonundaki sessiz kabalık beni bir tür büyüledi. "Biri sana dokundu mu?"

Yutkundum. "Hayır."

Parmağı hareketsiz kaldı ve güçlü çene çizgisi bir anlığına gerilerek bir iç çekti.

Buz gibi gözlerini benimkilere diktiğinde, karnımın alt kısmında bir buzdağı kendini belli etti.

"Bana ne olduğunu anlatana kadar bütün gece burada, avuçlarımın arasında sıkışmış halde kalacağım, o yüzden konuşmaya başlasan iyi olur bebeğim. Sabrımın ne kadar uzun olduğunu bilemezsin." Bir kahkaha attı. "Coven'lardan kaçmadan önce yıllarca sabrettim ve eğer bana kimin canını yakmam gerektiğini söyleyeceksen burada da yıllarca kalacağım."

Vay be. Ne? "Sana söyledim-"

Beni durdurdu ve dikkatimi toplamak için bileğimi tekrar sıkıca kavradı. "İnsanların seni incitmesi için sana dokunması gerekmez. Bunu herkesten daha iyi biliyorum." Bakışları tekrar dudağıma kaydı ve sözlerindeki gerçekliğe ve geçerliliğe teslim oldum. *Tobias Richardson bana karşı yumuşadı mı?*

"Peki," diye aceleyle çıktım. "Sana söyleyeceğim."

Dudakları benim teslimiyetimle seğirdi. "Aferin kızıma."

Derin bir nefes aldım ve daha bir saat önce yaşadığım anıyı tekrar yaşarken, bunun bir süre aklımdan çıkmayacak bir şey olduğunu bilerek başka tarafa baktım.

Tobias'la kütüphanede ders çalışıyor olmalıydım. Yani, benim ders çalışmama gerek yoktu ama onun vardı. Bunun yerine yatağında oturmuş, gönderdiğim tüm üniversite başvurularını kontrol ediyor, en azından bir tanesine girip veteriner olmayı ve ailemi daha da çok üzmeyi umuyordum.

Sırf onlara inat olsun diye veteriner olmak istemedim. Gerçekten istediğim buydu. Her zaman bir veteriner olmak istemiştim ve onlar da bunu biliyordu. Nasıl bilmezler? Beni gerçekten hiç görmedikleri ve sadece siyasi ayak izlerini takip etmek için yetiştirdikleri küçük kızı görmedikleri sürece, hiçbir fikirleri olamazdı.

Cornell Üniversitesi'ne tıkladım, veterinerlik için en iyi üniversitelerden biri olduğunu

biliyordum ama aynı zamanda New York'ta olduğu için listemdeki en sorunlu okul olduğunu hissediyordum ve

Bir daha asla orada yaşamayacağıma yemin ettim.

Onlara çok yakın.

Willow'a çok yakın.

Tam onun kalp şeklindeki yüzü aklıma geldiğinde, odada müzik çalmaya başladı - o kadar hafifti ki ilk başta fark etmemiştim bile. Dizüstü bilgisayarımı yavaşça kapattım, korkudan adımlarımı hafifçe attım. Bu da ne böyle? Melodiyi hemen tanıdım ve paniğe kapıldım. Saç çizgimde ter oluşmaya başlarken odamın sıcaklığı arttı. "Clair de lune." Debussy'nin parçasındaki piyano sesleri kalp atışlarımla eşleşti, daha fazla dinledim, Gemma'nın odanın tarafına baktım, bir şeyi açık bırakıp bırakmadığını merak ettim. Neden Debussy çalıyordu ki? Gemma müziği sevmezdi bile. Sessizliği severdi. Her sabah resim odasında, tuvaline sürtünen kömürün sesinden başka hiçbir ses duymadan çalışırdı.

Ellerim kalçalarımın dolabımın önünde durdum, müziğin biraz daha yüksek olduğunu fark ettim. İçimden bir ses oraya girmememi söylüyordu. Geçen Pazar Gemma'yla birlikte izlediğimiz korku filmindeki kızlardan biri gibi, Isaiah oflayıp puflarken ve sinirli davranırken.

Ama yine de içeri girdim. Elim düşmanın üzerinde titredi ve Müdür Ellison'a dolaplara ışık takılması gerektiğini söylemeyi aklıma not ettim - yine garip bir melodinin peşinden gitmeyi planladığımdan falan değil.

Üniformalarımı dolaştırırken çamaşır kokusu yayılıyor, müziğin daha da yükselmesini dinliyordum. Debussy'yi en son ne zaman dinlediğimi hatırlayarak kafamın arkasında küçük bir hatırlama titreşimi yandı. O geceye dair anılar canlanmaya başladı ve korkum bir kat daha arttı. Hızla etrafımda döndüm, kendimi korkuttum, kapıdan kaçmak istedim ama ileri adım atar atmaz kapı çarparak kapandı ve çığlık attım.

Görüşümü düzeltmeye ve bir çıkış yolu bulmaya çalışarak birkaç kez döndüğümde başım dönmeye başladı. Yüzüm kapıya çarptı ve dişlerim dudağıma çarptı, hemen ardından acı geldi. Kapı kolunu ararken avuçlarımdan ter damlıyordu. Arka planda müzik çalıyordu ve piyanonun tuşlarına her dokunuşumda kalbim biraz daha sıkıştıyordu.

Burada kilitli miyim?

Sonunda kapı kolunu buldum ve rahatlardım. Parmaklarım metali çevirdi ama rahatlamanın yerini hemen korku aldı. Kilitli miydi? Dolaplar kilitlenmiyordu. Üzerlerinde kilit yoktu. Kapıya birkaç kez vurduğumda yumruklarım ağrıyordu, müzik her şeyden çok yenilgi gibi geliyordu. Kapıya birkaç kez vurduktan sonra bacaklarıma çöktüm ve ellerimle kulaklarımı kapatıp nefesimi düzeltmeye çalıştım. Annemle babamın New York'un kuzeyindeki evlerinin balkonundan kesitler müziğin melodisine eşlik ediyordu ve sanki canlı bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış, beni iliklerime kadar değiştiren o gecenin dehşetini yeniden yaşıyordum.

Yutkunduktan ve yüzümü sildikten sonra, dilime bulaşan kanı görmezden gelerek ayağa kalktım ve kapı kolunu tekrar salladım. Beni buraya kim kilitlemişti? Aklıma Tobias geldi. Bu okulda benimle ciddi bir sorunu olan tek kişiydi. Onu öldürecektim. Tabii, belki de

Hayatımda saklamayı sevdiğim travmaları biliyordu ama siktir et onu. Bu iyi değildi.

Dolap kapısıyla aramda duran kasvetli karanlığa baktım ve Debussy'nin sesini iterek derin bir nefes aldım ve omzumu tahtaya çarptım. Zıpladım ve sızlandım, elimi omzumdaki acının üzerine sürttüm. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra kapının bedenimin gücüyle biraz kıpırdadığını gördüm. Ayağımı hızla kaldırıp tekmeledim ve sonra sanki yere bir şey düşmüş gibi bir patlama sesi duydum. Elim hızla kapı kolunu buldu ve kapıyı iterek açtım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, dolabın sıcak ve havasız havasına karşılık yatak odamızın serin havasını içime çektim. Debussy çalmaya devam ediyordu ve ben asılı kıyafetlerime sanki ekose pamuk yerine uğursuz varlıklarmış gibi bakıyordum. Oda bomboştu ve birkaç dakika önce olduğu gibiydi, tek fark masa sandalyemin benden birkaç santim ötede yan yatmış olmasıydı. O gecenin anılarını bir kenara itip kanlı dudağımla doğruca Tobias'a yöneldiğimde korkunun yerini hızla öfke aldı.

"Hadi gidelim."

Bilgilerin çoğunu Tobias'a aktardıktan sonra nefesimi tutarak tökezleyerek ilerledim. Çoğunu derken tüm önemli kısımları atlamıştım ve geriye kalan tek şey dolabımda kilitli kaldığım gerçeğiydi. Debussy'nin benim için ne anlama geldiği ya da neden böyle paniklediğim hakkında hiçbir şey yoktu. Ya da bunun Tobias'ın bana yaptığı basit bir şaka olmadığını bildiğim için artık kendimi güvende hissetmediğim gerçeğini.

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Sana güvenmiyorum." *Gerçekten o değil miydi?*

Tobias ağırlık salonunun kapısından geçmeden hemen önce yürümeyi bıraktı. Sırtı sertleşti ve bileğimi hâlâ sıkıca tutarak bana ters ters baktı. Soğuk bakışları dudağıma kaydı ve neredeyse bileğimdeki kuru kanı silmek için uzanacaktım.

"Bana güvenmemelisin," dedi sessizce. Kalın, koyu renk kirpikleri mavi gözlerinin etrafında kırıştı. "Ama yalan söylemiyorum. Seninle birlikte olmasaydım seni dolabına kilitlemezdim."

Arkasını dönmeden önce küçük bir gülümseme belirdi ve ben düşüncelerimde tökezledim. Sözleri bende tam olarak yankı bulduğunda karnımın içinde hafif bir ısınma hissettim. *Onunla dolaba kilitlenmek mi? Neden kulağa bu kadar çekici geliyordu?*

Merakla, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Cevap vermek yerine beni St. Mary's'in karanlık koridorlarına doğru çekmeye devam etti. Öğrencilerin çoğu akşam için odalarına çekilmiş ya da akşam yemeği için yemekhanede işlerini bitirmişlerdi, bu yüzden bir iki alt sınıf öğrencisi dışında pek kimseyle karşılaşmadık. Ben Tobias'ın peşinden giderken, o da beni derin sulardan kurtarıyormuş gibi çekiştirirken sessizlik bizi takip etmeye devam etti.

Kapımın önüne geldiğimizde bileğimi bıraktı ve bana baktı, gergin çenesi yakınlardaki titreyen aplikten gelen bir ışık huzmesini yakaladı. "Kız kardeşim içeride mi?"

Başımı yavaşça salladım. "Bundan şüpheliyim. Çoğu akşam Isaiah'la birlikte oluyor."

Sıkı omuzları düştü ve ben de gözlerimi devirdim. "En iyi arkadaşına şantaj yapmayan iyi

ağabey rolünü oynamak istemedin mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi, kapımı iterek açtı ve hızla odaya girdi.

kararlı gözlerle bakıyordu. Sanki odadan çıkıp onu terk edeceğimi düşünmüş gibi bileğimi tutmaya devam ediyordu.

"Bileğimi bırakabilirsin," diye fısıldadım, arka planda *hâlâ* çalan Debussy'nin sesiyle aniden kendime gelmek istedim. Sanki yeniden eve dönmüş gibiydim. Annem evde her zaman bir tür klasik müzik çalardı. Bir keresinde seksenler rock'ına çevirmiştim ve o daha önce... şimdi kim olduysa... kıkırdadı ve bana şakacı bir gülümseme atıp tekrar klasiğe çevirdi.

İçimi çektim, kollarımı üniformamın üzerinde kavuşturdum. Ayakkabılarıma baktım ve acıyı görmezden gelerek görüşümü düzelttim.

Tobias hızlı adımlarla dolabıma doğru yürüdü, gömleği antrenmandan ıslanmıştı. Hâlâ terliydi ve kasları kanla doluydu. Soğuk gözlerinde öfke dolu bir bakışla dolabın kapısını açarken üzerindeki özgüven dalga dalga yayılıyordu ve odama adımını attığı anda çıkardığı gizliliği görmezden gelmek zordu. Yardımımı reddeden ve kız kardeşiyle arkadaşlığımı tehdit ederek bana şantaj yapan kaba, kibirli çocuk artık görünürde yoktu. Onun yerine, gizemli bir yeraltı hapishanesine gönderilen ve annesinden ve ikiz kız kardeşinden koparılan hasarlı küçük bir çocuktan çok daha kötü bir şey olmaya zorlanan adama bir bakış vardı.

Odanın ortasında durmuş, tırnağımı çiğniyor ve dilimi sık sık dudağıma sürüyordum. Gergindim ve bunun nedeni Tobias'ın benim iyiliğimi umursuyormuş gibi davranması mıydı, yoksa artık birinin odama girdiğini, dolabıma bir tür müzik çalan cihaz yerleştirdiğini ve Willow'un anne babasının öldüğü gece çalan şarkıyla benimle alay ettiğini bilmem miydi, karar veremiyordum.

Aileme söylemeliyim.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Hemen karnımı tuttum ve ağzımdan eşit nefesler alarak kendi etrafımda döndüm. Eğer aileme gidip onlara sadece o geceyi bildiği belli olan birinden isimsiz mesajlar aldığımı değil, aynı zamanda birinin odama gizlice girip beni bir dolaba kilitlediğini de söyleseydim, beni St. Mary's'den anında koparıp atarlardı ve bir daha onların evinde olmaktansa burada dalga geçilmeyi ve işkence görmeyi tercih ederdim.

Eve. Ne aptalca bir düşünce.

Bir saniye sonra Tobias dolaptan çıktı. Ayaklarını tembelce sürüyerek yürüdü ve arkamı döndüğümde iri elinde küçük ve önemsiz görünen siyah bir kasetçalara bakıyordu.

"Neredeydi?" Fısıldadım. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve bir baş dönmesinin yaklaştığını hissediyordum.

"Üst rafa sıkıştırılmış. Ulaşamayacağın bir yerde. Bunun önemi nedir? Senin için mi yoksa kız kardeşim için mi?"

Demek endişeleriniz buradan kaynaklanıyor.

"O..." Yutkunmaya çalıştım ama boğazım duygularımla düğümlendi. Korku bir hayalet gibi kafamın içinde dolaştı ve durumun gerçekliği beni şimşek gibi çarptı. *Bu okulda birileri mi var?*

Kim bilir ne oldu? Kendimi bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna ikna etmeye çalıştım. Kimse Debussy'nin benim için ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Çenemin altında yumuşak bir parmak hissettiğimde başımı yavaşça yukarı kaldırdım. İki derin, mavi göz beni yere sabitledi ve tüm düşünceler yok oldu. Bir şekilde kendimi Tobias'ın gözlerinde yüzerken buldum ve ilk defa bir cankurtaran salına ihtiyacım yokmuş gibi hissettim.

"Senin için mi?"

Konuşamadım.

Yüzü rahatlamış ve öfkesi geçmiş bir halde bana bakarken parmağı çenemde kaldı. *O çok güzel.* Ruhum sarsıldı. Göğsümün içinde bir şeyler kaynadı. Tobias Richardson size baktığında, yani *gerçekten* baktığında, dünyanın dönmeyi bıraktığını çabucak öğreniyordum.

"Bunun önemi nedir, Sloane?"

Kendimi onun elinden çekip aldım çünkü Tobias'ın beni aptal yerine koyma gibi bir huyu vardı. Gemma her an o kapıdan içeri girebilir ve kardeşinden daha önce hiç olmadığım kadar etkilendiğimi görebilirdi.

"Hiç. Sadece çaldığını duyduğum ve dolabıma girdiğim bir şarkı."

Tobias güldü ama bu gülüş insanın tüylerini diken diken eden türdendi. Uzun bacakları onu dolaba götürdü, orada eğildi ve dışarı çıkamayayım diye kapının önüne konduğuna şüphe olmayan düşmüş sandalyeyi kaldırdı. "Biri buraya geldi, o kayıtlarla seni dolaba çekti ve sonra da seni oraya hapsetti. Küçük bir odada kilitli kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, kâbuslardan başka bir şey yoktur ve geceleri ne zaman uyduğuna hiç girmeyeyim bile." Odasına girdiğimde yatağını dağınık ve gömleğini nemli gördüğüm zamanı hemen hatırladım. *Kabuslar görüyordu.* "Peki, sana tekrar soruyorum..." Tobias aramızdaki boşluğu sildi ve ben de bacaklarım yumuşak battaniyelere değene kadar yatağıma yaslandım. "O hıznır küçük zihninde ne gibi sırlar saklıyorsun Pamuk Prenses?"

Çenem yükseldi ve ailem soyadımı değiştirip beni bu yatılı okula attığında dönüştüğüm kıza geri dönmekte gecikmedim. Sloane White geri dönmüştü. Korkmuştu ama geri dönmüştü ve iyi olmaya kararlıydı. "Seni ilgilendirmez, Tobias. *Benden* 'seni rahat bırakmamı' istiyorsun, unuttun mu?"

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. Sıcak, keyifsiz nefesi yüzüme çarptı ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. Karanlık bakışları arkamdaki yatağıma kaydı ve hızla yanından sıyrılıp uzaklaştım. Kalbim kaçmaya çalışan bir boğa gibi göğsümün içinde çarpıyordu ve aniden gerildim. *Bundan hoşlanmıyorum.* Bir erkek söz konusu olduğunda hiç böyle değildim. Her zaman kontrol bendeydi. Her zaman bir salatalık kadar soğukkanlıydım. Ama odamda Tobias Richardson'la birlikte olmak kalbimin o lanet dolabın içinde kilitli kaldığım zamankinden daha hızlı atmasına neden oldu.

Tobias'ın parmakları yavaşça karmakarışık battaniyelerimin üzerinden geçerken kollarımda karıncalanmalar başladı. Yorganı sıkı yumruğuyla kavrayıp bırakmadan ve tek bir akıcı hareketle yere yüzüstü düşmeden önce pamuk onun kavrayışı altında eğildi. Benim midem de onunla birlikte

düştü.

Onu.

Sahip olduğu çeviklik eğitimli bir savaşıya aitti. Korku ya da sarsak hareketler yoktu. Tobias kararlıydı ve hareketleri kolaydı. Önce yatağımın altına baktı, ben geri çekilip nefesimi düzene sokmaya çalışırken, odama birinin girmiş olmasından ürkmüştüm. *Ama kim?* Kafa karışıklığı devam ediyordu ve endişelenmemek aptallık olurdu.

Willow'u görmeyeli dört yıl olmuştu.

Ailesinin benim ellerimde ölmesinin üzerinden dört yıl geçmişti.

Aklımdan bunun ailemden gelen hastalıklı bir ters psikoloji biçimi olduğu düşüncesi geçti. Belki de bunu onlara söyleyip söylemeyeceğimi görmek için yapıyorlardı. Acı gerçeği yuttum ve Tobias'ın sessizce benimkinden birkaç adım ötede olan kız kardeşinin yatağına doğru ilerlemesini izledim. Kollarımı göğsümde kavuşturarak arkamda durdum ve onun odayı tarayışını izledim, sanki hiç etkilenmemiş gibi tüm köşe ve bucakları araştırıyordu.

Bana doğru bakmadan yanımdan geçip banyoya girdi ve kendimi anında aptal gibi hissettim. Onun burada olması, odamda *bir* şey aramasında *bir* şey vardı...*ne-bir insan mı? Bir ipucu* mu? Açıklayamadığım *bir* şekilde kendimi önemsiz hissetmeme neden oldu. Sanki onun için bir baş belasıydım. Sanki ben istemediğim halde odamı aramak gibi bir görevi varmış gibi.

Yani, benden hoşlanmıyordu. Belli ki onu kızdırmıştım ve bu yüzden benden nefret ediyordu. Bana öyle dokunmuştu ki kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu ama sonunda bunun aptalca bir numara olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

"Sanırım odam temiz. Artık gidebilirsiniz." Cümlemin içinde küçük öfke kırıntıları parlıyordu ve bunu fark edip ipucunu anlamasını umuyordum.

Banyo kapımı kapattığını duyduğumda ona arkamı dönmüştüm. Sessizdi ve ayak seslerini duyamıyordum ama yine benim alanıma girdiği anda onu hissettim, beni içine çekmekle tehdit eden bir kara delik gibiydi. Burnumdan eşit nefesler alırken gözlerim kapalıydı ve eli kalçama indiğinde sıçradım ve hızla dönerek kararlı bakışlarına baktım.

Çenesinin gergin titreşimi karnımdaki gerginlikle eşleşti, ama yavaşça uzanıp ağzıma serin ve ıslak bir bez yerleştirdiğinde gözlerim hafifçe yandı. *Ne yapıyor bu adam?*

Bez dudağıma sürdü ve omurgamdan aşağı bir sarsıntı göndererek yatak odamın zemininde bir delik açtı.

"Buldum," diye fısıldadım, titreyen bir elle uzanıp bez parçasını ondan aldım. Tobias'ın gözlerinde tek bir kelime bile ettiğimi fark edecek bir titreşim bile yoktu. Parmakları benimkileri acıyla uzaklaştırdı ve ben de şaşkınlıkla elimi geri çektim. Yağlı dudağıma bakarken soğuk bez parçasını birkaç saniye ağzıma bastırdı ve bıraktığında iri eli hâlâ kalçama yapışık halde beni kendine doğru çekti.

"Hâlâ kabarık mı?" Gözlerimi kaçıramadan fısıldadım. *Bu yüzden mi ağzıma bakıyordu?* Kulaklarım çınlıyordu ve ben onun sıcak kaos ve gergin karıncalanmalardan oluşan hareketsiz pandemonisinde sıkışıp kalmıştım.

Derin bir nefes aldığında göğüslerimiz birbirine değdi. "Kalmak isteyen sırları bilmek için yalvarıyorum

o ağzın içinde kilitli, Sloane."

Şaşkınlık, hissettiklerime dokunmuyordu bile. "Ne?"

Gözleri benimkilere kaydı ve ben sıçradım, göğüslerimiz tekrar birbirine sürtündü. "Güven bana. Bu cümle benim de en az senin kadar kafamı karıştırdı." Islak bez ayağımın yanında yere düştü ve eli çenemi kavradı. Başparmağı yavaşça alt dudağımın üzerinden geçti ve göğsümde kabul etmeyi reddettiğim şeyler yaptı. *Benden nefret ediyordu. Beni kandırdı. Bana şantaj yaptı ve parmaklarıyla beni becerdi ama bunu kaydedip kız kardeşiyle birlikte bana karşı kullandı.*

"Ne yapıyorsun sen?" Öfkeyle sordum, sesim artık bir fısıltı değildi. Bileğini kavradım, tırnaklarım derisine batıyordu. "Beni tekrar parmaklamak ve sonra bunu bana karşı kullanmak mı istiyorsun?"

Küçük bir hırıltı göğsünden çıkıp benimkine çarparken dudakları bir saniyeliğine kalktı. Tanrı'ya göğüslerimdeki küçük çakıl taşlarını hissetmemesini umuyordum.

"Sana yardım için gelmediğimi biliyorsun, değil mi?" Ona karşı duyduğum arzuyu bir kenara iterek söyledim. "Sadece tipik bir pislik gibi davrandığını ve benimle daha fazla dalga geçtiğini sanıyordum. Unut gitsin."

Tobias kapının sallanma sesiyle hızla uzaklaştı. İkimizin de kafası o yöne döndü ama kız kardeşi içeri girmeden hemen önce bana ters ters baktı.

"Keşke seni unutabilsem."

İkiz kız kardeşinin başına yumuşak bir öpücük kondurarak oradan uzaklaştı ve beni alerjik bir reaksiyon geçirmişim gibi boğazım düğümlenerek orada öylece bıraktı. Öyle de oldu. *Ona.*

ON İKİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

Elimdeki telefonla oynadım, ekranı kırmak istiyordum, böylece *önceki* hayatımla olan tüm bağlarımı koparabilirdim. İşte böyle hissediyordum. Bir öncesi vardı, bir de sonrası. Covens'e ilk gittiğimde, amcamın eli gömleğimi sıkıca kavrarken tekmeledim ve çığlık attım. Beni oraya neden götürdüğü ya da neyle karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annemiz 'gittiğinde' Gemma ve ben küçüktük -ve bu kelimeyi hafifçe kullandım. Eve gelmediği andan itibaren amcamın -ki *gerçek* amcamız bile değildi- onunla bir şeyler yaptığı belliydi. Muhtemelen beni uzaklara göndermesinin nedenlerinden ilki buydu çünkü benim Gemma gibi kolayca manipüle edilemeyeceğimi biliyordu.

Kolayca manipüle edilemesem de, beni içine attığı cehennem çukurundan kurtulacak kadar güçlü ya da bilge değildim. Bana işkence ettiklerinde ve teslim olana kadar günlerce karanlık odalara kapattıklarında karşı koyamayacak kadar kırılmış ve kafam karışmıştı ve sonra onu tamamen unuttum. Richard artık yoktu. Gemma artık kafamda bir endişe kaynağı değildi. Hayatımın öfke ve kafa karışıklığıyla dolu olduğu bir öncesi vardı, bir de sürekli ve acı verici bir şekilde benim kadar hasarlı erkeklerle geçirdiğim zamanı unutmaya çalıştığım *sonrası*.

Ancak, Sloane lanet olası-White beni paniği ve bilmek istediğim sırları kapatan kenetlenmiş dudaklarıyla kabul etmeyi reddettiğim o yere geri sürüklemek zorundaydı. O zamanı, o insanları ve St Mary's'e girdiğimden beri içimde kapattığım duyguyu hatırladıkça bacağım hoplayıp zıplıyordu.

Kalpsiz. Duygularımı kapatma konusunda gerçekten çok iyiydim. Bu sayede bu kadar uzun süre hayatta kalabildim. Duygularınız yoksa incinemezsiniz, değil mi? Ayaklarının dibinde boş mermiler yatan boş bir insan olsaydın suçluluk hissedemezdin. Bu ülkenin büyük şehirlerinde av gibi avlamak zorunda kaldığım insanların kötü insanlar olduğuna uzun zaman önce kendimi ikna etmiştim. Ve dürüst olmak gerekirse, çoğu öyleydi. Ama kötü insanların sonlarının gelmiş olması, iyi insanların bundan etkilenmediği anlamına gelmiyordu.

Tony işinden dönüp odama ilk kez girdiğinde, kendi odası olduğunu düşündüğünde, onun haydutlardan biri olmadığını anlamıştım. Haydutlar = ölümle kafayı bulanlar. Ben de o yollardan geçmiştim. Zaman zaman bir haydut olarak görüldüm, ama Tony'nin yüzündeki azap ve suçluluk duygusunu gördüğümde, sanki göğsümden bir kurşun çıkarılmış gibi oldum ve yüzeye geri çekildim. Geniş omuzlu, her iki kolunu da kaplayan kalın, siyah mürekkeple iri bir adamdı ve sanki bir saniyede bir boynu kırabilecekmiş gibi korkutucu görünüyordu ve kesinlikle kırabilirdi.

Yüzü ellerine gömülmüştü ve başını kaldırıp beni duvara yaslanmış halde gördüğünde yanlış odada olduğunu fark etti, bu 'işlerimizden' sonra odama yapacağı ziyaretlerin ilkiydi.

Yalnız olmadığımızı bilmek için sessizce oturur, kırılğanlıklarımızın sessizce kanamasına izin verirdik

boş odaya akıyor, ayaklarımızın altından sızıyor ve bir sonraki görevimizi beklerken kanalizasyona doğru akıp gidiyordu.

Telefonum titrediğinde elim irkildi ve benden en fazla iki adım ötede, tertemiz masasında oturan Sloane ile göz göze geldim. Kalemikle yaptığı karalamalar kısa bir an için durmuş, beni bakışlarıyla delip geçmiş, ancak bir saniye sonra işine geri dönmüştü. Dudağı artık şişmemişti ve çaresizlik hissi artık beni lanet olası bir silahlı kavganın ortasında duruyormuşum gibi etkilemiyordu. Ama telefonumu elime almış, Tony'den Sloane'la ilgili bir yanıt okumaya hazırlanıyor olmam, henüz onunla aramı düzeltmediğimi gösteriyordu.

Lanet olsun, neden umurumda ki?

Bana sadece bir şeye ihtiyacın olduğunda mesaj atıyorsun. Tipik Tobias saçmalığı.

Sessizce homurdandım. Neden her zaman iş peşinde olduğumu biliyordu. Covens'te fazla seçeneğimiz yoktu ve ne yazık ki, bu boktan şeylerin bazıları bırakılamayacak kadar kemiklerimizin içine işlemişti. Bir saniye sonra mesaj attı ama ben bakmadan önce Bay Rake'in dikkatini vermediğinden emin oldum.

Yapmıyordu. Sapık gibi okuldaki tüm kızları gözleriyle becermekle meşguldü.

Bu hatunun kim olduğunu bilmiyorum ama biri onu saklıyor.

Yavaşça başımı çevirdim ve yüzünün yandan görünümünü yakaladım, bir saniye içinde sertleşebileceğini bildiğim yumuşak yüz hatlarına odaklandım.

Ben: Açıkla.

"Ne?" Sloane göz ucuyla bana bakarak tısladı. Geçen gece ağırlık odasında bana saldırdığından beri bana soğuk davranıyordu ve ben de fırsat bulduğum her an ona dokunmak için eğilip kalkıyordum.

Onu dudağı patlamış bir halde görmek ve birinin ona elini sürdüğünü bilmek beni içten içe mahvediyordu.

Sloane'un masasının önündeki kız arkasını döndü ve bana bakmadan önce ona dikkatle baktı, benim kibirli cevabımı bekliyordu. Yine de bir şey söylemek yerine arkamı dönüp telefonuma baktım ve Tony'nin cevap vermesini bekledim.

"Pekâlâ, sınıf." Bay Rake yavaşça masasından kalktı, göbeği neredeyse gömleğinin düğmelerinden dışarı fırlayacaktı. "Sınav sonuçlarınızı aldım. Yanınıza gelip onları masanıza koyacağım ve sonra da en iyi notu açıklayacağım."

Sloane kalemini yere bıraktı ve iyi bir öğrenci gibi daha dik oturdu. Gözlerimi devirip kıkırdadım ve ondan sert bir bakış daha yedim.

Bay Rake odanın içinde dolaşmaya başladığında telefonum titredi, kızların masalarının etrafında ekstra yavaş gittiğinden emin oldu. Bizim koridoru dolaşırken gözlerini en sevdiği küçük evcil hayvanıymış gibi Sloane'a diktiğinde kalbim acıyla çarpmaya başladı.

Ayak sesleri tam yanımızda duraksadı, yıkmak istediğim bir sınır gibi bizi ayırdı. "*Sloane,*" diye kandırdı, testini kalın bir daire içinde büyük kırmızı bir A+ ile masasının üzerine koydu

en üstte. Ona tereddütlü bir gülümseme fırlattı ve gözlerini kaçırdı, belli ki onun delici bakışlarından rahatsız olmuştu. *Kesinlikle onun içine girmek istiyor. Sapık.* Daha sonra testimi masama koydu, bariz nedenlerden dolayı yüzüstü. Yine de bana bakmak yerine bakışlarını kızın üzerinde tuttu ve ben kırmızı görmeye başladım.

Telefonum yine titredi ama duymazdan geldim. Bir şey yapmayacaktım ama ayağa kalkıp ona doğru yürüdüğüm ve boğazını yumrukladığım kışkırtıcı parçalar kafamın içinde giderek daha fazla endişe yaratıyordu.

Bay Rake masasına geri döndü ve sırtı bize dönükken hızla telefonuma baktım ve damarlarımda dolaşan kafa karışıklığını hissettim.

Veritabanında yok. Hiçbir yerde ismine dair bir iz ya da işaret yok. Sanki birisi onun varlığını yeryüzünden silmiş gibi. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.

Telefonumu kapatıp cebime attım, aklıma gerçek olamayacak kadar berbat senaryolar geliyordu. Kesin olan bir şey vardı: Sloane bir şeyler saklıyordu. Ama herkesin bir şey sakladığını bilmediğini, çünkü her zaman bir sır olduğunu öğrenmiştim.

Telefonumu cebime geri koyduktan sonra bacağım aşağı yukarı zıpladı ve notuma bir göz attım.

Bir F. Sürpriz, sürpriz.

Bu not sistemini kim buldu ki? A, B, C, D, lanet olası F. Aptalca ve gereksizdi.

Yapmak istemediğiniz bir şey için yargılanmanın başka bir yolu.

"Tamam, sınıf, davul lütfen."

Tek bir kişi bile Bay Rake'e davul çaldırmadı.

"Sınıfın en iyi notu Bayan Sloane White'a ait." Vücudumun derinliklerinde bir yerlerde sahiplenmeye varan bir dürtü vardı. "Lütfen gelip ödülünüzü alın, genç bayan."

Ödül mü? Homurdandım ve Sloane masasından kalkıp pürüzsüz, kremsi bacaklarını gösterirken durakladı. Şakaklarımın ileri geri hareket ettiğini hissederek ona baktım ve birden onu farklı bir gözle görmeye başladım. O geniş, ela gözlerinin ardında ne saklıyordu?

Koridordan Bay Rake'in masasına doğru yürüdüğü süre boyunca onu izledim. Oraya vardığında dilim kanıyordu ve ciğerlerim oksijen için yanıyordu. Odaya baktım, neredeyse her erkek onun kısa, ekose eteğinin içindeki kışına bakıyordu ve yükselen kıskançlıkla paniğe kapıldım. *Ne oluyor lan?*

Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Bana bir şeyler hissettirdi ve ben bundan hoşlanmadım.

"Tebrikler canım. Şimdiye kadar sahip olduğum en parlak öğrencilerden birisin. Eminim ailen seninle gurur duyuyordur." Bay Rake, Sloane'a uzanması için bir kova uzatırken ona göz kırptı ve ben neredeyse masamdan uçuyordum.

"Aletini pantolonunun içinde tut," dedim elimdeki kalemi sıkıca kavrayarak. Gözleri benimkilere kaydı ve ben de ona bakarak bir şey söylemesini bekledim. Ya beni duymamıştı ya da Sloane'un 'Teşekkür ederim' demesi onu bana bir şey söyleyemeyecek kadar kör etmişti. Ya da belki de takıntısını gösterdiğinin farkındaydı ve bunu yapmak istememişti.

Sloane arkasını döndüğünde, kalemimi daha da sıkı kavradığım için parmak eklemlerim beyazlaştı.

Kırmızı emicisinin ambalajı boшта kalan elinde buruşmuştu ve emerken dudakları ıslanmıştı.

Aman Tanrım. Ona bir sakso çekecekti. Muhtemelen dudaklarını sikinin üzerindeymiş gibi hayal ediyordu.

Sloane gelip ağzında emiciyle tekrar sırasına oturduğunda ders neredeyse bitmişti. Eşyalarını topladı ve kitaplarını üst üste yığıdı. Ben kırırdamadan durdum, bacaklarımı önüme doğru uzattım, öfkem hala damarlarımda akan bir baraj gibi akıyordu.

"Bu akşamki partiye gidiyor musun? Eğlenceli bir parti olacak." Sloane'un önündeki kız sorusuyla bana flörtöz bir bakış attı ve ben de göz ucuyla onun gerginliğini izledim.

"Neden?" Ben sordum. "Öyle misin?" Sırıttım ve kızın yanakları olgunlaştı. İyi görünüyordu, ama şu anda benden üç metre ötede, bakmamak mümkün olmayan bir göğüsle bir emici emmiyordu.

Sloane'un vişne emicisinin höpürdetmesini duydum ve bakmamak için kendime yalvarsam da bakışlarımı çevirip dudaklarına sabitledim, masum bir şekilde olduğundan emin olduğum bir şekilde şekeri emmesini ve yalamasını izledim, ama *lanet* olsun. Gözlerim kısıldı ve bana hala iddia partisi hakkında gevezelik eden kızı duymazdan geldim ve hızla ileri uzanıp emiciyi Sloane'un ağzından çektim.

Kiraz rengi nefesi yüzüme çarptı. "Ne oluyor, Tobias?"

Onu görmezden gelerek şekeri elimde tuttum ve çubuğu ona dokunmak için can atan muhtaç parmaklarımın arasında ileri geri hareket ettirdim. Öfke ve kızgınlık beni her yöne çekiyordu, bu yüzden dudağımı dişlerinin arasına almış bana bakan sarışına göz kırptım. Sloane'un emicisini ağızıma attım ve kıza sıırıttım, "İddianamede olacağım. Seni bulurum."

Zil çaldı ve ben ayağa kalktım, hâlâ Sloane'un tadıyla tatlanmış emicinin tadını çıkarıyordum ve ona bir sıırıttıma gönderdim. "İddiada görüşürüz," dedim, yavaş yavaş kızaran yanaklarına bakarak kıkırdadım. *Belki bu sefer ellerimi ondan uzak tutabilirdim.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SLOANE

SHINER YAVAŞÇA KIZLARIN KORİDORUNDAN AŞAĞIYA KAYDI ve ben onun bir ninja gibi öne doğru yuvarlanmasını bekliyordum, çünkü bu bizi güldürmek için yaptığı bir şeydi. Journey ve Mercedes aynada saçlarını yapmaya devam ederken Gemma ve ben yurt odamızdan dışarı baktık ve o önümüze çıktığında koridorun iki ucuna da baktı ve odamıza girdi.

"Neden bu kadar kurnaz davranıyorsun? Daha sokağa çıkma yasağı bile geçmedi." Shiner'ın odamızda sinsice dolaşmasını izlemeye devam ederken Gemma'nın kaşları çatıldı.

"Mal bende," diye fısıldadı, Mercedes'e göz kırptı, Mercedes de ona pis bir bakışla karşılık verdi. Gözlerini devirdi ve cebini karıştırarak birkaç kalem çıkardı ve elinde tuttu.

Güldüm. "Shiner, uyuşturucu almış gibi davranıyorsun." Kalemleri elinden aldım ve yan taraflarını okudum: *Karanlıkta Parlayan Boya Kalemi*. "Ve bu lanet bir keçeli kalem."

"Hey!" Kalemi elimden kaptı ve gülümsememeye çalışarak göğsüne yerleştirdi. "Bu gece için bunları almak için cehennemden geçtim."

Gemma kollarını kavuşturdu. "Bunları nasıl aldınız? Karanlıkta parlayan bir iddia partisi düzenlemek senin fikrin miydi?"

Shiner omuz silkti, gülümsedi. "Evet, hoşuna gitti, değil mi?"

Gemma gülümsedi. "Her zamankinden farklı olduğu kesin. Şimdi, ciddi..." Uzanıp elinden kalemleri kaptı, ikisini Mercedes ve Journey'e atıp birini bana verdi. "Bunları nasıl aldınız?"

Shiner kapıya doğru yürümeye başlarken dudaklarını yuvarladı. Geri çekildim ve elimdeki kalemi evirip çevirirken, biri odama girip beni dolabıma kilitlediğinden beri kapalı tuttuğum telefonuma baktım. *Ürkütücü mesajlarla başa çıkamam, şu anda olmaz*. Shiner odamızdan çıkmadan önce arkasını döndü ve bize göz kırptı. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Mercedes nefesinin altından homurdanarak Shiner'ın gözlerinin normal mizahından farklı bir şeyle parlamasına neden oldu.

"Müdürün posta adresini aldım ve bugün erken saatlerde gelen postacı kadınla tatlı tatlı konuştum. Posta 3:30 civarında geliyor. Lakros takımıyla ağırlık kaldırmadan önce mükemmel zamanlama."

Akıllıca. İçimden hafif bir düşünce geçti, endişemi ve korkumu yiyip bitirdi. *Eğer o gizli bir paketi bu kadar kolay alabiliyorsa, başkası da alabilir miydi?* Müdürün asistanı Beth tüm postaları inceler ve öğrencilerin paketlerde uygunsuz bir şey almadığından emin olurdu ama bu o kadar kolay mıydı? Sırada ne vardı? En iyi arkadaşımın ailesinin parmakları yatağımın üzerindeki bir kutuda falan mı?

"İyi misin?" Gemma'nın elleri hafifçe koluma dokunduğunda sıçradım. Başımı Journey ve Mercedes'e çevirdim, yataklarımızın yanında duruyorlardı ve karanlıkta parlayan kalemlerini

birbirlerine doğru tutuyorlardı.

Mercedes bana bakarak, "Tuhaf davranıyorsun," dedi. Çılgın, kıvrıcık saçlarını omzunun üzerinden iterek Journey'in üzerine bir şeyler yazabilmesi için boynunu ortaya çıkardı.

"Ben iyiyim." Gülüp geçtim. "Kalemimle ne çizmek istediğimi ve bu gece kimin bana sahip çıkmasını istediğimi anlamaya çalışıyordum."

Gemma gülümseyerek kaleminin kapağını çıkardı ve aynaya doğru yürüdü. Keçeli kalemler şeffaf olduğundan kimsenin ne yazdığını ya da çizdiğini göremiyordunuz, bu da bir bakıma eğlenceliydi. Sırlar eğlenceli olabilirdi - eğer doğru türdense.

"Bence sahiplenmeyi yapan sensin, Sloane." Gemma arkasına uzanıp bana gülümsedi ama aklıma gelen tek şey kardeşinin son partide ben farkında bile olmadan beni nasıl sahiplendiği ve bedenimin bundan ne kadar *hoşlandığı* oldu.

"Vay anasını," diye söylendi Gemma, ben ve Mercedes'le birlikte sıraya girerek. Journey çoktan kaçmış ve Cade'i bir yerlerde bulmuştu. "Shiner elinden geleni yaptı."

Shiner'dan bahsedince Mercedes'in kolu benimkine sıkıca sarıldı. "Shiner'ı bilirsin. Bu partiler için yaşıyor. Bu yatılı okulun tek iyi yanı olduğunu söylüyor. Yürüyen her şeyi becerdiği için bu mantıklı."

Bu doğruydı. Shiner tam bir erkek avcısıydı ve bu partiler için elinden geleni yapardı ki bu tipik Shiner davranışıydı. Çoğu kişiden daha fazla enerjisi vardı.

İplere takılı kızdırma çubukları bir masanın üzerinde duruyordu ve bazı öğrenciler bunları boyunlarına bağlamış, okulun kalın zemininden duyulmayacak kadar alçak sesle çalan müzik eşliğinde sallanıyorlardı. Bodrum katı, özellikle de öğrenci nüfusunun çoğu buraya atıldığı için her zaman biraz eski püskü ve küf kokuluydu, ama muhtemelen dışarıdaki soğuk havaya karşı yalıtım eksikliğinden kaynaklanan soğuk bir hava da vardı.

Gemma, Mercedes ve ben geniş alana doğru ilerledikçe, karanlıkta parlayan süslemeler daha fazla ortaya çıktı. Birisi odanın arka tarafındaki blok duvara neon mavisi boyayla *Come to get claim?* yazmıştı ve her bir bardağın kenarları parlayan sarı boyayla çizilmiş bir bira pong masası vardı. Lakrosçu çocuklardan birkaçının bira pong oynamaya başladığını fark ettim, içlerinden biri geçen partide bana sahip çıkması *gereken* inek çocuktu.

Tobias'ın beni çalmak için ona ne söylediğini merak ediyorum. Pislik.

Tobias'ı ve Penelope'ye onu bu gece bulacağını söylediğini düşünürken *kalbim* uzun ve acı verici bir şekilde çarptı. Ağzının içine tükürüğümü koyduğunu bilmek neden bacaklarımı karıncalandırıyordu, hiçbir fikrim yoktu ama öyleydi.

Hayır.

"Bu akşam için planın nedir?" Mercedes önümüze geçip içkilerin dizili olduğu masaya doğru ilerlerken Gemma elimi sıkarak sordu. "Biri tarafından sahiplenilecek misin?" Gemma

durakladı ve tekno ışıklar ona doğru her sallandığında parlayan sinsi bir bakışla ona yanına gelmesini söyleyen Isaiah'ya el salladı. "Bekle," dedi Gemma bana doğru dönerek. "Son iddiada kiminle takıldın?"

"Hiç kimse." Işıklar her iki saniyede bir yeni bir renkte yanıp sönerken cevabım hızlı oldu ve kırmızı yüzümün onlarla karışmasını umdum.

Gemma'nın kaşları çatıldı ve iç çekti. Uzandı ve kulağıma fısıldamadan önce bana hızlıca sarıldı, "Mercedes haklı. Tuhaf davranıyorsun. Ben senin için buradayım, tamam mı? Beni kankan olarak kullanman için sana baskı yapmayacağım ama ben senin kankanım. Journey ve Mercedes de öyle. Tamam mı?"

Geri çekildiğinde ellerini sıktım ve aklımın anında Willow'a gitmesinden nefret ettim. "Biliyorum. Sadece üniversite başvuruları ve ailemin ensemde soluması yüzünden huzursuzlanıyorum."

Başını salladı. "O zaman bu gece kendini serbest bırak. Isaiah ve Cade dışında buradaki her erkeğin" -çoktan Journey'e dokunup onu yerinde kıpırdatmaya başlayan Cade'e baktı- "sana sahip olmak için öleceğini biliyorum. Sen okulun dokunulmaz kızı gibisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu kardeşine söyle.

"Değilim," diye güldüm ve hemen onunla göz göze geldim. Gemma bakışlarımı takip etti ve kafası karışmış bir şekilde geri çekildi.

"Tobias burada mı? Bana geleceğini söylememiştin." Sesinde bir parça umut vardı ve o anda ona yalan söylediğim ve her gece kâbuslarımdaki asıl kötü adam Tobias değilmiş gibi davrandığım için kendimden nefret ettim.

Gemma döndü ve parmağını kaldırarak Isaiah'a dayanmasını söyledi. Isaiah gözlerini devirdi ama Gemma onu duymazdan geldi. "Dürüst ol, Sloane. Özel ders nasıl? Tobias bu konuda bana yalan söylüyor. Anlayabiliyorum." Gemma dudağını dişledi ve elini yüzünde gezdirdi, neredeyse yüksek elmacık kemiğine çizdiği küçük neon, karanlıkta parlayan kalbi silecekti. "Blok duvar gibi. Bana karşı çok samimi. Çok sahte. Acıtıyor."

Havayı içime çektiğimde göğsüm yanıyordu. Gemma gözlerimin içine baktı ve kafamın içindeki her düşünceyi okuyabildiğine yemin ettim. Gerçi bu Gemma'ydı. Sessiz ve kibardı ama böyle şeyleri hissedebiliyordu. Size bakıp söylemek üzere olduğunuz yalanların içini görebilen biriydi, ki kendisi de bir şeyleri gizlemenin kraliçesi olduğu için bu çok mantıklıydı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sonunda, odadaki tüm oksijeni emip kardeşine bakarak. Onunla göz göze geldiğimde midem düğümlenmişti ve Penelope'nin kulağına bir şeyler fısıldayıp genç bir porno yıldızıymış gibi dudaklarını yalamasına neden olurken yoğun bir kıskançlık hissi duyduğum için kendimden nefret ettim.

Ondan nefret ediyorum.

Bunu bilerek yapıyordu. Benimle alay ediyordu. *Sadece umursamayı bırak, Sloane.* Odama bir kasırga gibi girdiği ve zeminin her santimini kanla kapladığı geceye geri döndüm.

Gemma'ya bakarak, "Bir iğneye ihtiyacım var," dedim. Isaiah onun arkasından geliyordu.
"O kadar kötü mü?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "St. Mary's'den atılırsa ne yaparım ben?"

Sloane mu? Sizinle hiç ders çalışıyor mu? Babam notlarında bir gelişme olmadığını söyledi."

Gemma bana bakarken kalbim soğuk zemine gömüldü, gözleri fal taşı gibi açılmış ve masum bir şekilde doğru cevap vermemi bekliyordu. *Kahretsin*. Ağzım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. O anda sinek bile yakalayabilirdim ama ben daha *bir şey* toparlayamadan Shiner, Isaiah yaklaşıırken benim ve Gemma'nın yanına süzüldü ve iki el ateş etti. "Hanımlarım için."

İkisini de kaptım ve Gemma içini çekerek bir kez daha kardeşine baktı. Doğrudan bize bakıyordu. Ben yokmuşum gibi davrandı, bu da boğazımdaki votkanın her zamankinden daha fazla yanmasına neden oldu, ama kız kardeşine kıskandığım hafif bir gülümseme gönderdi. Demek gülümseyebiliyormuş. Ve vay canına, dudağını kaldırışı bir rahibeyi bile terletebilirdi.

"Hemen döneceğim," dedi Gemma ve uzanıp Isaiah'ı yanağından öptü. Isaiah ona sırtıarak baktı ve sanki dünyanın merkeziymiş gibi kardeşine doğru yürümesini izledi. Ve onun için de öyleydi.

"Bir atış daha mı leydim?" Shiner her zamankinden daha huysuz görünerek sordu. "Onu sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, Nash?"

Shiner, koridorlarda sadece birkaç kez gördüğüm bir çocukla birlikte gruba doğru yürüyen Mercedes'e dişlerini gösterdi. Alt sınıflardan biriydi ve Isaiah'a attığı yumruktan, çocuklarla lakros oynadığından oldukça emindim.

Shiner Mercedes'e hiçbir şey söylemedi ama vücut ısisının bir kademe daha yükseldiğini hissedebiliyordum ve Mercedes'in gözlerindeki sinsi bakış onun öfkesini ele geçirip kendi zevkine göre çarpıttı.

Sırlar. Sırlar. Sırlar.

"Dök," dedim, sadece Shiner ve Mercedes'le değil, St. Mary'de ailemin düşündüğü kadar güvende olmadığımı dair eziyet verici düşünceler ve endişe verici varsayımlarla dolu kendi küçük dünyamdaki gerilimi kırmaya çalışarak. Partinin karşısındaki çocuğun beni yerime mıhlayan ölümcül bakışları ve kız kardeşine söyleyip beni tamamen yok edebileceği güzel, sulu bir sırrı olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Öyle mi?" Shiner geri çekilip Noel sabahı gibi gülümseyerek sordu. Elini tekrar başımın arkasına götürdü, parmakları koyu renk buklelerimin arasında dolaşıyordu. Başımı geriye eğdim ve ağzımı açtım.

"Tanrım, burada neler oluyor?" Cade gruba doğru yürüdü ve kaşları alnına doğru fırladı. Herkes Shiner'ın yukarıdan ağzıma votka doldurmasını izlerken Journey gülüyordu. Yanık yüzünden irkilmek istedim ama bakmadan bile Tobias'ın bana doğru baktığını biliyordum. Eğer küçük bakışlarının ve tehditlerinin bu gecemi mahvedeceğini sanıyorsa, yanılıyordu.

Son iddia partisinde kafamı karıştırdı. Bu gece yapmasına izin vermeyeceğim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TOBIAS

Kız kardeşimin yavaşça benden uzaklaşmasını, kalın bileklerimi küçük ellerinden bırakmasını ve kalbimin derinliklerine kadar hissettiğim kederle iç çekmesini İZLEDİM. Onu hayal kırıklığına uğratan suçluluk duygusu oradaydı ve yaptığı tek şey, Covens'te geçirdiğim berbat çocukluğumdan kalma alaycı başarısızlıklarla gün be gün yaşadıktan sonra yıllar önce yok ettiğim çok sayıda duyguyu ateşlemek oldu.

Gardını düşürdün.

Bıçağı doğru tutmuyorsun.

Hayatlarına fazla karışyorsun. Sadece onları öldür ve çek git. Ölümü hak etmek için ne yaptıklarını düşünmemelisin.

Yargılamak için orada değilsin. Bitirmek için oradasın.

Gemma uzaklaşır uzaklaşmaz Penelope yine bana sokuldu ve ben onu fiziksel olarak itip yere düşürmek istedim. *Nefes al.* Birden oda kaosla doldu. Yanıp sönen ışıklar hızla atan kalbimi taklit ediyordu ve berrak hava, yapış yapış olmuş tenimin üzerinde gezinen vücut ısıyla bozulmuştu. Müzik gümbürdüyor ve öfkeyle çarpan nabzım dışındaki tüm sesleri bastırıyordu. Sloane'un başının geriye doğru eğildiğini, Shiner'ın elinin saçlarında durduğunu ve diğerinin boğazından aşağı bir içki döktüğünü izlerken düşüncelerim durdu.

Lanet olsun.

Boğazı rahatlamıştı ve çoğu kişinin yapacağı gibi yakıcı sıvıyla öğürmedi ya da boğulmadı. İğneyi bir şampiyon gibi içti ve bittiğinde arkadaşları onu alkışladı. Ona dokunan kolu kırmak ve ağzındaki güçlü sıvıyı tatması için onu bir duvara yaslamak istedim.

Kendimi onun yakut dudaklarını öperken hayal ettiğimde geri adım attım ve bu düşünce midemi bulandırdı. Öpüşmenin benim için mutlak bir hayır olduğunu ilan ettiğim anı hatırladım. Bu gerçekçi olmayan bir düşünceydi ve ulaşamayacak kadar uzaktı, bunu gelecekte asla göremezdim. Bir keresinde, annemin öpülmek istemediği halde Richard tarafından öpülmesini izlemiştim. Artık büyüdüğüm için biliyordum ki, Richard'ın anneme yaptığı ve annemin istemediği daha pek çok şey vardı.

Penelope elini kot pantolonumun kemerinde gezdirirken Sloane ve kız kardeşime baktım ve annemin sesini duydum -o kadar zayıftı ki aslında sadece kendi sesimdi- ve hatırlayabildiğim tek anne öğüdünü: *"Öpüşmek mahremdir, Tobias ve bir gün bunu anlayacaksın. Asla öpücük vermek istemeyen birinden öpücük çalma."*

"Onu Richard Amca'ya vermeye razı mıydın?"

Başka tarafa baktı ve gözlerinde oluşan yaşları gördüm. "Hayır. O benim sevgimi hak etmiyor."

Kız gibi bir miyavlama anılarımı böldü ve hırlayarak Penelope'yi bir anlığına uzaklaştırdım.

"Geri döneceğim," diye ilan ettim.

"Ama iddia başlamak üzere" diye seslendi.

Shiner'ın müziği kesmek için müziğin yanına zıplamasını izlerken arkama bakmadım. "O zaman iyi bir kız gibi beni bekle," diye tersledim.

Suratını asması bir an için aç öfkemi kesti, ta ki ben bana doğru bakan Sloane'a dönüp bakana kadar. Başını çevirdi, koyu renk saçları flaş ışığı gibi parlıyordu ve Penelope ile beni izlemiyormuş gibi yaptı.

Ona doğru adım atma nedenimi Gemma'yla az önce yaptığım konuşmayla gizlemeye çalışıyordum. Ama doğrusu, sadece ona yakın olmak istiyordum. Kalçalarını kavramak, onu bir duvara yaslamak ve yüzüne doğru nefes alıp beni istemek ama aynı zamanda benden nefret etmek için verdiği içsel savaşı izlemek istiyordum.

Canım çekti.

Onu rahat bırak.

İçimi çektim.

Yapamam.

"Pekala, millet. Parlayan kıçlarınızı gitmeye hazırlayın! Işıklar 3, 2... içinde tamamen kapanacak." Başımı çevirdiğimde bana bakıyordu. Siyah kanatlı gözleri onu odadaki herkesin toplamından daha ateşli gösteriyordu ve bana doğru şaşkın ama meraklı bir bakış fırlattı. *Evet, küçük bir konuşma yapmamız gerekiyor, Sloane.*

Sanki beni duymuş gibi arkasını döndü ve çılgınca kalabalığın içinde başka birini aramaya başladı, ben ise şimdiden onun suratını dağıtmak istiyordum. Onu istediğimden değil... ama aynı zamanda başka kimsenin de onu istemesini istemiyordum. Bunun tamamen mantıksız olduğunu biliyordum ama kabul edelim ki mantıksızdım.

"1." Işıklar söndüğünde Shiner'ın sesi kayboldu ve oda parlayan boyayla ve olacakları beklemekten kaynaklanan ağır nefes alış verişlerle doldu. Gemma ve Isaiah'ın kaçmasını umuyordum, böylece kız kardeşimi kavrayışını izleyerek kollarını kırmak zorunda kalmayacaktım. Sloane'a doğru yürümeye başladım, bir dakika önce olduğu yerde kalacağını biliyordum çünkü söyleyeceklerimi duymak için kıpırdayamayacak kadar ilgiliydi.

"Son zamanlarda hiç dolaba kilitlendin mi?" Parmağımı çıplak kolunda yavaşça gezdirerek fısıldadım. Tanıdık şampuanını içime çekip kokladım ve onu artık tek bir kokudan tanımaya başladığım için nefret ettim.

Geri dönmeye çalışırken göğsü yükseldi. *O kadar hızlı değil, ufaklık.* Bir tıslama ve ardından bir kıkırdama çıkardım ve belinden kavrayarak onu odanın arkasına, duvardaki parlayan boyanın yanına doğru çektim. Tam karşısında durmadığınız sürece muhtemelen hiçbir şey göremezdiniz ama yüzünü görmek için can atıyordum. "Son zamanlarda herhangi bir sınavda başarısız oldun mu?" diye sorduğumda çenesini bana doğru çevirerek karşılık verdi. Boyanın parıltısı ağzının üzerinde parlıyordu ve ben onun ısıltılı gözlerini ve dolgun dudaklarını bir an için yakaladım. Kesik yanağı

Kemiklerin üzerinde bir çeşit ısıltı vardı ve göğsüme bir şeyler yaptı.

Ellerim belinde sıkılaştı, muhtemelen onu bıraktığım yerde duran Penelope'nin aksine kalçaları olması hoşuma gitmişti. *Çaresizlik kızlara yakışmıyor.* Sloane'un

Karni atletinin altından görünüyordu ve o kadar yumuşaktı ki, köklü bir parçam onu parmaklarımın arasında sıkıştırmak istedi.

"Son zamanlarda herhangi bir erkek tarafından parmaklandın mı?"

Sözlerim onun benden etkilenmemiş gibi davranan yüzünü yerle bir ederken sıcak nefesi yüzüme çarptı. Sırtını dikleştirdi ve ellerim de onunla birlikte gitti. "Ne istiyorsun, Tobias? Yine bana şantaj yapmaya mı geldin?"

"Şimdi, neden bunu yapmam gerekiyor? Videoda var, hatırladın mı?"

Etrafımızdaki hava sıcaklıkla sertleşmeye başladı. Sırtım terlemeye başladı ama bunun Sloane'la aramızdaki seslerden ve sıcak gerilimden mi yoksa ona dokunarak kendimi zor bir şekilde bir arada tutmamdan mı kaynaklandığından emin değildim. Onunla ilgili ne olduğundan emin değildim ama onu parçalamak ve sonra tekrar bir araya getirmek istiyordum, böylece her şeyi tekrar yapabilecektim.

Kısa, alaycı kahkahası göğsümde yankılandı ve bu sestten hoşlandığım için nefret ederek onu tekrar duvara doğru ittim. Sesi yumuşak ama sinirliydi ve dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. "Belki de sadece bana dokunmaktan hoşlanıyorsun ama benden nefret ettiğin için kendinden nefret ediyorsun."

Kesinlikle kendimden nefret ediyorum.

"Gemma'ya ne söyledin?"

Sloane'un elleri bileklerimi kavradı ve beline doğru tuttu. Gözleri benimkilere kaydı ve çamurlu ela rengini göremesem de endişe ve kaygı dolu olduklarını biliyordum. Odayı ararken bakışları benimkilerden ayrıldı, muhtemelen kız kardeşimi arıyordu.

"Ona hiçbir şey söylemedim."

"Ve bu bir numaralı hataydı."

"Tobias." Endişesi devam ediyordu ama bunu saklamakta gecikmedi. "Babanın notlarının yükselmediğinden bahsettiğini söyledi. Ne bekliyordun ki? Sana özel ders vermem ve derslerinde yardımcı olmam gerekiyordu. Eninde sonunda anlayacaklardı."

Elim belinden ayrıldı ve çıplak kalçasının dış tarafını kavradım. Kalçama doladığımda parmaklarım pürüzsüz teninde geziniyordu. Lanet olası bir mıknaş gibiydi. Ona dokunmamalıydım, o da benden tiksiniyorlardı ama şu halimize bakın. "Peki, ona ne söyledin?" Amından gelen sıcaklık karşısında neredeyse boğulacaktım. Kendimi tutmuştum ama itiraf etmeliyim ki, bu kayıyordu.

Elimi onun vücuduna koyarak ikimizi de ödüllendiriyormuşum gibi hissettim. Plana sadık kalmadığı için onu cezalandırıyor olmalıydım.

Evet, ona şantaj yaparak yarattığım bir plandı ama yine de lanet olası bir plandı.

Sözleri soluk soluğaydı ve etrafımızdaki sesler giderek yükseliyordu. Erkekler tenlerine karşı müstehcen sözler fısıldarken kızlar kıkırdıyordu. İtiraf etmeliyim ki, St. Mary's'e ilk gitmeye başladığımda böyle olacağını düşünmemiştim. Ama her şey daha önce bulunduğum yerden daha

iyiydi.

"Bana özel ders hakkında soru sorduğunda tek kelime etmedim."

Parmaklarım pürüzsüz bacağıının yan tarafında gezindi ve sırtı kavislendi. "Tobias, ne yapıyorsun?"

Ne yapıyorsun? Bana yaptığın şantajdan sonra bana tekrar dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Yalan söylediğinde çok tatlı oluyorsun Pamuk Prenses. Senden gelen sıcaklığa bakılırsa, sana dokunmama izin vereceğini söyleyebilirim."

Parmaklarım ortasını sıyırdı ve güldüğünde neredeyse geriye doğru tökezliyordum. Tatlı, kızsı ses doğrudan içime işledi ve çok uzun zamandır ilk kez şaşırdım. "*Seni etkilemiyormuşum gibi davranman da çok tatlı, Tobias.*" Islak amını elime doğru itti ve göğsüm sıkışan havayla genişledi. "Şimdi bırak beni ve ona söz verdiğin gibi gidip Penelope'yle oyna. Yoksa sana bir parça nezaket gösterdiği için ona da şantaj yapmaya mı çalışacaksın?"

Gözlerim göğüslerinin arasındaki ipten sarkan parlak sarı parıltılı çubuğa takıldı. Çenemi sıkarak hızla uzanıp sopayı boynundan kaptım, hızla çekip ipi ikiye ayırdım. Ağzından bir inilti çıktı ve çubuğu hızla bacaklarının arasına yerleştirdim.

Sendeleyerek duvara yaslandı. "Ne yapıyorsun?" Bacaklarını aceleyle belime doladı. *Yine de beni itmedi.* Kendi kendime gülümsedim, parlayan çubuğun pürüzsüz yuvarlak ucuyla oynuyordum, kalınlığının onu parmaklarımı da içine sokmam için yalvaracak kadar muhtaç hale getireceğini biliyordum. *Neden duramıyorum? Durabilecek miyim?*

"Sen beni etkiliyor olabilirsin ama ben de seni aynı şekilde etkiliyorum. Bence beni istememen gerektiği halde yine de istemen hoşuna gidiyor. Öyle değil mi?"

İşıldayan çubuğun ucu ona hafifçe dokundu, sadece onu kızdırmaya yetecek kadar. Vücudu gergindi ve sıcaklık dalga dalga yayılıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve karanlık ışıktaki dudağının beyaz dişleri tarafından ağzına doğru çekildiğini görebiliyordum.

"Seni delirtiyor muyum?" Kulağına fısıldadım, şampuanını kokladım ve hoşuma gittiği için kendimden nefret ettim.

"Evet. Ben... Ben..." Kalçaları yukarı doğru itildi ve ben kızdırma çubuğunu ıslak amından çekip çıkarırken, sikimin kotumun içinde nabzının attığını hissederken kelimeleri dilinde kayboldu.

"Şu haline bak, sana dokunmam için neredeyse yalvarıyorsun." İşıldayan çubuğu tekrar içeri ittim, sıcak avuç içleri göğsümde düzleşirken bir elimle vücudunu tuttum. Kısa bir süre için kızdırma çubuğunu içine sokup çıkarırken kalbimin atışını hissedip hissetmediğini merak ettim, günlerdir açmışım gibi iniltilerini yiyordum. "Ve sen de sana dokunmama izin vermeyeceğini söylemiştin."

Kalçalarını sallamayı bıraktığında mırıldandı. Onu kendime doğru bastırırken parmaklarım karnının derisine gömüldü. "Yanılmıyorsam," diye soludu, "bu bana dokunan *sen değilsin.*" Şok beni suskunlaştırdı. Aletim fermuarıma karşı savaşıırken dudaklarım düzleşti ve öfkelen dim. Kendimi bu pozisyonda bulduğum için kızgındım. Sloane White'ı gördüğüm andan itibaren dünyam biraz değişmiş gibi görüldüğü için, beni sürekli takip eden karanlığa bir parça ışık koymaya yetecek kadar kızgındım. Ergenlik çağımda bir hapis haneye atıldığım andan itibaren hayatımdaki başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir ışıktı bu, beni Gemma'nın çocukluğundan koparmıştı.

ikimiz de hak ettik.

Sloane'un bacağı düştü ve uzanıp elimi itti. Parlayan çubuk onun tatlılığından dolayı sıcak ve kaygandı. "Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun? O zaman sen de beni rahat bırak."

Sesim de horozum gibi gergindi, akıl sağlığıım için savaşıyordum. "Peki ya bir çalışma arkadaşına ihtiyacım olursa?

Ha?"

"Videoyu yok et, ben de senin olayım."

Benden uzaklaşırken nefesim onu takip etti, muhtemelen başka bir adamın temizlemesi için bacaklarının yarısına kadar damlıyordu, elimde sadece tadına bakmak için ağzıma atmak istediğim ıslak bir parıltı çubuğıyla lanet duvara yaslandım.

"Ben seninim" sözlerini duymak neden dünyamı yeniden değıştirdi?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SLOANE

ERKEK TÜRÜNÜN dikkati kolayca dağılırdı. Nefretleri sıcak bir dokunuş, tatlı bir koku, hatta bazen boğucu bir iç çekişle tamamen başka bir şeye dönüşebilirdi. Tobias benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Koridorda ya da sınıfta koridorun karşısında beni her aradığında lacivert gözlerinden öfke fışkırıyordu. Yardımımı, hatta varlığımı reddetmesi hazmedilmesi zor bir reddedişti. Ama bana şantaj yapmasının ve düşüncesi bile yüzümü yakacak kadar kişisel bir şeyi kaydetmesinin yanı sıra benimle oynama ihtiyacı beni çileden çıkaran şeydi.

Bu noktada bir oyun mu oynuyorduk yoksa sadece hayatta kalmaya mı çalışıyorduk emin değildim ama son birkaç haftadan sonra kendi kendimden şüphe duyduğum ve korktuğum bir çukura düşmüştüm.

Kendimin bu güvenli, endişeli ve sessiz versiyonu, mesajlara ve dolap çilesine sadece bir tepkiydi ve bununla işim bitmişti. Bu gece, kontrolü ele alacak olan bendim. En iyi arkadaşımın erkek kardeşi ve kendim arasında gelişen bu savaşı kazanacak olan bendim. Tobias alışık olmadığım farklı bir erkek türü olabilirdi ama yine de daha önce yaptığım açıklamamın arkasındaydım: Erkek türünün dikkati kolayca dağılırdı.

"Bu gece için sahiplenmek ister misin?" Tanıdık bir sesle döndüm, Tobias gelip beni yoldan çıkarmaya karar vermeden önceki son sahiplenmede beni sahiplenmesi gereken adam olduğundan oldukça emindim.

"Anlat bana," diye fısıldadım, bir kadehe uzanırken. Durakladım ve arkamdaki adamın yüzünü seçmeye çalışarak arkamı döndüm. Karanlığa gömülmüştük ama etrafımızda parlayan boyanın küçük ışıkları hareket ediyordu. Tobias'ın beni ittiği duvarın üzerinde yere kadar parlayan parlak, neon bir boya vardı. "Geçen sefer vazgeçmene neden olacak ne söyledi sana?"

Beklerken yumuşak bir kıkırdama kulaklarıma çarptı. "Kim, yeni çocuk mu? Müdürün oğlu mu?"

Arkamı dönüp plastik bir shot bardağı alırken cevap vermedim, masada sadece iki tane kaldığını fark ettim, oysa saniyeler önce birkaç tane vardı. Masanın arkasına baktım ama kasvetliydi. Parlak ışıltı çok uzaktaydı. Bir yanım Tobias'ın sırf bana inat olsun diye bütün shot'ları almak için buraya koşup gelmediğini merak etti.

Arkamı döndüğümde, iki shot tenime sıçradı ve ben ikisini de rekor bir sürede geri çevirip yanığı tek bir yudumda yuttum.

"Tanrım. Parti havasında mısın?"

"Artık bana borçlu sayılırsın," dedim sorusunu duymazdan gelerek.

Üzerime bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarımın arasındaki ıslaklık yapış yapıştı, bana Tobias'ın kendisine ait olmayan bir şeye dokunduğunu hatırlattı. Vücut ısısı önümde oyalanıyordu ve sonunda onu görebiliyordum, Tobias kadar uzun boylu olmadığını fark ettim. "Öyle mi? Bana uyar. Ne

istiyorsun?"

"Git bir arkadaş bul," dedim, Tobias'ın içimde yıkım için yanan yeni bir alev oluşturmaya sayesinde eskisinden daha cesur hissederek. "Benimle duvarda, parlayan boyanın altında buluş. Yapmamız gereken küçük bir gösteri var."

"Bir arkadaş mı?"

Adını hatırlamaya çalışarak ona yaklaştım. "Bir erkek arkadaş." Sabırsızlanmaya başlamıştım. "İki kişilik parti, ama sorumlu benim."

"Ciddi misin?" Ses tonundaki coşkuyu ağzıma kondurduğu sıcak bir öpücük izledi. Dili içeri girdi ve dudaklarımda kalan ekstra alkolü yalayıp yutarken açgözlüydü ve sonra gitti, muhtemelen yardım etmekten çok mutlu olacağını bildiği arkadaşlarından birini kapmaya hazırdı.

Sinsice gülümsedim, hızla Tobias'ı bıraktığım yere doğru ilerledim, hâlâ orada durduğunu umuyordum, böylece saygınlığımın bir kısmını geri çalabilirdim.

Peki, tamam. Sırf Tobias'ı kızdırıp haddini bildirmek için üçlü yapmak pek de onurlu bir davranış sayılmazdı ama neyse. Şansıma, umurunda bile olmazdı, ya da bunu kaydedip Mary'nin Mırıltıları'nın her yerinde patlatırdı.

Planımı tekrar gözden geçirmeye başladığım anda, *Bay Ağzıma Saldır*, heyecanlı olduğu her halinden belli bir şekilde karşıma çıkınca, sırtımı sıcak bir bedene yasladım. "Yetki sende, değil mi?" diye sordu, bir kadehi devirip bana bir tane daha uzatmadan önce. *Nereden bulmuş bunu?*

Neon, plastik shot bardağını yere atmadan önce hızlıca içtim, başımı hafifçe çevirip Tobias'ın gidip gitmediğini görmek için karanlıkla mücadele ettim.

"Evet," diye fısıldadım, sıcak bir bedenim karşısında durdukça kendimi daha rahatlamış hissetmeye başlamıştım. Diğer adamın yüzünü seçip onu tanımaya çalışırken başım geriye doğru eğildi. "İsimleriniz nedir?"

"Bu kurallara aykırı, bebeğim."

"Ah, doğru," diye cevap verdim, vücudumu saran kavrayışına gevşeyerek. Önümde hareket eden bir gölge vardı ve Tobias'ı bulmaya çalışarak başımı tekrar çevirdim.

Şurada.

Uzun boylu, düşünceli, durgun bir silüet birkaç metre ötede duruyordu. Önünde neon saç çizgileri hareket ediyordu ve bunun Penelope olduğunu biliyordum, çünkü o ve tüm arkadaşları saçlarına karanlıkta parlayan boya sürmüşlerdi.

Güzel. Gözler üzerimde. Pislik.

"Bu tarafa dön," dedim, ayaklarımda üzerinde tökezleyerek ve Penelope onun önüne geçerken Tobias'a bakarak. *Ne yapıyorlar bunlar?*

"İyi misin? Sarhoş mu?" diye sordu arkamdaki adam öneki. "Birkaç

kadeh içti. Sloane, sen iyi misin?"

"İsimlerimizi paylaşmayacağımızı sanıyordum," diye fısıldadım, sesimin yavaşlığı karşısında duraksadım. *Ne kadar sarhoşum? "Kaç shot içtim?"*

Saçlarım omzumdan çekildi ve yumuşak dudaklar tenimi okşayarak içimi sıcak ve yapışkan hissettirdi. "Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandım, ona daha fazla erişim sağladım.

"Sanırım üç atış yaptın."

"Shotların içinde ne vardı? Benzin mi?" Kendime güldüm ve ellerimi omuzlarına koyarak diğer adamın beni arkamdan öpmesine izin verdim. "Beni biraz yana çek, üstümüzde parlayan boyanın bana ne yaptığını göstermesini istiyorum."

"Porno mu çekiyoruz bilmiyorum ama ben varım."

"Evet, aşağı in," dedim, geniş omuzlarını kalçalarımın altına doğru iterek. Sıcak nefesi çıplak bacaklarımın üzerinde geziniyordu ve o anda karanlık odada başımı kaldırıp bana dikkatle bakan bir çift parlayan göz gördüm. Penelope'nin sırtı, elleri kalçalarında bana doğru tökezlerken, az önceki atışımla renklenmiş kalın tükürüğümü yuttum. Tobias onu daha da yaklaştırdı ve Shiner'ın bana ve kızlara verdiği karanlıkta parlayan kalemle karnıma ne yazdığımı hatırlayarak içimden gülümsedim.

Sıcak bir şey merkezime dokunduğunda nefesim kesildi ve bu his karşısında kafam karışarak geriye doğru uçtu. Aşağıya baktım, altımda koyu renkli bir şey gördüm ve sonra çeneme tek bir dokunuşla başım geriye çekildi ve dudaklar ağızımdaydı, midemin dibe vurmasına ve bacaklarımın titremesine neden oldu. *Neden bu kadar yoğun?*

"Eminim oranın tadı daha da güzeldir," dedi ses, kulaklarımı zar zor okşayarak. Dönüp Tobias'a baktım ve Penelope'nin dizlerinin üzerine çökmüş, elini başının arkasına koymuş olduğunu gördüm. İçimde salyangoz hızında bir kıskançlık duygusu dolaştı ve oda ters yöne doğru dönmeye başladı. Bacaklarımın arasındaki zevk kaybolurken gözlerimi kıptım ve bacaklarım sihirli bir şekilde ayrılırken önümde belli belirsiz bir konuşma oldu.

"Tadı nasıl?"

"Cennet gibi. Sırılsıklam olmuş." Biri benden bir öpücük daha çalarken benim olduğunu bildiğim tat dilime yerleşti. "Kapatmaya hazır mısın?"

"İşte bu. Bu çok ateşli." Gözlerimi Tobias'tan ayırmazken iki adam arasında gidip geliyordum. Bana doğru sert bakışlarını göremiyordum ama keskin çene çizgisinin hatlarını görebiliyordum ve gösterimden sonra benden biraz daha nefret ettiğini hayal ettim. *Düşündüğün kadar zayıf değilim, Tobias.*

"Gömleğimi biraz kaldır."

Yeni bir dizi dudak bacaklarımın arasındaki nabız atışına yerleşirken sırtım kamburlaştı. Keskin dişler beni ısırды ve bacaklarımın artık yere değmediğini hissederek haykırdım.

Arkamdaki adam karnımı kaldırıp parmaklarını kaburgalarımın altına doğru geçirirken ılık ve küflü hava karnıma çarptı. Aşağıya baktım ve sırtımda, sıkı göbeğimin üzerinde mükemmel bir şekilde yazılmış kelimelere gülmek istedim. Ona bakarken baş aşağı duruyorlardı ve harfler birbirine karışmaya başlamıştı ama Gemma, Journey ve Mercedes buraya gelmek için ayakkabılarını giyerken banyoda ne yazdığımı hatırladım: *Siktir* git.

İki parmağım göğüs ucumu sıkarken dişler boynumu sıyırdı ve beni gerçekliğe geri döndürdü.
Orada

Her yönden zevk dalgaları geliyordu ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama bu anla ilgili en zevkli şey Tobias Richardson'ın karanlık ve sabit bakışlarını bana dikmiş olmasıydı ve ona ne kadar uzun süre bakarsam o kadar tahrik oluyordum.

"Benim için gelecek misin, bebeğim?"

"Um..." Gözlerimi kııptım, yine nerede olduğumu unutmuştum. Ama sadece bir saniyeliğine. Aşağı baktığımda Tobias'ın gözlerini bir kez daha buldum ve eteğimin altında beni yalayan biri olduğunu fark ettim. *Neden nerede olduğumu unutup duruyorum?* Arkamda yine sert bir şey olduğu için şükrediyordum, çünkü bir saniye önce Tobias'a odaklanırken uçuyormuş gibi hissediyordum. İçime bir şey dalınca nefesim kesildi ve işte o an paniklemeye başladım. Gözlerim kapanacak gibi olmadan önce kısa bir an için irileşti ve Tobias'ı şimdi daha da yakında, önünde Penelope'yle birlikte gördüm. Artık dizlerinin üzerinde değildi ve Tobias da güvenli bir mesafede değildi. Başı yana kaymış, yüzünün yarısını karanlık bulutlar kaplamıştı. Diğer tarafı duvarın boyasından parlıyordu ve bedenim zayıflarken gözlerim kapandı. *Kendimi iyi hissetmiyorum.*

"Bekle, dostum." Saniyeler önce orada duran ıslak öpücüğün yerini alan bir dizi sıcak parmak boynuma bastırdı. "Nabızı gerçekten çok yavaş. O iyi mi?"

Tam o sırada gözlerim tekrar açıldı ve Tobias'a kilitlendim, kendi kâbusumun beni hastalıklı bir gerçeklik gibi görünen şeyden kurtarmasına izin verip vermeyeceğimi merak ediyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

TOBIAS

Kaya gibi sert olmamın TEK NEDENİ önümdeki kızdı, altımda diz çökmüş olan değil. Gözlerim Sloane'un gözlerine takıldı, sanki şeytanın kendisi tarafından benimle alay etmek için gönderilmiş bir melek gibiydi. Elimde ıslak parıltı çubuğuyla ondan uzaklaşırken bacaklarım hâlâ kıpırdamıyordu, parmaklarımı onun nefret etmem gereken ama etmediğim kokusuyla dağlamıştım.

Ayağa kalkıp bana uzaktan bakarken kararlılığım sarsıldı. O olduğunu biliyordum. Ellerim az önce onun kıvrımlı kalçalarına doğru uzanan ince belindeydi ve bu yatılı okulun koridorlarında ona bakmayı reddetsem bile görünüşünü ezberlemek zor değildi.

Bakışları üzerimdeyken birine yaslandığında, dakikalar önce kaçıp gitmiş ve onu yalnız bırakmamı söylemiş olsa bile, bu gece benimle işinin bitmediğini anladım. Her yalnız kaldığımızda yapmaya devam ettiğimiz bu küçük tartışmayı o mu kazanıyordu? Sloane daha keskin bir kılıca mı teslim oluyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onu karanlık odada iki adamla birlikte izlerken neden kemiklerim ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordum? Onları öldürmek istiyordum.

Kemerimin çözülmesi ve fermuarımın aşağı inmesi bir anlığına dikkatimi dağıttı. Penelope, karanlıkta parlayan aptal ojesiyle sertleşmiş sikimi serbest bırakmaya başladı. *Evet, bu senin için değil.* Daha önce haklıydım. Sloane'u çıldırtmıştım ama o da beni nasıl çıldırtacağını biliyordu.

"Vay canına, biri hazır."

Homurdandım, onu susturmak için sikimi Penelope'nin ağzına sokmak istiyordum. *Bir şey izlemekle meşgul olduğumu bilmiyor mu?*

İçimi çektim, kalçalarımı onun muhtaç küçük kavrayışına doğru ittim, Sloane'un önündeki adamlardan birinin ortadan kaybolup onu bana biraz daha göstermesini izlerken kendimi öfkeyle sağdım. Gözlerim düştü ve kalçalarımı tekrar Penelope'nin sıcak eline doğru iterken öfkem yüzeyin altında kaynadı.

Bir anlığına, Sloane'dan nefret ettiğim gerçeğini tamamen unutmuştum. Onun ikiz kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu, benden ve beni rahat bırakması için yaptığım şantaj tekniklerinden öğrendiğini unutmuştum. Bana kim olduğumu ve nereden geldiğimi unutturacak bir tarzı vardı.

Acı tenime kazındı ve bu beni öfkeliendirdi. O adamları parçalara ayıracaktım ve onu da parçalara ayıracaktım. Ben onunla hiçbir şey yapmak istemezken, o nasıl olur da kendini kemiklerime kazır ve dünyamı döndürürdü? Aramıza bir kama koymak için elimden geleni yapmıştım ama son yirmi dakika içinde bu bir şekilde elimden kayıp gitmişti.

Penelope'yi ve kulaklarımı bile tırmalamayan edepsiz sözlerini görmezden gelerek, Sloane'la aramdaki mesafeyi kısaltmak için onu biraz daha yakına ittim. Onun meydan okuma ve baştan çıkarma dolu ışıltılı bakışlarını üzerimde görmekten başka bir şey istemiyordum. Penelope bir saniye sonra dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına aldığı anda şükrettim, böylece net bir görüşüm

oldu.

Seni görüyorum.

Ve onu hissettim. Bir şey hissettim ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Ellerimde bir bomba vardı ve normalde oldukları kadar sabit değillerdi.

Kalçalarım ileri geri hareket ediyor, elim Penelope'nin başını yakalıyor ve neyle karşı karşıya oldukları hakkında hiçbir fikri olmayan iki adamın benim olana dokunmasını ve hayranlık duymasını izliyordum. Kaslarım seğirirken ve Sloane onların arasında dolaşırken, çenemi sıktım ve bana göstermek istediği *belli* olan göbeğindeki parlayan boyaya gülümsemeye başladım.

Siktir git.

O çok sinsî bir velet.

Bir pul, en küçük bir pul, sıcak bir şey kendini göstermişti ve ben onun aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Partiye gelmeden önce bile beni düşündüğünü bilmekten memnun olduğumu inkar edemezdim.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve sıırttım. Onu birazcık da olsa korkuttuğumu umuyordum ama sırtışıım yavaşça düştü ve yüzüne odaklandığımda diğer her şey birbirine karıştı. Hızla çarpan kalbim daha da hızlandı. Asil bir kılığa bürünmüş ama sahiplenmeyle desteklenmiş bir korumacılık duygusu vücuduma kurşun yemiş gibi çarptı. Bu batma hissi kız kardeşime ya da hatta Journey'e karşı hissettiklerimden farklıydı. Bu daha güçlüydü. Bu güvenlikle ilgili değildi.

Cilveli ve bilmiş bakışları kaybolduğunda durakladım. Başını sola doğru salladı ve arkasındaki adam durakladı, diğeri bacaklarının arasından çıkıp görüşümü engelledi. Penelope'nin ağzından sikimi çekip onu yana iterken huzursuz bir endişe parmak uçlarıma kadar geldi. İçinde bulunduğum ortam tercih ettiğim gibi kontrollü değildi ve bir sorunu "düzeltmek" için izlemem gereken taşa yazılmış bir plan yoktu, ancak Sloane'u zorlukla ayakta dururken partiye doğru çeken iki adama ateşli bakışlarımı yerleştirirken bunların hiçbirî önemli değildi.

Parmak eklemlerimi kırdım ve peşlerinden gittim. *Onları öldüremem. Onları öldüremem. Onları öldüremem.*

Hayvani bir arzunun duyularımı doldurduğunu hissettiğimde bıçak gibi bir yutkunuş boğazımı tırmaladı ve bunu tek bir kişiye bile söylemeyecektim ama bu his beni rahatlatan bir his değildi. Aşinalık rahatlık anlamına gelmiyordu. Benim durumumda, kabuslar için saf bir cephaneydi.

Duvarın kıvrımına ulaştığımda ve uzun koridorun mesafesine baktığımda, kulaklarımdaki atışı bastırdım ve endişelerini dinledim.

"O kadar sarhoş mu?"

"Ona bir şey verdin mi?"

"Bilinci neredeyse yerinde değil."

Bir ışık yanıyordu ve parmaklarımı içeri ittiğimde kapı *neredeyse* kapanmak üzereydi, ahşabın elimdeki zonklayan damarlara çarptığını hissettim. Kapı itilerek açıldığında gözlerim anında ona takıldı ve gördüğüm manzara karşısında donup kaldım.

"Siz ikiniz ona ne verdiniz?" Kapı arkamdan çarparken mandal tıkırdadı. Sloane birkaç kez

gözlerini kırptırdı, bulaşmış yakut rengi ruju kanımı kaydattığını hissettiğim yoğunluğu dürttüğünde yüzü korkunçtu.

"Ne?" Birkaç hafta önce ağırlık salonundan tanıdığım adam onu tam önüme düşürdü ve kısa bir an için yeteneklerime başvurup kolunu kırdığımı hayal ettim.

"Tobias..." Bana dikkatle bakan diğer adam tarafından güçlükle tutulan gevşek kıza doğru yavaşça çekildim. "Ona hiçbir şey vermedik." Gözleri arkadaşına kaydı ve dudaklarını yüzünden ayırmak istedim çünkü kızın üzerinde olduklarını biliyordum.

Elim, Sloane'un neredeyse yere düşmesine neden olan bok parçasına uzandı ve parmaklarımı boynuna dolayarak, kasların ne olduğunu bilecek kadar büyüdüğümünden beri verdiğim güçle onu duvara çektim. "Neden az önce sana baktı? Ona bir şey mi verdin?"

Nefes borusunu biraz açtım ve benden kaçmaya çalışmadı bile. Yine de bu, diğer elimi tutup dikkatini tam olarak toplamasını sağlamak için parmağını geri çekmemi engellemedi. Bir çılgılık attı ve bu ses beni bir anlığına rahatlattı. "Benden bir shot aldı ama onun için bile değildi. Eğer sorduğun buysa, içkisine ilaç falan koymadım. St. Mary's'de uyuşturucu yok. İsyancılar buna izin vermez ve onlar ne derse o olur." Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, dostum. Parmağım. Sanırım kırdım."

Güzel.

"Kaç kez vuruldu?"

Tekrar ona baktım, gözleri kısılmıştı ve birden fazla kez gördüğüm o yaramaz parıltıyı gizliyordu. *Kahretsin, kalbim neden göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor?* Bakışlarımı çektim, mekanik olarak atan kalbimi rahatsız eden bir şey olmasından rahatsız olmuşum.

"Üç mü? Dostum, yemin ederim. Başladığımızda iyiydi." *Evet, sen benim için olan bir şeye dokunmaya başladığında.*

"Üç atış mı? Bu kadar mı?"

"Ben-" Gözleri kapandı ve saç çizgisinde bir ter damlası oluştu. "Kendimi iyi hissetmiyorum..."

"Git Asilerden birini getir." Ne de olsa burası 'onların' okuluydu. Bu partilerde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buralarda uyuşturucu bir meta mıydı?

"Hey." Sloane'u diğer adamın elinden kapmadan önce parmaklarımı şıklattım. Onu kendi isteğiyle bıraktı ve geri çekildi, sadece korkudan kaynaklanabilecek sarsıntılı hareketlerle arkadaşının peşinden gitti. *Güzel.* "Uyuşturucu mu kullandın?"

"Ne? Uyuşturucu mu?" Dudaklarına odaklandım, kırmızı rujunun birini öpmekten bulaşmış olmasına anında sinirlendim. Dağınıklığı başparmağımla sildim.

"Evet, Sloane. Uyuşturucu kullandın mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve odadaki oksijenin patladığını hissettim. "Hayır. Uyuşturucu... uyuşturucu... değil..." Minik elleri kollarıma indi ve hafif kavrayışının altında esnedim. "Burada olmaz."

Bulamaç haline gelmiş sözlerini ve kafa karıştırıcı açıklamasını anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım çatıldı. "Sakin söyleme." Başı omzuma düştü ve titredi, çıplak bedeninde ürpermeler başladı.

kollar ve bacaklar. *Kahretsin.* "Onları arama."

"Kimi arama?" K rler alfabetisiyle yazılmış bir kitabı okumaya çalışmak gibiydi. Sloane'un endişesini aldığı her yavaş nefeste hissedebiliyordum ama kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dudağı titredi ve başı tekrar omzuma çarpmadan önce gözleri kapandı. Odaya baktım, üzerimizdeki altın ışığa baktım, yüzeyin çok altına gömdüğüm ve o an geldiğinde patlamaktan başka seçenekleri olmayan lanet olası duygulara teslim olmaktan saniyeler uzakta olduğumu biliyordum. *Burada ondan başka kimse yok.* Kirli odanın köşelerini aradım, tavandan masumca sarkan bir örümcek ağından başka bir şey göremedim. *Kamera yok. Artık onun gözetimi altında değilsin.* Duvarımda sadece birkaç saniye süreceğini bildiğim ani ve kısa bir yırtılma oldu. Taş gibi soğuk dış g r n ş m  mükemmelleştirmek için harcadığım o uzak, soğuk ve yağmurlu gecelerdeki bir kürek gibi sırtıma saplanan deliği hissettiğimde irkildim. Parmaklarım Sloane'un ipeksi siyah saçlarını karıştırdı ve yüzünü omzumdan çekip yanaklarındaki gözyaşlarına bakarak sertleştim. *Bu beni incitiyor.*

Sesim yumuşaktı ve davranışlarına bakılırsa endişelendiğimi hatırlamıyordu ama ses tonumdan belliydi. "Bana bak. Sırlarını güvende tutacağım. Kime söylemeyeceksin?"

Tüm vücudu titrerken "Baban," diye inledi. "Benim... benim... O benim..." Kelimeler, gıcırdayan dişlerinin arasından kopan küçük buz parçaları gibiydi. "Ailem. Onlar bilemez... Beni alacaklar."

Yumrukları g mleğime dolandı ve kapı açılır açılmaz onu ayağa kaldırdım ve duvarlarımdaki yırtığı yamadım.

"Ne oluyor lan?" Shiner yüzü kızarmış ve gömleksiz bir halde odaya girerek sordu.

Gözleri Sloane'a kaydı ve sonra tekrar benimkilere döndü. "Biri ona ilaç vermiş," diye açıkladım soğukkanlılıkla.

"Ne?" diye haykırdı. Ben kolumu beline dolayarak onu tutarken o Sloane'a doğru yürüdü. Parmağıyla çenesine dokunarak boş yüzünü yukarı kaldırdı.

"Kendimi hasta hissediyorum Nash," diye fısıldadı, sesi hala olmaması gereken yerlerde alçalıyordu. "Kim bu-"

"Babama, yani m d r me söyleme," dedim, o kollarımdayken, yüzünden ter damlarken titrerken orada durmaktan bıkmıştım. "Onu yakaladım. Ama görünüşe göre okulda küçük bir uyuşturucu sorunuz var. Sürünün geri kalanına söylemek isteyebilirsiniz."

Ve böylece Sloane'u kucağıma alıp doğruca odama gittim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SLOANE

KOKUSUNU SEVIYORDUM. Bunu ona söylemeyecektim. Aslında, kelimeleri oluşturabileceğimden bile emin değildim. Eğer söyleyebilseydim, ona beni odama götürmesini ve yalnız bırakmasını söyledim.

"Bunu zaten söyledin."

Bir gözümü açtığımda onun tepemde dikildiğini gördüm, karanlık ve aşağılayıcı bakışları sanki başım bir şeyle beladaymış gibi bana bakıyordu.

"Ne dedin?" Ağzım kir gibi kurumuştı, tadı da kir gibiydi.

"Seni odana geri götürüp yalnız bırakmamı."

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Evet."

Aman Tanrım.

"Düşüncelerim güvende değil." Kelimeler beni terk ederken ürperdim ve Tobias gözlerini devirdi, yorganı üzerime çekip uzaklaştı.

Partiyle ilgili düşünceler hâlâ kafamda bulanık bir karmaşa halindeydi ve ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Boynumu büktüm ve arkama baktım, gün ışığı olup olmadığını merak ediyordum. Uyumuş muydum? Tobias hâlâ aynı kıyafetleri giyiyordu: ince belinden sarkan koyu renk kot pantolon, kemer ve mavi gözlerini silah gibi keskin gösteren siyah bir tişört. Dışarıdan basit bir adamdı, ama içinde tam tersi olduğunu biliyordum.

"Biliyorsun..." Dudaklarım titriyordu ve bunu durdurmak için çenemi sıkmaya çalıştım. Bodrumda, etrafımda rave benzeri bir parti devam ederken hissettiğimden daha az komik hissediyordum ama yine de kendimi kötü hissediyordum. Karanlık okyanusun ortasında yüzüyordum, dalgalar çarparken vücudum ağırlıksızdı ama saniyeler sonra ağırlaşmışım. "Kurbanı suçlamak adil değil."

Tobias geldi ve tekrar başımda dikildi, koyu kirpikleri soğuk maviyi vurguluyordu. "Sen bu musun, Sloane? Bir kurban mı?"

Karanlığın başka bir çukuruna düşerken gözlerim kapandı. "Neden bana yardım ettin ki?" Yardım etmesini istedim. O kadarını hatırlıyordum. Kafa karışıklığı beni içine çekerken partinin diğer ucundan onu gördüm ve güçlü ellerinin beni kavramasını ve olan biten hayal edilemez şeylerden uzaklaştırmasını istedim.

"Partide uyuşturucu alan çoğu kız gibi kurban değilim." *Çok üşüyorum.* Battaniyesini kavramaya çalışırken elim kaydı, kaslarım normal çalışmıyordu. "Bana dokunmalarını istemediğimden değil. Bana ilaç veren onlar değildi."

Battaniyeler üzerimden yırtıldı ve göğsümden gevrek bir nefes çıkarken gözlerim tekrar açıldı. Ağzımdan soğuk bir hava bulutu çıkıp çıkmadığını görmek için aşağıya baktım. Odası çok soğuktu.

"Kenara çekil."

"Ne?" Ben sordum.

Tobias yine gözlerini devirdi, bu noktada bana karşı tamamen öfkeliydi ve bu bana çocukça geliyordu, ama bu gerçekten adil değildi. Ondan beni odasına götürmesini ve yatağına yatırmasını fiziksel olarak istememiştim. *Yoksa istemiş miydim?*

"Tanrım, boş ver," diye mırıldandı yatağa oturmadan önce. Ağırlığının ince şiltede bir çukur açmasıyla tüm vücudum sarsıldı ve gömleğini başının üzerine çektiğinde ağzım aniden tekrar kurudu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, düşüncelerimi bile zapt etmekte zorlandığım için bir nefesin kaçmasına izin vermekten korkuyordum ve onun arka tarafını ve tonlu cildini kaplayan ateşli, derin yara izlerini görmüş olmama rağmen, her seferinde hala şok edici bir vahiydi. Midem alçalırken kollarımdan aşağı bir ürperti daha indi ve dalgalı dalgalar bana tekrar tekrar çarpmaya devam ederken kendimi okyanusta hissetmeme neden oldu.

Bana doğru dönüp kot pantolonlu bacaklarını yatağa attığında. Kelimelerimin üzerinde tökezledim. "Ne... yapıyorsun? Yatağından çıkmamı mı istiyorsun?"

"Gömleğini çıkar." Yavaşça gözlerimi kırıştırmadan önce gözlerimin açıldığını hissettim. "Tanrı aşkına, bana öyle bakmayı kes." Tobias beni sırtüstü yatırdı ve parmakları yavaşça gömleğimin altına girerken sallanan şakaklarına baktım. Teni benimkine karşı sıcaktı ve rahatlamış bir iç çektim. Tobias üzerimde gezinip gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekerek sütyenimi ve eskisinden daha dar gelen eteğimi ortaya çıkarırken pamuğun hissi tenimde özlemle hareket etti. "Vücut ısısı seni ısıtacak. Titreyerek sarsılmanı izlemekten yoruldum."

Çıplak göğsü sırtıma değdiğinde boğazım düğümlenerek yutkundum ve ağzımı kapalı tuttum. Beni arkamdan sıkıştırıp kolunu belimin çukurluğuna doladığında yüzümü duvara döndüm. Kokusu beni sarmıştı ve bundan zevk almamak için elimden geleni yaptım, çünkü yarın, bu çarpık ve şaşkın durumda olmadığımda, bu anı utançla hatırlayacaktım.

Arkama sokulmuş, tenim tenime değerken uyku karanlık bir fırtına gibi çökmeye başlamıştı, ama sesi uykumu böldü ve sarsılarak uyandım. Kolu beni daha sıkı sardı ve elim onunkini kavradı, tırnaklarım güvenlik için derisine battı. "Seninle kim uğraşıyor, Sloane?"

Alarm zilleri çaldı ve içimi bir ürperti daha kapladı ama bunun sistemimdeki uyuşturuculardan mı yoksa birinin beni yakalamak için dışarıda olduğunu ve nedenini hissettiğimi fark etmemden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Çünkü teknik olarak bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı ki, eğer aileme birinin bana Willow hakkında mesaj attığını, beni dolaplara kilitlediğini ve partilerde beni uyuşturduğunu söyleseydim, kırmızı gözle gitmekten daha hızlı bir şekilde buraya gelir ve beni alıp götürürlerdi.

Ama bunu yanlış yorumlamayın. Beni korumak istedikleri için değil. Sadece kendilerini ve sırlarını korumak istediler.

"Yani, kim olduğunu bilmiyorsun... ama *neden olduğunu* biliyorsun." Bu bir ifadeydi, soru değil. Fısıltısı boynumun kıvrımını ısıttı ve daha fazla ısınmaya çalışarak ona doğru geri itildim.

"Neden umursuyorsun?" Kolları etrafımdayken kendimi cesur hissederek sordum.

"Yok," diye tersledi.

"Peki," diye karşılık verdim, beni daha yakına çekerken ona doğru ittim.

Zaman geçmişti ve her birkaç dakikada bir parmaklarını nabzıma bastırıyor, sonra bırakıp kolunu tekrar kalçamın üzerine koyuyordu. Sessizlik etrafımızda genişleyen bir balon gibi uzanıyordu ve bir şey söyleyecek ilk kişinin kim olacağını merak ediyordum. Söylenecek bir şey var mıydı ki? Sabah birbirimizden nefret etmeye devam edecek ve bu gece hiç yaşanmamış gibi mi davranacaktık? Tedirginlikle yuvarlanan boş bir karın ve huzursuz duygularla puslu bir durumda olabilirdim ama onun Gemma'nın kardeşi olduğunu unutamazdım ve aramızda her gün mayalanan öfkeli gerilimi unutamazdım.

Elinde bulunan ve bana dokunması için inlediğim videoyu da unutmayalım. "Onu asla bulamayacaksın."

Yine mi İsa?

"Bunun ne kadarını yüksek sesle söyledim?"

Nefesi kulağıma ılık ılık geliyordu ve gözlerimi kapatarak odanın dönmesini engelledim. Bir ses çıkardım ve karnımı sıktım, midem bulanıyordu.

"Daha fazlası mı vardı? Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü öğrenmek için aklına girmeyi çok isterdim, Sloane." "Tobias." Vücudum gerildi ve yatağından fırladım, aceleyle üzerine doğru sürünmeye çalıştım. Düştüm

Beni belimden yakalamadan önce yanağımyı komodinin üzerine çarptım. "Ne oluyor Sloane?"

Elimle ağzımı kapattım ve sonra tek bildiğim beni banyosuna götürüp soğuk zemine yatırdığı oldu. Midem kasılırken gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve kusarken saçlarım onun sıkı yumruğına dolanmıştı.

Terli ve şaşkın bir şekilde yere yığıldığımda utanç beni vurdu. Başımla birlikte yanağımyı da zonkluyordu ama Tobias oradaydı, elinde ıslak bir havluyla alnımı siliyordu. Gözlerimiz çakıştı ve ben de kararlılığımın çöktüğünü hissettim. Burnumdan nefes alırken çok fazla sessizlik geçmişti, ama sessiz sözleriyle dikkatimi çaldı.

"Sana neden yardım ettiğimi sormuştun."

Endişesi belirgindi, ama kızgınlığı da öyle. Bakışları yüzümü tararken şakaklarındaki küçük kaslar ileri geri titriyordu. Ben bir şey söylemeyince gözlerini duşa doğru çevirdi.

"Annem de bir zamanlar çaresizdi, kız kardeşim de öyle."

Bunun nereye varacağını anlayarak yavaşça başımı salladım. Annesinin hakları elinden alınmıştı, tıpkı Tobias ve Gemma'nın da bir noktada olduğu gibi.

Tobias önümde gömleksiz bir şekilde çömelmiş dururken çenemi sertçe kavradı ve şakaklarımdan süzülen teri sildi. "Ama bir an için bile beni parlak zırhlı şövalyen sanma, Sloane." Hızla ayağı kalktı ve şaşkınlığı beni benden aldı. Fırtınalı gözleri bana tiksintiyle ve anlayamadığım başka bir şeyle baktı ve sonra bana bir şişe gargara uzattı ve beni belirsizlik ve utançtan başka bir şeyle bırakmadan banyodan çıktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

KIRBAÇ.

Kırba

Ç.

Kırba

Ç.

Çılgılığımı tutarken dişlerim sıkıca kenetlendi. Ona en ufak bir acı belirtisi bile göstermeyi reddediyordum ve o da bunu biliyordu. Richard durması için ona yalvarmamı istiyordu. Kontrolün onda olduğunu hissetmek istiyordu ve benim üzerimde güç sahibi olmaktan zevk alıyordu.

Ama yetmedi mi? Annemi ortadan kaldırdı ve bir gün bunu nasıl yaptığını tam olarak öğrenecektim. Ve sonra beni, güvende olmam için bana güvenen ikiz kız kardeşimden uzaklaştırdı, beni bir akıl hastanesinin bodrumuna attı ve beni "daha iyi bir adam" olmam için "eğitti".

Başkalarını öldüren daha iyi bir adam. Bana yalanlar söyledi, onların yozlaşmış olduğunu ve bu yüzden ıslak zeminde sırtımı defalarca kestirdiğimi söyledi. Onunla yüzleştim ve beni öldürmeye zorladığı insanların yaratıcısıyla buluşmaya hazır olmadıklarını bildiğimi söyledim.

Ve ben kim oluyordum da onların sonu oluyordum? On beş yaşındaydım.

"Yeter!" diye bağırdım, ayağa kalktım ve ona doğru baktım, arkamda yıllarca sürecektir bir acıyı oyan bir bıçak gibi kesen bir sıcaklık vardı. Richard önüme geçip sırtıttı ve eğer arkamdaki duvara zincirlenmemiş olsaydım, ellerimi boğazına dolayıp onu hemen şimdi öldürebilirdim.

Benim de yapacağımı biliyordu. Bu yüzden zincirliydim.

Dişlerimi tekrar sıktım ve beni "daha sert değil, daha akıllı oyna" mantrasına tutunmaya zorlayan o küçük iç huzuru buldum. Ona karşı çıkmaya devam edersem asla zirveye çıkamayacağımı biliyordum. Çaresizlik başımı eğmeye zorladı, çünkü onunla bu oyunu oynarken bile, olmamı istediği canavara dönüştüğüme tam olarak inanmasının yıllar alacağını biliyordum.

Buradaki diğer adamların, odalarının soğuk, kasvetli duvarlarından çıkıp dünyaya girme ve öldürmek için kiralandıkları kişiyi sona erdirmeye düşüncesiyle salyalarını akıtmaya başlamaları sadece birkaç hafta sürdü.

Ben mi? Her seferinde reddetmek istedim. Bu, işkenceyi ve evim haline gelen dört duvarı terk etmek anlamına gelse bile.

"Yine de yeterli mi?" Richard'ın sesi sırtıma bir öfke topu gönderdi ve sertçe nefes aldım. "Eğitim seanslarından birini reddettiğini duydum."

İleride bir kadını yalnız yakalayıp öldürmek istediğimde kullanabilmem için bir kadın hemşireyi sevişme alıştırmaları yapması için odama göndermek acımasızcaydı. Birinin canını almak yeterli değil miydi? Ama onları önceden kandırmak da mı? Özellikle de bir kadını? Yine de Richard için

çok fazla değildi. Yani, annem onunla hiçbir şey yapmak istemediği halde onu becerirdi.

Kız kardeşimin korku dolu yüzü yanan gözlerimin önünden geçti ve ben burada sıkışıp kalmışken onunla ne yaptığını bilmekten bile korkarak irkildim. Burada olduğumu biliyor muydu? Ona geri dönebilmek için uzun bir oyun oynadığımı biliyor muydu?

Duvardan uzaklaşırken bileklerimdeki zincirler ağırlaştı ve bir de baktım ki Richard'ın eli boğazıma sarılmış, sert blok duvara çarpmışım. Görüşüm bulanıklaştı ve sırtımdaki kesiklerin acısı, çizik çizik yüzey boyunca sıyrıldıkça yaktı.

Nefes nefese kaldım, kalın, iğrenç ellerini nefes borumdan çekmek için uzanmaya çalıştım ama zincirler hiç hareket alanı bırakmıyordu ve ölmek istemekle ona boyun eğmek istemek arasında sıkışıp kalmıştım, böylece o an geldiğinde onu öldürebilecektim.

"Yetki sende değil, Tobias. Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Seni buraya getirmek yerine öldürmeliydim." Keşke öldürseydi. "Her zaman sert bir pislik oldun, bu yüzden içindeki bu duyguyu eğip büküp seni bir erkeğe dönüştürebileceğimi düşündüm, ama meydan okuma kanyorsun ve bundan bıktım."

Ciğerlerim yanıyordu ve tüm oda üzerimize kapanmış, her yönden beni itiyordu. Panik kanımı hızlandırmaya başladı ve her şeyi sona erdirmek için gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaştım. Gemma. Onu bırakamazdım. Elimde kalan tek şey oydu ve ben de onun sahip olduğu tek şeydim.

"Tobias." Gözlerim irkilerek açıldı ve nefes nefese kaldım, yatağımdan fırladım ve sağımdan gelen sese döndüm. Dakikalardır suyun altındaymışım gibi nefes alarak onun üzerinde dururken elim boynuna dolandı. Sloane'un kocaman gözleri beni yakaladı ve ben sersemlemiş bir halde nerede olduğumu ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum.

"Siktir." Parmaklarımı narin boynundan hızla çektim ve gözlerinden akan korkuya baktım. Elleri hemen benimkilerin yerini aldı ve narin derisini ovuşturdu; en kötü şekilde özür dilemek istedim ama ağzımı açamayacak kadar utanıyordum.

Geri uçtum ve sıcak çarşaflarımın üzerine düştüm ve gözlerimi sıkarak odayı dışarıya kapattım. Nefesim kesilmişti ve hâlâ Richard tarafından boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Sloane'un yanında uyuyakaldığım için kendime lanet ettim. Sadece vücudundaki ilaçlar yüzünden titrediği için onunla yatmıştım. Yatmamalıydım ama onun küçük bedeninin titrediğini görmeye dayanamıyordum.

"Hey, iyi misin?"

Göğsüm kalbim gibi hızla inip kalkıyordu ve bana iyi olup olmadığımı sormasından nefret ediyordum. Lanet olası bir kabus yüzünden onu boğmuştum.

Birden beş yaşındaki halime geri döndüm, dolabımdaki Richard'a çok benzeyen canavar yüzünden kabuslar görüyordum.

"Sorun yok, biliyorsun." Sloane'un sesi hırıltılı ve uykuluydu ve beynimin tam ortasındaydı, az önce yaşadıklarımın tekrarlarını iptal ediyordu. En derin, en karanlık anılarınız size en savunmasız olduğunuz anda saldırır ve ben kesinlikle uyurken en savunmasız olanıyım. Bu yüzden çok fazla uyumazdım. Hazırlıksız yakalanmayı sevmezdim.

Yanıma doğru kayarak aramıza koyduğum boşluğun bir kısmını silerken gözlerim kapalı kalmaya devam etti. Elinin sıcaklığı göğsümün üzerinde kaldı ve odanın soluk ışığının göz kapaklarımı açmaya zorlamasına izin verdiğim anda, yumuşak avucunun kalbimin üzerinde durduğunu hissettim.

O ne yapıyor?

Nabzım hızla atıyor, göğsümdeki kaslar gök gürültüsünü andıran vuruşlarla onun eline çarpıyordu. Gözlerimi kaçırdım, buna tanık olmasından nefret ediyordum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Boğazımdaki yumrunun inmesi için zorlayarak yutkundum. Başımı bile sallamadım. Onun yerine, dokunuşunun altında tamamen hareketsiz kaldım ve ağzımı kapalı tuttum. Bu konuda konuşmak istemiyordum ve düşünmek de istemiyordum. Genelde geçmişe döndükten sonra nefes almak bile istemezdim ama nedense eli göğsümdeyken tam burada, bu anda, onunla var olmak istedim.

Sadece bir eldi. Göğsümde küçük, sıcak bir el. Ama bir marka gibi hissettirdi. Tenime kazınmış bir dövme. Bir şeyin hatırlatıcısı.

Yanıt vermeyişimden tedirginlik duymuş olmalı ki elini göğsümde yavaşça kaldırdı ve ben de içimden panikleyerek elini geri koymak için çabaladım. Parmaklarım onun narin bileğine dolandı ve elini kavrayıp tekrar terli göğsüme yerleştirdiğimde kaskatı kesildi.

Çaresizlik ve özlem duygusuna daldığımı hissettiğimde rahatlama boğazımı yaktı ve gösterdiğim zayıflıktan nefret etmeme rağmen, onu uzaklaştırmak ya da sinmesine neden olacak bir tepki vermek için herhangi bir hamle yapmadım. Onu yanımda istedim. Zayıf davrandığımı biliyordum ama o anı silmek için hiçbir hamle yapmadım.

"Sadece nefes al," diye fısıldadı tenime doğru, bana biraz daha yaklaşıyor. Sloane'un bu kadar yakınımda olması kalp atışlarımı yavaşlatmıyordu ama en azından artık karabasan yüzünden değil, bana dokunduğu ve beni *bu* şekilde gördüğü için atıyordu.

Parmakları göğüs kaslarımın üzerinde zarifçe ve yavaşça hareket etmeye başlar başlamaz, içimde tanıdık bir çekim hissetmeye başladım. Gardımı düşürdüğüm için miydi, yoksa ben ona saldırdıktan sonra benden korkup kaçmadığı için miydi? Muhtemelen kafamın içindeki karmaşadan kaynaklanan bir tür kandırmacaydı, ama bir kabullenme gibi hissettirdi ve bu kalbimin daha hızlı atmasından başka bir şey yaptı.

Yere bakmadan bile sikimin gri terliklerimin arkasında zorlandığını biliyordum. Dün gece hastalandıktan sonra üstümü değiştirmiştım, onunla tekrar yatmak zorunda kalacağımı biliyordum çünkü uyuşturucular vücudunuzu o kadar çabuk terk etmiyordu. *Ne büyük bir hataydı.*

Aşağı bakıp yanımda yattığını, diğer başparmağının ağzının içinde olduğunu ve tırnağını kemirdiğini görünce, o an onun da benim kadar savunmasız hissettiğini fark ettim. Dün geceyi hatırlıyor muydu? Hâlâ uyuşturucunun kalıntıları mı hissediyordu? *Bana* dokunup kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığına göre muhtemelen aklı başında bile değildi.

Çık şu lanet yataktan, Tobias.

Pembe sütyeninin danteli dikkatimi çekti. Gömleğinin açık olduğunu unutmuştum çünkü vücut ısısının üşümesine yardımcı olacağı konusunda ısrar etmiştim. Bakışlarımı detaylı dantellerin yanından aşağı indirdim ve yumuşak, kıvrımlı kalçasının üzerinde yavaşça gezdirdim ve kısa eteğine yerleştim. Dün gece içine bir parıltı çubuğu soktuğum an aklıma geldi.

Yerimden kıpırdandım, başımı başka yöne çevirdim ve odanın öbür ucunda yerde birbirine dolanmış gömleklerimize baktım. Sloane'un eli, daha önce sadece kız kardeşime ve Journey'e karşı kullandığını gördüğüm şefkatli bir hareketle, belli belirsiz göğsümü okşamaya başladı. İsteddiği zaman şefkatli olabiliyordu. Sadece genelde benimle birlikte olmak istemezdi. Ve dürüst olmak gerekirse, onu kim suçlayabilirdi ki? Onun için iyi değildim-ya da başkası için. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Bu okuldaki herkes biliyordu.

"Kalbin hâlâ hızlı atıyor," diye fısıldadı. Kullandığı naneli gargara nefesinde kalmıştı ve dilimi ağzına sokup onu yalayıp yutmak istedim. Sahip olamayacağını bildiğin bir şeyi istemek acı veriyordu ama her zamanki gibi onu itmek için içimde kabaran öfkeyi bulamıyordum. Gece teröründen dolayı çok bitkin düşmüştüm. Gözümün önünden kaybolur kaybolmaz bundan pişmanlık duyacağımı umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Taşaklarımın kıvrılmasıyla iç çektim. Onu sırtüstü çevirme ve onu benim yapmak için sahipleniciliğimle doldurma ihtiyacı endişe vericiydi. Vermekten ve almamaktan o kadar bıkmıştım ki, ama ondan almayacaktım.

Uyuşturulmuştu.

*Ondan nefret
ediyorsun.*

Senden nefret ediyor.

Düşüncelerime neredeyse gülecektim. Ondan nefret etmiyordum ama etmek istiyordum. Duygular ortaya çıkmaya başladığında, cazibe kadar zayıf bile olsa, onları yok etme eğilimindeydim, ancak elinin tenimde gezinirken bükülmüş karın kaslarıma doğru ilerlemesinin sıcaklığı, özlem için bir karşılama paspasından başka bir şey değildi. İçimde yanan bir arzu vardı ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

"Elini çekene kadar kalbim durmayacak." Göğsüm hava ile sıkışmıştı ve kelimeleri çıkarmak zordu. Sloane'un avuç içi göğsümde ilerlerken durakladı ve doe benzeri gözleri şaşkınlıkla benimkilere takıldı.

Kıpırdandı, bacaklarını göğsüne doğru çekmeden önce gerdi. Bana ne yaptığını hissedebilmesi için bacaklarını benimkilere dolamasını istedim. Bunu anlayamadım. Duramayacak kadar başım dönene kadar etrafında dönmeye devam ettiğim bir şey vardı onda.

Genişleyen göğüs kafesine karşı dantelin yükselip alçalması gözüme çarptı ve onun kıpırdanmasıyla endişelenmeye başladım. "Yine mi hastasın?"

Cevabı hızlıydı. "Hayır. Ben..."

Yatağımın kenarını kavradığımda karın kaslarım esnedi. Tekrar bana bakmadan önce tavana bakarken bir nefes titremesi onu terk etti. Koyu renk saçları kulağının arkasına düşmüştü ve ben

kalın kirpiklerinin hemen altındaki çürüğe odaklandım. Dün geceki parıltılı makyajın hâlâ üzerinde durduğu elmacık kemiğinin üzerine yerleşmişti. Uzanıp başparmağımı küçük çürüğün üzerinde gezdirdim ve yatağımdan fırlayıp masaya çarptığı zamanı hatırladım.

"Sen ne?" Kalçalarımı oynatarak ve eşofmanımı sertleşmiş sikime doğru bir kıl kadar aşağı çekerek sordum. Bu bir işkenceydi ve benim gibi gerçek bir işkence yaşamış birinin bunu söylemesi doğru olduğu anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey." Titrek sesi gözlerini benden ayırdı ve ben sessizce geri gelmeleri için yalvardım.

Elinin yavaşça esneyen kaslarımın üzerinde gezinmesini izledim ve sıcaklık başımın üstüne inerek gördüğüm kâbusun her parçasını yıkadı. Richard'ın elleri boğazımdayken hissettiğim zayıflık, onun eliyle ne yapmam gerektiği konusunda kendimle savaşıırken artık yoktu.

Belime ulaştığında gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum. Odada onun her hareketini belli belirsiz gölgeler ve sıcak bir parıltıyla görebileceğim kadar ışık vardı. "Hayır," diye ısırdım, kelimeyi dişlerimin arasında zorlayarak.

"Haklısın. Ne yaptığımı bilmiyorum." Dehşete kapılmıştı ama kırılğanlığı hâlâ devam ediyordu.

Sloane doğrulmaya başladı ve onu güvensiz görmekten nefret ediyordum. Sert biriydi ama benimkiyle birlikte onun da hayal kırıklığını hissediyordum. Odanın etrafına bakındım. Yalnızdık. Bakışlarımı kapıya kaydırdım, kilitli olduğunu biliyordum. Oda arkadaşım yoktu. İstedığımız her şeyi yapabilir ve sonra pişman olabilirdik. Çünkü birimiz kesinlikle pişman olacaktı.

Eli bedenimden çekilince onunla birlikte doğruldum ve kasvetli gözlerine baktım. Dudaklarında artık kırmızı ruj yoktu ama dolgun ve parlıyorlardı ve şaşırtıcı bir şekilde onları sikim yerine dudaklarımda istiyordum.

"Uzan."

Kaşları çatıldı. "Ama..." Odayı taradı ve bir kaçış yolu aramadığını umdum. Yatağıma uzanana kadar narin omzunu ittim, ipeksi siyah saç telleri etrafına yayılmıştı. Bu kadar güzel olmasından nefret ediyordum. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yanağındaki morluk krem rengi teninde göze çarpıyordu ve dün gece birinin ona ilaç verdiği düşüncesiyle gözlerim seğirdi.

"Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce uyuşturulmuştun," dedim yanına uzanarak. Kollarımız birbirine değiyordu, parmaklarımız birbirinden sadece santimetre uzaktaydı ve çarşaflarımın üzerinde duruyordu. "Hâlâ etki altındayken sana dokunmayacağım." Döndüm ve onun kocaman gözlerine baktım. "Ama bu kendine dokunamayacağın anlamına gelmiyor."

Dudaklarından kısa, sıcak bir nefes çıktı ve ben de nane kokusunu içime çekerek kendi dudaklarımı yaladım. "Dün gece sana dokunmamı istemediğini söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet." Cevabı daha çok bir hava fışkırtmasıydı ama ben duydum. Belirsizlik, penceremin dışındaki yağmur damlalarının vuruşu gibi etrafımızda süzülüyordu, ama sııttım, eşofmanlarımın arasından sert boyuma baktım. "Şimdi geri adım atma, Sloane. Seni kurtarmak zorunda kalmadan önce dün gece zorlu bir oyun oynadın. Söyle bana," dedim, elimi üzerime koydum, sert dokunuşumla tısladı. Gözlerinin üzerimde olması çok tahrik ediciydi. Kontrolden çıkmıştım, bu da normal davranışlarımın dışına çıkmam demekti.

"Onlardan seni becermelerini istedin mi? Beni kızdırmaya mı çalışıyordun?" "Sen her zaman kızgınsın. Sana haddini bildirmek için yaptım."

Diğer elimi tuttum ve yatağımın üzerinde onunkine vurdum ve sıkıca kavradım. Oda sessizdi. Tek hareket atan kalpler, aceleyle alınan nefesler ve pencereye vuran yağmur damlalarıydı. Elini tutmama ve eteğinin üst kısmına yerleştirmeme izin vermesinden zevk aldım. Fermuar ön taraftaydı ve dişlerimle fermuarı açmaktan başka bir şey istemiyordum, böylece onun güzel küçük amını görebilecektim.

"Başladığın işi bitir o zaman."

Elim onunkini bıraktı ve durakladı, bana birkaç dakika önceki aynı yapmacık ifadeyle bakıyordu, ama içinde bir parça heyecan vardı. Yemi yutacağını biliyordum. Kavgadan geri adım atmazdı. Güvensizlik ve tahrik dolu yaramaz parıltısı elanın koyu tonlarında kendini gösteriyordu.

Profiline baktım, yüksek elmacık kemiklerini ve burnunun yumuşak eğimini ezberledim, dolgun dudaklarına giden bu eğim onun şımarık sözlerinden çok daha fazlası içindi. Fermuarıyla oynarken titreyen parmakları durdu ve sanki büyük finali bekliyor gibiydim. *Bir bakayım, bebeğim.*

Odamı tararken başını sağa sola çevirdi ve farkına vardığım şey içime hızlı bir yumruk gibi indi. "Bunu kaydettiğimi mi düşünüyorsun?" Ona şantaj yaptığım için en ufak bir vicdan azabı hissederek sordum. Vicdan azabı bir saniye sonra kayboldu ama yine de hissettim.

"Bunu senden beklemezdim," diye atıldı, nefes nefese ve beklentisi yüksek bir şekilde.

Arkamı dönüp eşofmanımın kemerini kavradığımda bir yutkunuş boğazımdan aşağı indi. Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve hızla aşağı çekerek sertleşmiş sikimi açık odaya bıraktım.

"İşte," dedim, kendimi sıkıca kavradım ve göğsümün içinde bir yırtılma hissettim. "Şimdi ödeştik."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SLOANE

Tenime bir kızarıklık yayılırken kuru, ağrıyan boğazımdan bir YUTKUNMA ÇIĞLIĞI geldi. Midemde öyle bir gerilme hissettim ki, dün gece saatlerce yaşadığım ürpertinin yerini karıncalanma aldı. Tobias'ın eli büyüktü ve kendini dibinden kavrayıp aşağı yukarı hareket ettirirken tamamen becerikliydi.

"Şimdi ödeştik."

Fermuarım, Tobias'ın yatağının konforunu terk ettiğimde hissedeceğim utancın önsözü gibiydi ve saygınlığım tamamen yok olmuştu. Ama o anda, ikinci bir düşünce yoktu. Belki hâlâ etkisindeydim. Belki hâlâ uyuşturulmuştum ve aklım başımda değildi.

"Kendine dokun, Sloane." Fısıltısı gece yarısı gökyüzü kadar karanlıktı ve sesindeki kabuk beni acıtiyordu. Eteğimi ve külotumu aşağı çekerken kalçalarımı oynattım. Odasında çok fazla ışık yoktu ve saatin kaç olduğunu ya da dün gece sistemimdeki ilaçların etkilerini atlatmam için beni odasına getirdikten sonra neler olduğunu hatırlamıyordum.

Ya da daha iyisi, bana ilaçları kimin verdiğini.

Şu anda hatırladığım tek şey, dün gece Tobias Richardson'ın - St. Mary's'in kalpsiz çocuğu - bana o kadar da kötü olmayan bir parçasını nasıl gösterdiğiydi.

"Daha hızlı," dedi, yatağının karşısından bakışlarımı yakalayarak. Dikkatimi eline yönelttim ve ağzım kurudu. Yukarı aşağı pompalıyordu ve ucunda küçük bir döl damlası vardı ve dilimi üzerinde gezdirmek isteyerek gözlerimi kapattım. *Çıldırılmış gibi hissediyordum.*

Vücudum ısınırken en küçük bir inilti beni terk etti. Kulaklarımın içine işleyen müstehcen sözleriyle kendimi zorlarken göğüslerimin arasında ter oluştu. Zevk bedenimi ele geçirirken gözlerim kapandı ve önceki gecenin küçük parçaları zihnimde bir yılan gibi kaymaya başladı. *İşıldayan çubuk. Yüzüme çarpan sıcak nefesi. Beni soğuk duvara doğru iterken kalçalarımı sertçe kavraması. Odanın diğer ucundan bana bakan gözleri.*

Gecenin geri kalanını bölük pörçük hatırlıyordum ama önemli kısımları aklımda kalmıştı. Tobias'ın benimle birlikte yatağına girdiği, beni güçlü kollarıyla sardığı ve soğuk terler dökerken bana sıkıca sarıldığı kısmı.

"Kendini tutma, Sloane. Seni görmeme izin ver. Seni izlemiyor olsaydım ne yapacaksan onu yap."

Gözlerimi açtım ve eli ileri geri hareket ederken çenesinin gerginliğine odaklandım. Başını bana doğru çevirdi ve o tehlikeli mavi gözler beni daha da altına çekti. "Boşalırken bana bak," diye fısıldadı, sesi sert ve gözleri çakmak çakmaktı.

"Hayır," dedim, ayak parmaklarım kıvrılırken sırtarak. Olmaya alıştığım kız, tüm gücü elinde tutuyormuş gibi geri geldi ve onun üzerinde yarattığım etkiyle kendimi her zamankinden daha cesur hissettim. Elime baktı ve nefes alış verışı daha da hızlandı. Gördüğü şey hoşuna gitmişti ve bu

benim de hoşuma gitmişti.

Ağzından tehditkâr bir kıkırdama yükseldi ve bir sonraki sözleri, karıncalanmalar vücuduma bir orman yangını gibi yayılırken beni durdurdu. "Bu birlikte olacağımız tek sefer, o yüzden hazır ol bebeğim."

Ah.

Ondan yumuşak bir homurtu geldi ve başımı sola çevirip tam ve mutlak bir şok içinde baktım, gergin boyun kasları ileri geri titrerken sikinden kalın kremi sıvı ipleri fişkırdı. *Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.*

İstesem de kendimi uçurumdan düşmekten alıkoyamazdım. Başım yastıklarına geri dönerken serbest düşüşü hissettim ve zevk beni her açıdan ele geçirirken güçlü kehribar kokusu etrafımda dolaştı.

"*Siktir.*" Gözlerim kapanırken yatak altımda kıpırdandı, beni böyle parçalanırken izlemesine izin verdiğim için duymam gereken pişmanlıktan yoksun, mutlu bir duruma düştüm. *Az önce ne oldu?* Kalçalarıma sıcak bir şey çarptığında gözlerim titreyerek açıldı. Elleri ayak bileklerimi kavradı ve kendini konumlandırdı, eşofman altı kaslı karnının altındaki hak ettiği yere geri döndü. Karın kaslarının çukurlarından ve vadilerinden yatağa spermleri damlıyordu. Ağzının kenarındaki dudaklarında vahşi bir sırıtiş belirirken aşağıya bakıp damlayışını izledi. Elini bileğimden çekti ve parmağını sıvının içine daldırdı.

Ne-

"Ağzını aç."

İğrenç sözlerine hiç itiraz etmeden itaat ettim ve parmağını içeri sokup tuzlu nemini dilimin üzerine silerken dudaklarımı açtım. Yüz hatlarında tatmin olmuş bir ifade belirdi. "Şu haline bak, iyi ve itaatkâr bir kız oluyorsun."

Onun tadını yutarken gözlerim büyüdü ve memnun bakışları bacaklarımın arasına düştüğünde, elleri ayak bileklerimde sıkılaştı. "Seni temizleyeceğim. Kanıt yok. Çünkü bu..." Bakışları bir anlığına içime saplandı. "Hiç olmadı. Değil mi?"

Elleri ayak bileklerimden ayrıldı ve kalçalarıma vurarak onları birbirinden ayırdı, bacaklarımın arasındaki karmaşaya yaklaşırken içini çekti. *Vay canına. Lanet olsun.* Tobias tamamen kendi ligindeydi. Karamsar, gizemli, talepkâr ama ihtiyacınız olduğunu asla bilmediğiniz şekilde özenli olabiliyordu.

Ellerim örtülerini sıkarken kalçalarım titriyordu. Dili ortama doğru sıcak ve ıslaktı ve ben tekrar terlemeye başladım. Uğultusu beni içten dışa doğru titretiyordu. "Tobias," diye uyardım, beni tekrar boşaltacağı için paniğe kapılmaya başlamıştım. *Bu çok iyi ama çok da kötü.*

"Sana ilk dokunduğum andan beri tadının nasıl olduğunu merak ediyordum." *Tanrım.*

Kapısı çalındı ve kız kardeşinin sesi diğer taraftan duyulduğunda, tamamen yoldan çıkmış bir şekilde yatağında hızla doğruldum. Güneş, penceresinin dışındaki kalın, yağmurlu bulutların arasından görünmeye başladı ve gözlerimiz çarpıştığında ikimiz de o anın bittiğini anladık. Çenesi titredi ve yüzüm kızardı.

Ne halt ediyorum ben? Tobias zehirliydi, yine de daha fazla içmek için geri döndüm.

Şaşkın ve kızgın bir şekilde odasına baktım. Tobias Richardson'ın kafamın içine girmesine ve beni kanlı parmaklarının arasında döndürmesine izin verdim. Aynı parmaklar benim açgözlü duvarlarımın içindeydi.

En iyi arkadaşımın erkek kardeşi olduğunu çok iyi bildiği için beni elinin üzerinde orgazm olurken ve ondan daha fazlasını isterken kaydetti.

Bana şantaj yapıyor ve beni kız kardeşine yalan söylemeye zorluyordu ki bu ailem hayatımı alt üst ettiğinden beri tüm ahlak kurallarına aykırıydı.

"Tobias? Sloane uyandı mı? Shiner bana ne olduğunu anlattı. Kapıyı aç."

Göz göze geldik ve o an ikimizden de nefret ettim. Bakışlarımız karşılıklıydı. Ağzı ıslak ve midesi yapış yapış bir halde yataktan kalktı. Kendimi yukarı iterek eteğimi ve külotumu geri çektim. Bacaklarım ıslaktı ama en azından damlatmıyordum. *Ağzı sağ olsun.*

"Asla. Oldu," diye fısıldadım, pek de sağlam olmayan ayaklarımın üzerinde yatağından atladım. Oda hafifçe döndü ve koluna tutunarak kendimi düzelttim, avucumun altındaki kasın titrediğini hissettim.

"Oh, oldu işte," dedi ve eğilip ikimizin de gömleğini kaptı. Gemma tekrar kapıyı çaldı ve tam gömleğimi almak için uzandığımda Tobias sırtarak, "Bir saniye Gem," diye bağırdı. Karnını silmeden önce gömleğimin pamuğunu eline aldı ve ıslak döllerini gömleğime sürdü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tişörtünü avuçlarının arasından çekip kopardım. Göğsünden hafif bir kıkırdama yükseldi ve gömleğimi giyip dölünü fark edilmeyecek şekilde ovmaya çalışırken şeytani sırıtış karnımda bir sarmal oluşturdu.

"Acele edip temizlensen iyi olur." Geriye doğru yürüdü, bir eliyle tişörtünü çekip dar karnını kapatırken sıcak bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Eli kapı koluna indiğinde yatağına oturmayı reddettim. Yorganını hızla yukarı çektim ve lacivert çarşaflardaki ıslak lekeyi saklayarak az önce yaptıklarımızın tüm kanıtlarını gizledim. Gecenin olayları kafama dank etmeye başladı ve kollarımı gömleğimdeki döl lekesinin üzerinde kavuşturup titrek bacaklarımın üzerinde durdum, Gemma'nın odaya girip önümde durmasına bile odaklanamayacak kadar heyecanlanmışım. Dökülmemiş gözyaşlarımla ıslanmasına saniyeler kalan yanaklarımı tutarken başı benimkinin önünde hareket etti.

"Sloane," diye tekrarladı, sonunda görüş alanıma girmişti. Ağzım açıldı ve panik dilimin ucundaki kelimeleri sildi. Tobias'a baktım; sırıtışı gitmiş, yerine dün gece bana gösterdiği aynı dikkat gelmişti. Çok azdı ama oradaydı ve lacivert gözlerinde gizem dolu bir zenginlik olmasına rağmen, birkaç dakika önceki çocuğu gördüm. Hâlâ içinde yaşayan ve nefes alan, travma, korku ve öfkeyle engellenen çocuğu. *Üzerine fazla gitme, Sloane. Az önce gömleğine boşaldı.*

Gemma elini morarmış yanağımda gezdirirken gözlerini benden ayırmadan, "O iyi," dedi. "Dün gece birkaç kez rahatsızlandı ama sanırım sadece bir ıgnede bir şey vardı. Aksi takdirde tamamen bayılmış olurdu."

"Bunu kim yapar ki?" Döndü ve elini bileğimden çekmeden kardeşine baktı. "Tanrıya şükür onu görmüşsün. Shiner bazı adamların onu bir odaya götürdüğünü gördüğünü ve onları takip ettiğini söyledi. Cade ve Isaiah hikayelerini aldılar ve kontrol ettiler. Jameson'ın sisteminde biraz vardı,

Hem de çok. Ama bunu kim yapar ki?"

Gemma bir kez daha döndü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Sen iyi misin? Yanağına ne oldu?"

Tobias benim yerime, "Tuvalete gitmeye çalışırken düştü," diye cevap verince minnettar oldum. Kız kardeşi sağda solda sorular sorarken iyi bir görüntü çiziyordu. Kollarımdan aşağı bir titreme nöbeti daha geçti, ama bunun dün gecedan kalan mide bulantısıyla hiçbir ilgisi yoktu, her şey gerçeğin hâlâ ortada durmasıyla ilgiliydi. *Biri bana ilaç vermişti.*

"Hey." Gemma'nın parlak yeşil gözleri benimkilere kilitlendi ve içimi görebildiğini biliyordum.

Beni ilk kez gerçekten korkarken görüyordu. "Neyin var senin?"

Gözlerim dolarken dişlerim sıkıldı. Dudağım titriyordu ve etrafımda devam eden bir savaş vardı, beni savaş alanının ortasına kök salmıştı.

Gemma kardeşine bakarken elleri omuzlarımda kaldı. "Neden Shiner'a babama söylememesini söyledin?"

Baba kelimesini duyunca Tobias'ın başı döndü ve boğazıma bir koruma hissi doldu. Sözlerim onu kurtarmak için dudaklarımdan titremesine engel olamadı. "Ondan müdüre söylememesini istedim."

Gemma'nın saçları yüzünün önünde sallanırken dikkatini tekrar bana verdi. "Neden? Bence bir doktor tarafından kontrol edilmelisin, Sloane. Bu ciddi bir durum."

"Aileme söyleyecek ve göz açıp kapayıncaya kadar beni bu okuldan atacaktılar. Dışarıdan iyi gibi görünen ama içi öyle olmayan biri tarafından kaçırılmanın ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin." İfşaatımın son parçasını da burnuma çektim ve içimi çektim. "Ben iyiyim. Ona söyleme. Lütfen."

"Ailen mi? Ben düşündüm ki..." Kaşları eğildi ve endişe çizgileri yumuşadı. Alnı gelip benimkine yaslandı ve başını salladı. "İyi olduğuna emin misin? Asileri telaşlandırdın."

Sıkı bir kahkaha beni terk etti ve Gemma gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Yerimden ayrıлып elimi tutar tutmaz kardeşine doğru yürüdü ve parmak uçlarına uzanarak yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "En iyi arkadaşşıma göz kulak olduğun için teşekkürler. İşte özlediğim Tobias bu. Her zaman birilerini kurtarmak için oradaydı."

Yutkundu ve çenesini kaldırdı, ikimize de bakmıyordu.

Koridora çıktığımızda ve kapısı arkamızdan kapandığında, yeniden nefes alabileceğimi hissettim. "Tanrım, kadın." Shiner bize doğru koştu ve hissettiğim son gerginliği de kırdı.

"Mağara Adamı Tobias

seni bütün gece odasına kilitledi. Endişelenmeye başlamıştım."

Sarılmaktan vazgeçen Shiner'ın karnına Gemma bir tokat attı. "Kes şunu. Onunla ilgilendi.

O sizin anlattığınız kadar kötü biri değil."

Brantley, "Kendini öyle gösteriyor," dedi. "O bir pislik. Benden bile daha fazla." Isaiah elini tutup parmak eklemlerini öperken Gemma gözlerini devirdi. Aşağı eğildi

ve yüzüme ölü gibi baktı. "Sana kimin ilaç verdiğini bulacağım, tamam mı? Bir daha olmayacak." Başımı salladım ve ona gülümsedim. Asiler ve ben yılın başından beri uzun bir yol kat etmiştik. Journey, Cade yüzünden olduğunu düşündüğüm bir şekilde St. Mary's'den uzaklaştırıldıktan sonra hepsinden nefret etmiştim. Konu buradaki kızların kalbine geldiğinde dürüst ve tehlikeliydiler ama içten içe, benim onları gösterdiğim kadar kötü değillerdi.

Tobias'ın da öyle olmadığını düşünmeye başlamıştım. Hasarlı, evet. Ama kırılan her şey öyle kalmıyor.

Hepimiz koridorda yürümeye başlarken Shiner kolunu omzuma doladı. Gem'le benim bir refakatçiye ihtiyacımız olduğunu düşünmeleri hiç de şaşırtıcı değildi, çünkü okulda rastgele ortaya çıkan ilaçların benim için olduğunu ve başka kimse için olmadığını biliyordum.

Journey, Cade ve beni şaşırtan bir şekilde Bain'le koridorun ortasında, ellerinde yiyecek ve içecek dolu bir bohça tutarken karşılaştık. "Yiyecek getirdik," dedi Journey bana içten bir gülümsemeyle. Grubumuza dahil olduğu için pek de heyecanlı görünmeyen Cade ile yeni tanıştığı kardeşi Bain'in arasında durdu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye homurdandı Bain, gözlerini bana dikerek. "Sadece Journey istediği için yardım ediyorum."

Journey sırttı. Onun ve Bain'in, her ikisi de biyolojik olmayan amcaları tarafından işkence görmüş olan Gemma ve Tobias'tan bile daha fazla yükleri olduğundan emindim. Dürüst olmak gerekirse, burada basit bir geçmişi olan tek kişi ben olabilirdim. Basit ama kolay değil.

"Ne isterse yapmalısın," dedi Cade kayıtsızca. "En azından benim iyi tarafımda olmak istiyorsan."

"Sizin tarafınız umurumda bile değil," dedi Bain, elindeki dört fincanı tutarak. "Çocuklar," diye uyardı Journey, ikisine de dirsek atarak. "Durun."

Shiner beni onların yanından geçirip odama doğru götürürken güldü. Herkes arasındaki ileri geri atışmaları ve Isaiah'ın gür sesini duyabiliyordum, onları alt etmeye ve okula kimin uyuşturucu getirdiğini sorgulamaya çalışıyordu.

Isaiah bunun peşini bırakmadı. Yine de hikâyenin birkaç parçası eksikti ve ben Willow'la ilgili daha fazla şey öğrenene kadar o parçalar kilitli kalacaktı. Endişelendiğim şey benim hayatım değildi. Onun hayatıydı.

"Ee," Shiner'ın sesi Mercedes'in odasının önünden geçerken kulağımın kenarını gıdıkladı, bakışlarıyla tahtada bir delik açmıyormuş gibi davranıyordu. "Dün gece Tobias seninle ilgilendi mi?"

Durakladım, omurgam dikleşti.

"Evet." Cevabım tereddütlüydü ve diğer herkesin ne kadar yakın olduğunu görmek için arkama baktım.

Shiner'ın eli gömleğimin önünde çapraz duran kollarımı kavradı ve ıslak lekelere bakarak onları aşağı çekti. Sırttı ve başını salladı.

"O gömleği yaksan iyi olur, kızım." Kollarımı hızla yukarı kaldırdım ve o da kapımı açtı, odama bakmak için beni takip etti -muhtemelen şüpheli bir şey var mı diye. "Merak etme. Her şeyi saklamakta iyiyimdir.

sırlar." Yatağıma çöktü ve telefonumu bana fırlattı. Hemen yakaladım ve beni bekleyen mesajları düşününce midem bulandı. "Bana sır tutucu derler. Şimdi git duş al ve döl kokusunu üzerinden at."

Aceleyle banyoya girip diğer arkadaşlarımızın odama girdiğini duyar duymaz sırtımı banyo kapısına dayadım ve fayans zemine çöktüm, telefonuma baktım ve tüm mesajlarımın okunduğunu ve artık ana ekranda olmadığını gördüm. *Lanet olası Shiner.*

Göğsüm ağrıyordu ve beynimin her köşesinde korku vardı. Telefonumu yere bıraktım ve iterek uzaklaştırdım, küvete çarpana kadar fayansın üzerinde kaymasına izin verdim. Ayağa kalktım, soyundum ve gittiğim her yerde beni takip edeceğini bildiğim sinsî endişeden kurtulmayı umarak soğuk suyun üstümden geçmesine izin verdim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

Babamın ofisi bayat kahve ve tıraş losyonu gibi kokuyordu. Koyu, turuncu parıltı bana her sabah, uyku geldiğinde kafamın arkasında gizlenen şeyler yüzünden tenimde kuruyan terle uyanık yatarken odamı hatırlatıyordu. Tavana bakar, nefesimi dengelemeye çalışır ve dolabımın arkasında kırılğan bir bant parçasıyla asılı duran isim listesindeki belirsizliklerle boğuşurdum.

Telefonuma tekrar baktım ve Tony'den gelen mesajları tekrar okudum.

Hâlâ serbest.

Hedef 3'ten hâlâ haber yok.

Hala senin kıza bakmamı istiyor musun?

Telefonumu cebime iterek iç çektim. Sloane benim kız arkadaşım değildi ama Tony benimle dalga geçmeyi seviyordu ve ben de onunla, kendilerini boktan bir durumda bulan iki berbat insan yerine eski arkadaşlarımsınız gibi şakalaşacak gücü kendimde bulamıyordum.

Babamın ofisinin kapısı açıldı ve kendimi üzerinde durduğum kitap rafından uzaklaştırdım. Ofisine en son haftalar önce Sloane'un bebek bakıcım olacağını ve notlarıma yardımcı olacağını söylediğinde gitmiştim.

Bugünkü toplantının ne hakkında olduğunu merak ettim.

Hiç gergin değildim ama kız kardeşim babamı takip edip bana tereddütlü bir gülümseme attığında kararlılığım hızla azaldı. *İşte gidiyoruz.* Kendime olan güvenim sarsıldı. Onu kendimden daha iyi tanıyordum, ki bu pek bir şey ifade etmiyordu çünkü son zamanlarda kendimi hiç kendim gibi hissetmiyordum. Ama ne yazık ki Gemma artık *beni* tanımıyordu. Ya da belki de beni tanımadığı için şanslıydı.

"Tobias." Babam gergindi. Bunu biliyordum çünkü bir şey bizi kemirdiğinde yüzümüzle aynı şeyi yapardık. Her ne kadar bunu yüksek sesle itiraf etmeyi reddetsem de, o ve ben birbirimize çok benziyorduk.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtı onun masasına dönük duran kız kardeşimi görmezden gelerek dikkatimi ona çevirdim. Üzerinde boya lekeli bir gömlek vardı, bu da bir şeyler olduğuna dair bir başka ipucuydu, çünkü bir şeye üzüldüğünde her zaman sanata yönelirdi.

O şey muhtemelen bendim.

"Tobias." Bu kez konuşan Gemma oldu. Gözlerim ona kaydı ve Sloane son anda, bir kameranın yanıp sönmeye gibi aklıma geldi. *Bekle, bu onunla mı ilgili?*

"Ne?" diye sordum. Böyle hissettiğim için kendimden nefret ederek sordum. Ortak derslerimizin hiçbirinde Sloane'a bakmayı reddediyor ve konu ona geldiğinde içimdeki öfkeyi alevlendirmek için elimden geleni yapıyordum. Dışarıdan numara yapabiliyordum. Sınıfta Shiner'la konuştuğunu ve onunla şakalaştığını duyduğumda kalemim kırıldı ve muhtemelen benim tipik düşünceli halim

olduğumu düşündüğünü biliyordum çünkü onu içeri çekmeye ve sonra uzaklaştırmaya devam ettim,
ama dürüst olmak gerekirse kızgındım çünkü

sanki geçen gece yokmuş ya da onu etkilememiş gibi davrandı. Kimin ona ilaç verdiğinden bahsetmiyorum bile. Bu konuda en ufak bir endişesi yok muydu?

Gemma ve Journey'in öyle olduğunu biliyordum. Çoğu zaman ben yokmuşum gibi önümde sohbet ediyorlardı ve ikisi de gerçeği bilmedikleri sürece bir anlam ifade etmeyecek şeyleri bir araya getirmeye çalışıyorlardı ve Sloane'un bu boku kilit altında tuttuğuna dair oldukça iyi bir önsezim vardı.

"Tobias." Kafamı kız kardeşime doğru çevirdim ve odanın hafifçe sallandığını hissettim. *Sloane kafamın içinden çıkmıyordu.* "Beni duydun mu?"

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kalbimin onlara çarptığını hissettim.

Gemma'nın omuzları yenilgiyle çöktü ve kömür lekeli ellerini bacaklarına sürterken daha fazla endişe onu yiyip bitirdi. "Sloane ile birlikte çalışmadığınızı biliyoruz."

Dışlerim birbirine çarptı ve kulaklarımda sert bir patlama sesi duyuldu.

"Tamam, yani?" Isırarak söyledim, bunun bir tür müdahale olmasına anında sinirlenmişim. Daha bir ay önce tanıştığım babam, beni yaşıtlarımla birlikte yatılı bir okula göndererek kim olduğumu değiştireceğini mi sanıyordu? Hayatımda şimdiye kadar öğrendiğim her şeyle karşılaştırıldığında bir eğitim çok demode görünüyordu. "İkiniz de gerçekten cebir bilmenin uzun vadede bana yardımcı olacağını düşünüyor musunuz?" *$x + y$ 'nin neye eşit olduğunu bilmiyor olabilirim ama bir vücudu saklamanın yirmi yedi farklı yolunu biliyorum.*

"St. Mary's'de olmanın nedeni bu değil." Babam masasının arkasından kalktı ve kız kardeşimin yanına geldi. Kolları birbirine değiyordu ve bir ilişkileri olduğu gerçeği içimi bir kıskançlık duygusuyla doldurdu. Bir gün benim de bir ilişkim olabilecek miydi? Herhangi biriyle? Gemma ile?

Gerçek şu ki, vücudumda birini gerçekten sevebileceğimi düşündürecek tek bir kemik bile yoktu ve bu yutkunması acı veren bir gerçektir.

"Buradasın çünkü ben seni burada istiyorum." Bu cümle babamdan geldi ve Gemma hevesle başını salladı. "Ama burada kalmak ve hak ettiğin geleceğe sahip olmak için çaba göstermelisin."

"Ya burada olmak istemiyorsam?" Sorum sessizliklerinin anahtarıydı. Bombayı sabit tutan pimin yerinden çıkmasıydı. Göğsümde bir şey patladı ve tetik çekildi. "Ben buraya ait değilim." Babamın gözlerine baktım, içindeki hâkimiyetin canlanışını izledim. Gözleri kısıldı ve kol kasları kıpırdadı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, Tobias."

"Neden?" diye bağırdım. Uykusuzluk, kâbusların kalıntıları ve Richard'ın Covens'teki çalışanlarını bana en kötülerini vermeleri için görevlendirdiği zamanlarda ellerimi aşırı kullanmaktan dolayı her sabah hissettiğim ağrılar bir anda üzerime geldi. Ağır bir silahı saatlerce elimde tutmanın ve *'bir şeyi vurmanın nasıl bir his olduğunu her zaman hatırlayabilmek'* için güneş doğana kadar mermi üstüne mermi harcamanın hayali acısı beni sırtımdan vurdu. Kendimi vurmanın ne kadar kolay olacağını ne kadar sık düşündüğüm için birden fazla kez hissettiğim yakıcı suçluluk duygusu kafamın içinde merkezlenmişti.

Bakışlarımı Gemma'ya çevirdim ve tıpkı yalnız olduğumda ve gece geç saatlerde o sapkın düşüncelere daldığımda yaptığım gibi gözlerimi sıkarak kapattım. *Eğer şimdi ölürsem, ona geri dönemeyecektim. Annem bir hiç uğruna ölmüş olacaktı. Ve bir gün Richard-Stallard'ı çıplak ellerimle öldüremeyecektim.*

İntikam, sahip olduğum en iyi motivasyondur.

"Ne yaptığımı biliyor musun?" Dünyanın baskısı omuzlarımdayken odada bir ileri bir geri volta atarak sordum.

"Evet."

"Hayır!" diye bağırdım ve kız kardeşimin yerinde zıplamasına neden oldum. Sakinleşmem gerektiğini bilerek gözlerimi kapattım. İçine kan damlayan karanlık sırların hapsolması böyle bir şeydi. Öfke öyle ya da böyle dışarı çıkmanın yolunu buluyordu. "Yapamazsın!"

Gözlerimi tekrar açtığımda kız kardeşimle babamın birbirlerine endişeli bakışlar attıklarını gördüm. "Journey ve ben akıl hastanesinden ayrıldıktan sonra nerede olduğumu ona söyledin mi?" *Sol eşittir kaçtı*, ama bu kiminle konuştuğunuza bağlı olarak yorumlanabilirdi.

Gemma saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken yüzü düştü. Annemizi hatırladığım haline çok benziyordu ve bu manzara karşısında göğsümde küçük bir tik oluştu. Üzgün görünüyordu ve ne yazık ki annem de böyle yapardı.

"Neden bahsediyor bu?"

Açıklamamın hazır olduğumdan emin olmadığım bir sonucu vardı, ancak gerçeğin ağzımdan hava durumundan bahsediyormuşum gibi zahmetsizce dökülmesine izin verdim. "Sana söylediği gibi 'kendim üzerinde çalışmıyordum'. Ya da 'alışmak' için zaman ayırmıyordum." Başımı babama doğru çevirdim ve o da bana benim ona attığım bakışa çok benzer bir bakış attı. "Hedeflerimin geri kalanını avlıyordum. Kaçanları."

Gemma'nın ağzı açıldı ama sonra tekrar kapandı, şaşkınlık ve şok içinde aramıza baktı. "Ne?"

"Yaşadığım gibi bir hayatın Richard gitti diye yok olacağını mı sanıyorsunuz? Ben insanları öldürdüm." Sesim öfkeyle yükseliyordu. *Nefes al. Kontrollü ol.* Ses tonum dengelendi ama yine de bir cam parçası kadar keskindi. "Kim olduğumu ve neler yaptığımı bilen insanlar var. Hâlâ dışarıda ölümümü planlayan insanlar var çünkü benim onlarınkini planladığımı biliyorlar."

Gemma gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını sildi ve ben yokken işinin hiç de kolay olmadığını biliyordum. Muhtemel amcamızın sadece beni kırmadığını biliyordum. Onu da kırdı. Ama lanet olsun, o ve ben aynı değildik. Gemma'nın planı kaçmaktı. Benimki öldürmektir.

İkizler aynı olabilir ama biz de farklı olabiliriz.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi bana doğru bir adım atarak. Bir adım geri attım ve babam başını salladığında neredeyse yanıyordum. "Ben de öyle."

"Beni tanımıyorsun bile!" Babama bağırdım, bana anlamaya bile başlayamayacağım bir şey söylediği için sinirlenmişim.

"GörünüŖe göre ben de sevmiyorum. Ama seni hâlâ seviyorum." Gemma'nın yumuŖak sesi karşısında göğsümde bir boşluk oluştu. *Neden beni rahat bırakmıyorlar?*

Sinirli ve Ŗaşkın bir şekilde hızla arkamı döndüm. Yumruğum rafa çarptı ve birkaç kitap yere düŖtü, ben de üzerlerine basarak kapıyı açtım ve hızla uzaklaştım. Telefonum titrerken Tony'nin sert sözleri kafamın arkasına çarptı ve bana, ABD'de bir yerlerde bir bodrumda saklanıp hala Covens'taymışız gibi benim için isim avlıyor olsa bile hayatımda hala mevcut bir kiŖi olduğunu hatırlattı.

"Bir çıkış yolu bul, Tobias. Seni ele geçirmesine izin verme."

Bir çıkış tam da ihtiyacım olan şeydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SLOANE

KALEMİM kütüphanedeki masaya bir ileri bir geri vuruyordu. Willow'un yüzü ekranımda belirdi ve onun sosyal medya profilinde asla uzun süre kalmasam da bugün kaldım.

Elli dakikadan daha kısa bir süre önce mesaj atmıştı, bu da onun için gecenin yaklaştığı anlamına geliyordu, eğer hala New York'ta, Birleşik Devletler'in diğer ucundaysa. Annemle babamın onu hiç görüp görmediğini, eve gelip beni sorup sormadığını ya da anne babasının ölümünden hemen sonra neden tek bir açıklama yapılmadan gönderildiğimi merak ediyordum. Cenazelerine bile gitmedim. *Ne arkadaşım ama.*

Birkaç gece önce telefonumu nihayet açtığımda, ailemden mesajlar ve sesli mesajlar yağmaya başladı. Telefonum bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca titredi, ta ki ben onu susturup *Bilinmeyen*'den gelenleri görmezden gelerek mesajlarını okuyana kadar. Neyse ki ailem henüz Müdür Ellison'ı aramamıştı, ki bir sonraki adımlarının bu olduğunu biliyordum. Eğer çok dikkatsiz davranır ve ara sıra onları kontrol etmezsem, genellikle aşırıya kaçarlardı ve ben bunun bir parçası olmak istemedim, bu yüzden yarın onlara mesaj atmayı aklıma not ettim.

Willow'un bazı fotoğraflarına tıklarken parmaklarım dizüstü bilgisayarımın üzerinde geziniyordu. Hâlâ aynı görünüyordu; güzel, hafif dalgalı kumral saçları ve koyu yeşil gözleri vardı. St. Mary's'de olduğu gibi, bize aynı üniformaları giydiren prestijli özel okul yerine artık bir devlet lisesine gidiyordu. Saçları o kadar parlak değildi ve gülümsemesi o kadar neşeli değildi ama yine de genel olarak aynı görünüyordu. Arkadaşları vardı ve hatta bir yıl öncesine kadar birlikte yaşadığı büyükannesi vefat edene kadar onunla çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı. Şimdi, arkadaşlarından birinin ailesi olan koruyucu bir aileyle yaşıyordu.

İyi görünüyordu.

Peki, bu ne anlama geliyor? Bu kelimeleri, ders notlarımı tutması gereken ama bunun yerine son birkaç haftadır yaşadığım tüm endişelerimi ve devam eden stresimi barındıran günlüğüme tekrar tekrar yazdım.

Bilinmeyen numaradan sadece birkaç mesaj gelmişti ve uyuşturucu olayı Asiler tarafından örtbas edilmişti ama birinin beni uzaktan izlediğine dair içimi kemiren düşüncelere engel olamıyordum. Tesadüfler her zaman olur. Belki de mesajlar ailemden gelen bir testti ve ben başarısız olmuştum. Belki de iddia edilen ilaçlar benim için değildi. *Peki ya kayıtlı ilgili dolap olayı?*

"Sloane." Journey ve Gemma kütüphanedeki masamın etrafını sardığında, bir banka soymuş kadar şüpheli görünerek dizüstü bilgisayarımı hızla kapattım.

"Sorun nedir?" Endişesini hissederek sordum. Yavaşça günlüğümü kapattım ve kalemimi yere bıraktım. *Bir şey mi oldu? Onlar biliyor muydu? Shiner telefonumda gördüklerini onlara anlattı*

mi?

Shiner'a Asilerin geri kalanından daha çok güveniyordum ama son zamanlarda olanlardan sonra

Geçen yıl Gemma ve Journey ile birlikte, artık hepimizin biraz bıkkın olduğundan emindim.

"Yardıma ihtiyacım var." Gemma yanıma oturdu ve makyajı biraz dağılmıştı.

"Ağlıyor muydun? Neler oluyor?" Ona doğru döndüm ve boya lekeli ellerini avuçlarıma içine aldım.

"Ben Tobias."

Kalbim yere çakıldı ve içimden bir ses, eğer bacakları olsaydı, içimde onu iyileştirmek isteyen çok küçük bir parçanın olduğunu inkâr etmeme rağmen hemen ona doğru koşacağını söylüyordu. Çünkü Tobias'ın kesinlikle biraz bakıma ihtiyacı vardı. Sıcak ama soğuktu. Duygusuz ama merhametliydi. Eylemleri sözlerinden daha yüksek sesle konuşurdu ve ateşli sözlerini genellikle ince dokunuşlar ve kısa bakışlar takip ederdi.

Journey'nin başı öne eğilirken ben de gerildim. "Derslerinin çoğundan kalıyor."

Ağzım kapalı kaldı ama zihnim yarışıyordu. Başarısız olduğunu biliyordum ama Tobias beni boğazımdan yakalamıştı. Gemma ona bulaştığımı bilse ne derdi? Bir değil, iki kez. Ona yardım etmem gerekiyordu, *onun* için. Göğsüme bir baskı çöktü ve defterimi kavradım.

"Ben...biliyorum. Benden ne yapmamı istiyorsun? Onu ders çalışmaya zorlayamam. Onun için not kâğıtları hazırladım ve onları gözümün önünde fırlatıp atıyor."

Journey gözlerini devirdi. "Çok inatçı."

"Belki de ders çalışmasına yardım eden sen olmalısın," dedim, görevlerimi geçiştirmeye çalışarak. Belki o zaman kendimi bu *kadar* suçlu hissetmezdim.

"Yapamam," dedi Journey. "Ben de geride kaldım. Psikiyatri koğuşundayken çok fazla ders kaçırdım." Yenilgiyle başı öne eğildi ve sanki geçen yıl okulumuzdan ambulansla alınmadan önceki eski Journey'i görür gibi oldu.

"Ve bunu yaparsam işe yaramayacak. Beni dinlemeyecek. Az önce onunla konuşmaya çalıştım ve-" Durakladım. "Ve ne?"

"Ve kendini kaybetti. Babam ona biraz zaman vermemizi söyledi. Muhtemelen onunla birlikte konuşmaya çalıştığımız için saldırıya uğramış hissetmiştir ama belki sen onunla konuşabilirsin?"

"Ben mi?" Tobias'la tekrar yalnız kalacağımı düşündüğümde sırtıma sıcak bir darbe aldım. "Neden ben? Beni dinlemiyor, Gem. Denedim."

Journey açık renk saçlarını kulaklarının arkasına iterek, "Seni dinleyecek," diye fısıldadı. Gözleri benimkilerle yalvardı ve ben yutkunarak onu okumaya çalıştım. *Bir şey yaptığımızı biliyor mu?* O ve Tobias yakındılar. Ona söyledi mi?

Tobias'la bir şekilde bağlantılı olmak söz konusu olduğunda her türlü kaçış yolunu araştırıyordum ama sonra şüpheli görünme düşüncesi aklıma geldi ve iyi bir arkadaş olma konusunda sefil bir şekilde başarısız olduğumu düşünürsek, eğer bir şey varsa bunu Gemma'ya borçluydum.

"Onunla konuşmayı denedin mi?" Journey'e sordum.

Öfkelendi. "Evet. Beni başından savıyor." Omuz silkti. "Tobias'ı seviyorum ama bazı şeyleri

kendine saklıyor. Covens'te bile genellikle sessizce otururduk. O... karmaşık biri."

Lanet olsun.

Titrek bir iç geçirdim ve omuzlarımı düzelttim. Spor ayakkabılarımı ve omzu açık, bol bir tişört giyiyordum çünkü tek planım eski en iyi arkadaşımın hayatını sessizce ortaya çıkarıp hala hayatta olduğundan emin olmak ve sonra yatağa gidip olağandışı bir şey yokmuş gibi davranmaktı ama işte buradaydım, Tobias'la tekrar tartışmaya hazırdım.

"Pekâlâ. Onunla konuşacağım. Nerede o?"

Gemma ve Journey bakışlarını paylaştılar ve tam o sırada Isaiah ve Cade gözlerini kızlarına dikmiş bir halde kütüphane kapısından içeri girdiler. "Onu buldunuz mu?" Gemma ayağa kalkıp Isaiah'ya doğru yürürken sordu.

Avucunu yenilgiyle yüzüne sürmeden önce başını salladı. "Ağırlık odasında."

"Yalnız." Cade, Journey'nin elini tuttuktan sonra bana baktı. "Kendini kaybediyor."

Gemma sertleşti. "'Kendini kaybediyor' da ne demek?"

Cade kıkırdadı ama bu mizah dolu bir kahkaha değildi. Bela dolu karanlık bir kahkahaydı. "Bir kum torbasını fena halde dövüyor. İçeri girdiğimizde yüzümüze bile bakmadı. Bence hepimiz onu biraz rahat bırakmalıyız."

Geçen gece gördüğü kâbusu hatırlayınca boğazım düğümlendi. Kalbinin nasıl çarptığını ve sessiz bir ıstırap içinde nasıl çığlık attığını. Göğsünde parlayan teri ve saçlarının nemli uçlarını.

Gemma ve Isaiah arka planda tartışırken, Gemma Isaiah'a gidip onu sakinleştirirse kendisini dinleyeceğini söyleyerek yalvarıyordu.

"Onu sakinleştirebilirim."

"Hayır, yapamazsınız. O dengesiz biri. Baban bile böyle düşünüyor." "O benim kardeşim."

"Bebeğim, artık onu tanıımıyorsun bile. O artık-"

"Gidip onu getireyim." İçimi çektim, dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi çantama koydum ve onları susturdum.

"Emin misin?" Gemma'nın gözleri korkuyla irileşmişti ama içinde küçük bir umut ışığı da parlıyordu. "Seni dinleyeceğini düşünüyor musun? Geçen gece sana yardım ettikten sonra aranızda küçük bir dostluk oluştuğunu umuyordum."

Dışarıdan sakin kalmaya çalışarak güldüm. "Arkadaş mı? Pek sayılmaz. Ama deneyeceğim."

Gemma'nın ince kolları beni sardı ve hemen arkasından gelen suçluluk duygusuyla irkildim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Merak etme." Ona göz kırptım, artık Tobias'ı düzeltmeye kararlıydım. "Kendine gelecektir. Gerekirse yatak odasının kapısının altından not kağıtları atmaya başlayacağım."

Gözleri yaşlarla doldu. "Richard'ın bunu ona yapmasından nefret ediyorum."

Uzanıp bileklerini tuttum ve uzun zamandır benden sakladığı yara izlerine baktım. "Ve Richard'ın sana yaptıklarından nefret ediyor. Hepimiz nefret ediyoruz."

Çantamı başıma geçirip ağırlık odasına doğru ilerlerken Isaiah onu kendine çekti ve şakağından öptü.

Tobias'ın olduğu yere doğru sürünerek ilerlerken koridordaki sessizlik deliciydi. Karanlık pek yardımcı olmuyordu çünkü hâlâ görüldüğümü hissediyordum. Duygularım kilitlenmişti ama Tobias'ın bir şeye defalarca vurmasından kaynaklanan ani sarsıntıları duydukça midemin alt üst oluşu neredeyse felç ediyordu. Onu kapıdaki küçük cam pencereden görebiliyordum ve yumruğunun kum torbasına her vuruşunun beni zorlamadan çarpmasına izin verirken dudağımı çiğnedim.

Sırtındaki kızgın yara izleri, kaslarının belirgin hatlarıyla birlikte dalgalanıyordu ve üzerinden damlayan ter, uyarı işaretleri gibi onları vurguluyordu. Bacaklarından biri yukarı kalktı ve bana keskin çenesini ve gece yarısı parıltısını tam olarak gösterecek şekilde döndü. Koyu renk kirpikleri kırmızı çerçeveli gözlerini çevreliyordu ve boğazım sıkıldı.

Bir adım geri atıp arkamı dönmeme fırsat kalmadan kapıyı açtım ve çantamı büyük bir gürültüyle yere düşürdüm.

"Git." Nefes nefese kalmıştı ve kelime ağzından çıktığında arkasını dönmedi. "Defol."

"Hayır," dedim, ona doğru bir adım daha atarak minderin üzerine çıktım.

Tobias durakladı ve ellerini kaldırıp kum torbasını tutarken başı sallanan kum torbasının üzerine düştü. Yumruklarındaki kızarıklık ve oluşmaya başlayan morluklar karşısında dudaklarım aralandı. "Şu anda burada olması gereken son kişi sensin."

Yutkunuyorum, yaklaşıyorum. *Bunu yapabilirsin, Sloane.* "Neden?"

"Çünkü ben böyle tehlikeliyim ve sen de kolay bir hedefsin."

Beni yaralamak için kullandığı bariz darbeden kaçtım ve sadece birkaç santim uzağıma gelene kadar ilerledim. Sıcaklık sanki bir buhar odasındaymışız gibi etrafımızı sarmıştı. "Daha önce hiç tehlikeyle karşılaşmadığımı mı sanıyorsun?"

Yumruklarından birini tutarken elim titriyordu. Dokunduğumda yanıyordu ve hızla dönerek elimi avuçlarımdan çekip aldı. Parmakları mürekkep gibi ıslak saçlarını alnına doğru itti ve gözleri gözlerime dikilerek beni bir anlığına sersemletti. "Ellerimin daha önce kelimenin tam anlamıyla kanla kaplı olduğunu biliyor musun, Sloane?"

Gözlerimi kırıştırdım, en iyi arkadaşımın ailesinin anısından saklanmaya çalışıyordum. "Gitmem için beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Çünkü daha önce de kan gördüm, Tobias. Gördüğüm şeyleri bilmiyorsun. Daha önce de tehlikeli insanların etrafında bulundum."

Başını arkaya atıp güldü, alaycı sesi tam bacaklarımdan arasına çarptı. *Onun boğuk kahkahasını neden bu kadar çok seviyordum?* Karanlık ve tehlikeliydi ve kafamın içinde yüzerek bana düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyordu. "Asilerden mi bahsediyorsun?" Birden tekrar ciddileşti. Kaşının ortasındaki küçük, ince yara izi bir anlığına kayboldu, sonra ifadesini düzeltti ve ölümcül göründü. "Onların elleri kana bulandı, Sloane. Biz aynı değiliz. Benimkiler kalıcı olarak lekeli. Neden senin, kız kardeşimle birlikte

babam, bunu anlayamaz."

Ağızından çıkan her ısırıcı kelimedede gözlerimi kırıştırdım. Birkaç yıl önce, her zamankinden daha saf olduğumda ayaklarımın altındaki kanın görüntüleri, bir fırtınanın ortasındaymışım gibi beni çarpmaya başladı. Willow'un annesinin bir kan gölüyle çevrelenmiş, kafasında sızan bir delik olan kocasının üzerine eğilmiş hali beynimde belirdi ve ardından benden geldiğini sonradan fark ettiğim çığlıklar geldi. İkisinin de yere düştüğünü gördüğümde, bu ağırlık odasının içindeki açık balkon kapısından gelen aynı esintiyi neredeyse hissedebiliyordum. Silahını pantolonuna geri yerleştirirken sırtı bana dönük olan birinin ayaklarını yere vurması beni farklı bir yöne çekti ve aniden nefes alamadığımı hissettim.

Bir an sonra sırtımı kum torbasına dayamıştım ve nefes nefese kalmıştım, anılarımı silkeleyip atmıştım. Tobias'ın gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve dudaklarını yaladı, eskisinden daha öfkeli görünüyordu. "Az önce seni korkuttum mu? Güzel. Şimdi nihayet benden uzak durman gerektiğini anlıyorsun."

Kalçalarındaki elleri sonsuza kadar saklayacağım bir damgaydı. Tişörtümün altından tenim dokunulmak için kaşınıyordu. "Bu... kastettiğim bu değildi," diye fısıldadım, kimsenin izlemediğinden emin olmak için gözlerimi kapıya doğru kaydırdım. Neden bizim aramızda böyle oluyordu? Birbirimize çok çabuk kızıyor, düşüncelerimizi ve çaresizliğimizi saklamaya çalışıyorduk ama o benim içimi görebiliyordu, ben de onun içini görebiliyordum.

"Ne?"

"Asilerden bahsetmiyorum, Tobias." Nefesim kesildi ve midem bulantıyla doldu. İçimde sadece onun söndürebileceğinden emin olduğum bir ihtiyaç vardı. Bakışlarındaki korumayı görebiliyordum, her ne kadar orada değilmiş gibi davranmak için elinden geleni yapsa da. "Kan gördüm. Gözlerimin önünde bir cinayet işlendiğini gördüm, bu yüzden hayır, senden korkmuyorum. Senden korkmuyorum çünkü senin gerçekte kim olduğunu gördüm." Kaşları çatıldı ve şaşkınlık öfkeyi süpürüp yere fırlattı. "*Seni* gördüm." Parmağım çıplak göğsünü dürttü ve yavaşça aşağı baktı, bakışlarını indirip kırmızı boyalı tırnağıma baktı.

Birden elleri popomun altında kaldı ve bacaklarım kalçalarına dolandı. Beni aynaya götürdü, sırtımı aynaya yasladı ve sanki beni öpmek istiyormuş gibi dudaklarına baktı. İçimdeki umut, tenime bastırılmış bir sigara gibi yanıyordu. O bir adım uzaklaşmadan önce bacaklarımın kalçalarından aşağı kaydığını hissettim.

"Benden uzak durmalısın, Sloane."

İlk kez sesinde öfke değil, yenilgi vardı. Başı öne eğildi ve elleri yukarı kalkıp nemli saçlarını kabaca ovuşturduktan sonra spor salonunun diğer ucuna doğru yürüdü, tüm egzersiz aletlerinin yanından geçti ve sırtını duvara dayayıp gözlerini kapatarak yere çöktü. "Lütfen, git artık."

Yapmalıydım. Yapmalıydım çünkü bu an farklıydı. Yaralıydı ve bana yaralı olduğunu gösteriyordu. Öfkesinin arkasına saklanmıyordu ya da acımasız bir söz söyleyerek beni

Ayrılmak. Bu, artık kendini benden korumak yerine tam tersi bir şekilde koruduğu için farklı hissettirdi.

Ben de gitmek yerine önüne çömelip ona basit bir cevap verdim. "Hayır."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

Tanrı aşkına, bu kız çok acımasız.

Ben bacaklarımı yukarı çekip terli kollarımı bacaklarımın üzerine koyarken o eğilmiş, tam önümde çömelmişti. Kalbim küt küt atmaya devam ediyordu ama bunun nedeni artık antrenmanım değil, onun varlığı ve onun kesiklerime merhem olduğunu artık inkâr edemeyeceğim gerçeğinden dolayı gerilmeye başlamamdı.

O buraya gelmeden önce, kafama giren her düşünceyi uzakta asılı duran çantaya attığım hızlı bir yumrukla tamamen yok ettim. Kız kardeşimi, babamı, annemi, Richard'ı ve dolabımda asılı duran, ölümden sonra bir mezar taşı gibi üzerimde ve bana yakın olan herkesin üzerinde beliren bir isim listesinin bulunduğu berbat hatırlatıcıyı düşündüm. Sonra buraya geldi, sıcak gözlerini ve kızarmış yanaklarını gösterdi, yumuşak teniyle bana dokundu ve bana daha önce ağzından hiç çıkmadığına emin olduğum bir parça gerçek verdi.

Kendisini bir anlığına alıp götürecek kadar travmatik bir şeyi, onca insan varken neden *bana* anlattığını aklım almıyordu.

Terim kurumaya başladığında kollarım ürpertiyle kaplandı ve Sloane sessizliğim karşısında yenilgiye uğrayarak topuklarının üzerine çökmeden önce, vahşi bir hayvan gibi üzerine atıldım.

Sırtı bir gümbürtüyle mindere çarptı ve elim acımaması için hızla başının altına düştü. Yüzüne doğru nefes aldım, onu insan ruhuna kök salmış olması gereken şekillerde okşamak istediğim için kendimden nefret ediyordum, çünkü bu, gözleri üzerimdeyken hissettiğim şey tarafından tetiklenmiş gibi görünen bir içgüdüydü. "Bırakamadığım kötü bir alışkanlık gibisin," diye ısırdım, bunu olabileceğinden daha fazla yapmaktan kendimi alıkoymaya çalışarak. Onun gülümsemesini görmek istiyordum. Ona söylemek yerine ne hissettiğimi göstermek için dudaklarımı dudaklarına değdirerek bir şeyler hissetmesini sağlamak istedim, çünkü bunu asla yapmayacaktım.

Sloane'un sırtı altımda kavislendi ve o kadar büyük bir nefes aldı ki yumuşak göğüsleri çıplak göğsüme sürtündü. İnce pamuğun altındaki sıkı çakıl taşlarını hissettim ve çenemi sıktım.

"Aynen," diye fısıldadı. "Neden senden uzak durmaya çalıştığımı sanıyorsun?" "Geçen gecedен pişman olduğun içindir diye umuyordum."

"İstiyorum," diye fısıldadı, güzel dudaklarını yaladı ve başımın köprücük kemiğine düşmesini sağladı. *Lanet olsun.* Onunla geçirdiğim bu an çok ağırdı ve göğsüm acıyla inliyordu çünkü küçüklüğümden beri ilk kez altımdayken bir parça memnuniyet ve rahatlık hissediyordum. Bir daha asla böyle hissedemeyeceğimin farkına vararak titredim. Çünkü gerçek şu ki, onun hak ettiği standartlara asla ulaşamayacağımdan korkuyordum.

"Umarım bundan da pişman olursun, o zaman," diye fısıldadım, doğruldum ve içinde çok fazla duygu barındıran kapüşonlu gözlerine baktım. İnce pamuğu karnından yukarı doğru iterken elim

neredeyse titriyordu.

düğmesini açtım ve gözlerim onun üzerindeyken minik göbek kaslarının gerilmesini izledim.

Ağzım vücudunun üzerinde geziniyor ve nabzım kulaklarımda patlıyordu. Dudaklarımı tenine bastırdığım anda gözlerimi kapattım ve onun sıcaklığının damarlarıma aktığını hissetmenin tadını çıkardım. *Aman Tanrım*. Parmak uçlarımı pantolonunun altına daldırıp, eşofmanının bel bandını çekerek, öldüğüm ana kadar beynime kazınacak sade siyah külotunun içindeki mükemmel vücudunu ortaya çıkarırken kan parmak uçlarıma hücum etti. Altımda hareketsiz yatıyordu, sadece göğsü hareket ediyordu ve başparmaklarımı külotunun ince askılarının altından geçirdiğimde, külotu yavaşça pürüzsüz bacaklarından aşağı kaydırđım. Gömleğini başından çekerken ağzım sulandı. *Sütyen yoktu*. Ona baktım, kıvrımlarını ezberledim ve başını elime çevirip gözlerini kapatırken parmağımı yanağının çukurunda gezdirdim

bir an için titrete bir nefes verdi.

O gergin. Ben

de öyleyim.

Sinirlerim dehşet vericiydi. Onunla zaman geçirme şeklim beni hem kızdırıyor hem de tatmin ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı bana bakarak.

"Olmadığım bir şeymişim gibi davranarak," diye dürüstçe cevap verdim, kendime onun her bir parçasının kafamı sarmasına ve damarlarımı doldurmasına izin verdim. O altımda çırılçıplakken ayağa kalktım ve kapıya baktım.

Yavaşça spor salonunun kapısına doğru ilerlerken sırtım ona dönüktü ve kilidin tıkırtısı sessiz odada bir bomba gibi yankılandı. Işık düğmesini kapattım ve soyunma odasından gelen bir parça ışığın, onu bıraktığım yerde kıpırdamadan yattığını göstermesine izin verdim.

Ben yukarıdan ona bakıp seçeneklerimi tartarken tek bir kelime bile etmedi. *Gitmesini sağlamalıyđım*. Kendimle tartışıyordum çünkü onun kalbini kıracağımı biliyordum. Sloane sert biriydi ama ben berbat durumdaydım. Birini umursayamazdım. O bunu anlamıyor muydu?

Göz göze geldiğimizde çenesi eğildi ve titrete bir nefes dudaklarını terk etti. Bekliyordu. Orada yatıyordu, onu kendi emrimde kullanmam için hazırđı ve ben de yapacaktım çünkü göğsümde bir şey yırtıldı ve o kadar zehirli bir ihtiyaç vardı ki neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

Pantolonum bir çırpıda yere düştü ve sırada boxerim vardı. Sertleşmişim ve beni daha önce böyle görmüş olmasına rağmen gözleri parladı ve dudakları öpölmek için yalvardı. Ellerimi kafasına götürüp koyu renk saç tellerini hafifçe çekerek onun alanını doldurduğumda serin paspas dizlerime çarptı.

Oda belli belirsiz bir ışıltıya bürünmüştü ama gözlerinin derimin içine işlemeye çalışan bir şeyle parladığını gördüğüme yemin edebilirim. Yüksek sesle bir şey konuşulmadı ama aramızda sessizlik içinde akan kelimelerin büyüklüğü vardı. Şehvet ve yüksek duygularla mühürlenmiş bir anlaşma gibi.

Burnumu onun narin yanaklarında gezdirdim ve taşaklarımla bacaklarımla arasında gerildiğini

hissettim. O kadar güzel kokuyordu ki, bal gibi ve Covens'de yeraltında kilitliyken özlemini çektiğim güneşli bir günün sıcaklığı gibi.

Öfke, sanki yeniden kırbaçlanıyormuşum gibi sırtıma vurdu. Beynim farkında olmadan beni azarladı.

Dudaklarımı onunkilere değdirmek istediğim için, bu bir anlık şımarıklıktan daha fazlasını istediğim için. Cezalandırılmayı hak etmişim ve belki de bundan sonra alacağım şey tam olarak buydu.

Dişlerim kulağını ısırdı ve tatlı küçük bacakları erişmek için ayrılırken sırtı tekrar eğildi. Dişlerimle sıyırdığım yeri yaladım ve kelimenin tam anlamıyla onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum. Aletim amına değdi ve o anda neredeyse kendimi içine gömecektim, ama şımarık, mükemmel boyuttaki tümsekleri dokunmam için yalvarıyordu ve bu ağzımı mahrum etmeyeceğim tek şeydi.

"Bunlar mükemmel," diye fısıldadım, meme ucuna üfledim ve sıkılaşmasını huşu içinde izledim. Dilimi dışarı çıkardım ve hayatıma devam etmek için ihtiyacım olan affedilmeymiş gibi her birini daire içine aldım ve farkına varmadan bacaklarının arasına yerleştim ve yukarıdan onunla göz göze geldim, sessizce ondan izin istedim. Eğer tereddüt ederse, sahip olduğum tüm irade gücünü kullanarak ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyordum.

Vermeye alışmışım, almaya değil. Eğer bunu istemezse üstesinden gelebilirdim. Ama onun gibi bir kızıdan gerçekten almak istiyordum.

Bacaklarının sessizce ayrılması ve yüzündeki hüzünlü ifade, beni bağlayan zincirlerin çözülmesine neden oldu. Ellerim başının yanındaki mindere vurdu ve dişlerimin arasından tıslayarak kalçalarımı öne doğru salladım.

Sıkı, sıcak ve ıslaktı ve ben o pozisyonda, onun içine gömülü olarak ölmek istiyordum. Her şey yok olmuştu. St. Mary's, ağırlık odası, birbirimize olan nefretimiz, ona yaptığım şantajlar, olmadığım biri gibi davranma ve geçmişimde insanları fiziksel olarak boğmamışım gibi okulda başarılı olma baskısı... Hepsi yok olmuştu. Tek gördüğüm oydu.

Sloane'un elleri sıkı omuzlarımı kavradı ve tırnakları derime battı. Acıyı arzuluyor, daha fazlasını istiyordum. "Daha fazla," diye ısırdım, alnımdan bir gözyaşı damlası gibi düşen ve dudaklarına inen bir ter damlasıyla ona bakıyordum. Dili dışarı fırladı ve aynı anda tırnaklarını daha da içeri sokarak yaladı.

İçine girip çıkarken vücudum ileri geri hareket ediyor ve onu tamamen dolduruyordu. Altımda soldu ve yardım edemedim ama ağzımı boynuna götürdüm, narin tenini emdim ve onu dudaklarımda hissetmeye ihtiyaç duydum. Onu dudağından öpmek günah olurdu. Bu benim için kırmızı bir bayraktır. Beni korkutuyordu. Yine de bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. Sloane ile işler farklıydı ve sadece bu anı kastetmiyordum.

Ağızdan tatlı bir inilti çıktı ve hızla kendimi yukarı çektim, etrafımda kırılmasını izlemeye hevesliydim. Soyunma odasından gelen ışık yumuşak tenini süslerken başı geriye doğru uçtu ve narin çenesi tavanı işaret etti. O anı dondurmak istedim. *Lanet olsun*. Amı etrafımda sıkılaştı ve bacakları daha da açıldı. Tekrar tekrar içine girip çıktım, bana yenik düşmesini izlemekten zevk almak için kendimi yavaşlattım. Elimle çenesini kavradım ve göz göze gelebilmemiz için yüzünü tekrar aşağı indirdim.

"Bana bak," dedim, dişlerimi sıkarak onun sikimi sağdığını hissettim. *Seks hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman.* Kız kardeşim ağırlık odasının kapısını çalıyor olabilirdi ve ben yine de durmazdım.

en iyi arkadaşını beceriyordu. Sloane'un kapüşonlu gözleri açıldı ve gözlerindeki şehvet dolu, sersem bakış tüm ruhumu sardı. Başparmağım ıslak dudığına süründü ve bastırdım, ağzımı onunkinin üzerine kapatıp kafasının derinliklerinde yatan her gizli ve saklı düşünceyi emmekten başka bir şey istemiyordum.

"Siktir," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. Bu çok samimiydi. Görülmüştüm. Gardım düşmüştü ve Sloane neredeyse onun önünde kırılmamı, hızla çekilmemi ve mindere onun yanına gelmemi izledi. Başım onunkinin üzerine düştü ve gözlerimi kapattım, bir saniyeliğine bile olsa küçük bir bağ hissettiğim için kendimden nefret ettim. *Hayır.*

Göğsümün içinde bir acı vardı, az önce kum torbasına yaptığım gibi beni dövüyordu ama bu beni kızdırmak yerine endişelendiriyordu.

Kendimi hızla yukarı çektim, onu minderde çıplak bıraktım ve soyunma odasına gidip birkaç temiz havlu aldım, birini onun için ıslattım. *Şimdi onunla ilgileniyor muyum?* Elim titriyordu ve onu yarı yolda karşılayıp havluyu uzatırken çenemi esnetiyordum. Bir elinde kıyafetlerini tutuyordu ve göz göze gelmedik. Elimi tuttuğu yerden çekerken eli benimkine değdi ve boynuma kadar karıncalanmalar başladı.

Kendimi ve minderi temizledikten sonra şortumu giydim ve onun soyunma odasından çıkmasını bekledim. Çok uzun sürmedi. Sevimli jogger eşofman altı kalçalarına geri dönmüştü ve gömleği başının üzerine çekilmiş ve düzeltilmişti. İpeksi saçlarını kulaklarının arkasına itti ve nefes alıp kapıya doğru yürümeden önce bana bir kez baktı.

Panik boğazıma kadar yükseldi ve duvarı ittim, ona doğru fırlamak ve az önce olanların bir hata olmadığını göstermek için onu çevirmek gibi bir şey yapmak istedim. Ama öyleydi.

"Sloane," diye seslendim, ona doğru bir adım atarak.

Arkasını döndü, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. "Öyle mi?"

Her yönden güvensizlik akın ederken gözlerimi kaçırdım. Onun tam içindeydim ama böyle hissettiğimde gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum. "Peki."

"İyi mi?" Tereddütlüydü ama yerinde sabit durdu.

Yardım istemek beni öldürdü. Fiziksel olarak beni hasta etti. "Will..." Boğazımı temizledim, hâlâ onunla göz göze gelemiyordum. "Çalışmama yardım eder misin?"

Tekrar ona baktığımda, yüz hatlarını kaplayan en küçük bir kararlılık titreşimi vardı. "Yarın başlıyoruz." Sonra arkasını döndü ve beni ağırlık odasında, hayatım boyunca ilk kez biri için çılgınca atan göğsümün içindeki şeyle uğraşırken bıraktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SLOANE

"CIDDEN KABUL ETTIRDİN Mİ?" Ben sahte bir mutlulukla başımı sallarken Gemma'nın elleri omuzlarıma yerleşti.

Tobias'ın sonunda yardım etmeyi kabul edip ona ders vermeme izin vermesine sevinmiyorum değilim ama suçluluk duygusu beni bir yaz gecesindeki milyonlarca sivrisinek gibi yiyip bitiriyordu. Seks yaptığımızdan bahsetmiyorum bile.

Biz. Vardı. Seks.

Ve bu Tobias'tan beklediğim normal, *al-ver* türünden bir seks değildi. Onu ve seksi aynı cümle içinde düşündüğümü kimseye itiraf edecek değilim ama daha sert ve hızlı olmasını hayal etmiştim. İş bittikten sonra bana elli farklı sözlü hakaret savuracağını hayal etmiştim ama öyle olmadı.

Hamdı. Bir fırtına bulutunu andıran gözlerindeki mavi, daha çok saf deniz camını andırıyordu. İçime girip çıkarken etrafında gevşekçe asılı duran kırılğanlıklar vardı. Vücuduma dokunan sert ellerinde bir yumuşaklık vardı ve aramızda daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık vardı.

"Sloane?" Gemma kendi omzuyla omzumu dürttü ve önümüzde duran masanın üzerinde titreşen telefonuma baktı.

Düşüncelerimden hızla sıyrıldım ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek elimi uzattım. Çabucak susturarak ona yarım bir gülümseme attım ve omuz silktim. "Ebeveynler."

Kütüphanedeki sandalyeden kalkıp yavaşça telefonumu içeri iterken gözleri telefonuma kaydı. "Neden arayıp duruyorlar?"

"Şey, onları görmezden gelmeye devam ediyorum, yani..." Tekrar omuz silktim, terlemeye başlamıştım. Arayan ailem değildi ve bunu telefonuma bakmadan da biliyordum.

"Neden gecenin bir yarısı arıyorlar? İyi notlar alman konusunda çok katı olduklarını sanıyordum. Bu yüzden sınıf birincisisin, küçük bayan *veda konuşmacısı*."

Bunu nereden biliyordu? "Bunu sana baban mı söyledi?" Telefonumu kucağıma koydum, tekrar çalmasından korkuyordum.

Gemma gülümsedi. "Babanın okul müdürü olmasının bazı avantajları var." Güldüm ve gözlerimi devirdim. "Güzel olmalı."

İçimi sızlatan bir gariplikle birlikte aramıza sessizlik çöktü. St Mary's'e ilk geldiğinden beri aramız hiç bu kadar garip olmamıştı ve benim şu anda yaptığım gibi orada burada birkaç şaka aramasından çok daha fazlasını saklıyordu.

"Selam." Sesi çok daha yumuşaktı ve babasıyla paylaştığı endişeli, zümrüt gözlerine baktım. "İyi misin, Sloane? Yani, gerçekten? Neyin var senin?"

"Hayır-"

Gemma bana kızgınlık sınırında bir bakış attı ama gerçekten kızgın görünmek için fazla nazikti.

"Geçen gün söylediklerini unutmadım. Ailen ve onların benim düşündüğüm gibi olmadıkları hakkında. Peki neden arayıp duruyorlar?"

Hikayeyi hatırla. Hikayeyi hatırlayın. Hikayeyi hatırla. Her şeyi kafamda gözden geçirdim. Ailem ordudaydı. O ölene kadar büyükannemle yaşadım. Ailem pek evde değildi, bu yüzden beni yatılı okula gönderdiler.

"Onlar sadece katı-"

"Sloane." Gemma'nın gözleri tedirginlikle parladı ve bunun onunla aynaya bakmak gibi bir şey olduğundan emindim. Aslında, Richard Amcası hakkında ondan bilgi almaya çalıştığım pek çok kez vazgeçmek istememişti ve ben de tıpkı onun bana yaptığı gibi yalvarmışım.

Telefonum tekrar kucağımda titremeye başladığında kütüphanenin kapıları açıldı. Tobias kapıda belirdi, üzerinde sade siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolon vardı, bu da onu görüldüğünden daha da uzun gösteriyordu. Onu gördüğüme şükredeceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradaydım ve beni kız kardeşiyle uzun bir sohbetten kurtardığı için minnettar hissediyordum.

Tobias'ın dikkatini dağıtacağını ve ağzımdan çıkan yalan konusunda beni sıkıştırmayacağını bildiğim için telefonumu önünde salladım. "Gidip ailemin ne istediğine bakacağım, tamam mı? Bu seni mutlu edecek mi?"

Arkamı dönüp koridora yöneldiğimde omuzları düştü. Ekrandaki numara her zamanki gibi aynıydı: *Bilinmiyor*.

"Alo?" Zorla telefonu kulağıma götürdüm. Telefona ilk kez cevap veriyordum ve hoparlörden ağır nefes alış verişler duyduğumda tüylerim diken diken oldu.

"Kimsiniz?" Kimse duymasın diye sesimi alçaltarak sordum. Journey ve Cade'in bazen bu koridorları sık sık kullandığını biliyordum, bu yüzden kimsenin dinlemediğini umarak bir sonraki koridora geçtim.

"Ben Willow." Onun olmadığını bilmeme rağmen duymak istemediğim tek ismi duyduğumda ciğerlerimdeki hava çekildi.

Burun deliklerim alevlendi ve arkama baktığımda Tobias'ın çalışma masamızın üzerinde bir heykel gibi durup bana doğru baktığını gördüm. Yüzüme renk gelmesini umarak sırtımı ona döndüm, böylece hiç de öyle olmadığı halde ondan korkuyormuş gibi görünmeyecektim. "Bu Willow değil," diye homurdandım. "Bir erkeğe dönüşmediği sürece değil."

"Yani... onu hatırlıyor musun? Eski en iyi arkadaşını?" Panikledim.

"Kim bu?" Tekrar sordum, başım dönmeye başlamıştı. Ailemin bunu bilmesi gerekiyordu. Bunu içten içe biliyordum, ama onlara söyleyemeyecek kadar bencildim, sinirleneceklerini ve acele kararlar vereceklerini biliyordum. Willow'un peşine düşebilir ve sorunu bu şekilde bitirebilirlerdi. Ya da beni St. Mary's'den alıp lise son sınıfımı internet üzerinden bir okulda geçirmemi

sağlayabilirlerdi.

Daha da kötüsü, Birleşik Devletler'de bile olmayan bir okul. Yani, lanet olsun. Zaten Kanada'daydım.

Hat kesildi ve telefonumu kütüphanenin zeminine bıraktım, kendimi dik tutmak için kitaplığın kenarına tutundum. Yükselen mide bulantısını durdurmak için eğilip karnımı tutmak istedim ama Tobias'ın gözlerini bana diktiğini biliyordum. Kafatasımın arkasını nasıl yaktıklarını hissedebiliyordum. Bu yüzden çağrıya tepki vermek yerine eğildim, telefonumu kaydırdım ve öyle sıkı kavradım ki sonunda ona doğru yürüdüğümde ekranın kırılabileceğini düşündüm.

"Sonunda anneni görmezden gelmeyi bıraktın mı?" diye sordu, sanki bir gece önce içime girmemiş gibi soğukkanlılıkla. Bugünkü derslerimizin hiçbirinde bana tek bir bakış bile atmadı ve ben de ona bana gösterdiği aynı soğuklukla karşılık verecektim, içten içe ikimiz de her şeyin *farklı* olduğunu bilsek bile. Çizgiyi tamamen aşmıştık.

Geçip *durduğumuz* bir çizgi.

"Sözlerim seni etkilemiş olmalı," dedi soğukkanlılıkla, önümdeki koltuğa oturdu, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını defterime vurdu.

"Hangi kelimeler?" Kendi koltuğumu çekerek sordum.

"Tanıştığımız ilk gün." Karanlık bir kıkırdama onu terk etti ve tenimde gezindi. "Seni banyoya kadar takip ettim ve-"

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım. "Bana sürtüğün dedin ve sonra annemi görmezden gelmeyi bırakmamı söyledin." Suçluluk duygusu yüzeyde kaşınırken karnım dibe vurdu. *Ben sürtüğümüydüm? Onunla yattığım için mi?* Sanırım onun için ve sadece onun için bir sürtüğüm olmuş olabilirdim.

Başımı kaldırıp telefonumu sıkıca kavrayan elime baktığını ve parmak eklemlerimin bembeyaz olduğunu gördüğümde hemen bıraktım ve elimin ahşap masaya çarpmasına izin verdim. Kaşına gömülü yara izi alnını çatarken kayboldu ama yüzünü düzeltti ve tembel bir bakışla beni süzdü. "Ee, çalışmaya başlayalım mı?"

Kendi yüz hatlarımı düzelterek ve telefonumu masanın yan tarafına çekerek boğazımı temizledim ve omuzlarımı düzelttim. "Tabii, videoyu sildikten sonra."

Ağzının en küçük titreşimi dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Kalın saçlarından bir parça alnına düştü, sonra başını sola doğru savurup tekrar tepesine attı. Kendimi altımdaki sandalyede sabit durmaya zorlarken ağzım kapalı kaldı ve onun aptal, seksi sırtıtışına kilitlendim.

"Oh, şimdi de pazarlık mı yapıyoruz?" diye sordu dudaklarını büzerek ve geniş göğsünü göstermek için sandalyesinde geriye yaslanarak. "Dün gece büyük ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum."

"Dün gece hakkında gerçekten konuşmak istiyor muyuz, Tobias? Çünkü ikimiz de bunun ağırlık odasında hızlı bir sevişmeden çok daha fazlası olduğunu biliyoruz." Son kısmı dişlerimin arasından tıslayarak söyledim, masaya doğru eğildim ve ona dün gecenin gerçekte ne olduğunu hatırlattım. Burada oturup dün gece *hiçbir şey* olmamış gibi davranabilirdi ama ikimiz de bunun doğru

olmadığını biliyorduk. Her ne kadar hiçbir şey olmamış gibi davranmak ve o yakınımdayken içimin takla atmasını görmezden gelmek istesem de bunu yapamazdım.

Tobias'ın çenesi eğildi ve açılı çenesini gösterdi. Nane kokulu nefesi ağzından çıkarken

tedirgin bir şekilde iç çekti ve hızla ayağa kalktı. "Peki, tamam. Hadi gidip alalım.

Benim odamda çalışabiliriz." Aceleyle frene bastım ve panikle ayağa kalktım. "Bu iyi bir fikir değil." Tobias omzunun üzerinden sırttı. "Neden? Benimle yalnız kalmaktan mı korkuyorsun, Sloane?"

Evet. "Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sadece... buna izin yok."

Tobias güldü. Gerçekten güldü ve tüm kütüphanenin bu sesi duymak için durakladığından oldukça emindim. "Ne yani? Artık kuralları çiğnemiyor musun? Bu benim tanıdığım Sloane'a hiç benzemiyor."

"Beni tanımıyorsun." Bir çocuk gibi kollarımı göğsümde kavuşturarak surat astım. Neredeyse ayağımı yere vuracaktım ki, Tobias'ın gerçek beni muhtemelen oda arkadaşım ve en iyi arkadaşım olan kız kardeşinden daha fazla gördüğünü fark ettim.

Kaşlarını kaldırdı ve bana öyle bir bakış attı ki, kitaplarımı alıp onu kütüphaneden çıkarıp erkek koridorundan odasına kadar takip etmek için çabaladım. Tüm bu süre boyunca kesinlikle hiçbir şey konuşmadık ve duyabildiğim tek şey kulaklarımda atan kalbim ve kafamın içindeki *geri dön, geri dön, geri dön* ilahisiydi.

Odasına girdiğimizde hemen yatağına baktım, birkaç sabah önce kız kardeşi kapısını çalmadan önce burada yaptıklarımızın puslu anısını hatırladım. Ben onun için bir fahişeyim. Bu düşünce yüzümü kızarttı.

Mesafemi koruyarak masasına doğru yürüdüm ve kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce kitaplarımı yere bıraktım. Tobias elleri cebinde pencereden dışarı bakıyor, sanki odanın ve benim sahibiymiş gibi orada duruyordu.

"Eee?" İçimi çekerek söyledim. "Nerede o?"

Keskin bakışları odanın diğer ucundan beni kesiyordu ve dilimi ısırırdım. *Neden bu kadar ateşli?* Yutkunurken adem elması sallanıyordu ve topuğunun üzerinde dönüp bana doğru yürüdü, ardından telefonunu çıkarıp aramıza koydu.

"Bu kaydı mı kastediyorsun?" diye sordu sinsice, belli ki benimle oynuyordu. Kalçamı dışarı çıkardım. "*Tobias.*"

Masumiyet yüzünü kaplamıştı ve kara gözlerinde zengin bir şakacılık vardı. "Evet, Pamuk Prenses?" Dudaklarım en kötü şekilde kıvrılmak istedi ama kayıt çalmaya başlar başlamaz utanç, tenime vurulan sıcak bir darbe gibi beni yaktı.

Öfke beni ele geçirdiğinde elimi uzattım ve telefonu elinden almaya çalıştım. Ağzını çok güzel bir gülümseme kapladı ve yüzünün ne yaptığına şaşırarak durakladım. Kolu havaya kalktı ve telefonu başımın üzerinde tutarak kaydı durdurdu. "Yanakların neden kırmızı?"

Hâlâ gülümsüyordu ve ben ilk kez aşık olan bir kız gibi davranıyor, hiçbir şey söyleyemiyordum. O gülümseme yüzyıllarca süren savaşları bitirebilirdi. Amcası için insanları avlarken bu gülümsemeyi bir silah olarak mı kullanıyordu?

"Utanma," diye takıldı bana yaklaşırken. "Bu sesi seviyorum." "Sil onu,

Tobias. Yoksa alışmana yardım etmem."

Tekrar kıkırdadı, kahkahası göğsünden gürlledi ve yanaklarımın daha da yanmasına neden oldu.

O ve kız kardeşi, muhtemelen annelerinden gelen aynı gülümsemeyi paylaşıyorlardı. "Lütfen," diye fısıldadım, arka cebimde telefonumun titrediğini hissettim.

"Peki." İcini çekti, sanki benim yanımdayken tamamen rahatlamış gibi yatağına uzandı. "İyi de, sevişirken ne dinleyeceğim?"

"Aman Tanrım! Kes şunu," diye tısladım ve telefonumu sessize aldım.

Tekrar güldü ve kalbim yere düştü. *Neler oluyor?* Dün gecedен sonra onu farklı bir gözle mi görüyordum yoksa dün gece onun için düşündüğümden daha mı önemliydi emin değildim. Ne olursa olsun, aramız her zamanki kadar gergin değildi.

"Tamam, tamam," diye atıldı, zahmetsizce yatağında doğrulup oturdu. Telefonu uzun bacaklarının arasına geldi ve parmağı ekranın üzerinde gezindi. "Hadi bir anlaşma yapalım."

Tüm çalışma materyallerimizin bulunduğu masanın yanındaki duvara yaslandım. "Anlaşma mı? Anlaşma bu. Sen kaydı sil, ben de tüm derslerini geçmene yardım edeyim, böylece baban ve kız kardeşin lise diploman olmadan St. Mary's'den atılacağın endişesinden kurtulsunlar."

Başını eğdi ve omuz silkti. "Anlaşma şu ki, mezun olursam kaydı sileceğim. Bana ders vermenin gerçekten işe yarayacağını kim söyleyebilir? Sana güvendiğimden emin değilim. Bana tüm yanlış cevapları verebilir ve sınavda bile olmayan şeylere çalışmamı sağlayabilirsin."

"Bunu neden yapayım ki?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"İntikam." Mavi gözleri benimkilere kaydı ve... gözlerinde gördüğüm şey korku muydu? "Ya da..."

Birdenbire odanın bu tarafında olmak yanıılmış gibi geldi. "Yoksa ne olur?"

"Ya da şu anda seni kimin aradığını söylersen sileceğim."

Telefonum arka cebimde tekrar titreşirken donup kaldım, ellerimi iki yanıma indirdim. Pencereye baktım, ondan kaçıyordum. *Bu hiç de açık değildi.* "Ailem arıyor."

"Bana yalan söyleme. Dün gecedен sonra olmaz."

Onun seviyesine indiğimde gözlerim kısıldı ve öfkemin benim yerime konuşmasına izin verdim. "Yani dün gecenin çaresizlikten kaynaklanan hızlı bir sevişmeden daha fazlası olduğunu mu itiraf ediyorsun? Duyguların olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Tobias yatağından fırladı ve ben de kendimi tekrar onun duvarına yasladım. "Dün gece kesinlikle çaresizlikten oldu, Sloane. Ve bir daha olmayacak."

"Bu konuda haklısın," diye karşılık verdim, hüsrana uğramış, kafam karışmış ve konu ona gelince böyle hissetmekten bıkmıştım. Onu kendime çekmek istiyordum ama bir yandan da itiyordum. "Sadece seni gerçeğe döndürmek için beni becermene izin verdim. Kız kardeşin bana gelip sana yardım etmem için yalvardı ve ağırlık odasında kendini kaybettiğini söyledi."

Tobias parmaklarını şıklatarak masasının etrafından dolaştı ve önümde durdu, boyuyla üzerimde yükseldi. "Bir yalan daha. İkide iki yaptın, bebeğim."

Son yirmi dakika içinde defalarca sıktığım için çenem ağrıyordu. "Bu nasıl adil olabilir?"

Benimle başka bir oyun oynamak istemesine sinirlenerek sordum.

"Hayat adil değil," diye fısıldadı, o ruh kırıcı bakışıyla gözlerimin içine bakarak.

"Seni kim arıyor? Eski bir erkek arkadaşın mı? Buraya başlamadan önceki mi?" Bana doğru bir adım attı ama ben yüzümü sabit tuttum ve rahatsız olmadım.

"St. Mary's'den eski bir erkek arkadaşın olmadığını kim söyledi?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Çünkü ben olsam haftalar önce onu ortadan kaldırırdım." Yüzümdeki şaşkınlığı hissetmiş olmalı ki, "Ben sordum. St. Mary's'de senin yüzünden kalbi kırık çocuklar yok. Hatta St. Mary's'e geldiğinden beri *kimseyle* çıkmadığını duydum."

Beni mi sordu?

"Yani, önceden biri mi?"

"Annemle babam," diye yine yalan söyledim.

Kaşlarını kaldırdı ve bakışlarım tekrar hareket eden dudaklarına kaydđ. "Yani ailen buraya geldi ve seni bir dolaba tıkp kilitledi öyle mi? *Ve* bir partide sana ilaç mı verdiler?" Nane kokulu nefesini yüzüme üfledi ve oksijen açlığı çekiyormuşum gibi içime çektim. "Ben de biyolojik olmayan amcamın beni akıl hastanesine atması ve kendi kişisel tetikçisine dönüşene kadar beni istismar etmesiyle başımın belada olduğunu sanıyordum."

"Senden nefret ediyorum," dedim kesin bir ifadeyle.

"Güzel." Benden hızla bir adım uzaklaştı ve serin havanın bizi ayırdığını hissettim. "İşte anlaşma bu. Kabul et ya da etme. Seni kimin aradığını ve seninle taşak geçtiğini söyle, ben de kaydı sileyim. *Ya da* diplomamı elime alana kadar bekleyebilirsin. İkisi de harika seçenekler."

Telefonum tekrar titredi ve hayal kırıklığı içinde cebimden çıkarıp ekran kararına kadar kapatma düğmesine bastım ve neredeyse kafasına çaracak şekilde odanın öbür ucuna fırlattım. "Tamam. Şimdi otur ve çeneni kapa ki bu haftanın ödevlerinin üzerinden geçebilelim. Bu kayıtla bu okuldan ayrılmayacaksın, Tobias. Mezun olacaksın."

Tekrar gülümsedi. "Sanırım senin gibi bir öğretmenle idare edebilirim."

Arkamı döndüm ve kitaplarımı açmakla meşgul oldum, ama gerçek şu ki, gerçekten küçük bir parçam onun üzerimde bir şey tutmasından hoşlanıyordu. Bu beni ona bağıyor, onunla vakit geçirmekten *başka* seçeneğim yokmuş gibi hissettiriyordu.

Beni sorması ve eski bir erkek arkadaşım olup olmadığını anlamaya çalışması hoşuma gitmişti.

Onun gibi bir adamın asla şu an olduğundan daha fazlası olamayacağını bilsem de -ki bu *hiçbir şeydi*- ses tonunda kısa süreli bir sahiplenme hissi olması hoşuma gitmişti.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

TOBIAS

"HADI BİR OYUN OYNAYALIM."

Sloane bana o ana kadar gördüğüm en kızgın bakışı attı ve gülmemek için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Bu onunla çalıştığım dördüncü geceydi ve odamdan çıktığı her gece yüzüm gülümsememi engellemekten ağrıyordu. Benim onu kızdırdığım kadar onun da beni kızdırıyormuş gibi davranması yorucu olmaya başlamıştı. Beni kızdıran şey, güzel, kremi tenini göstermek için saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasıydı. Ya da yatağıma uzanırken beni odanın karşısındaki sandalyeye oturtması, bacaklarını arkasına atarak o küçük, diri göğüslerini yorganımın üzerine koyması ve tüm yatağımın onun gibi kokmasına neden olmasıydı. Ya da iyi geceler bile demeden odamdan çıkıp giderken benden küçük bir parçanın da onunla birlikte gittiğini hissettiğimi. Ben de çalışma seanslarımızı dört gözle bekliyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Oyun oynamıyoruz. Ders çalışıyoruz."

Kaşlarım çatıldı. "Motivasyona ihtiyacım var."

Gözlerindeki altın benekler odanın diğer ucundan parıldadı ama kaşları daha da çatıldı. "Kesinlikle bu tür bir oyun oynamıyoruz."

Cinsel imayı anladığına memnun olarak kıkırdadım. "Öyle bir oyun oynamak istememiştim ama çalışma zamanlarımızda aklının nerede olduğunu bilmek güzel."

Yanakları öyle bir kızardı ki parmaklarımla dokunmak istedim ama yarınki İngiliz Edebiyatı sınavından önce kullanmam için karaladığı bilgi kartlarına odaklandım.

"Ben sana bir soru soracağım, sen de bana bir soru soracaksın ve ben de ciddi olup doğru cevap vereceğim." Çalışırken hala kendini beğenmiş ve tembel davranmasaydım ben olmazdım, ama onunla çalışmanın bu hafta derste bana yardımcı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de onu kızdırmak hoşuma gidiyordu. Richard'dan özgür olmak kadar onun tepkilerinden de keyif alıyordum.

"Um, hayır."

"*Peki*, tamam. Sen bana bir soru sor, eğer doğru cevaplarsam ben de sana bir soru sorabilirim."

Sloane kartlardan başını kaldırıp bakmadı bile. Pembe bir kalem kullandı. Sanırım bunu beni kızdırmak için bilerek yaptı. *Pembe*. "Çalışmak için yardıma ihtiyacım yok. Bütün cevapları biliyorum."

"Oh, sen çok siksin..." Yataktan başını kaldırdığında gözleri parladı. "Ukala. Özür dilerim. Ukala demek istemiştim."

"Neden sadece benim için bu kadar sinir bozucusun? Arkadaş grubumuzdayken hiç

konuşmuyorsun. Çok huysuzsun."

Onu düzelttim. "*Senin*. Arkadaş grubunuz."

İç çekti. "Unutmuşum. Arkadaşlık kurmaktan acizsin. Bunları neredeyse bitirdim, sonra

gözden geçirin."

"Ve eğer onları doğru yaparsam, sana sorular sorabilirim."

"Ne tür sorular?" diye sordu başını kaldırıp bana bakmadan. Onunla yalnız kaldığımda yabancı bir şeyler hissediyordum. Onunlayken ben ben değildim.

"Basit olanlar. Hadi ama. Öğretmenlerin öğrencilerini ödüllendirmesi gerektiğini sanıyordum." "Senin ödülün seni öldürmemem, Tobias."

Yüksek sesle güldüm, bu da onu şaşırttı. "Öldürmek için eğitilmiş birine söylenecek şey mi bu?"

"Ben-" sözcükleri arasında tökezledi.

"Buraya gelmeden önce ne yaptığımı unutmak kolay, değil mi?" Ellerime baktı ve yüzü yumuşadı.

Ben gerçeği söyleyerek sessizliği bozmadan önce etrafımızda sessizlik uzanıyordu. "Bunu benim için üzülmen için söylemedim. Acımak benim gibi birinin isteyeceği son şeydir, Sloane."

"Tamam. Ben oynarım," diye atıldı, yatakta bağdaş kurup oturdu, üzerinde geçen gece ağırlık odasında bacaklarını yırttığım jogger pantolonu vardı. Çıplak vücudu gözümün önüne geldi ve içimden mırıldandım.

"Öyle mi?" Durumun kontrolünü kaybetmenin eşiğinde sallanırken sordum. Sloane beni taşaklarımdan yakalamıştı ve hiçbir fikri yoktu.

Not kâğıtlarını karıştırarak ellerinin arasında düz bir şekilde konumlandırdı. "Eğer soruya cevap vermek istemiyorsam, cevap vermeyeceğim."

"Yeterince makul," dedim ayağa kalkıp duvara yaslanmadan önce. Sloane'un gözleri, onu yakaladığımı fark etmeden önce ayakkabılarımdan gözlerime kadar beni takip etti. "Devam et," diye ısrar ettim, aramızda her zaman var olan uğultuyu geçerek.

Covens'ta bir şeyler hissettiğim tek bir kadın bile yoktu. Hemşireler beni ayağa kaldırabilirdi. Ereksiyon olmak ve sevişmek zor değil - kelime oyunu yapmıyorum. Ama Sloane'da bu ısrarcıydı. Bilgi kartlarını tutan ellerine bakmak bile kanımı kaynatıyordu. Ellerini üzerimde istiyordum. Ayrıca ellerini başının üzerinde sabitlemek ve yatağımda kendine dokunduğunu gördüğüm andan itibaren içimde tuttuğum her şeyle ona sokulurken altımda solmasını sağlamak istiyordum. *Bu, bu lanet dünyanın dışında ateşliydi.*

"Romantik dönemin üç büyük idealleştirmesi nedir?"

Duvarı ittim ve uzun adımlarla odayı arşınladım, üzerine çıkmamak için kendimi meşgul tuttum. "Özgürlük..." Hatırlaması zor bir kelime değildi. Richard'ın himayesine bırakıldığım andan beri arzuladığım tek şeydi. "Hayal gücü... ve duygu."

"İyi jo-"

"Benim sıram," diye sözünü kestim. Ağzı kapandı ve kendini en kötüsüne hazırlayarak sırtını dikleştirdi. "En sevdiğin renk nedir?"

Saçlarını yüksek bir at şeklinde toplamaya başladı, ince boynunu daha fazla gösteriyordu.

Geçen gece yaladı. Kulaklarında minik halkalar vardı, yanındaki lambadan gelen ışığı yakalıyordu. *Çok şirin.* Hayatım boyunca bir şeye hiç sevimli demiş miydim diye düşünerek durakladım. "En sevdiğim renk mi? Soru bu mu?"

Omuz silktim. "Merak ediyorum."

"Ben gençken turkuazdı. Ama şimdi siyah." "Siyah mı?" Tam önünde durdum ve durakladım. "Mantıklı."

"Nedenmiş o?" Aşağıdan bana bakarken sorduğu soru tereddütlüydü. "Sadece bir şeyleri saklayan insanlar siyah renge çekilir."

Yanakları gevşedi ve yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu doğru mu? Renklerin anlamlarını biliyor musun, yoksa bunları uyduruyor musun?"

"Ben biliyorum. Bir gece, Covens'de bir kabus gördüğümde..." Sırtımı ona dönüp tekrar yavaşça volta atarken sesim hafifçe kısıldı. "Journey oradaydı. Odama gizlice girerdi ve yatağın iki yanında sessizce uzanırdık."

"Evet." Sloane'un sesi yumuşaktı ve ben ona tutundum. "Bunu bana o söyledi."

"Her neyse, geçen gece seninle olduğum gibiydim; kafam karışıktı, kalbim hızla atıyordu, terliyordum. Ve bana kâbusumdaki renklerin ne olduğunu sorarak sessizliği bozdu." Başımı sallayarak sııttım. "Nedenini bilmiyordum ama ona söyledim ve o da bana her rengin ardındaki anlamı anlatmaya başladı. Psikiyatri koğuşundaki hastalardan birinin büyü bildiğini iddia ettiğini söyledi. Sanırım avuç içlerini falan okuyormuş, bu yüzden rüyaları, renkleri, gelecekleri, hepsini çözebiliyormuş."

Sloane hafifçe güldü ve ben de dikkatimi ona yönelttim. "Athena. Journey bize ondan bahsetti. Her şey olup bittikten sonra kız kıza bir gece geçirdik ve Journey avuç içlerimizi okumaya çalıştı."

Yüzündeki ifadeye gülümsedim, gece uykuya dalmadan önce gördüğüm son şeyin bu olmasını istiyordum, böylece belki de ter içinde ve kafam karışmış bir şekilde uyanmayacaktım. "Evet, Athena. Her neyse, renklerin anlamını böyle öğrendim."

"Peki, siyah ne anlama geliyor o zaman? En sevdiğim renk olması neden mantıklı?"

Omuz silktim. "Pek çok anlama geliyor. Senin için gizem, bu yüzden sadece bir şeyleri saklamayı seven birinin bunu seçeceğini söyledim." Gözlerini kaçırdı, bunun doğru olduğunu biliyordu. "Ama aynı zamanda ölüm, kötülük, güç, kontrol anlamına da gelebilir."

Derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çattı, sonra bir not kâğıdı daha aldı. "En sevdiğin renk nedir?"

"Siyah. Ama seninle aynı sebepten değil."

Telefonu titremeye başlayıp her şeyi durdurmadan önce bir anlığına göz göze geldik. "Ailen yine mi arıyor?" Ailesi olmadığını çok iyi bildiğim için sordum. İlk seansımızdan önce, Sloane kız kardeşimle konuştuktan sonra kütüphanede dolaşırken Gemma bana baktı ve "Ona bir şeyler oluyor" dedi. Ama kız kardeşimin bilmediği şey, Sloane'a *çok* şey olduğuydu. Ve bunların bir kısmı benimle ilgiliydi.

Sloane beni *ve* telefonunu görmezden geldi ve *bir* sonraki not kartını okudu. Neredeyse bir saat boyunca oyunumuzu oynadık.

Küçük Cheetos paketimi yedikten sonra ellerini yıkamaya karar vermesinden bir saat önce - kafeterya yemeklerinden başka bir şey bulamadığım Covens'tan ayrıldıktan sonra keşfettiğim hayatın en büyük armağanlarından biri. Banyo kapısı kapanır kapanmaz kilidin sesini duydum, sanki bana güvenmiyormuş gibi, ki gözden kaybolduğu anda yatağa uzanıp odamda oturduğundan beri üç kez sessize aldığı telefonunu kaptığım düşünülürse bu doğrudu. Telefonu elime alıp çevirir çevirmez yukarı kaydurdum ve şifreyi girmeye çalıştım.

Benimle ilgili olan şey, çok dikkatli olmamdı ve çoğu zaman bir şeyler ezberlediğimi bile anlayamazdınız. Yüz tanıma özelliğini kullanmadığı zamanlarda ekran kilidini açmak için parmaklarını nasıl hareket ettirdiğinin üzerinden geçtim. Çok sık olmamakla birlikte, bunu yapmadığı birkaç kez olmuştu ve birkaç kez, numara kombinasyonunu tahmin etmem için fazlasıyla yeterliydi.

Yukarı, aşağı, yukarı, sola, aşağı.

0, 2, 0, 7. Yanlış.

8, 2, 0, 7. Yanlış.

8, 2, 8, 7. Yanlış.

"Siktir."

Son bir kez daha denedim, o banyodan çıkmadan önce işe yaramazsa diye daha önce yaptıklarımı listeledim. Bu kesinlikle çizgiyi aşmaktı, ama yaptığım buydu. Çizgiyi aştım ve genellikle sonrasında kendimi kötü hissetmedim.

8, 2, 8, 4.

Sloane ve Gemma'nın arka planı belirdi ve göğsümde bir sarsıntı hissettim. Sloane'un kolu kız kardeşimin boynuna dolanmıştı ve yüzleri birbirine yapışmıştı. Kahkahanın ortasındaydılar ve göğsümdeki sızı yumruk gibi büyüdü. Durakladım, arka planda su akarken banyo kapısına baktım. Hızla cevapsız çağrılarına baktım ve *Bilinmiyor* yazınca kaşlarımı çattım. Yukarı kaydurdum ve boynumda ter oluşmaya başladı. *Tanrım*. Bu numara onu defalarca aramıştı. Son birkaç gündür günde en az yirmi kez ve arayan kişinin aradığı zamanlar da ilginçti. Aceleyle telefonumu çıkardım ve cevapsız aramaların birkaç fotoğrafını çektim ve Bilinmeyen'in de ona mesaj attığı mesajlarına gittim. Bunun da fotoğrafını çektikten sonra numaramı yazıp kendimi aradım ve telefonunu kapatıp pencereden avluya bakmak için uzaklaştım.

Rüzgâr uzaktan esiyor, ağaçlar çıplak dallarını karanlığın içinde sallıyordu. Uçlarında küçük yaprak ve çiçek tomurcukları vardı, baharın yeniden doğuşuydu bu, Covens'deyken yılların geçtiğini bu şekilde anlayabiliyordum. Richard beni bir 'işe' gitmem için her bıraktığında, dışarıdaki havanın tadını çıkarır ve bir mevsimin daha geçtiğini fark ederdim.

Zaman çok kaygan bir şeydi. Çok uzun zamandır kilit altındaydım ama burada durup pencereden dışarı bakarken, sırtım hızla tüm düşüncelerimin merkezi haline gelen bir kıza dönükken, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyordum. Belki de bu, zamanın yavaş ya da hızlı geçmesini sağlamak için ne yaptığınızla ilgiliydi. Bildiğim bir şey varsa o da, kendimi bir kıyla birlikteyken zamanın yavaş geçmesini isterken bulduğumdu.

Sloane, ve bu sinir bozucuydu.

"Geç oluyor," dedim, banyo kapısının açılma sesiyle gözlerimi kapatarak. "Muhtemelen gitmelisin."

"Evet, ben de aynı şeyi söyleyecektim." Sesindeki alçalmayı fark ettim ama sırtımı ona dönmeye devam ettim. Zaman konusunda ne demek istediğimi anladın mı? Çok titizdi. Bir dakika ayrı kalmıştık, o banyoda ben odamdaydım ve bizi çevreleyen küçük güvenlik ağı yırtılıp açılmıştı ve az önce aramızda gerçekleşen rahat takılma seansına geri dönüyorduk.

Onunlayken kim olduğumu hatırlamak zordu. Onun hayatta ihtiyaç duyduğu ya da istediği biri olamayacağımı hatırlamak zordu.

Sloane bir iyi geceler *bile* demeden odamdan çıkar çıkmaz telefonumu çıkardım ve onun bedeninden hâlâ sıcak olan yatağıma uzandım. Telefonundaki mesajları okurken kadınsı, bal kokusu yayılıyor ve beni bir battaniye gibi örtüyordu. Pek bir anlam ifade etmiyorlardı ve en hafif tabirle kafa karıştırıcıydılar. Mesaj yoluyla zaten var olan bir konuşmanın parçaları gibiydiler ama Sloane'un yanıtları orada yoktu. Mesajlara birkaç kez daha göz gezdirdikten sonra anlam veremeyerek telefon numarasına gittim ve kopyalayıp Tony'ye gönderdiğim mesaja yapıştırdım.

Bu numaradan ne alabileceğine bak.

Saniyeler içinde mesaj attı ve ben onu garip, nemli bir bodrum katında oturmuş, kulaklığı takmış ve birkaç bilgisayar monitörünün önünde otururken büyüyen bira göbeğiyle hayal ettim. Coven'larda formda kalmak zorundaydık ama Tony her zaman daha iriydi.

Koca köpek. Sana numarasını mı verdi? Sağlam.

Ben: Çaldım.

Şaşırmamış yüzümü hayal edebiliyor musun?

Evet. Senden başka bir istenmeyen resme ihtiyacım yok. Ne bulduğunu bana bildir.

Hallediyorum.

Telefonumu kapattım ve yatağıma uzanıp tavana bakmadan önce gömleğimi yırtıp çıkardım. Covens'in dışında olmama ve kapımda artık bir asma kilit olmamasına rağmen, bir parçam hâlâ kapana kısılmış gibi hissediyordu. Sloane'un beni olduğumdan daha fazlası olmaya iten bir yönü vardı. Ne olduğundan emin değildim ama o yanımdayken patlayan bir bomba vardı ve bu bombanın ikimizi de yok edeceğini biliyordum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SLOANE

Bunu nasıl başardı?

Tribünün diğer ucunda tek başına oturan Tobias'a baktım. Bugün lakros sahasında pek fazla öğrenci yoktu çünkü kış ile bahar arasındaki o tuhaf ara mevsimdeydik. Esinti yanaklarıma küçük buz sarkıtları konuyormuş gibi hissettiriyordu ve muhtemelen Gemma'nın, Mercedes'in ve Journey'inki kadar pembe olduklarını biliyordum.

"Neden orada oturuyorsun?" Gemma Tobias'a sormak için öne doğru eğildi.

"Ders çalışıyorum," dedi ve gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi. İçimden ılık bir şeyler fişkırdı ve etkilenmemiş gibi yaparak gözlerimi kaçırdım. Rastgele bir numaradan gelen mesajları tekrar okurken telefonum elimde bir delik açıyordu, haftalardır aldığım *Bilinmeyen* değil, artık onun olduğunu bildiğim bir numaradan.

Tobias: Bana bir İngiliz Edebiyatı sorusu sorun ve oyunumuza devam edelim.

Ben: Tobias? Ne oluyor lan? Numaram sende nasıl var?

Bekliyorum Pamuk Prenses.

Ben: Numaramı nasıl aldığını söyleyene kadar olmaz.

Tobias: Journey verdi.

Yalan söylüyorsun. Bana sormadan sana numaramı vermezdi. O, senin aksine, mahremiyetten anlar.

Senin içindeydin. Ama numaranı alamaz mıyım?

Ona tekrar bakarken parmaklarım yenilgiyle telefonumun üzerinde asılı kaldı. Gemma, Journey ve Mercedes arka planda bir şeyler konuşuyorlardı ama ben Tobias'ın bana mesaj atarken ona hazırladığım not kartlarıyla nasıl bu kadar masum ve rahat görünebildiğini anlamaya çalışmakla meşguldüm. Bir yanımda bunun bir tuzak olup olmadığını, şantaj için bana karşı kullanılacak daha fazla mühimmat olup olmadığını merak ediyordu.

Yanakların kızarmış.

Bu pislik.

Parmaklarım ekranıma kuvvetle vuruyordu.

Ben: Soğuk! Seninkiler de öyle.

Kendime yapmamamı söylememe rağmen ona tekrar baktım ve aptal siyah beresini saçlarının üzerine indirmiş, doğrudan bana bakıyordu. Yanakları neredeyse hiç pembe değildi. Artık soğuğa karşı bağışıklığı mı vardı? Mükemmel bir ten rengine sahipti. Çok soluk değil ama aşırı bronz da değil. Yüzü, gece geç saatlerde görülebilen küçük bir kırısklık dışında pürüzsüzdü ve arada bir sinirlenip dişlerini gıcırdattığında ortaya çıkan belirgin bir kas vardı.

Başını kız kardeşine doğru eğmeden önce gözlerimiz kilitlendi ve çok uzun süre öyle kaldı, ben

de kendime geldim.

"O da neydi?" diye sordu, bir yandan gülerken bir yandan da şüpheci görünüyordu.

Omuz silktim ve telefonumu kapattım. "Sadece rol yapmak yerine gerçekten ders çalıştığından emin olmak istedim."

"O inatçı biri." Journey sırtını benim oturduğum tribüne yasladı.

Gemma başını salladı ve beresini biraz daha aşağıya çekti. Parlak saçları omuzlarının üzerinde dağınık duruyordu. "Bunu annemizden almış."

"Mantıklı. Müdür inatçı biri değil. Oldukça yumuşak başlıdır."

Başımı sallayarak onayladım. "Öyle. Benim de babam olabilir mi?"

Hepimiz güldük ama Gemma'nın gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri bir anlığına bakışlarımı yakaladığında yumuşadı. Gözlerimi kaçırdım ve telefonumun tekrar titrediğini hissettim.

"Woooooo!" Isaiah bir lakros golü attıktan sonra Gemma bağırdı. Kış aylarında birkaç ay ara vermişlerdi ama genelde St. Mary's yıl boyunca lakros oynardı.

"Selam." Bain her zamanki gibi aniden ortaya çıktı ve Journey'nin yanına oturdu. Yeni keşfettiği kız kardeşinin etrafında sadece Cade ya da Asiler'in geri kalanıyla birlikte olmadığı zamanlarda takılırdı. Ortaya çıkarılması yıllar sürecektir koca bir geçmiş vardı, bu yüzden Bain ve Journey sohbe daldıktan sonra tekrar telefonumla meşgul oldum.

Benim babam da senin baban olsaydı garip olurdu Sloane. Bu bizi kardeş yapar ve... Ben senin içindeydim.

Ona ters ters bakmamak için kendimi zor tuttum.

Konuşmalarına kulak misafiri olmayı kes. Senin ders çalışıyor olman gerekmiyor mu, yoksa orada münzevi gibi oturup beni rahatsız mı ediyorsun?

Bana bir soru sormanı söylemiştim. Bekliyorum.

Telefonu kucağında dururken uzun parmaklarının not kâğıtlarını tekrar tekrar çevirmesini izledim. Telefonu sadece bana mesaj atmak için eline aldı ve sonra ders çalışmaya geri döndü.

İçimi çektim, ellerinde lakros sopalarıyla sahada koşan çocukları izlerken Journey gibi arkama yaslandım.

Ben: Sylvia Plath'ın eserlerinde tekrar eden üç tema nedir?

Doğrulup bir an durakladığında dikkatimi ona yönelttim. O her daim var olan çene kasları bir an için gerildi ve sonra başını eğip parmaklarını zahmetsizce telefonunun üzerinde gezdirdi.

Tobias: Ölüm, tecrit, yalnızlık.

Tobias: Bunu bilerek mi sordun? Burada otururken yalnız olduğumu mu sanıyorsun?

Başka bir mesaj geldiğinde cevap vermeye fırsatım olmadı. Bir an için görmezden geldim, Gemma ile üniversite başvuruları hakkında sohbet ediyordum.

Tobias: Büyüyünce ne olmak istiyorsun? Üniversiteye ne için gidiyorsun?

Konuşmamızı tekrar dinleyince anlıyorum. Tanrı korusun, kız kardeşin Isaiah ile seks hakkında konuşmaya başlarsa.

Tobias'ın tüm vücudu titrediğinde nefesimin altında güldüm.

Ben: Veteriner olmak istiyorum.

Başını eğdi ve onu şaşırttığım çok açıktı. Bu Willow dışında kimsenin bilmediği bir şeydi. Annemle babam bu çok uzak bir hayalmiş gibi davranıyorlardı. Altı yaşımdayken "arzularımı dizginlemek" için bana bir kedi almışlardı ve St. Mary's'e geldiğimde neredeyse onu da getirecektim.

Tobias: Az önce siyaset bilimi okuyacağını söylememiş miydin? Her ne sikimse artık. Doğru duymuştu ve midem sıkıştı, sıkıca sarılmış göğsümden bir nefes çıkmasına neden oldu.

Ben: Ailem kariyer seçimlerimi onaylamıyor.

Tobias: Senin yerine karar vermelerine izin mi vereceksin? Hiç sana göre değil.

"Beni tanıımıyorsun." yazmanın ortasıdaydım. Bir mesaj daha geldi.

Tobias: Dur tahmin edeyim. Yazıyorsun: "Beni tanıımıyorsun." Bu da benim tanıdığımı kanıtlıyor.

Kendimi yenilmiş hissederek telefonumu ceketimin cebine koydum ve kısa bir süre ona bakıp sırtıttığını gördüm. Hızla doğrulup arkamı döndüm ve içten içe onun haklı olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak sohbete katıldım.

"TAMAM, SINIF. DAVUL LÜTFEN!" Bay Rake, her sınavdan birkaç gün sonra en iyi notu açıklamak için yaptığı gibi masasının önünde durmuş, gözlerini bana dikmişti. Tobias oturduğu yerde kıpırdandı ve vücut ısısını bir mil öteden hissedebildiğime yemin edebilirim.

Her zamanki gibi tek bir kişi bile davul çalmadı ve benim adım Bay Rake'in ağzından çıktığında kimse şaşırmadı.

"Gel de ödülünü al, aşkım." Yüzüm buruştu. *Aşk mı?* Bu yeni bir şeydi. Ayağa kalktım ve masasının kenarlarını ikiye ayıracakmış gibi tutan Tobias'ın yanından geçtim. *Sınavı iyi geçmemiş miydi?* Bay Rake'i ve uygunsuzluğun sınırında olan küçük lakabını tamamen unutmuştum ve Tobias'la bütün hafta yaptığımız çalışmanın karşılığını alamadığımızdan endişelenmeye başlamıştım.

Adını inlettığım o videoyu çekip kız kardeşine vermesinden çok, onun ölmemesinden endişe etmem beni şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. Tobias resmen beynime yerleşmişti ve kalbi olmadığını iddia eden birini önemsemeye başladığımı bilmek kemiklerimi kıran bir duyuydu.

"Teşekkür ederim Bay Rake," dedim ve elimi emicilerle dolu kovaya uzatıp en sevdiğim tür olan vişneyi çıkardım. Her hafta böyle olurdu ve ben hep vişne seçerdim.

Masama geri döndüğümde kimse dikkatini vermiyordu. Ya yarı uykuluydular ya da eşyalarını topluyor, testlerini dosyalarına yerleştiriyor ve zilin çalmasını bekliyorlardı. Tobias'ın masasından Bay Rake'e ters ters baktığını gördüğümde neredeyse koridorda duracaktım. Parmak eklemleri

bembeyazdı.

masasının üzerindeki sınav kâğıdını tutmaya devam etti.

"Kötü bir not mu aldın?" Tereddütle sordum. Emicimi açıp ağzıma atarken endişe içimi kemiriyordu.

"Boynunu kırabilir miyim?"

"Ne?" diye sordum. Emiciyi çıkarıp ona doğru eğilerek sordum. "O kadar kötü bir not mu aldın? İmkânı yok."

Endişemin yerini şaşkınlık almıştı ama Tobias başını bana doğru çevirdiğinde alnındaki kızgın çizgileri gördüm ve onları en kötü şekilde düzeltmek istedim.

"Tobias, sorun ne?"

"Sizi oraya sadece kışınıza bakmak için çağırdığından eminim."

Omuzlarım düştü. "Aman Tanrım. Dur." Kelimeler ağzımdan öfkeyle döküldü. "Kötü bir not aldığını sanıyordum. Geçtin mi?"

"Kimin umurunda?" Şaşkınlıkla bana baktı. "Boynunu kırmama saniyeler kaldı ve sen benim notum için mi endişeleniyorsun?"

Zil çaldı ama Tobias yerinden kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Masasının arkasına yerleşmiş olan Bay Rake'e bakarken başını yavaşça sola çevirdi. Tobias'ın parmak eklemleri hâlâ bembeyazdı ve akşamları odasına kapandığında gördüğüm gözlerindeki açık mavi, koyu, öfkeli, gece yarısı rengiyle gölgelenmişti.

Hızla ayağa kalktım ve masamdaki eşyalarımıyla birlikte testini kaptım ve ön koluna tutundum. Gözleri derisine batan tırnaklarıma takıldı ve onu yukarı çektim. "Beni takip et."

Şaşırtıcı bir şekilde, Tobias herhangi bir itirazda bulunmadan onu sınıftan geçirmeme izin verdi. Bay Rake not vereceği testlerle tekrar meşgul olmadan önce bir anlığına dikkatini bize yöneltti ve ben de çok fazla bakıştan kaçınmayı umarak kalabalık koridoru dolaştım. Birkaç saniye sonra onu ana merdiven boşluğunun altına doğru ittim ve merdivenlerin altında arka tarafa sıkıştık.

"Kendine gel," diye azarladım onu, duvara yaslanıp boynundaki kravatı gevşetirken. Ağzından derin bir nefes çıktı ve yüzümden başka her yere baktı. Çenesi sıkıştı ve bir parçam parmaklarımla ona masaj yapmak istedi çünkü bu eninde sonunda acıtacaktı, değil mi?

"Bu o mu?"

Neden bahsettiğini merak ederek gözlerimi kırptım. Karanlık bakışları benimkilere kaydı ve donakaldım. Neden birden başım beladaymış gibi hissettim ve bu beni neden rahatsız etti?

"Ha?" Ayak parmaklarımı sıktım ve emicimi eskisinden daha sert emdim. *Kendine gelmesi gereken kişi bendim.* Onunla odasında ders çalışarak geçirdiğim birkaç gecenin ardından itiraf etmeyi kesinlikle reddettiğim şeyler hissediyordum.

"İkiniz kaçamak falan mı yaptınız? Okul saatlerinden sonra seni günde otuzdan fazla kez arayan o mu? Bu mantıklı. Ders saatlerinde seni nasıl arayabilir ki?" Gözlerini devirdi ve duvarı itti, öğrenciler başımızın üstündeki merdivende bir aşağı bir yukarı tepinirken ileri geri tepindi. Yukarıdan küçük toz taneleri uçuşuyor ve sanki bir savaşın ortasındaymışız gibi üzerimize

yağıyordu.

Kar yağışı.

"Hepsi okul saatinden sonra mı?" *Bunu neden daha önce fark etmedim?* "Bekle. Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben gözlemciyim."

Tam o sırada telefonum çantamda titremeye başladı ve gözleri parladı. "Gördün mü?" İnsanların bir kusur olarak gördüğünden emin olduğum kaşına gömülü yara izi yukarı doğru hareket etti ve dilimde kalan kelimeleri yuttum. "Ver onu bana."

Sesi bastırmak için elimi sırt çantamın yan cebine attım. "Hayır."

Başı düştü ve koyu renk saçları bir anlığına dalgalandı, ardından hızla uzandı ve sırt çantamı omuzlarımdan çekerken beni döndürdü. Testi altımızdaki zemine uçtu ama onu almak için hiçbir hamle yapmadım. "Kes şunu," diye fısıldadım. "O Bay Rake değil."

"Değil mi?"

Telefonum bir saniye sonra elindeydi ve kulağına götürdü. "Alo?"

Ben ona şüpheyile bakarken küçük alanı sessizlik kapladı. Yüz hatlarındaki sertlik, telefonu kulağından çekip göğsüme dayadığında bile azalmadı. Sıkışmış bir nefes beni terk etti ve bakışları dudaklarıma doğru kayd.

"Hiçbir şey söylemiyorlar," diye itiraf ettim, beni aradıklarını ve bunların ailemden gelmediğini bildiğini çok iyi biliyordum. Gözlerimi devirerek telefonumu ondan aldım ve şimdi tozlu zeminde duran sırt çantama geri koydum. Köşede üzerinde bir örümcek olan bir örümcek ağı asılıydı ve Tobias'ın kafasına düşmesini ister gibiydim. "Ve bu Bay Rake değil! Neden bir öğretmenle birlikte olacağımı düşündün ki? Özellikle de yaşlı ve iğrenç biriyle?"

"Şey, seni becermek istiyor ve ben bundan hoşlanmıyorum."

Çenem düştü. "O bilmiyor! Bunu nereden biliyorsun ki?"

Eli, sadece Tobias gibi karanlık ve tehlikeli birinin sahip olabileceği bir refleks gibi hızla tekrar uzandı. Beni çevirdi, böylece onun yerine taş duvara yaslanan ben oldum. Üzerimizdeki ayak izdihamından aşağıya bir toz ve toprak yığını daha yağdı. "Bunu biliyorum çünkü kimse izlemediğinde sana benim baktığım gibi bakıyor."

Dudaklarım birbirine çarptı ve koluna tutunduğum anda aceleyle attığım tüm uyarılar tamamen yok oldu.

"Tobias," diye uyardım, bana yaklaştıkça kalbimin atışının arttığını hissediyordum. Parmakları sırtıma doğru uzandığında içimi bir ürperti kapladı ve altıma doğru eğildiğinde donup kaldım, saçlarına baktım. Bacaklarımdaki arasındaki ağzının anısı geri geldi ve o yavaşça nefes vermeden önce terlemeye başladım. Sıcak nefesi çıplak kalçalarıma çarptı, eteğimin ucunu karıştırdı ve testini sıkıca kavrayarak durdu.

"İşte." Sesi en azından baştan çıkarıcı, en iyi ihtimalle de günahkârdı. Gemma'nın kahkahasını duyduğumda bakışlarımı başımızın üzerinde gezdirdim, kız kardeşinin muhtemelen beni aramak için merdivenlerden döndüğünü biliyordum. Isaiah kıkırdıyordu ve Shiner odaklanamadığım bir

şeyden bahsediyordu çünkü ben

Tobias Richardson'ın ellerinde ölüyor.

Avuç içleri beni terk etti ve uzanıp yanağımın içinde duran emiciyi ağızımdan koparmadan önce bir adım geri çekildi. Ağızım açık kalmadan önce ellerimle göğsüme bastırdığı kâğıdı ezdim.

"Tobias!" Geçen ay Willow'la her şey başladığından beri hissetmediğim bir duygu beni şaşırttı. Gözlerimiz buluştu ve içimde uzanıp dokunmak istediğim *en küçük* bir gurur titreşimi vardı. "Başardın!"

Omuz silkti, o sert ve duygusuz halini takındı.

Hayretler içinde bakakaldım. "Bu inanılmaz!"

Sırıttı ama bunu saklamaya çalıştı. Gözlerini kaçırdı ve bir şey beni ileri uzanmaya ve parmaklarının arasında tuttuğu emicimi yakalamaya itti. Aldım, kısa bir süre için ağızıma geri koydum ve sonra onunkine attım.

"Bunu hak ediyorsun. Ben değil."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi, ta ki aramızdaki an birdenbire daha az eğlenceli ve daha ciddi bir hal alana kadar. Emiciyi ağızından çıkarıp yapışkan kırmızı şekerin ucunu yavaşça yalarken gözbebeklerinin ortasında vahşi bir açlık kemiriyordu. Beni sert göğsüne çekerken eli tekrar belime gitti ve sonra emiciyi yavaşça dudaklarımdan arasından itti. Yüksek sesli bir yutkunma kulaklarıma çarptı ve bacaklarımdan arasından artık görmezden gelemeyeceğim bir sıcaklık geliyordu.

Kirazın tadı onunkiyle karışmıştı ve beni öpmesini istiyordum. Yanlış olup olmaması umurumda değildi. Ağızının benimkinde olmasını ve ben de onu öpmek istiyordum.

"Tadım nasıl?" diye sordu, beni ona daha da yaklaştırmak için. Tobias uzun boyluydu, bu yüzden göğsünün ortasına vurdum ve o zaman kalbinin benimki kadar hızlı attığını fark ettim. İçinde bulunduğumuz köşe etrafımızda dönüyor gibiydi ve ben dik durmakta zorlanıyordum.

"Sanki daha fazlasını istiyormuşum gibi," diye sessizce itiraf ettim. Bunu söylememem gerektiğini biliyordum, ama orada, açıkta duruyordu, küçük oyukta yankılanıyordu.

Tobias'ın boştaki eli aramıza girerek çubuğun ucundan tuttu ve emiciyi ağızımdan çekti. Yapışkan, kiraz aromalı şeker bizi ayıran bir bariyerdi ve Tobias'ın dili onu yalamak için dışarı fırladığında, heyecanlı bir yolculuktaymışım gibi midemin dibe vurduğunu hissettim. Meme uçları sertleşti ve kanım ısındı.

Öp beni.

"Sloane nerede?" Journey'nin sesi sisli beynime hücum etti ve nefesim kesildi. Tobias ve ben hemen birbirimizin ağızına bakmayı bıraktık ve bakışlarımız çarpıştı. Eli sırtımı terk etti ve hava buza dönüştü. Bir adım uzaklaştım ve utanç beni sersemletti. *Ne yapıyordum ben?*

Shiner'ın sesi Journey'inkinden bile daha yüksekti ve başımı yavaşça merdivendeki en küçük çatlağa doğru çevirdim ve yüzümdeki kan çekildi. Shiner bana doğru bakıyordu ve ağızını göremesem de sırtıttığını biliyordum. "Nerede olduğunu kim bilebilir ama onu bulmamız gerek çünkü son sınıflar film gecesiyle ilgili olacak."

Hızla eğilip sırt çantamı aldım ve omuzlarıma attıktan sonra elinde buruşturduğu testiyle duran Tobias'ın yanından geçtim. Kıpırdamaya ya da yüzüme bakmaya yeltenmedi.

Ondan kaçarken adımlarım hızlıydı ve alt sahanlıkta duran herkesi görmek için merdiven boşluğunu yuvarladım. Isaiah parlak ahşap parmaklıklara yaslanmış, Gemma'nın sırtını önüne dayamıştı. Kolları Gemma'nın omuzlarına dolanmıştı ve Cade ile Journey de onların karşısında duruyordu. Shiner, kravatı çoktan gitmiş ve üniforma gömleğinin önü yarıya kadar açık bir şekilde ortada duruyordu. Mercedes tırnağını kemiriyordu ve Brantley Shiner'ın söylediği hiçbir şeye aldırış etmiyordu.

"Seksi küçük şeyden bahset, işte orada."

Yanaklarım yandı ama bunun Shiner ve selamıyla hiçbir ilgisi yoktu. Çünkü arkadaşlarımin her birinin altında olduğumu, Gemma'nın yasak ağabeyine karşı hiçbir şey hissetmediğimi çok iyi biliyordu.

Bekle, şimdi de kalbime mi yatırım yapılıyor? Bana sınavını gösterdiğinde içimi dolduran gurur, her yerde kırmızı bayrakların ortaya çıkmasına neden oldu. Ona yardım *ettiğim* için gurur duymuyordum... Onu mutlu gördüğüm ve başarılı olduğunu izlediğim için gerçekten mutluydum.

"Ne oldu?" Sesim titriyordu ve Gemma bunu kesinlikle fark etmişti.

"Avluda film gecesi. Son sınıflar için." Shiner bana sert bir bakış attı ve bana bir can simidi attığını anladım. Shiner iyi bir adamdı. Asiler arasında her zaman favorim olmuştu. Yine de bunu ona asla söylemedim. Kafası zaten yeterince büyüktü.

"Ooh, ne zaman?" Ayaklarımin üzerinde kayarak ve Shiner'ın bir an önce baktığı çatlaktan aşağı bakmamak için kendime yalvararak şakacı bir şekilde sordum.

"Yarın gece. Ya orada ol ya da kaybeden ol." Shiner omzunu benimkine çarptı ve kimsenin bakmadığı bir anda fısıldadı, "Geliyor."

"Hu-"

Tam o sırada kalbim durdu. Tobias çok az bir çabayla merdivenleri koşarak çıktı. Yanakları kızarmıştı ve kravatı birkaç dakika öncesine göre daha da gevşekti. "Tobias, geliyorsun!"

"Ne?" diye sordu, dikkatini bilerek benden uzak tutuyordu. Bana bakmamasının daha iyi olduğunu biliyordum ama mavi gözlerine oksijene hasret kaldığım gibi hasret kalmıştım.

"Son sınıflar için film gecesi," diye yanıtladı Gemma, Journey'i ve isteğini geri çevirerek. "Kesinlikle geliyorsun."

"Dışarıda olacak. İstersen kurtlarla birlikte oturabilirsin. Onları bize tercih ettiğini biliyorum." Journey sırtıttı ve Tobias gözlerini devirdi.

"İkiniz birlikte biraz sinir bozucusunuz."

"Kesinlikle öyleler," diye onayladı Cade. "Bir elmanın iki yarısı gibiler. Bu korkutucu."

"Bir araya geldiklerinde çok korkutucu oluyorlar." Gemma ona dirsek attıktan sonra Isaiah masumca ellerini havaya kaldırdı. "Başka ne yapacaksın?" Shiner yanımdan dürtükledi. "*Ders mi çalışacaksın?*"

"Sloane da geliyor. Değil mi?" Gemma bana baktı ve ben de yüzümde kocaman sahte bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Evet!" Journey bu fikre tamamen katılıyordu ki bu beni şaşırttı. Kendini yabancı hissetmenin ve birinin seni yapmak istemediğın bir şeyi yapmaya zorlamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Yalnız çalışmadığın sürece başka ne yapacaksın? Bir münzevi gibi odana mı kapanacaksın?"

Tobias bakışlarını hızla bana çevirdi ve sanki ayak parmaklarından benimkilere doğru bir yıldırım düşmüş gibiydi.

Dikkatini başka yöne çekti ve ben de moral desteği için Shiner'a yaslanarak nefesimi tuttum. "Yaramaz, yaramaz," diye fısıldadı öksürüyormuş gibi yaparak.

"Sakın başlama," diye tısladım ve Tobias'ın, kollarını onun kollarına kenetleyen kız kardeşi ve Journey tarafından sürüklenişini izledim.

"Başım ağrıyor," diye özellikle kimseye duyurmadım. "Ben odama dönüyorum."

"Seninle yürümemi ister misin?" Mercedes önümde belirdiğinde endişeliydi. Yabani, kıvrıcık saçları Tobias'ın merdivenlerden aşağı rahat adımlarla inmesini engelliyordu.

"Elbette." Gülümsedim, onunla birlikte döndüm ve grubumuzun geri kalanını kız arkadaşlarının peşinden gitmeleri için bıraktım.

Mercedes, Shiner'dan ve onun bitmek bilmeyen kız bağımlılığından ne kadar nefret ettiğini anlatırken iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Genelde ben Tobias'la, o da Shiner'la sırayla konuşurduk ama bu sefer odama gidene kadar dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Ona çabucak sarıldım ve benimle yürüdüğü için teşekkür ettim ve odama girer girmez, kapı kapalı ve kilit sağlamken, kırımın üzerine kaydım ve başımı dizlerime yasladım.

Birkaç derin nefes aldıktan ve Tobias'la aramda epey bir mesafe kaldıktan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım ki telefonum tekrar titremeye başladı. Öfke gelgit dalgası gibi geldi ve çantamın fermuarını yırtarak açtım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Ne istiyorsun?!" Bağırdım, cümlemin son kelimesinde sesim boğuklaştı.

"Affedersiniz?" Telefonun diğer ucunda annemin sesini duyunca şoktan dilim tutuldu. *Bu gün daha da kötüleşebilir miydi?* "Sloane Michele McCann!"

Annem, "iş bitiricilerinden" biri tarafından benim için oluşturulan soyadı yerine *gerçek* soyadımızı kullandığında durumun ciddi olduğunu anladım. "Özür dilerim anne. Arayanın sen olduğunu fark etmemiştim."

Uzun bir sessizlik oldu ve ben en kötü şekilde geri adım atmak istedim.

"Seni başka kim arayabilir ki? Biri seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır!" Cevabım çok hızlı geldi ve yenilgiyle başımı kapımın arkasına vurdum. "Sadece en iyi üniversitelere giremezsem diye bir hevesle başvurduğum birkaç dört yıllık üniversite. Beni arayıp duruyorlar."

"Neden en üst kademeye giremedin?" Sesi yankılıydı ve beni hoparlöre verdiğini biliyordum. Muhtemelen babam da şimdi beni dinliyordu. Onlarla konuştuğumda içimde ailemi özleyen küçük

bir parça vardı ama artık var olmayan birini özlemekten daha iyisini biliyordum.

Olgunlaşmamış, masalsı gözleriniz tarafından artık engellenmedikleri zaman ebeveynlerinizin kim olduğunu görmek travmatik bir duyguydu. Acı verici ve yalnızdı.

"Rehber öğretmen bize böyle yapmamızı söyledi." St. Mary's'de artık bir rehber öğretmen yoktu ama ailemin bunu bilmesine gerek yoktu.

Babamın anneme başını sallayarak mazeretimi onayladığını hayal ettim, bu da annemin "Oh, peki... tamam o zaman," demesine neden oldu. Bir duraklama. "Kimsenin seni aramadığından emin misin, Sloane? Yine de telefona cevap vermek için oldukça agresif bir yoldu."

"Evet, eminim. Beni başka kim arayabilir ki?" Yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi. Bahse girerim bana hackleyemeyecekleri bu *süslü*, takip edilemez telefonu aldıklarına pişman olmuşlardır. Konuşmalarımızı korumak ve beni dış dünyadan olabildiğince uzak tutmak için her şeyi yaparlardı.

Adımı değiştir.

Okulumu.

Telefon numaram.

Hepsini.

"Emin misin?" diye sordu babamın siyaset için yaratılmış sesi, telefonun diğer ucunda o sıradan saldırganlığıyla gürleyerek.

Kendimi sorgulamaya başladım. Ya onlarsa? Ya her şeyin arkasında onlar varsa ve beni test ediyorlarsa? Terlemeye başladım ve midemin içinde aniden milyonlarca yılan belirdi, her üç saniyede bir kıvrılıp açılıyordu. "Evet, eminim. Neden? Willow'a bir şeyler mi oluyor?" "Sloane," diye uyardı annem, hayatımızda ailemizi mahveden tek şeyi her gündeme getirdiğimde yaptığı gibi - benim değil, onların sözleri. "Bu işin peşini bırakmalısın. Ne zaman bunu aştığını düşünsem, onu tekrar gündeme getirirsen."

Unutmalı mıyım? Onun ve babamın siyasi hiyerarşinin tepesine çıkmak için kaç masum insanı daha öldürttüğünü merak ettim. Bu düşünce beni hasta etti.

"Bir şey olmadığına emin misin?" Babamın sesi mesafeliydi ve onun şık ofisinde, maun masasının arkasına tünemiş, eli pahalı kaleminin üzerinde, okuduğu şeyden başını kaldırmayı reddederek oturduğunu biliyordum.

"Eminim. Benim gitmem lazım. Oda arkadaşım her an dönebilir." "Bir şey olursa bize söylersin, değil mi?"

Hayır.

"*Bana* söylemeniz gereken bir şey mi var?" Sorum endişeyle karıştı ve onların bana söylediklerinden daha fazlasını bildiklerini düşünmeye başlamıştım. Sık sık kontrol ediyorlardı ve genellikle bana çok çalışmam gerektiğini ve onlardan istenen tüm o ebeveyn saçmalıklarını hatırlatıyorlardı, ancak genellikle herhangi bir endişe göstermekten kaçınıyorlardı. Artık bir sistemimiz vardı ve onlar bu sistemden sapıyorlardı.

"Hayır." Annemin hızlı cevabı yarım yamalaklı. Dolabıma bakıp bir şeyler *olduğunu* hatırladığımda kalbim yavaşça karnıma doğru inmeye başladı.

"Tamam, o zaman... Ben ders çalışmaya gidiyorum. Güle güle." "Seni seviyoruz."

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi kapattım. Boğazım duygularla tıkanırken köşelerden nem süzüldü. Telefonu her kapattığımızda böyle oluyordu. On kereden dokuzunda, o üç küçük kelimeyi onlara geri söylemedim. Çünkü tanımadığınız birini nasıl sevebilirdiniz ki?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

TOBIAS

GEMMA VE JOURNEY çok komik olduklarını düşünüyorlardı ve eğer ben de St. Mary's'in tüm öğrencilerine yük olacak kadar ağır yükleri olan, düşünceli, basmakalıp bir genç olmasaydım gülerdim. Benim için "ayırdıkları" battaniyenin üzerinde oturan kartondan kesilmiş kurtların yanına oturdum ve alay ettim.

"Siz ikiniz kendinizi komik sanıyorsunuz, değil mi?" Dizlerimi büküp kollarımı dizlerimin üzerine koyarak sordum. Havada bir ısırık vardı ve esen rüzgârla birlikte kız kardeşimin neden beresini taktığını ve omuzlarına bir battaniye örttüğünü anlayabiliyordum. Isaiah başını salladı, kız kardeşim de başını onun omzuna gömüp kahkahasını benden gizledi.

Dudaklarım kıvrıldı -çok az, ama kıvrıldılar.

Shiner bir kız gibi çılgılık attı ve hepimiz ona doğru döndük. "Sadece gülümseyebildiğini bilmiyordum" demeden önce özür dilemesi meşruydu.

Journey ve Mercedes'in yanına oturduğu andan itibaren çok iyi tanıdığım Sloane da dahil olmak üzere herkes güldü. Dün gece ders çalışmadık. Her zamanki gibi saat yedide kapımı çalmasını umuyordum ama çalmayınca şaşırmadım.

Babam arkasında dev bir beyaz projektörle çimenliğin önünde belirdi. Gecenin bir vakti olduğu için onu görmek zordu ama varlığını her yerde hissedebiliyordum çünkü genellikle bir huzursuzluk onu takip ediyordu.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başladı, sesi etrafımızda yankılanıyordu. Gözlerimi kaçırdım, her konuşmasında olduğu gibi üzerimde bir baskı hissediyordum. Ondan nefret etmek istemiyordum ama göğsüm ağırlaştı ve ona her baktığımda öfkem yüzeye çıktı. "SMC ve ben tüm sıkı çalışmalarınız için sizi ödüllendirmeye karar verdik. Birçoğunuz St. Mary's'e devam ederken, hatta kişisel engelleri aşarken bile akademik hedeflerinize ulaştınız. Üniversite kabul mektupları sağdan soldan geliyor ve ben sizlerle gurur duyuyorum. Nash Miller-er, Shiner bu akşam için film seçmeye karar verdi, umarım hepiniz beğenirsiniz ve lütfen ailelerinize okul ortamında teknik olarak uygun olmayan bir şeyi izlemenize izin verdiğimi söylemeyin."

Son sınıfların hepsi bağırıp çağırdı ve Shiner ayağa kalkıp sınıfın palyaçosu gibi eğildi. Babam aceleyle kenara çekilip doğruca bana doğru gelirken onu takip ettim. *Hay sikeyim.*

Filmin başlangıç sesleri ileride başladı ve herkes kafeteryadan aldıkları patlamış mısır ve gazlı içeceklerle çimlerin üzerindeki battaniyelerine yerleşirken projektörden gelen mavimsi ışıkla parlıyordu. Gemma Shiner'ın ağzına bir parça patlamış mısır attı ve kahkahası babamın yanıma gelmesiyle yükselen endişeyi uyuşturdu. Arkasına baktı ve ona sıcak bir gülümseme attı. *Nasıl? Nasıl iyi olabiliyor?*

Çocukken yanımızda olmamasının onun suçu olmadığını biliyordum. Var olduğumuzu

bilmiyordu, ama ben

hala ona karşı amansız bir kin besliyordum. Bu ona haksızlıktı ama içimi kemiren bu duygu benim kontrolümün dışındaydı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu yanıma eğilerek. Yüzüme baktığını biliyordum ve bakışlarım Sloane'a kaydı. O da bana baktı ve onun sadece bir sıcak bakışı bile beni ona hafifçe başımı sallayacak kadar sakinleştirdi. Kolaylıkla ayağa kalktım ve kapüşonumu başımın üzerine geçirdikten sonra ellerimi ön ceplerime yerleştirdim. Meraklı kulaklardan uzakta, ormanın arka tarafına doğru onu takip ettim.

"Ders çalışmak nasıl gidiyor?" Babam yere bakıyordu ve ikimizin de aynı anda sağ ayağımızı kaldırıp ayakkabımızın burnunu toprağa gömdüğümüzü fark ettiğimde içimden küfrettim.

Dişlerimi sıktım ve yıldızlı gökyüzüne baktım. "Sorun yok."

"Bay Rake dün akşam ofisime geldi." Yüzüne bakmadan önce durakladım. Bay Rake'in ismi kesinlikle dikkatimi çekmişti. Babamın kaşları bir an için çatıldı. "Notlarının büyük ölçüde yükseldiğini söyledi. Sanki bir şeyler tıklanmış gibi."

Beni etkileyen Sloane'du ama bunu kendime sakladım.

"Söylememi beklediğin şey bu değil miydi?" diye sordu bana şüpheyle bakarak. Omuz silktim. "Boynunu kırmaktan bahsettiğimi sana söyleyebileceğini düşündüm."

Şaşırtıcı bir şekilde, az önce ağzımdan çıkanlardan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "O ne yaptı?"

Kıkırdadım. "Boynunu kırmak istememe neden olacak bir şey yaptığını düşündüren ne?"

İç çekişi havadaki esintiye karışırken gürültülüydü. "Sadece sezgilerim. Akrabayız, biliyorsun."

"Sıkı kıcı olan her kızı becermek istiyor. Onlara bakıyor. Bu beni rahatsız ediyor." "Her kızı mı? Yoksa özellikle birini mi?"

Öfkenin alevlendiğini hissediyordum ve beni tanıyormuş gibi davranması hiç hoşuma gitmiyordu. Aramızda sessizlik uzanıyordu ve eğer biri aramıza girecek olsa, havadaki gerginlikten hemen geri sıçrayacaktı.

"Sadece seninle gurur duyduğumu ve iyi çalışmaya devam etmeni söylemek istedim. Sana o diplomayı alacağız ve bir şeyler üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

Duygularımın etrafına ördüğüm kalın beton duvar çatladı ve ben onu hızla onarıp "İhtiyacın olan tek şey bu mu?" dedim.

Yenilgiyle başını eğerken kıkırdaması kabaydı. "Evet, filme geri dön. Kız kardeşinin seni gitmeye ikna etmesine sevindim. Mutlu olmayı ve biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

Arkamı dönüp filmin oynatıldığı yere doğru ilerlediğimde göğsüm sıkışmıştı. Geçtiğimiz kış günlerinden kalan toprak ve ölü otlar ayaklarımın altında çıtırdıyordu ve Sloane'un Shiner'ın yanındaki normal yerinde olmadığını fark ettiğimde yerin altımda kaydığına yemin ettim.

Film oynarken herkes sessizdi. Birkaç öğrencinin sosyal çevrelerinde gizlice matara

dolaştırdıklarını gördüm. Kalabalığı taradım, doğrudan Sloane'u arkada tutan iki pisliği arıyordum.

Son partideki oda. İçlerinden birini parmağındaki atelden tanıdım ve parmağını kırdığım için hiç de kötü hissetmedim.

Shiner gerinerek arkasına yaslandı ve göz göze geldiğimizde başını rahatça sağa eğdi ve çenesini hafifçe çevirdi. Ormanın karanlık ucuna doğru baktım, başını salladı ve tekrar Mercedes ile telefonuna gömülmüş olan Brantley'nin arasına oturdu.

Sağlam. Asilerden biriyle arkadaş olmayı seçseydim, Shiner'la arkadaş olurum. Belki başka bir hayatta, yürüyen bir el bombası olmadığım zaman. Ama bu hayatta değil.

Mary's'in yanındaki patikadan aşağı doğru yürürken adımlarım sessiz ve gizliydi. Bazı pencereler, alt sınıfların gecenin geri kalanında odalarında olmalarından dolayı belli belirsiz parlıyordu. Ayak seslerini ya da Sloane'un burada tek başına oturduğunu gösteren herhangi bir belirtiyi dinlerken kulaklarım tetikteydi. *Neden tek başına gitsin ki?* Onu azarlamak ve kısa bir süre önce uyuşturulduğunu ve küçük bir takipçi sorunu olduğunu hatırlatmak istedim. *Deli mi bu?*

Rüzgâr onun parfümünü bana doğru savurunca olduğum yerde durdum. İçime çektim, çam ve ılık bal kokusuna doğru döndüm ve onu hemen fark ettim. Nefesim esintiyle birlikte hareket etti ve gecenin karanlığında zorlukla görülebilen narin profiline bakarken ciğerlerimin derinliklerinde bir acı hissettim. Dizlerinin üzerindeydi, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, bir şeye odaklanmış bir şekilde ormana bakıyordu. Çok güzeldi. Onun kadar güzel bir şey ormanda bu şekilde yalnız olmamalıydı. Kabuslar karanlıkta gizlenir. Bunu bilmiyor muydu?

"Sana bir sapık sorunun olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Şampuanının nefis kokusuna yaklaşarak sordum. Onun üzerinde durdum ve onunla aynı yöndeki ormanlık alana baktım.

Benim olduğumu anlamadan önce korku dolu bir nefes aldı. Sonra arkasını döndü ve fısıldamadan önce beni susturdu, "Farkındayım. Bir silahım var."

"Silah mı?" Ben de fısıldadım, neden fısıldaştığımızdan emin değildim. Etrafımızda bir şey olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım ama ağaçların çıplak dalları dışında tek bir şey bile kıpırdamıyordu.

Tam o sırada Sloane büyük bir dalla kaval kemiğime vurdu ve hızla geri çekildim. Şaşkınlık vücudumdan aşağıya, vurduğu yere doğru titreşti ve bu sefer gülümsemekten kendimi alamadım. "Gerçekten mi?" Etkilenmemiş gibi davranarak sordum. "Bir sopa mı?"

"Kapa çeneni ve otur."

Eğer bir balık olsaydım, o yeme takılırdım. Merakım bana onun yanına eğilmekten başka seçenek bırakmadı. Kollarımız birbirine değdi ve kapüşonumun kalınlığından bile vızıltıyı hissettim. "Ne yapıyoruz biz?" Kulağına yakın bir yerden fısıldayarak sordum.

Görüş alanının dışından bana baktı ve yanaklarındaki kızarıklığın benden mi yoksa serin havadan mı kaynaklandığını merak ettim. "*Biz mi?*" Sessizce alay etti. "Bir tavşanı izliyorum."

"Bir tavşan yüzünden mi burada oturuyoruz?" Kızmış gibi yaptım ama ona bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu. Kendimi şımartıyordum ama kendimi durdurmaya çalışmadım bile.

"Kimse senden beni buraya kadar takip etmeni istemedi."

Dudaklarım tekrar yukarı doğru dönmek için can atıyordu, birlikte yalnız kaldığımız her seferinde kendimi bunu yaparken buluyordum. Başımı yana çevirdim ama durakladım, dudaklarım normal pozisyonuna geri döndü. Birdenbire onunla birlikteyken olmadığım gibi davrandığım kişiye dönüştüm. "Sloane." Sesim ölümcüldü ve bana doğru döndüğünde bunu fark etti. Az önce yaşadığımız oyunbazlık gitmişti. "Biri sana onlarla burada buluşmanı mı söyledi?"

"Hayır..." Bana arkasını döndü. "Aslında yalnız kalmak istiyordum. Artık gidebilirsin."

Sinirle içimi çektim ve elini tutarak onu ayağa kaldırdım. İlerideki küçük hayvan durup bize baktı ve sonra başını biraz önce benim baktığım yöne doğru çevirdi. "Geri dön."

"Ne? Neden?"

"Dışarıda biri var."

Sloane'un telefonu cebinde titremeye başladı. Tereddütle kot pantolonundan çıkardı ve ekran yüzünü aydınlatığında kararlılığı sarsıldı. *Bilinmeyen* kelimesi yanıp söndü ve birden kendimi bir avcı gibi hissettim.

"Bir sapığın var, Sloane. Burada tek başına olmamalısın. Neden daha fazla korkmuyorsun?" Ağzımdan çıkan her kelimeyi öfke takip etti.

"Beni tekrar tekrar arayan kişinin şu anda ormanda olmasına imkân yok. Bu mümkün değil-"

"Hemen geri dön."

Gözleri parlıyordu ve telefonu tekrar titremeye başlamadan önce ağzı açıldı. Diğer öğrencilerden çok uzakta değildi, bu yüzden titreyen eli benimkini tuttuğunda ters yöne gidebilmek için onu o yöne doğru itmek üzereydim. "Korkuyorum," diye itiraf etti.

"Gerçek. Bir kez olsun." Parmaklarımız iç içe geçti ve onun parmakları buz gibiydi. Kenetlenmiş ellerimizi ağzıma götürüp sıcak nefesimi üzerlerine üfledim ve bu tatlı jest beni şaşırttı. "Bana telefonunu ver. Shiner'a mesaj atıp gelip seni almasını söyleyeceğim."

Parmakları benimkilerin üzerinde

kenetlendi. "Hayır." "Evet."

Telefonu tekrar titremeye başladı ve yere düşürdü. Ayakkabımı çıkarıp cihazı ezmek istedim ama bunun yerine yere atladım, cebime soktum ve ikimizi de görünürdeki tek yere götürdüm.

"*Tamam.*" Alet deposunun gıcırdayan kapısını açtım ve onu küf ve kir kokan karanlık odanın içine ittim. Pencereler o kadar kirliydi ki yıldızların parıltısı bile zor seçiliyordu. "O zaman burada kal."

Onu kalçalarından hafifçe kavrayıp geriye doğru iterken elim onunkinden ayrıldı. Bileklerime doladığı parmaklarından panik akıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bunu bitirmek için. Biri seninle taşak geçiyor ve belli ki seni izliyor. Bu çocukça bir şey ve

sona ermesi gerekiyor."

"Oraya gitme, Tobias."

Başım yana doğru eğildi. "Eğer benim için endişeleniyorsan, seni temin ederim ki endişelenmen gereken en son kişi benim." *Benim ne olduğumu bilmiyor mu?*

"I..." Başını eğdi ama elleri bileklerimde kaldı, altındaki deriyi yakıyordu. "Lütfen beni burada yalnız bırakma."

Bileklerimi onun sıkı kavrayışından kurtarıırken nefes alış verişi hızlanmaya başladı. Ellerim soğuk yanaklarına uçtu, parmaklarım ipeksi saç tellerine daldı. "Sakin ol."

"Ben sakinim. Sadece yalnız kalmak istemiyorum." Ayağını yere vurdu ve bir sonraki yanıtını ısrarak verdi. "Bu doğru değil. Sadece oraya gitmeni istemiyorum."

"Neden?" Dürttüm.

"Çünkü... benimle uğraşan biri *var* ve ne yapabileceklerini bilmiyorum." Güldüm. "Tatlım, *benim* neler *yapabileceğimi* bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Bu da oraya gitmeni istemememin bir başka nedeni."

Onun endişesi beni anında tedirgin etti. "Benim için endişelenmeyi bırak. Bundan hoşlanmıyorum. Daha önce yapmadığım bir şey değil. Kelimenin tam anlamıyla bu tür şeyler için eğitildim. Burada kal ki seni kurtarmam gereken bir şeyin içine girmen konusunda endişelenmek zorunda kalmayayım... *yine*."

Ondan bir adım uzaklaştım ve yüksek sesle iç çekti. "Yani sen benim için endişelenebilirsin ama ben senin için endişelenemem öyle mi?"

"Yakala," dedim ve kılıflı bıçağımı ona doğru fırlattım. Hızla yakaladı, yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirdi. "Geri geleceğim. Bana ihtiyacın olursa çığlık at." Göz kırptım ve arkamı döndüm, çığlık atmasına gerek olmadığını biliyordum çünkü dışarıda biri olsaydı çığlık atan o olurdu. Bunun avcı olmaya alışkın olmamla da bir ilgisi yoktu. Bu tamamen birinin benim olanı avlamasından hoşlanmadığım içindi. Burada avcı olan bendim, onlar değil.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SLOANE

Bıçağı deri kılıfından çıkardım ve kalbim üç kat hızla atarken parmağımı keskin kenarının üzerinde gezdirdim. Tobias telefonumu yanına almıştı, yani biri peşimden gelse bile onu bıçaklamaktan başka çarem yoktu. *Birini bıçaklayabilir miydim?* Nasıl olurdu? Daha önce bir parça yiyecek bıçaklamıştım... Bu alıştırma sayılır mıydı? Sırtımı, üzerini küf kapladığından emin olduğum tümsekli bir duvara yasladım. Gözlerim beni ittiği küçük binaya alışmıştı ve buranın Aziz Mary'nin alet deposu olduğunu fark ettim.

Biri bana saldırmaya gelirse, burası olunabilecek en kötü yer değildi. Herhangi bir alet silah olabilirdi, dürüst olmak gerekirse kelimeler bile.

Küflü duvarı itip Tobias'ın geri gelmesini beklerken vücudumun her santimini hâlâ ürperti kaplıyordu. Mesajları, telefon görüşmelerini, dolap olayını ve sonra da uyuşturulma olayını gözden geçirdim ve hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. St. Mary's'de kimse kim olduğumu bilmiyordu. Ailemin beni korumak için aldığı önlemlere rağmen kimsenin öğrenmesine imkân yoktu. Willow'un bir şekilde gerçeği öğrenip öğrenmediğini merak ediyordum ama gerçeği bilseydi, ailem onun da icabına bakardı. Öyle değil mi? Ve bana gerçekten böyle eziyet eder miydi? Benim tanıdığım Willow asla böyle bir şey yapmazdı ama yine de eski en iyi arkadaşımı artık tanıımıyordum.

Gözlerimi kapatıp kafa karışıklığını engelledim. Dün gece ailemle yaptığım konuşma vicdanımda bir delik açmıştı ve bu sabah onları arayıp birinin bana şaka yaptığını ve bilinmeyen bir numaradan gelen mesajların Willow'la benim aramda ailesinin öldüğü gece atılan mesajların birebir kopyası olduğunu söylemeyi düşündüm. Ama bu Willow için ne anlama gelirdi? Benim için ne anlama gelirdi?

"Kahretsin." Göğsümden boğazıma doğru bir hıçkırık yükselmeye çalıştı ama elimdeki bıçağı kavradım ve keşiğin yakıcılığının dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Yaralı elimi karnıma bastırıp kanamayı en aza indirmek için yumruk yaptığımda bıçak gürültülü bir şangırtıyla yere düştü. Başım sola doğru savrulurken, bir şeyin alet kulübesine doğru savrulduğunu duydum ve dudaklarımın arkasında bir tiz ses kilitlendi. Hızla eğildim ve Tobias'ın bana fırlattığı bıçağı kavradım ve yaralı elimle tuttum, az önce birini bıçaklamak için kullanmam gereken elimi kestiğim gerçeğini tekrar düşündüm.

Aptal.

Hiçbir şey yapmak istemediğim bir savaş için kendimi hazırlarken ağzımdan bir nefes çıktı. Willow'un ailesiyle geçirdiği o geceyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Eğer gerçeği bilseydi, ne derdi? Benim onlardan nefret ettiğim kadar o da benden nefret eder miydi, yoksa onu bağışlamaları için hayatından çıkmam gerektiğini anlar mıydı?

Kapı açıldı ve bıçağı ileri doğru savurdum, gözlerimi kapatıp çılgılık attım. Tüm vücudum ileri

doğru uçtu ve hedeflediğim kişi şimdi arkamdaydı ve kolu bana sarılmıştı.

belime sıkıca sarıldı. Diğer eli bileğimi kavradı ve bıçak bir başka gürültüyle yere düştü.

"Kendini korumayı beceremiyorsun," diye homurdandı Tobias, beni göğsüne doğru daha da çekerek. "Bekle..." Birden etrafımda dönmeye başladım ve oda sanki bir rollercoaster'a binmişim gibi etrafımda dönmeye başladı. Sırtım sert bir şeye çarptı. Bir masa olabilir mi? Bir çalışma tezgahı? Tobias'ın soğuk parmakları parmaklarımı açtı ve gözlerinin etrafındaki sert çizgiler yumuşadı. "Sloane, neler oluyor? Seni bir dakikalığına yalnız bıraktım ve sonunda kanamaya mı başladın?" Sanki karanlıkta bir şey görebilecekmiş gibi başını çevirip odanın her köşesine baktı.

Nefes aldım, kendimi savunmak için ona iğneleyici bir şeyler söylemeye çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Boğazım havadaki bir şeye karşı anafilaktik reaksiyon gösteriyormuşum gibi kapandı. *Yine, muhtemelen o.*

"Nefes al, Sloane. İyisin."

Denedim ve görüşümde küçük parlayan noktalar oluştu. Başım sallandı ve Tobias küfretti. Beni belimden sıkıca kavradı ve üzerinde durduğum şeyin üstüne oturttu, böylece yüz yüze geldik. Gözlerinin ışıltısı yüzümün her tarafına yayıldı. Sonra yaptığı şey beni o kadar şaşırttı ki nefes alamadığımı unuttum.

Yüzümü geniş omzuna gömdü ve kollarımı boynuna doladı. Kolları vücuduma dolandı ve beni sarıp sarmaladı. Sıcak vücut ısısı beni sıcacık bir battaniye gibi sardı ve diğer her şey -elimden yanması bile- kaybolmuş gibiydi.

"Hayvanlardan nefret ederim."

Burnumun kapüşonunun pamuğuna sürtünmesiyle kaskatı kesildim. Burnumu çektim ve bir noktada gözlerimden yaşlar döküldüğünü fark ettim. "Sen ne?" Gözlerinin içine bakmayı reddederek mırıldandım.

"Hayvanlardan nefret ediyorum. Senin onları sevmen ve benim onlardan nefret etmem komik değil mi? İstesek de bundan daha zıt olamayız."

Tobias'ın elleri yanaklarıma dolandı ve yüzümü omzundan çekti, bir yandan da başparmaklarını alıp ıslak yanaklarımı sildi. "Ağlaman beni rahatsız ediyor. Bundan hoşlanmıyorum."

Boğuk bir kahkaha beni çok fazla duyguyla baş başa bıraktı. "Bir ay önce olsa bayılırdın."

Yanaklarımı tekrar silerken dudakları seğirdi. "Bu yüzden mi veteriner olmak istiyorsun? Hayvanları sevdiğin için mi?"

Sessiz kalarak başımı salladım. Kulübenin dışında rüzgâr uğulduyordu ve ben yine o kaydırma sesini duyunca irkildim. Tobias bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi ve yüzüne odaklanmamı sağladı. Her zamankinden daha rahat görünüyordu. Belki de karanlıkta, herkesten uzakta olduğumuz içindi. Yine de bariyerlerimiz hâlâ sallanıyordu ve aramızda kesinlikle bir tedirginlik vardı.

"Hayvanlardan nasıl nefret edebilirsin?" Sesimdeki çekingenlik karşısında gözlerimi devirmek istedim. Korku vardı ama Tobias'ın dikkatimi dağıtmasıyla yavaş yavaş yok oluyordu.

Tobias'ın sert yutkunması dışarıdaki dalgali esintiyi kesen tek sestiydi ve benden bir adım

uzaklaştığında aniden gergin ve üşümüş hissettim. Konuşmaya başladığında uzun boylu, gölgeli bedeni siper olmuştu. "Richard," diye cevap verdi. "Birçok şeyden nefret etmemi sağlayan bir yolu vardı."

Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Richard Stallard en kötü insan türüydü ve Gemma'nın aylar önce kaçırılmasından sonra girmeye zorlandığı hapisane hücrelerini hak ediyordu.

"O kötülüğün timsali," diye fısıldadım, vücudumu bir ürperti sararken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Tobias bana doğru yaklaştı ve kapüşonunu çıkardı, siyah tişörtü tişörtle birlikte yukarı doğru hareket ettiğinde belirgin karnını gösterdi.

"İşte." Pamuk demetini uzattı ve göğsüm alışkın olmadığım bir şeyle eridi.

Acıyan elimle tereddütle tuttum ve bacaklarım aşağıda sallanırken başımın üzerine çektim. Birkaç dakika önce içinde boğulduğum panik gitmiş, dikkatimin merkezi bir daha yalnız kalmayacağıma dair kendime söz verdiğim çocuğa kaymıştı, özellikle de okulun geri kalanından uzakta, karanlık bir odada. Elimi uzatıp kendine doğru çektiğinde ve yüzüne götürdüğünde her şey sustu. Parmağının küçük kesik yanına nazikçe gezinmesi beni kıpırdattı ve fark ettiğinde yavaşça kucağıma geri koydu ve bir adım uzaklaştı.

"Bize hayvanlar üzerinde alıştırma yaptırırdı."

Bekle. "Pratik...ne?"

Dikkatini bana yönelttiğinde gözlerinin akını görebiliyordum.

"Öldürmek." Ağzım açık kalırken hızlı bir nefes aldım. *Ne?*

Sırtı yine bana dönüktü ve yüzümdeki kan çekildi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve göğsümün derinliklerinde hızlı bir yumruğu andıran bir ağrı oluştu. "Bana yaptırdığı şekilde bir hayvanı öldürmekle ilgili ne olduğunu bilmiyorum, ama bu beni uçurumun kenarına getirdi." Elleri ceplerine gitti ve küçük alet kulübesindeki ani değişim karşısında dudağım titredi. Onda tüyler ürpertici bir hüznün vardı ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti.

"Sana ne yaptırdı?" Çok ileri gidip gitmediğimi merak ederek tereddütle devam ettim. Tobias'ı okumak zordu. O bir bombaydı ve ne zaman patlayacağını asla bilemezsiniz.

Kulaklarım bir sonraki sözlerini duymak için gerildi. Alçak sesle konuşuyordu ama homurdanmak ve kabalaşmak yerine yumuşak ve kararlıydı. "İlki beni çıplak ellerimle boğdu." Alaycı bir homurtu onu terk etti ve kendimi beni yerleştirdiği tezgahın kayarken buldum. Kalbimle aynı anda ayaklarım da yere çarptı. "Ve bu, reddettikten ve cezalandırıldıktan sonraydı."

Çok şey yaşadığını biliyordum. Ama bunu söylemek hafif kalırdı.

"Sonra bıçak kullanmama izin verdi." Elini ağzına götürdü ve başparmağının ucunu çiğnemesini izledim. *Gergin miydi?* Ona doğru yaklaştığımda başını bana doğru çevirdi. "Ama en azından hızlıydı, biliyor musun? Bunu boğulmaya tercih ederim."

Ona doğru birkaç adım daha attım ve bana bakarken bir heykel gibi kımıldamadan durdu. "Ne yapıyorsun?"

Kollarım gergin gövdesine dolandı ve kasları gerginlikle dalgalandı. Onu kendime çektim ve başımı göğsünün üzerine koydum, kalbinin gümbür gümbür atışından irkildim. "Sana bunu yaptırdığı için üzgünüm," diye fısıldadım. "Sana daha fazlasını yaptırdığı için üzgünüm, çünkü biliyorum ki bu buzdağının görünen kısmı bile değil."

Tobias sarıldığım halde kıpırdamadı ama beni kandıramadı. Kalbi yavaşladı ve burnundan nefes alıp verirken ciğerleri söndü.

"Onunla tanıştım. Bunu biliyor muydun?"

İşte böyle, kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı. "Hayır. Ne zaman?"

Göğsüne doğru başımı salladım, onu hâlâ kollarımın altında tutuyordum. "Gemma'yı almaya geldiğinde. Odamıza girdiğimde oradaydı ve ona zarar veriyordu." O anda ne kadar korktuğumu hatırlayarak gözlerimi kapattım. Her şey yoluna girdikten ve Gemma güvende olduktan sonra, o anı tekrar tekrar hatırladım ve Richard hayatımı gözümün önünde sallandırıldığında Willow'un ailesinin de benim hissettiğim korkuyu hissedip hissetmediğini merak ettim. "Bana silah doğrulttu."

"Keşke onu tekrar tekrar öldürebilsem."

Anlayarak başımı salladım. Yaptığı her şeyi ancak Richard gibi hasta bir adam yapabilirdi ve Tobias'ın onun elinde bu kadar uzun süre acı çektiğini bilmek beni iki büklüm etti. Onun bu hale gelmesi bir mucizeydi.

Elbette öfkesi vardı ve çoğu zaman herkesi kendinden uzaklaştırıyordu ama ben onun daha yumuşak yanlarını gördüm. Soğuk bakışlarının ve hızlı hakaretlerinin altında saklı olanları. Kışkırtıldığında içinde parlayan koruma ateşini. O kadar da kötü biri değildi. Bunu biliyor muydu? Biri ona bunu söylemiş miydi?

Tobias hafifçe geri çekilerek gözlerimin içine baktı ve kasvetli karanlıkta bile sessiz kelimeler konuşuluyordu. Bizi ayıran kalın bir duvar vardı. Belirsizlikler, suçluluk duygusu ve güvensizliklerle doluydu. Ve birlikte, ikimiz de savunmasızdık. Tobias'la yalnız kaldığımda, görüldüğümü hissederdim. Genelde duygularımı koluma takmazdım ama onunla birlikteyken sanki parlak kırmızı bir iplikle dikilmiş gibiydim.

"Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadım, ellerini tutup kalçalarımın altına götürdüm. Yaralı avuç içim yanıyordu ve tenindeki yapışkan hissi fark etmiş olmalı ki hemen alıp baktı.

"Öyle olduğunu biliyorum" derken dikkatini kesikten ayırmadı. Sonra karanlık tavana bakarak içini çekti ve nefesinin altından küfretti. Kalın boynu bir yutkunmayla sallandı ve beni öpmekten çok daha fazlasını yapmasını istediğimi fark ettim. Beni ellerinin arasına almasını ve endişelerimi susturmasını istiyordum, çünkü Tobias dünyanın onun etrafında dönmesini sağlayan bir yönteme sahipti. Tek açıklaması buydu. Çünkü başka neden yapmamam gerektiğini bildiğim halde onun ilgisini arzulamaya devam edeyim ki?

"Hiç kimse bana senin kadar yaklaşmadı." Tobias'ın eline beni tamamen yok etmesi için gereken tüm cephaneyi veriyordum. Sadece Gemma'yla olan arkadaşılığımın bahsetmiyordum, çünkü ona ne söylediğine bağlı olarak bunu bir anda bitirebilirdi, aynı zamanda kalbimden de bahsediyordum. Tobias'a yatırım yapmıştım ve bana açıldığı ve benim de onun verdiği acıdan sessizce kanadığım o ana kadar bunun ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Onu iyileştirmek istedim. İyileşmesine yardım eden kişi olmak istedim.

"Neden senden uzak durmaya çalıştığımı sanıyorsun?" Tobias beni popomdan tutup zorla tekrar

tezgâhın üzerine yatırırken tenimde bir sızı oluştu. Kendisini

Ellerini bacaklarımın arasına koydu ve hareket etmemem için beni kafesledi. "Neden seni itmeye çalıştığımı ve saldırganlaştığımı düşünüyorsun?" Dudakları boynuma dokunduğunda başım geriye gitti ve saçlarım sırtımdan aşağı döküldü. *Beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki yalvarmaya hazırdım.* "Seni neden öpmeyeceğimi düşünüyorsun, Sloane? İstemediğim için mi sanıyorsun?"

"Evet." Bunun, onun benim için gizliden gizliye ifade ettiği şeyi benim onun için ifade etmememden kaynaklandığını düşündüm. Tobias'ın bilmediğim o kadar çok yönü vardı ki. Bazı şeyleri o kadar derine gömmüştü ki, onları ortaya çıkarabileceğinden emin değildim ama içimdeki savunmasız kız, suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştığı için herkesi kurtarmak isteyen kız, içeri alınmak için yalvarıyordu. Eskiden Gemma yüzünden Tobias'a yardım etmek için yanıp tutuştuğumu düşünürdüm, belki de öyle başlamıştı ama artık sebep bu değildi.

Avuçlarım terlemişti. Kalbim beklentiyle çarparken ona doğru uzandı. Karnımdaki kelebekler ağırlaştı ve korkuyla kanatlarını sürükledi ama yine de ağır duyguların ortasında onu bulmaya çalıştım.

Başparmağı alt dudağıma hafifçe dokundu. "Hiç kimsenin ilgisini seninkini arzuladığım kadar arzulamamıştım." Ses tonunda melankoliyle karışık bir yenilgi vardı ve tenimi delip geçti. "Dudaklarına bakana kadar hiç kimseyi öpmek istememiştim." Sabit parmakları kot pantolonuma gitti ve fermuarı yavaşça aşağı indirdi. "Ben sana layık değilim, Sloane. Bu yüzden seni öpmeyeceğim. Bu yüzden kendimi sürekli ellerimi senden uzak tutamadığım bu pozisyonda bulmam beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Seni mahvedeceğim. Benim işim bu."

"O zaman mahvet beni," diye fısıldadım, ayağa kalktım ve kotumu bacaklarımdan çekmesine izin verdim. Kotu kalçalarımın üzerinde oynattı ve elini tutup bacaklarımın arasına ittiğimde dudaklarından rahatlamış bir nefes döküldü.

"Sloane. Siktir. Neden sana karşı koyamıyorum?"

O bir zehirdi. Öyle bir zehirdi ki tadı çok güzel olduğu için ölseniz de umurunuzda olmazdı.

"Ben de kendime aynı şeyi soruyorum." Bacaklarımı ayırıp parmağını uyluğumun iç kısmında gezdirdiğinde kalbim sallanmakta olduğum uçuşumun en tepesine tırmandı. Alanımı doldurdu ve başımın arkasını kavrayarak beni ona bakmaya zorladı.

"Neden senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum?" Bir şekilde bana daha da yaklaştı ve nefesimi ciğerlerimden çekip kendi ciğerlerine çektiğine yemin ettim. "Sana aptalca bir soru sorduğumda gülümsemeni izlemek neden hoşuma gidiyor?" Parmağı külotumun kenarının hemen dışında durdu ve omuzlarına tutundum ve sessizce benim onun için kırıldığım gibi onun da benim için kırılması için yalvardım. "Neden seni arayan kişiyi öldürmek istiyorum? Günde otuz kez telefonun diğer ucundan senin sesini duymaları beni kışkandırıyor."

Nefes nefeseyken, bir sonraki sözcüklerimi zorla söyledim. "Aradıklarında telefona neredeyse hiç cevap vermiyorum."

Tobias'ın boştaki eli, saç tellerimin arasına girmiş olan eli, yanağıma kavradı ve parmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Bundan sonra telefonlara ben cevap vereceğim."

dışarı." Islak külotumun üzerinden yavaşça geçerken kıpırdandım, sonra külotumu kenara çekip parmağını içeri soktu. "Keşke ben olmasaydım dedirtiyorsun bana" demeden önce ağzından bir tıslama çıktı. İtirafı sanki bıçağı eline almış ve kalbimden bir parça koparmış gibiydi. Dürüstlüğünün içine sinen keder gerçekten üzücüydü. Onun için kanadım çünkü taşıdıklarının bir kısmı bile olsa, travmayı içinde tutmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

O bana dokunmaya ve benim kadar hızlı nefes almaya devam ederken başım omzuna gömüldü. "Sana en derin, en karanlık sırlarımı anlatmak istemedim yüzüne bile bakamıyorum. Neden böyle? Neden bana böyle baktığında gözlerindeki gerçeğe inanmak istiyorum?"

"Sana nasıl bakabilirim?" Kalçalarımı onunla buluşmak için iterek sordum. Bir inilti beni terk etti ve bu küçük alet kulübesinin dışında uğuldayan rüzgâra karıştığı için minnettardım.

"Sanki içimde hâlâ biraz iyilik kaldığını düşünüyorsun."

Kalçalarımı oynatmayı bıraktım. Beni sıkıca kavradı ve parmağı içimde hareketsiz kaldı. Vücudumun tepki verdiğini hissettim, daha fazlasını istiyordum ama reddettim çünkü aramızdaki bu an şimdiye kadarki en ağır anmış gibi geliyordu. "Var," diye fısıldadım, elimi göğsünün üzerine koyarak. "Ve onu bulan kişi ben olmak istiyorum."

Dişlerini gıcırdattı ve ben onun kırılğanlıklarının taşa dönüşmesini izledim. "Yok," diye karşılık verdi, başparmağını hassas klitorisimin üzerinde gezdirdi ve başımı geriye atmamı sağladı. Eli, pencere ile kafatasım arasında hızlı bir bariyer oldu ve kalçalarım kendi kendine itildi.

"Eğer birazcık terbiyem kalmış olsaydı, bu lanet alet deposuna kilitlenip senin gibi hassas bir şeye dokunmazdım."

"Ben narin değilim." Bir parmağını daha içeri sokarken dudağımı ısırdım, bir yandan da klitorisimi tekrar tekrar okşuyordu. *Çok iyi hissettiriyor.* "Nezaket gösterdiğin tüm zamanları listeleyebilirim ve bu anlar az ve uzak olsa da, birlikte çok büyükler."

"Benim için gel."

"Bana patronluk taslayarak konuyu değiştirme." Bileğini kavradım ve elinin içime girip çıkmasını durdurmaya çalıştım. "İtiraf et, Tobias," dedim gergin dişlerimin arasından, vücudumun ve beynimin onun komutunu yerine getirmek için senkronize olmaya çalışan dağınık kısımlarına odaklanmamaya çalışarak. Tobias hakkında kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da huysuz, gizemli seksi sesinin sizi gerçekten de komutla boşaltabileceğiydi.

"Hayır," diye fısıldadı, gözlerini bir an için dudaklarıma dikerek. "Hangi terbiyeden bahsettiğini bilmiyorum ama öyle bir şey yok. Sana ne yaptığıma bak," diye acele etti, başımı eğdi ve içime girip çıkan parmağına bakmamı sağladı. Sıcak ve yasaktı ve müstehcen sözleriyle beni uçurumun kenarına gönderdi. "İkimiz de bunu hak etmediğimi bilmemize rağmen seni parmağımın etrafında boşaltırken bana bak. Çünkü bu senin için olduğu kadar benim için de."

Adını bağırp avluda film izleyen herkesi uyarmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak kenardan uçtum. *Aman Tanrım.*

O uzaklaştığında bedenim hâlâ uçuyordu. Bir saniye sonra bana tek bir bakış bile atmadan kot

pantolonumu uzattığında üşümüştüm. Sırtı bana dönüktü ve ben de aceleyle

Pantolonumun düğmesini yerine ittikten sonra kapüşonlu sweatshirtümü giydim. "Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun, Sloane." Kapüşonunu elimden kaptı ve gözleri üzerimdeyken sıçradım. "Bu beni çıldırtıyor. Beni *delirtiyorsun*."

Tam o sırada gecenin sessizliğinde bir dal kırıldı. İkimiz de bulutlu pencereden dışarı baktığımızda ağaçlar kıpırdamıyordu ve gerçeklik içeri girip anımızı pelteye çevirdi. Telefonum titredi ve Tobias cebinden çıkarıp susturduğunda gözünü bile kırpmadı.

"Gidelim," diye mırıldandı, bir şeye sinirlenmişti. Ben mi? Durum mu? Benim... sapığım mı? Sahip olduğum şey bu muydu? Bir sapık mı?

Tenime bir ürperti çarptı ve bunun Tobias'a kapüşonunu geri vermemle hiçbir ilgisi yoktu. St. Mary's'in arka kapılarına doğru yan yana yürürken aklım milyonlarca farklı yöne çekiliyordu. Neredeyse bitmek üzere olduğundan emindim. Tobias'la birlikteyken zaman bir şekilde akıp gidiyordu.

Kızların koridoruna geldiğimizde telefonum tekrar titredi. Bütün kat sessizdi. Tüm son sınıflar avludaydı, masum ve endişesiz bir şekilde gecenin tadını çıkarıyorlardı. Gemma ve Journey gibi bazı arkadaşlarım bunu hak etmediğinden değil. Hak ediyorlardı.

Ama şimdi sırlar ve endişelerle dolu bir çukura batma sırası bendeydi. Şimdi koridordaki her virajı tedirginlik ve şüphecilikle dönme sırası bendeydi.

"Alo?" Küçük telefonumu kulağına dayayıp kapımın önünde dururken Tobias'ın sesi boş koridorda yankılandı. Kalbim boğazımda ona bakarken çenesi öfkeyle ileri geri hareket ediyordu. Kaşlarındaki yara izi, kaşları kırışırken aşağı doğru hareket etti ve arayanın ailem olup olmadığını merak ederek donakaldım. *Tanrım, umarım değildir.*

Ekranı kapattı ve bir saniye sonra bana geri verdi, uzun parmaklarını alıp benimkileri açtıktan sonra cihazın etrafına kapattı. "Tekrar aradıklarında cevap verme."

Cevabım sessizlik oldu ve birdenbire bana bir parça da olsa açıldığı o alet deposuna geri dönmek istedim. Yenilgi, kapımı açıp odama adım attığımda kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi silip süpürmüştü. Hemen Gemma'nın yatağına baktım ve kalbimin en karanlık yerlerine kadar Tobias'ın haklı olduğunu anladım.

O benim için iyi değildi.

Yüzünde yokmuş gibi davrandığı pişmanlığı görmek kemiklerimi sızlatsa da ona sırtımı döndüm. Ayakkabılarıma baktım ve kapımın kapandığını duyduğumda iç çektim, odamdan gelen serin hava kızarmış yüzüme çarptı ve telefonum tekrar titreştiğinde odanın diğer ucuna fırlatmak istedim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ekranı dik dik baktım ve parmaklarım öfkeyle titredi. Telefonumu yatağıma fırlatmaya hazır bir şekilde bakışlarımı kaçırdığımda olduğum yerde donup kaldım. Bir slasher filmindeymişim gibi göğsümden bir çığlık koptu ve tüm vücudum buza dönüştü. *Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.*

Gözlerim hemen kapandı ama yine de gördüm. Yastığımın üzerine düşmüş gibi kan lekesi vardı.

bir su birikintisi. Çılgılığım odada yankılanırken metalik kokunun koyu kırmızı havuzları beni iki büklüm yaptı. Gözlerim odamın her köşesine sıçrarken, Willow'un ailesine doğrultulan silahın aynısını bana doğrultmuş, koyu renk kapüşonlu bir adamın orada dikildiğini görmeyi bekleyerek kapıma doğru uçtum.

Kapım açıldığında öne doğru uçtum ve eğer gelen Gemma olsaydı, pisliği temizleyene kadar onu dışarı iterdim. Ancak, hayat dolu badem biçimli iki göz yerine, endişe dolu iki mavi göz vardı. Tobias'ın kalın kirpikleri gece yarısı rengini örtüyordu ve bir şeyleri parçalamaya hazırmış gibi odama girdi. Elleri hemen kollarımı kavradı ve beni döndürerek vücudunu benimkinin önüne koydu.

Her şey çok hızlı oluyordu ve nefes alamıyordum.

"Yatağım," diye mırıldandım, sırtına yaslanmış kıpırdamadan duruyordum.

Başını sağa çevirdi ve yatağımın üzerinde ne olduğunu görünce sarsıldı.

"Koku." Nefes nefese kaldım ve ağzımı kapattım. Bu sadece kokunun odaya belirgin bir şekilde ürpertici bir koku göndermesi değildi. Bu kokuyu daha önce de almıştım ve anılar üzerimde uçuşuyordu. Tobias arkasını dönerek yastığımın üzerindeki ölü tavşana sırtını döndü ve yanaklarımı tutarak kan yerine ona bakmamı sağladı. "O geceki gibi kokuyor." Çılgına dönmüştüm. Titreyen ellerim kollarını kavradı ve görüşüm karardı.

"Hangi gece?" diye sordu. Yanağıma dokunan parmaklarını iyice açarak beni olduğum yerde tuttu ve omzunun üzerinden bakmama izin vermedi.

"Kan gölünün içindeydiler, Tobias!" Bağırdım, kelimeleri hapsettiğim yere geri göndermeye çalışıyordum ama koku beni kışkırtıyordu ve birkaç saniyede bir gözlerim Tobias'ın kileri tarıyor ve güzel, tüylü halımın üzerinde kan damlaları görüyordum. "Çok fazla vardı," diye fısıldadım, bacaklarımın altımda titrediğini hissederek. Gözlerim kapalıydı ama onları görüyordum. Ailemi kaybetmenin acısını hissettim, onları yağmurlu bir gecede bir ağaca sarılmış bir araba gibi çarpık ve hoşnutsuz farklı bir ışıktaki gördüm.

"Sloane, mantıklı konuşmuyorsun. Bana bak."

Sert bir şeye bastırdım ve gözlerimi tekrar açtım, Tobias'ın yüzünü geçip yerdeki ve battaniyelerimdeki kırmızıyı gördüm. "Onların ölümünü izledim." Duygularım dökülürken göğsüm ağrıyordu, sanki Tobias onları tek tek koparıyormuş gibi. "Ve sonra bu konuda yalan söylemek zorunda kaldım. Beni tehdit ettiler. Birine anlatırsam onu tehdit ettiler." Kelimelerimin hızlı ve karmakarışık olduğunu biliyordum ama onları durduramıyordum. "Kimseye söylemedim!"

"Bu kadar." Kelimeler ağzından çıkarken son halini almıştı. Yüzümün etrafındaki elleri sıkılaştı ve ağzını ağzımda hissettiğimde *geri döndüm*.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

Onu öpmek güneşi ilk kez görmek gibiydi. Etrafım karanlıkla çevriliydi ama dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde sanki ışığı bulmuş gibiydim. Ona tutundum ve yemin ederim ki ruhumun en dibine kadar giden bir yolu aydınlattı. Dillerimiz birbirine dolandı ve öpüşmemiz uzun, derin ve samimiydi. Göğsümde bir şey titreşti ve ellerini tutup başının üstünde sabitleyerek küçük bileklerini tahtaya vururken boğazımdan bir ses geldi.

Onun tadı beni ölümden geri getirebilirdi. Yumuşak dudaklarını hissetmek hayatımın sonuna kadar geceleri uykularımı kaçırabilirdi. Damarlarımda yüzen yakıcı arzu, sahip olduğum her kötü düşünceyi ve niyeti uzaklaştırdı ve beni bekleyen tek şey o kaldı.

Son saniyede geri çekildim ve ikimiz de nefes nefese kaldık, hala hayatta olduğumuzdan emin olmak için suyun üstüne doğru koştuk. Gözlerimiz çarpıştı ve o anda bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı anladım.

"Git," diyerek dışarı fırladım, kapıyı açtım ve onu koridora doğru ittim. Kapısı arkamdan çarptı ve bir saniye sonra elimi tutarak sıçradı. Biz daha koridorun sonuna varmadan telefonum kulağıma dayanmıştı bile ve Sloane'a ilaç verildikten sonra Shiner'ın numarasını kaptığım için şükreliyordum.

"Alo?"

"Sloane ve Gemma'nın odasına gitmeni ve kız kardeşim oraya gelmeden önce odayı temizlemeni istiyorum."

Diğer uçtan bir hışırtı geldi ve Sloane'u odama ittim, elim onun elinin içinde yanımda kaldı. Dudaklarına baktım ve neredeyse nerede olduğumu ve etrafımda neler olduğunu unutuyordum.

"Neden? Eğer dölünü falan temizlemek zorunda kalırsam, seni uykunda öldürürüm." Sesinde biraz alaycılık vardı ve sol taşağım üzerine bahse girerim ki nazlı nazlı gülümsüyordu.

"Sloane'un bir takipçisi var. Yastığının üzerine bir hediye bırakmışlar."

Eli elimde sarsıldı ve kanımdaki öfke kıvılcımını hissettim. Bir süre daha devam etmesine izin verecektim ama bu saçmalıkla işim bitmişti. Bu iş çok ileri gidiyordu. Ya o yastıkta yatan tavşan yerine o olsaydı? Ya o kişi içerideyken kız kardeşim odaya girseydi ve bunu teslim etseydi?

"Sapık mı? Tanrı aşkına. Neden hep bir şeyler oluyor?" Shiner telefonda son sözleri mırıldandı ve ben de ona şimdilik sessiz kalmasını ve Gemma'nın Isaiah'la kalmasını sağlamasını hatırlattıktan sonra telefonu kapattım.

Bir an sonra elimi Sloane'unkinden çektim ve bir adım uzaklaştım, ona dokunmak için kendime güvenmediğimi biliyordum. Kollarımı kavuşturdum ve "Bu da neydi böyle?" dediğimde damarlarımdaki kanın pompalandığını görebiliyordum.

Alt dudağı beyaz dişlerinin arkasından fırladı ve onu öptükten sonra kendimi biraz dengesiz hissederek ayaklarımın üzerinde kaydım. *Hay sikeyim. Bu her şeyi değiştirdi.* Hâlâ ona layık değildim, ama şimdi kalbim beni hayatta tutan basit bir kastan daha fazlasıymış gibi atmayı bırakmıyordu.

"Yatağında ölü bir tavşan var," diye cevap verdi ciddiyetle, başı dertteymiş gibi ayaklarına bakıyordu. Koyu renk saçları parlak ve ipeksiydi ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum.

Başımı yana çevirip pencereden ağaçların salınışını izledim. "Hayır, ben senin çıldırmanı kastetmiştim. Ne diyordun sen?"

Gözleri büyüdü. Doğrudan bana bakmasa da gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum. Bahse girerim parmağımı omurgasında gezdirsem, o da dümdüz olurdu. Ne düşündüğünü bilmek zordu ama vücut dili gergin ve savunmacıydı; bu iki şeyin bir yalanı kesin olarak gösterdiğini öğrenmiştim.

"Bunu yapma," diye uyardım, ela gözlerini bana çevirirken keskin bakışlarına kilitlendim. "Saklanma olayı burada bitiyor. Hemen şimdi. Seni kim takip ediyor?"

Başı titriyordu ve gözlerini kaplayan parlaklık boğazımı sıkan bir el gibiydi. "Gerçekten bilmiyorum."

Ona doğru hışımla yaklaşp çenesini kavradığımda öfkem galip geldi. Tek bir adım bile atmaması için kafamın içinde ona sessizce destek verdim. "En baştan başla, yoksa yemin ederim, seni boşaltmam için bana yalvardığın o videoyu kız kardeşime veririm." *Lanet olsun.* Bu kozu oynadığım için nefret ediyordum ama söylenmesi gerekiyordu.

"Şantaj mı, cidden mi? Yine mi?"

"Kirli oynarım, seninle bile." Parmağım ısırmakta olduğu alt dudağına dokundu. Sıcak ve dolgundu ve teslim olup bana her şeyi anlatmaya başladığında ağzına bakmaya devam ettim.

"Ailem orduda değil," diye başladı, parmağım dudaklarının kıvrımında gezinirken önümde hiç kıpırdamadan duruyordu. *Onu öptüğüme inanamıyorum.* Sloane bana kurallarımın her birini çiğnetmişti. Sloane beni olmadığım biri gibi davranmaya zorluyordu. "Babam politikacı. Ailem kampanyalarını mahvetmeyeyim diye beni buraya gönderdi." Ağzından alaycı bir ses çıktı. "Daha çok hayatlarını."

"Devam et," diye ikna ettim, ona biraz daha yaklaştım ve aramızdaki boşluğa baktım. Güzel gözleri o kadar çok gerçekle doluydu ki beni şaşkına çevirdi.

"Bir sır biliyorum. *Büyük* bir sır. Onlara herkese anlatacağımı söyledim, bu yüzden..." Ben nefesimi tutmuş beklerken o büyük bir yudum hava aldı. "Beni tehdit ettiler ve sözümünden dönemeyeceğimden emin olmak için beni buraya gönderdiler."

"Ne sırrı? Ve seni neyle tehdit ettiler?" Kötücül zihnim söz konusu olduğunda seçenekler sonsuzdu. Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum; daha önce korktuğu sırada söylediği sözlerden parçalar, telefonunun kullan-at olduğu gerçeği ve Tony'nin her gün aradığı veri tabanında nasıl var olmadığı.

Sessizce yutkunması düşüncelerimi susturdu ve tek bir gözyaşı damlası gözünden kaçıp parmağımın üzerine düştüğünde nefesim tamamen kesildi. Yanağından aşağı süzüldü ve neredeyse boğuluyordum. "En iyi arkadaşımın ailesini öldürdüler."

"Senin önünde mi?" diye sormadan önce şaşkınlığım bir an sürdü.

Gözlerini kırptırdı ve gözünden bir damla yaş daha düştü ve göğsümün içinde bir yırtılma hissetmem beni telaşlandırdı. *Bu neden bu kadar acıtıyor?* "Hayır. Şey..." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Orada olduğumu bilmiyorlardı. Balkon penceresinden gördüm. Sadece en iyi arkadaşımın ailesi değildi. Onların arkadaşlarıydı. Politik ortaklarıydı."

"İnsanlar istediklerini elde ettiklerinde hiç pişmanlık duymazlar. Güven bana." Richard'ı ve öldürdüğü ya da öldürmemi emrettiği herkesi düşündüm. Beni "ödünç verdiği" kirli adamlar bile çok *normal* görünüyordu. Sadece normal, sabah kahvaltısında gazete okuyan bir adam birini öldürme emri veriyordu. Bu onlar için doğal seleksiyon gibiydi.

"Aileme en yakın arkadaşıma ne yaptıklarını söyleyeceğimi söyledim." Bir damla gözyaşı daha düştü, ama onu da çabucak sildim. "Onlara herkese anlatacağımı ve hapse gireceklerini söyledim." Ondan hoşnutsuz bir ses çıktı ve son anda benden uzaklaşmaya çalıştı, ben çenesini tekrar yukarı kaldırmadan önce yere baktı. Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu ve gözlerimden akan yaşlar bir an önce onunla yer değiştirmek istememe neden oluyordu.

Onu öpüp acısını ve kafa karışıklığını çalmaktan başka bir şey yapmak istemedim. Aklından ne geçiyorsa susturmak istedim çünkü öpücüğünün bana yaptığı buydu. Ama bunun yerine, bir çözüm bulabilmek için her şeyi bilmem gerektiğini bilerek ilerlemeye devam ettim. "Ve bunun seni takip eden biriyle bir ilgisi var mı? Bu nasıl bağlantılı?"

Sloane omuz silkti. "Bilmiyorum. Willow'la aramızda geçen mesajların birebir kopyası olan kısa mesajlarla başladı." Burnunu çekti. "O benim en iyi arkadaşım -ailesi benim tarafımdan öldürülen. Öldürüldükleri gece yaptığımız konuşmanın aynısıydı. Onunla en son konuştuğum zaman."

"Ve seni takip edenin o olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?" Çok açık görünüyordu, ama bir şey eklenmiyordu

Yukarı.

Başını sallamadan önce gözleri bir an için korkuyla parladı. "Hayır. Gerçekten bilmiyorum. O içeride

New York. Daha geçen gün kontrol ettim." "Adı ne?"

"Nasıl o olabilir? Tüm bunları kim yapıyorsa burada, St. Mary'de olmalı, değil mi? Sadece telefon şakaları değil. Dolap olayı, uyuşturucu ve yatağımdaki hayvan da var. Birisi bunları yapmak için okula gizlice mi giriyor? Kim nereden bilebilir ki? Kimsenin ne olduğunu bilmemesi gerekiyor!" Sözleri daha çılgınca olmaya başlamıştı ve ben de onunla birlikte ani bir panik hissettim.

Gözlerimin önünde değişmesini izledim. Artık kız kardeşimin en iyi arkadaşı değildi. Artık bana ders veren, karanlıkta dokunduğum ve şantaj yaptığım için kendimi suçlu hissettiğim kız

değildi. O artık

geleceğimde istediğim ve geçmişimde ihtiyacım olan her şeydi.

"Sloane," diye fısıldadım, yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Kısa nefesleri dudaklarıma çarptı ve ağzından çıkan kelimeleri susturmak isteyerek içime çektim. "Adı ne bebeğim?"

Dudaklarını birbirine çarptı ve bir an durakladı. "Willow."

"Güzel. Soyadı ne?"

Tereddüt etti ve ben de geri çekildim, parmaklarımı yavaşça yanaklarında gezdirdim, Richard odasına döndükten sonra gece geç saatlerde onu yatağında ağlarken bulduğumda anneme yaptığım gibi sakinleşmesi için onu yatıştırdım. "Johnson." *Elbette yaygın bir soyadı olmalıydı.*

Teni benimkine karşı sıcak bir damgaydı ama yine de iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Düşüncelerim isme kilitlendi ve onu defalarca tekrarladım. *Bir başlangıç noktam var.*

"Tobias?" Yumuşak fısıltısı beni tekrar düz bir zemine indirdi ve başımı sallayarak konuşmaya hızlıca son verdim. Başı göğsüme yaslanmıştı ve o anda kollarımda hissettikleri ondan çok benim için önemliydi.

"Neler olduğunu anlayacağım."

"Gerçeği öğrenirse Willow'u öldürecekler. Onu bağışladılar çünkü ona olanları asla anlatmayacağıma söz verdim. Ailesinin öldürüldüğünü bilmiyor. Bir araba kazasında öldüklerini sanıyor. Ailem sandığım gibi değil. Onlar tehlikeli."

Ben de öyle.

"Bu yüzden babana bana ilaç verildiğini söylemeni istemedim. Eğer bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenirlerse, beni götürüp kimsenin beni tanımadığı başka bir yere koyarlar. Dışarı çıkamaz. Kimse bilemez. Bunu *sana* söylememeliydim bile."

"Panik yapmayı bırak. Yanındayım. Öldürmekten başka bir şey yapmadığım halde birini hayatta tutma yeteneğimi hafife alma."

Korkuyu görmek için bekledim. Sözlerimin doğruluğu karşısında beni itmesini ve kaçmasını bekledim ama tanık olduğum tek şey kabullenmeydi. Gözleri kurumuştı ve yakut dudaklarının titremesi durmuştu. Önümde duran boş bir tuval gibiydi, ağır bir sırrı dökmekten bitap düşmüştü. Onu mutlu etmek için huzursuz edici bir dürtü reddetmem için baskı yaptı ve ben sadece teslim oldum.

"Seni tekrar öpeceğim," diye uyardım, kendimi durduramıyordum.

Dudaklarından nefesini çaldım ve masumiyetini çalmama izin verdiğinde vücudumdaki her şey sarsıldı. Uzanıp ellerini boynuma doladığında ve benim ona verdiğim duygularla beni öptüğünde içimizi bir sıcaklık kapladı. Onu kaldırıp bacaklarını belime doladığımda tüm varlığım ihtiyaçla sarsıldı. Onu yatağıma yatırdım ve ona bakmak için ağzımı ayırmak acı veriyordu. O derin, ela gözler bana kilitlenmişti, sanki ona muhtemelen asla veremeyeceğim bir şeyi bekliyordu.

"Kızları öpmediğini sanıyordum," diye fısıldadı, ben seçeneklerimi tartarak ona bakmaya devam ederken. Onu bırakıp gitmem gerektiğini biliyordum. Bunu asla yapamayacağımı bildiğim gibi biliyordum.

onun ihtiyaç duyduğu tipte bir adam olmak. Babamın her Şey normalmiŐ gibi davranmam için beni zorladığı gibi aile yemeklerine katılan bir adam değildim. Hapishanede ziyaret edilen tipte bir adamdım, ki Richard'ın bana yaptırdığı Őeylerde Őeim Şansım olsun ya da olmasın, tam da olmayı hak ettiğim yerdeydim.

"Sen farklısın," diye itiraf ettim. Kendimi onun üzerinde tutarken kollarım titremeye başladı. "Ama ben de farklıyım," dedim. "Ben seni öpmesine izin vereceğin bir adam değilim. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ben iyi değilim."

Parmakları ensemi kavradı ve ağzımı tekrar kendine çekti. Bu his, sahip olduğum tüm kısıtlamaları ortadan kaldırmaya yetti ve onu hayatım buna bağlıymış gibi öptüm.

Aslında, onu hayatı buna bağlıymış gibi öptüm, çünkü onun üzerinde hareket etmek, ona dokunmak ve dilinin benimkine karşı hareket ettiğini hissetmek, onun benden çok daha değerli olduğunu hatırlatmak için ihtiyacım olan Şeydi.

"Beni itmezsen durmayacağım," diye aceleyle söyledim kelimeleri, bir daha asla kimseyle hissedemeyeceğim bir yakınlık çukuruna düşmeden önce. "Beni uzaklaŐtır, Sloane," diye ısrar ettim, durmak istiyordum çünkü sonunda bunun benim için çok fazla olacağını biliyordum.

BaŐımdan ok Şey geçmişti. Yıllarca kız kardeşimi ve annemi kaybetmiŐtim. Ama Sloane kalbimin farklı tellerini çekiyordu. Ona karşı hissettiğim koruyuculuk duygusu uzuvlarımda yoğun bir Şok etkisi yarattı. Söz konusu o olduğunda vücudumdaki her kemiği kırabilirdim ve onunla geçirdiğim bu ana kadar bunu itiraf edememiŐtim. Bakışlarında çok fazla kırılganlık vardı ve bu benim bakıŐlarımdan aynasıydı.

"Seni itmek zorunda bırakma beni," diye fısıldadı, parmaklarını gömleğimin altına daldırdı ve başımın üzerinden yukarı itti. Gözleri yüzümden aşağıya doğru süzüldü ve oturup beni yatağıma geri itene kadar karnımın üzerindeki her kıvrımı ve eğimi takip etti. Üzerimde srnmesini izlerken ağzımı kapalı tuttum. Dizleri kalalarımdan her iki yanındaydı ve tişörtünü kaldırdığında açlıktan ölüyordum.

"Sana böyle bakınca kendimi tehlikeli hissediyorum," diye itiraf ettim. *Kendimi ona damgalamak istiyorum.*

"Beni ilk kez uygunsuz bir pozisyonda görmüyorsun," diye hatırlattı bana, ellerini omuzlarıma koyarak alçaldı ve dudaklarıma fısıldadı.

Elimi kalçasından çektim ve kalbinin üzerine koydum, küçük kasın sertçe attığını hissettim. Parmaklarımı açtığımda sutyeninin danteli avucumu çizdi. "Ama Şimdi Şunu görüyorum. Kalbin saf, Sloane." Bileğini nazikçe kavradım ve elini omzumdan alıp gėŐmn üzerine koydum. "Ve Şimdi *bu* yatırım."

Odanın sessizliği aramızdaki sessizliği besliyordu. Sessiz ve samimi bir Şey bizi birbirimize bağlıyordu ve onun için daha iyi olma konusunda hissettiğim kararlılık beni onu tekrar öpmeye itti.

PeŐından koŐmayı bırakamadığım bir yüksekti. Onu elimde tutmak için yapabileceğim her türlü anlaŐmayı yapardım. Eğer bana her zaman böyle, hayranlık ve kabulle ve gökyüzüne güneşi koyma

yeteneğim varmış gibi bakarsa, her şeyi yapardım.

Öpüşmemiz uzadıkça Sloane'un kalçaları üzerimde hareket etmeye başladı. Vücudunun her yerine dokundum,

Teninin yumuşak dokunuşunu ve kalçalarının kıvrımlarını ezberliyordum. Sütyenini çözdüm ve dillerimizi birbirine dolamaya devam ederken ince malzemenin aramıza düştüğünü hissettim. Bir saniye sonra kot pantolonunu kurcalarken ayağa kalktı ve düğmeyi delikten içeri itti. Kotu bacaklarından aşağıya doğru salladım, beni tekrar öpmeye ve kotumu çıkarmaya başlamadan önce öpüşmemize sadece bir saniyeliğine ara verdim.

Onu çevirip yatağıma bıraktığımda saçları başının etrafında bir hale gibiydi. Teninin yumuşaklığını severek kalçasını kavradığımda ikimizin de nefesi kesildi. Bacağını yukarı ittim ve kalçalarını yukarı kaldırıp ipeği hızla bacaklarından aşağı itmeden önce bizi ayıran ince kumaşa lanet ettim. Külotunun geri kalanını yırttım ve bir an sonra boksörlerimi çıkardım. Uyluklarının arasına yerleştim ve sırtı kavislenmeden önce göz göze geldik ve ne kadar ıslak olduğuna lanet ederek içine doğru ittim. *Mükemmeldi*. Onu sonsuza dek istiyordum. Sanki olduğumdan daha değerliymişim gibi gözleri üzerimdeyken her gün böyle hissetmek istiyordum.

"Bu çok tehlikeli," dedim, içine yavaşça girip çıkarken. Kalçaları genişçe açıldı ve ellerimiz birbirine kenetlendi, ben onları yastığıma sokarken koyu renk saçları bir tanrıça gibi etrafa yayıldı. "Bu işin sonunda kırılacaksın, vücudunu kastetmiyorum."

"Bazen acı çekmeye değer."

Ağzlarımız tekrar birbirine yapıştı ve dilinin benimkine her vuruşunda öldüm. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi senkronize hareket ediyorduk ki bu tamamen saçmalıktı. Onun gibi bir kız nasıl benim gibi bir adam için yaratılmış olabilir ki?

Yüzeyin ağzına ulaştığında kaslarım gerildi ve hızla ağzımı onunkinden ayırdım ve ruhumu da yanına alarak kenardan düşüşünü izledim. Vücudu beni cennete götürdü ve geri getirdi ve bir saniye sonra, çöküp sırt üstü yuvarlanmadan önce ondan çıktım ve karnına boşaldım. *Bu... sismekti*. Ağır nefeslerimiz havayı doldurdu ve birkaç dakika sonra yatağımdan çıktım, bir havlu aldım ve yorgun vücudunu battaniyemle örtmeden önce onu temizledim, ışığı kapattım ve yatağımın kenarına oturdum, yenilgiyle, onun eşit nefesleri odayı doldururken.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama düşüncelerim gecenin olaylarını ve ikimizin samimiyet kisvesi altında birbirimizle paylaştığımız her şeyi dolaşırken onun uyuduğundan emindim. Yatağımın ucunda kırıdamadan durdum ama uykulu sesi odayı salladığında kulaklarım dikildi ve aniden yeniden canlandım.

"Az önce olanlardan pişman mısın?"

Her şeyi yanlış anlıyor.

Battaniyemi çenesine kadar çekmiş, yan yatmış olan ona baktım. Odam karanlıktı ama yine de onun yorgun, cam gibi gözlerine kilitlendim. "Keşke."

"İstiyor musun?"

Başımı salladım, sırtımı tekrar ona döndüm ve nefes verdim. "Asla düşündüğün gibi biri olmayacağım."

Yumruğumu ağzıma götürdüm, sanki büyük bir şey olmasını, çocukluğumda yaptığım ve gördüğüm, beni bu hale getiren şeylere maruz kalmadığım geçmişe dönmeyi umuyormuşum gibi

Dengesiz ve onun gibi bir kıza layık olmayan soğuk biri.

Yani, ne yapıyorduk ki? St. Mary's'den ayrılıp birlikte büyük bir hayat kuracak değildik. İçinde bulunduğumuz anı yaşıyorduk. Geleceği düşünmüyorduk, ki bu benim *hep* düşündüğüm bir şeydi. Gemma iyileşeceğimi ummaya devam ediyordu ve Sloane'un beni tanıdığını düşündüğünden oldukça emindim çünkü ona olmamı istediği erkeğin küçük bir görüntüsünü vermiştim ama ben o kişi değildim.

Olmak istedim. Ama değildim.

"Herkesi kendinden uzaklaştırmayı bırakman gereken bir zaman gelecek, Tobias. Kendini bizim seni gördüğümüz gibi görmek gereken bir zaman gelecek." Bir sonraki cümlesi battaniyeler yüzünden boğuklaşmıştı ama ben duydum. "İçindeki iyiliği görmeni sağlamayı kendime görev edineceğim."

Ne zaman olacağından emin değildim ama eninde sonunda Sloane iyi olmadığımı görecekti. Özellikle de söz konusu o olduğunda.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

SLOANE

Ertesi sabah kapımı açtığımda temizlik malzemelerinin ve yeni yıkanmış battaniyelerin kokusu yüzüme çarptı. Kimse uyanmadan beni odama götürürken Tobias ve ben sessiz kaldık ve onun hiç uyumadığından oldukça emindim. Isaiah'nın odasının önünden geçerken göz göze geldik, Gemma'nın muhtemelen içeride olduğunu biliyordum ve aklıma *yine* onun arkasından yaptığımız şeyin boktan bir şey olduğu düşüncesi geldi. Eğer şansım olsaydı ona ne söyleyeceğimi hayal ettim ve aklıma gelen her senaryo tam bir kargaşaydı: *Özel ders vermeye başladığımızdan beri kardeşinle yatıyorum. Sana birçok kez yalan söyledim ve ondan nefret etmediğim halde ediyormuş gibi davrandım.*

Odama tararken aklıma gelen bu düşünceyi bir kenara ittim. Her şey yerli yerindeydi. Yatağımda yeni yıkanmış battaniyeler vardı ve Gemma'nınki de tertemizdi. Dönüp Tobias'a baktım ve sessizce onu sorguladım. Omuz silkti, omuzları hafifçe çökmüş ve rahatlamış bir halde kapımın çerçevesine yaslandı. "Shiner iyi temizlik yapabiliyor sanırım."

Yastığımın üzerine tünemiş bir nane gördüğümde en kötü şekilde gülmek istedim, ama her şey çok gergin hissettirdi. Tobias ve benim aramda her şey huzursuzdu. Artık derimizin yüzeyinin altında kaynayan bir kavga yoktu, ama gergin bir şey devam ediyordu. Sanki bilinmeyen bir güç bizi birbirimize çekiyordu. Yine de onun da bizi birbirimizden uzaklaştırdığını hissedebiliyordum.

"Gemma'nın ölü hayvandan haberi yok, değil mi?" Tereddütle sordum, onu denklemin içinde görmek istemiyordum. Ondan bahsetmek bile midemi bulandırıyor ve bunun ona yalan söylediğim gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey Tobias'ın izin vermemesine rağmen ona aşık olduğum gerçeğiyle ilgiliydi.

"Doğru," diye cevap verdi, kapının çerçevesini iterek ama odamın eşiğinde kalarak. O bana baktı, ben de ona baktım. Gözlerinin berrak ve her türlü duygudan uzak kalması bana *bir şeyler* hissettiğini söylüyordu. Sadece bunu göstermek istemiyordu.

"Tamam, peki..." Yorgun omuzlarıma acı çökerken ondan bir adım daha uzaklaştım. Dün gece unutabileceğim bir şey değildi. Ağzıma sahip olurken onun için kıvranışım daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi ve bunun geleceğini bilsem bile, onun kapanışını izlemek yine de canımı yaktı. Birdenbire, erkek arkadaşı ondan ayrıldığında bir uzvunu kaybetmiş gibi davranan kızlardan biri gibi oldum. *Bu ben değilim.*

"Willow'u araştıran biri var. Sadece onun bu işe karışmadığından emin olmak için." Bir an sonra Tobias'ın sırtı bana dönüktü ve ben nefesimi tuttum. Boğazım düğümlendi. Hayal kırıklığı gözeneklerimden akıyordu ve kendimi mantıksızca ezilmiş gibi gösterecek bir şey söylememek için dişlerimi sıktım.

Beni uyarmıştı.

Asla düşündüğün gibi biri olmayacağım.

Bu onun "*Biz bir hiçiz*" demesi kadar iyiydi.

"Tanımadığınız biriye telefona cevap vermeyin ve yanınızda biri olmadan uzağa gitmeyin." Sanki tavana bakıyormuş gibi başını kaldırdı. Omuzları gerildi ve göğsü odadaki tüm havayı ciğerlerine çekiyormuş gibi genişledi. Aslında ben de nefes almakta zorlanıyordum. "Seni korkutarak bir tepki vermeni sağlamaya çalışıyorlar. Sana zarar vereceklerini sanmıyorum. Bir şey istiyorlar. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Bu beni daha iyi hissettirmedi ama bunu söylemedim.

"Tamam." Sözcük, öfke olarak gizlediğim bir kırgınlıkla kesilmişti. Dudağım titriyordu ve gecenin olayları Tobias'ın gözlerimin içine bakmayı reddetmesiyle birlikte beni yakalamaya başlamıştı.

Arkamı döndüm ve tıpkı onun bana yaptığı gibi sırtımı ona döndüm. Güneş ormanın içinden zar zor görünüyordu ve pencereden gelen serin bir hava akımı sıcak tenimi serinletiyordu. Yalnız kalabilmek ve düşüncelerime geri dönebilmek için kapının kapanmasını beklerken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ama alçak bir hırıltı ve bir şeyin tokat sesini duyunca sustum. Omzumun üzerinden baktım ve Tobias'ın parmaklarının başının üzerindeki kapı çerçevesini o kadar sıkı kavradığını gördüm ki parmaklarının uçları bembeyaz olmuştu. Dönüp bana doğru yaklaştığında, onu yarı yolda karşıladım. Elleri yanaklarımı kavradı ve parmakları saçlarımın arasına girdi.

Öpücük güçlüydü ve dilinin her aç darbesinde düşüncelerim dönüyordu. Sanki onu kendinden kurtaracakmış gibi ağzıma bakarak uzaklaştığında nefesim kesilmişti. Yenilgiyle başını salladı ama karanlık bakışlarında yumuşak bir şey vardı. Arkasını dönüp kapımdan çıkmadan önce bir parmağını elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezdirdi ve bir an sonra kapıyı kapattı.

Her şeyin ortasında bile ağzımda küçük bir gülümseme belirdi ve karnımda kelebekler hızla uçuşmaya başladı. Tobias onun benim düşündüğüm gibi biri olmadığını söylemişti ama yanılıyordu.

SON İKİ GÜN Gemma'dan olabildiğince uzak durmaya çalıştım, ev arkadaşı olduğumuzu düşünürsek bu çok zordu. Neyse ki Isaiah onu meşgul etmenin bir yolunu bulmuştu ve Gemma durmaksızın en havalı sanat okullarını ziyaret edip onlarla görüşmeler yaptığında teslim etmesi gereken sanat portfolyosu üzerinde çalışıyordu. Çoğu zaman boya ya da kara kalemle kaplanıyordu ve kız kıza bir gece planlamadığımız sürece çoğu gece Isaiah'ın odasında kalıyordu. Ama ne zaman bakışlarından kaçsam, Journey ya da Mercedes'le birlikte yürüsem, onunla yalnız kalma şansım olsa bunu fark etmeye başlıyordu.

Tobias'la ilk kez bir araya geldiğimizde ve *bir şeylerin* sınırlarını aştığımızda bunları *yalan* olarak değerlendirmiştim ama şimdi ona tamamen bağlanmışım ve bu küçük patavatsızlıklar köklü yalanlardı. Gemma yeterince yakından bakarsa, bir şeyler döndüğünü fark edeceğini garanti edebilirdim. Ne zaman Tobias yemekhanede gözüme çarpsa, yanaklarım kızarıyor, kelimelerim

ağzımdan kaçıyor ve herkesin bana şüpheyle bakmasına neden oluyordum. Sınıfta, yapabildiğim tek şey

Benden sadece bir metre ötede otururken nefes alış verişine odaklandım. Bir noktada kalemini koridorda düşürdü ve ikimiz de onu almak için eğildiğimizde parmakları elime değdi ve gözleri benimkiler kadar parladı.

Mercedes'le birlikte kızların salonuna doğru yürürken hırkamın cebindeki telefonum titriyordu ve Tobias'ın bir gece önce ertelediği bu akşamki özel ders seansını onayladığını umuyordum. Bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım ama küçük kalbim kesinlikle anlamıştı.

"Sonra görüşürüz," dedim Mercedes'e, ödevi üzerinde çalışmak üzere odasına giderken. "Ödevinde iyi şanslar. Gerekirse saçmala." Mümkün olduğunca kendim gibi davranmaya çalışarak göz kırptım ve kapısını kapatmadan önce güldü.

Telefonumu bomba gibi hızla çıkardım ve arayanın Tobias olduğunu görünce midem takla attı.

Tobias: Çantamı kontrol et.

Koşarak yatakhaneimin kapısına gittim ve hızla açtım, beni takip eden kimsenin olmadığından emin olmak için koridorun her iki ucuna da baktım. Avludaki film gecesinden beri bilinmeyen bir çağrı almamıştım ama yatağımdaki ölü hayvanın benden bir tepki almaya çalışan son kişi olmadığını biliyordum. Tobias sadece beni korkutmaya çalıştıklarını söylemişti ve kabul etmeliydim ki bu konuda iyi iş çıkarıyorlardı.

Odama girerken ayağımla kapıyı kapattım, hâlâ yeni temizlenmiş bir otel odası gibi kokmasına sessizce güldüm ve telefonumu tutarken çantamı açtım. Tobias'ın oraya ne koyduğunu merak ederek kitaplarımı çıkardım. Elim yumuşak bir şeye değdi ve taş renginde kürkü olan küçük, doldurulmuş bir tavşanı çıkardığımda nefesim kesildi. Tıpkı filmde gördüğümüz ve yatağımda katledilen tavşan gibiydi.

Kapıdan aşağı kayarak yere otururken pelüş hayvanı göğsüme bastırdım. Dizlerimi yukarı çektim ve bir metin yazmaya başladım.

Bana doldurulmuş tavşan mı aldın?

Bunu yapmayı nasıl başardı? İnternette bir tane sipariş edip teslim mi ettirdi?

Tobias: Olabilir.

Gülümsemekten yanaklarım acıdı ve sanki her an kaybolacakmış gibi elimi ağzıma götürerek saklamaya çalıştım.

Ben: Neden?

Mesajı neredeyse anında geldi ve şu anda nerede olduğunu merak ettim. Odasında mı? Yalnız mıydı?

Bana mesaj mı atıyorsun?

Bilmiyorum. Sadece yaptım. Önemli bir şey değil. Geçen gece için kendini daha iyi hissedersin diye düşündüm.

İyi *olduğunu* kabul etmeyi reddettiğine inanmak zordu. Kötü bir insan bu kadar tatlı bir şey yapmazdı.

Tobias: Peki... beğendin mi?

Tekrar gülümsedim. Ondan gelen bu kadar küçük bir jest neden bana şimdiye kadarki en büyük jestmiş gibi geliyordu?

Bayıldım.

Sırtımı kapıya dayadığımda zaman geçti. Parmaklarım pelüş tavşanın yumuşak tüylerini okşarken Gemma'ya neler olduğunu anlatmayı düşündüm. Sadece kardeşinin beni kendi ayaklarımın üzerine düşürmesinden değil, diğer her şeyden de bahsediyordum. Bakışlarım yatağıma kaydı ve yerde kanlar içinde yatan ölü hayvanı hayal ettiğimde, başka neler yapabileceklerini düşünerek endişeyle boğazımı tırmaladım.

Bu gece ders çalışacak mıyız? Unutma, sana yardım etmem gerekiyor. Bugünkü notunu gördüm. C iyi ama A değil. Kısa cevaplarını sıkılaştırmak için çalışmalıyız.

Tobias: Odama gel.

Büyük bir heyecanla ayağa kalkarken pelüş hayvanı tutmaya devam ettim.

Ben: Şimdi mi?

Tobias: Evet,

şimdi.

Ben: Benden kaçtığını sanıyordum.

Kitaplarımı hızla çantama geri koydum ve aynada kendime bakıp yanaklarımın ne kadar pembe olduğuna küfretmeden önce doldurulmuş hayvanı tuttum. Ağzımdan hava üflerken sessizce güldüm. Acaba Tobias onun basit bir bakışının beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor muydu? *Bu ne zaman oldu?* Kapımı açtığımda midem biraz bulandı, Gemma'yı kenara çekip ona neler olduğunu anlatacağım andan korkuyordum.

Geleceğe bakmaya çalıştım ama beynim buna izin vermedi. İçten içe Tobias'ın haklı olduğunu ve sonumun acı olacağını biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Sanki kendi ölüm belgemi imzalıyor, kaderimi kabul ediyordum.

Kimseye rastlamamayı umarak koridorda hızla yürürken çantamı omzuma asmıştım. Genelde yalnız yürümezdim - sapık olsam da olmasam da - ama şimdi tuhaf bir şeyler olduğu için St. Mary's'in ne kadar karanlık ve rahatsız edici olabileceğinin daha çok farkındaydım. Birinci sınıftayken, burayı hayaletli, gotik bir okul olarak tanımlamaya başlamıştım ve şaşırtıcı bir şekilde New York'un ortasındaki zengin, prestijli şehir evimden daha çok evim gibi hissetmeye başlamıştım.

"Hey!"

Omzumun üzerinden Gemma'nın sesini duyduğumda sıçradım. Hızla döndüm ve doldurulmuş tavşanı göğsüme koyarken nefes nefese kaldım. Gemma'nın yeşil gözleri yumuşadı. "Seni korkuttum mu? Özür dilerim! Bu sabahki portrelerimden birini bitirmek için sanat odasına gidiyordum."

Panikledim ve sesim kesildi. "Oh, sorun yok." Durakladım. *Kahretsin, normal davran.* "Portre kimin?"

"Tobias." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve işte o zaman boyumu aşan bir işe kalkıştığımı anladım.

"Onun portresini yaptığını biliyor mu?" Onun adını duyduğumda kalbimin yerinden fırlayacak gibi olmasının şokunu üzerimden atmaya çalışırken güldüm. "Onun resmini yaptığın gerçeğinden pek memnun olmaz gibi geliyor."

Gemma koridordan onun yatak odasına bakarken gülümsedi. "Ona söyleme."

Başımı salladım. "Sırrın benimle güvende." *Kafamın içinde dönüp duran diğer tüm sırlarla birlikte.*

"Ne yapıyorsun?" Bana garip bir şekilde bakarken mükemmel kemerli kaşları birbirine karıştı. "Oh, ve film gecesinde nereye gittin? Sana sormak istiyordum ama sürekli ortadan kayboluyorsun." Gülmeden önce gözleri elime kaydı. "Bekle, o da ne?"

"Ah," dedim pelüş hayvana biraz daha sıkı tutunarak. Yere baktım ve telefon almaya başladığımdan beri ilk kez telefonum titremeye başladığında şükrettim. Telefonu uzattım ve omuz silktim. "Bugünlerde ailem beni durmadan arıyor. Onlar babanı falan aramadan cevap vereceğim."

Gemma hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Sonra görüşürüz o zaman?" "Evet!" O uzaklaşırken neşeli görünmeye çalıştım ama ekranımda *Bilinmeyen* kelimesi yanıp sönüyordu görmezden gelemeyeceğim bir uyarı işaretiydi.

Bir an sonra telefonum elimden çekilip alındığında midem sarsıldı ve Tobias beni erkekler koridorundaki boş bir oyuğa çekip eliyle ağzımı kapattığında çılgılığım kesildi. Yeşil düğmeye basıp telefonu kulağına götürdü ve kaba bir şekilde "Alo" demesi nefesimi tutmama neden oldu.

"Ağır nefes alıp vermen sana işe yaradığı söylenen bir korku taktiği mi? Yoksa sesimden mi etkileniyorsun?"

Elini ağzımdan çektiğimde gözlerim büyüdü. Bir süre sonra hat kesildi ve Tobias telefonumu çantama geri koyduktan sonra dikkatini tüm gücümle tuttuğum pelüş tavşana verdi.

Sessizliği bozdum ve "Erkeklerin koridorunda ne yapıyorsun?" diye sordum. Taş duvarlar tozla kaplıydı ve telefonumu sakladığım için koridordan daha karanlıktı, en azından küçük alevli birkaç aplik yolu aydınlatıyordu.

"Odama bile tek başına yürümeni istemediğimi fark ettim, bu yüzden seni almaya geliyordum ki kız kardeşimin Isaiah'ın odasından çıktığını gördüm, bu yüzden buraya geldim."

"Yani sen de mi ondan kaçırıyorsun?"

Koyu, gece yarısı kokusu duyularımı doldurdu ve onu daha iyi görebilmek için karanlıkta gözlerimi kırptıştırarak bir adım daha yaklaştım. "Neden ondan kaçırıyorsun?"

"Çünkü ona yalan söylüyorum ve sanırım arkadaşlığın benim için çok önemli olduğunu bilecek kadar beni tanırıyorsun." Omuz silktim, her ne kadar muhtemelen bunu görememiş olsa da. "Suçlu hissediyorum."

"Bu benim hatam," dedi, saçlarımı kulağımın arkasına itti ve elini yüzümün yan tarafında tuttu. Hafifçe döndüm ve uzun parmaklarının saç tellerimin arasından geçmesine izin verdim. Dokunuşunu o kadar çok seviyordum ki bu beni fiziksel olarak korkutuyordu. Kalbim göğsümde uçtu ve arzu beni içten dışa yaktı. "Seni onunla olan arkadaşlığını mahvetmekle tehdit ettim."

Ben onun pişmanlığıyla sersemlemiş bir halde öylece dururken pelüş tavşanım ayaklarımızın arasına düştü. "Diyorsun ki

Ona söylemeli miyim?"

"Ona tam olarak ne söyleyeceksin?" Sorusu sıcak tenime karşı buz gibiydi. "İhtiyacım olduğu halde senden uzak duramadığımı ve seni uyarmama rağmen senin de benden uzak duramadığını mı? Sırada ne var? Çıkmaya başladık ve sen üniversiteye giderken ben geride kalıp Covens'te yaptığım ve uyurken aklımdan çıkmayan şeyleri mi düşüneceğim?" Sonraki cümleyi nefesinin altında mırıldandı ama ben onu duydum. "Diğer her şeyden bahsetmiyorum bile."

"Diğer her şey?"

"Benden uzaklaşman için ne gerekiyor?"

Hiçbir şey.

"Kes şunu," diye fısıldadım ellerini tutarak. "Sadece... duralım."

Elleri benimkileri bıraktı ve onları belime, hak ettikleri yere sardı. "Neyi durdurayım?"

Birbirimizi görmek mi? Bu şekilde buluşmak? Katılıyorum, durmalıyız."

Karşısında dururken korku, elleri beni boğuyormuş gibi boynuma dolandı. "Beni uzaklaştırmaya çalışmandan bahsediyordum. Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seninleyken bir şeyler hissetmekten ve her şeyin farklı olmasını istemekten kendimi alamıyorum, ama sen yanımda olmadığın anda bunun böyle olamayacağını hatırlıyorum."

"Neden olmasın?"

"Nedenini biliyorsun, Sloane."

"Tamam." Sözlerinin yakıcılığı boğucuydu ve artık uzuvlarımı hissedemiyordum.

Hırladı ve ben kollarımı göğsümde kavuşturmuş dururken başımın üstündeki duvarı tokatladı.

"İnatçı bir velet olsan bile seni istiyorum. Çileden çıkarıyorsun."

"Çileden çıkarıyorsun," diye karşılık verdim. "Seninle tartışmaktan bile zevk alıyorum. Bu tamamen delilik, değil mi?"

"Neredeyse günün her saniyesi seni öpmek istemem kadar çılgınca. Seni sınıfta yanımdaki sırada otururken görmenin ve sana bakmamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kendimi senden uzak tutamıyorum. Bu sinir bozucu. Kontrolümle tanınırım. Covens'te yıllarca kendimi kontrol ettim, ta ki siktirip gitme şansım olana kadar, ama sana bir bakışımla tüm okulu yakıp yıkmak istiyorum ki insanlar sana dokunmama engel olmasın."

"Yolda senden başka kimse

yok." "Keşke bu doğru

olsaydı."

Söylenecek başka bir şey yoktu çünkü Tobias gizemli olduğu kadar inatçıydı da. Verdiği hüküm kesindi ve her ne kadar geçen gece benim ona açtığım gibi o da bana açılana kadar derisinin altını eşelemeye devam etmek istesem de bunu yapmadım. Bunun yerine onu kendime çektim ve o beni öpmeden ben onu öptüm. Önce duraksadı ama bir an sonra ağzımdan çıkan nefesi yutarken vücudu benimkine karşı gevşedi. Dişleri dişlerimi ısırды ve elleri onu topraklayacak bir şey arıyormuş gibi dolaştı.

"Kendime engel olamıyorum," diye fısıldadı geri çekilirken, eteğimi yukarı itti, böylece eteğimi kavrayabildi.

Çıplak kını. Dişlerinin arasında sıktı ve gıcırdadı. "Bunu seviyorum. Sana dokunmayı seviyorum. Seninle birlikteyken hissettiklerimi seviyorum. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onunla koş ve sonuçlarını siktir et?" Beni kucağına alıp bacaklarımı beline doladığında hızla nefese dönüşen bir kahkaha attım.

"Bunu söylemesi kolay, ama sonuç sensin bebeğim." Dudakları geri geldi ve dünyamın döndüğünü hissettim. "Yine de seni odama geri götüreceğim. Hadi gidelim."

Ayaklarım tekrar yere bastı ve eğilip pelüş tavşanı yerden alırken eli elime düştü. Beni odasına çekerken kalbime karıncalanmalar gönderen hafıf gülümsemesini yakaladım ve beni içeri iterek kapıyı arkamızdan kilitledi.

"Sana yapmak üzere olduğum şey için özür dilerim."

Beni yatağına doğru iterken durakladım ve sırt çantamı kendi kitaplarının bulunduğu masasının üzerine bıraktım.

"Ne yapmak üzeresin?" Tekrar titremeye başladığında telefonumu susturmasını izleyerek sordum.

"Seni becereceğim ve sonra pişman olmayı dileyeceğim."

OTUZUNCU BÖLÜM

TOBIAS

Bay Rake testleri dağıtırken bacağıma bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve Sloane'un dudağını kemirerek testimi bırakmasını beklediğini görebiliyordum. Onun sayesinde artık derslerimi geçebiliyordum ama hâlâ ona neler olduğunu anlamaya çalıştığım için her şey çok beyhude görünüyordu. Tony çevrimdışı olmuştu, bu da arka cebime eklenen bir başka endişeydi.

Covens'tan ayrıldığımda, işimin teknik olarak bitmediğini biliyordum. Geçmişten *gerçekten* kurtulabilir miydim? Beni kara bir bulut gibi takip ediyor, olan biten iyi şeylerin üzerine sürekli kasvet çöktürüyordu. Sloane'la birlikteyken her şey o kadar da karanlık değildi. Ne iyileşmiştim ne de onun eninde sonunda dönüşmemi umduğu versiyonumdum ama onunla birlikteyken işler o kadar da kötü değildi. Yine de, Sloane bana öfkeden başka bir şey hissettirdiği için bunun iyi olduğum anlamına gelmediğini bilecek kadar akıllıydım.

Bay Rake testimi masama bırakır bırakmaz zil çaldı ve Sloane'a fısıldadı. "Üzgünüm, tatlım. Artık enayi veremeyeceğim." Bana baktı ve ben de durakladım, beynimden onu boğazından tutup kıza fazla yaklaştığı için masasına çarpma hayalini uzaklaştırdım. *Gördün mü? İyi değil.*

"Oh, sorun değil." Sloane ona gülümsedi ve sanki bu tuhaf alışverişle bir ilgim olup olmadığını soruyormuş gibi bana pis bir bakış fırlattı.

"Bunun için bana değil, okul müdürüne teşekkür etmelisin," dedim yarı gülerek. *Sanırım babam o kadar da kötü biri değildi.* Babamla yaşadığım sorunları hatırlatması da o kadar uzak değildi. Ne kadar ağır ceplerim vardı.

Eşyalarını toplarken homurdandı. Sınıf boştu. Bay Rake bile gitmişti. "Müdür Ellison bir sebep olmadıkça hiçbir şey yapmaz. İçimden bir ses o sebebin sen olduğunu söylüyor." Onun yarım göz kırpması beni sırtıtmaya itti. Onunla aynı anda ben de yüzüstü duran testime baktım.

Yaramaz gülümsemesi beni öyle bir sersemletti ki, benden önce masamdan kaptı ve ben de kollarımı kavuşturmuş, kalbim endişeyle çarparak geri çekildim. Neden gergin olduğumu biliyordum ve bunun gerçek notla hiçbir ilgisi yoktu, daha çok onun benimle gurur duymasını istiyordum.

"Eee?" Tereddütle sordum. Beklerken kollarım büküldü, aklımdan geçen her gergin düşünceden nefret ediyordum. *Neden gergindim ki?*

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve aramızda bir masa varken parmak uçlarında yükselip sınavımı tutarken yüzüme yapıştı. "Sınavı geçtin."

"Ne?" Önce afalladım ve sınıfın ortasında beni hararetle öptüğünde daha da donakaldım. Geri çekildi ve o kadar parlak gülümsedi ki düşünemedim. Kapının dışında konuşmalar vardı ve testi göğsüme dayayıp bırakarak geri çekilip eşyalarını toplarken gülümsemesi anında kayboldu.

"Seninle gurur duyuyorum." Bir kez başını kaldırıp gözlerini ağzıma dikti ve bana bir kez daha hüzünlü bir gülümseme gönderdikten sonra, "Ders çalışmak için daha sonra odanda görüşürüz," dedi.

Sırıttım, tüm zaman boyunca ders çalışmayacağımızı çok iyi biliyordum. Bu bizim yeni normalimizdi ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalışmayı bırakıp daha fazla kendime çekmeye başlamıştım. Kendi kendime bunun sebebinin benimle ne kadar yakın olursa sapığıyla neler olup bittiğini anlamamanın o kadar kolay olacağını söylüyordum ama bu tam olarak doğru değildi. Yatağındaki ölü tavşandan beri işler oldukça sessizdi ama bunun yakında başka bir şey olacağı anlamına geldiğini biliyordum. Bu işler böyle yürüdü.

Uzun süren aşklar ve köklü kinler öylece yok olup gitmiyordu ve ya birileri Sloane'a kafayı takmıştı ya da ondan bir şeyler istiyorlardı.

Belki ikisi de.

"Evet," dedim, testimi sırt çantama yerleştirdikten sonra son birkaç gündür defalarca yukarı kaldırdığım ekose eteğiyle uzaklaşmasını izledim. "Sonra görüşürüz."

Son anda arkasını döndü ve bana cilveli bir gülümseme fırlattı, ben de ona tutunarak arkasından yürüdüm ve bana korkuyla bakan tüm akranlarımızın yanından geçtim. Sanki bana yanlış baktıkları için elimi uzatıp boyunlarını kıracaktım gibi önümden çekildiler - Shiner hariç. Onu ne zaman görsem bir yumruk atıyor ve yumruk atmamı bekliyordu, ben de isteksizce bunu yapıyordum çünkü sinir bozucu bir sinek kadar ısrarcıydı.

Sloane gelene kadar odama kapanmak için merdivenleri tırmanmak üzereyken Gemma önümde belirdi ve duraksadım, neredeyse onu eziyordum. "Selam," dedim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Katılaşmış taş gibi kalbim içime gömüldü ve dudaklarında her zamanki gibi bir gülümseme oluşmadığında donup kaldım. "Gem, neler oluyor?"

"Konuşmamız gerek."

Ah, kahretsin. Ciddiyetle başımı salladım ve onu zamanının çoğunu geçirdiği sanat odasına kadar takip ettim. Kapı kilitlendi ve ben de odanın ortasında duran, altında açık boya kavanozları ve birkaç boya fırçası bulunan tuvale kilitlendim.

"Yani beni böyle mi görüyorsun?" Çenemi resme doğru eğerek sordum, onu parçalara ayırmak istiyordum. Sanki çenemin tuval üzerindeki her açısıyla ve kenarıyla beni kesiyordu. Çok yetenekliydi. Hem de çok yetenekli. Sanat eserine tutunmak bir aynaya bakmak gibiydi, doğru olmayan tek şeyin tonlar olması dışında. Yavaşça ona doğru yürüdüm, siyah ayakkabılarım yıpranmış zemini karıştırıyordu ve tam önünde durdum. Ellerimi sırt çantamın askılarına koydum. Gözlerimi anneminkiyle birebir örtüşen gözlerimin mavisine diktim. "Renkleri

yanlış seçmişsin."

Öfkelendi. "Ne?"

"Daha koyu yapmalısın." Başparmağımı tuvalin kenarında gezdirdim ve bir insanı bu kadar karanlık çizip nasıl bu kadar aydınlık gösterebildiğini merak ettim.

"Tobias, Sloane'a neler oluyor?"

Arkamı döndüm ve sanat masalarından birine doğru yürüdüm ve üstüne oturdum, çok rahatsız olmama rağmen rahat davranıyordum. İkizimin yanında nasıl bu kadar rahatsız olabiliyordum?

"Konu bu mu yani?" Parmaklarımı siyah masanın üzerinde gezdirerek sordum. "Richard hakkında olduğunu sanıyordum."

Yüzünü buruşturdu, ondan bahsetmemden nefret ediyordu. Ben de nefret ediyordum. "Hâlâ hapisnede. Son duyduğumda tek kişilik hücredeydi."

Güzel. O zaman belki de beni günlerce aç susuz karanlık bir odaya attığı zamanları düşünebilirdi.

"Yani, hayır. Bu onunla ilgili değil. Sloane'la ilgili."

Yutkundum, çenemi sıktım ve bakışlarımı kız kardeşime dikerek tepkisine karşı kendimi hazırlamaya çalıştım. O ne biliyordu ki?

"Ne olmuş ona?" Rahatsız olmamış gibi davrandım ama merak aramızdaki zemine taşıyordu.

Gemma yanındaki tuvalin üzerine tünemiş olan telefonunu tuttu ve bana doğru fırlattı. Tek elimle yakaladım ve yere bakar bakmaz başım yana doğru sallandı ve cihazı avucumun içinde ezdim. *Ne oluyor lan?*

"Ne zamandır birlikte yatıyorsunuz? Ve neden bana söylemedi? Senin neden söylemediğini biliyorum, ama o neden söylemedi?"

Ondan sızan bir acı vardı ama onu ağlatan türden değil, daha çok kendisini olduğundan daha az hissettiren türden. Masadan kalktım ve telefonunu tutması için ona uzattım. "Bu onun suçu değil." Hem Sloane'u hem de kız kardeşimi korumaya çalışırken kelimeler ağzımdan döküldü. "Ona sana söylememesini söyledim. Onu tehdit ettim."

"Ne?" Şaşkındı. "Tobias, bunu nasıl yaparsın? Onu neyle tehdit ettin?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Ona okuyabilmesini umduğum bir bakış fırlatarak sordum.

"Evet." Şakaklarım zonkluyordu ve telefonundaki Sloane ve benim fotoğrafımdan bu kadar tedirgin olmasaydım, ağzından çıkan tavra gülümseyebilirdim. Gemma geri döndüğünden beri bana karşı çok dikkatli davranıyordu. Nedenini anlıyordum. Richard'la birlikte büyümüştü ve onun neler yapabileceğini biliyordu. Benim camdan olduğumu düşünüyordu ve ya kendi kendime patlayıp etrafımdaki herkesi keseceğimi ya da travma yüzünden ikiye bölüneceğimi varsayıyordu ama şu anda kızgındı ve bu hoşuma gidiyordu. *Sonunda, gerçek bir duygu.*

"Peki." İçimi çektim ve masaya yaslandım. Çıkıntı sırtımı kesti ve ben de acıya tutundum. "Onu iddia partisine gelmeye zorladım, kaydettim ve son saniyeye kadar ona ben olduğumu söylemedim. Sonra da ona videoyu sana vereceğimi ve arkadaşlığınızı mahvedeceğimi söyledim. Hepsini beni özel dersle yalnız bırakması içindi. Sonra ondan yardım istedim ve onu yine tehdit ettim." *Ben bir pisliğim.*

Gemma'nın nefesi ağzından o kadar hızlı çıktı ki saçları yüzüne doğru savruldu. "Tobias! Tobias!"

Ciddi misin?"

Elimde değildi. Gülümsedim. Kör edici bir öfkeyle bana doğru bir adım attığında ellerimi savunmak için kaldırdım. "Yaptığım şey yüzünden gülümsemiyorum. Bundan gurur duymuyorum."

Adımının ortasında durakladı.

"Gülümsüyorsun çünkü döndüğümünden beri ilk kez bana gerçek Gemma'yı gösteriyorsun. Gerçek bir duyguyu. Tate'le birlikte aylardır sergilediğiniz her şey yolundaymış gibi davranma numarası değil." Omuz silktilim. "Gerçek seni görmek güzel."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı. "Ben sadece-"

"Beni kızdırmak istemiyor musun? Evet, biliyorum. Anlıyorum. Ama çocukken tanıdığın ağabeyin olmadığımı kabul etmeni tercih ederim."

Gözlerini devirdi ve bir boya fırçası alarak etrafında döndü. Portremdeki bazı kısımların üzerinde gezinmeye başladı ve tuvale vurduğu fırça darbelerinin çıkardığı seslerden kızgın olduğu belliydi. "Ben de aynı kız kardeş değilim."

"Bunu biliyorum." Pencereden dışarı, sallanan ağaçlara baktım. "Sen daha iyisin."

Göz göze geldik ve boya fırçasının hareketi durdu. Dudakları düzleşti ve minik göğsü nefes alıp ellerini yakındaki bir havluya silmeden önce havayı içine çekti. "Sana kızgınlım," diye itiraf etti, kollarını kavuşturup karşımdaki masaya yaslandı.

"Kendime kızgınlım." Sloane'a şantaj yaptığım için değil ama kendimi ondan çekemediğim için. Suçluluk duygusu beni hızla yakaladı ve birlikte olduğumuz son birkaç dakika içinde bir şeylerin iyileştiğini hissederek kız kardeşimin gözlerine baktım. "Ona kızma. İşler değişince sana söylemek istedi. Ona söylememesini söyledim."

"Nasıl değişti?" Kadın tavana baktı. "Onu kendine aşık ettin, değil mi?"

"Bekle." Masadan kalktım ve farkına vardığım şey beni bir tren gibi çarptı. "Sana o fotoğrafımızı kim gönderdi?"

İlk başta fotoğraf ve kız kardeşimin öfkesi beni o kadar kör etmişti ki, ikiyle ikiyi bir araya getiremedim.

Gemma telefonunu ona doğru çekti ve ekranı açtı. "Ben de bunu anlamaya çalışıyordum. Ben-"

Cümlelerin ortasında telefonu elime geçti ve mesajın başındaki ismi okuduğumda dünyam değişti: *Bilinmiyor.*

"Bu orospu çocuğu." Dişlerim birbirine vurdu ve korkutucu bir öfke beni boynuma bir ilmik geçirmiş gibi kız kardeşime sırtımı döndüm. *Bu lanet olası pislik.* Sloane'la benim alet deposundaki fotoğrafımızı Gemma'ya göndermesinin nedenlerini düşündüm - ve bunun bir erkek olduğundan emindim - ve her şey apaçık ortadaydı. *Arkadaşlarını ona karşı kıskırtmaya çalışıyordu.* Kalbim kaydı ama öfke hâlâ oradaydı, siyah bir at gibi sürüyordu. Parçalar ruhumun parçaları gibi dağılmıştı ve ben neler olup bittiğini anlamaya kararlıyım.

Bir el omzuma indi ve hızla dönerek Gemma'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Neler oluyor, Tobias? Seninle konuşmak istememin asıl sebebi buydu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum."

Bu his ürkütücüydü. Sis gibi içime sızdı ve Covens'a geri dönmüşüm gibi beni ele geçirdi, öfke dışındaki her duyguyu kapattı. Richard bana her 'iş' verdiğinde yaptığım şeyi bu şekilde yapabiliyordum. Hiçbir duygu yoktu. İliklerime kadar hissizleşmişim. Richard'a ve onunla bağı olan herkese duyduğum öfkeye odaklandım ve birini öldürürken başka hiçbir şey düşünmedim.

"Biri onu takip ediyor." Kelimelerim dilimde çakıl taşı gibi kaldı. "Onu takip mi ediyor? Ne? Nasıl? Burada, St. Mary'de mi?"

Telefonu tekrar yüzüme doğru çekerken ellerim titredi, fotoğrafın anılarıma sızmasına ve orada kalıp öfkeyle beslenmesine izin verdim. Sloane fotoğrafta mutlu bir haldeydi, tezgahın üzerinde oturuyordu ve ben de ona dokunup önümde solmasını sağlayabilmek için kot pantolonunu bacaklarından yırtıyordum. Fotoğrafın alet deposunun penceresinden çekildiğini söyleyebilirdim çünkü vücudunun bazı kısımları camın bulanıklığından gizlenmişti.

"Evet," diye dişlerimin arasında gıcırdattım. "Kim olduğunu biliyor musun? Ya da neden?"

Ona baktım ve telefonu kapattım. "Kim olduğunu ve neden olduğunu bilmiyorum. Sadece bana anlattıklarının bir kısmını biliyorum."

Gemma gözlerini kaçırdı ve dudaklarını çiğnemeye başladı. "Ailesiyle ilgili bir şey olduğu kesin."

"Evet. Endişelenme. Bir yolunu bulacağım." Fotoğrafi sildikten sonra telefonunu tekrar eline tutuşturdum ve kendi telefonumu çıkardım. "Ona hiçbir şey söyleme. Bana söylemek bile istemedi ama ben onu zorladım."

"Hiç şaşırmadım." Güldü ve bu olabildiğince alaycı bir gülüştü. "Endişelenmeli miyim? Isaiah'a söylemeliyim."

"Shiner biliyor."

"Biliyor mu?"

Omuz silktim. "O kadar da kötü değil, biliyor musun?"

Tekrar güldü, ama bu sefer gözlerine kadar ulaştı. "Hiçbirimiz öyle değiliz. Sen sadece bunu göremeyecek kadar inatçısın."

"Tetikte olmanız gerektiğini hatırlatmama gerek yok sanırım, değil mi?"

Birden kız kardeşimin yüzü ciddileşti. Gülme çizgileri kayboldu ve zümrüt gözlerindeki ışık söndü. "Richard seni bir kenara attığı ve ben yalnız kaldığım andan beri tetikteyim."

"O gitti," diye hatırlattım ona, onunla yalnız kaldığını düşündüğümde içimi kaplayan suçluluk duygusuna lanet okuyarak. *Bu hiç geçmeyecek mi?* "Ve öyle olmasaydı bile sana dokunmasına izin vermezdim. Onu öldürürdüm ve bu konuda iki kere düşünmezdim."

Gemma bana doğru yürüdü ve sarıldı, bu sefer ben de ona sarıldım ve Sloane'un göğsümde açtığı yarıktan içeri sızdığını hissettim. "Ben de isterdim." Bir an sonra geri çekildi. "Sloane'a

takipçi meselesini bildiğimi söylemeyeceğim, ama ikinizin de çok yakın arkadaş olduğunuz gerçeğini kesinlikle gündeme getireceğim.

birlikte."

Telefonumu sıkarken çenem ağrıyordu. "İşte bu yüzden bilmeni istemedim."

"Neden?"

Bunu yüksek sesle söylemek ve olduğu gibi kabul etmek beni öldürüyordu ama bundan kaçış yoktu. "Sloane siz mezun olduktan sonra üniversiteye gidecek, değil mi? Tıpkı sen ve diğer arkadaşların gibi."

"*Biz* mezun olduktan sonra demek istiyorsun. Sen de mezun olacaksın. Notların yükseliyor, Tobias. *İyi* olduklarını bile söyleyebilirim."

Sloane'un sözleri kalın kafatasımı tırmaladı ve kıllandım. "*Seninle gurur duyuyorum.*"

"Evet, onunla üniversiteye gitmeyeceğim. Ben onu takip eden her kimse onun icabına baktıktan sonra o hayatına devam edecek ve ben onunla gitmeyeceğim. Onun ve benim için bir gelecek yok, bunu sen de biliyorsun. O da biliyor. Onunla birlikte olamam."

"Biliyor musun, Isaiah da benim ve onun için aynı şeyi söylemişti ve şu halimize bak."

"Bu farklı," diye karşılık verdim, ne dediğimi anlamadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. "Nasıl?"

"Çünkü Isaiah insanları spor olsun diye öldürmezdi, Gemma!" Uzaklaştım ve sırtımı ona dönerek tekrar pencereden dışarı bakmaya başladım. "Dışarıda bitmemiş bir iş var. Sadece hayatlarını mahvettiğim insanlarla değil, ama... ben de iyi değilim. Sloane benim yükümü taşımayı hak etmiyor. Kahretsin, o kadar ağır ki taşıyamıyorum bile."

Birkaç uzun saniye geçti ve içimde bir volkan gibi patlayan duyguları kontrol etmek için dilimi ısırırken ağzıma kan doldu. Gemma'nın eli usulca omzuma indi ve beni hafifçe sıktı. Tek kelime etmedi ama bunun ne söylediğimi anlamasının bir yolu olduğunu biliyordum. Belki aynı fikirde değildi ama anladığını düşünüyordum.

Bir an sonra eli gitti ve kapı kapanır kapanmaz telefonumu açıp Tony'yi tekrar aradım - son iki günde yedinci kez. Çalmadı bile. Otomatik sesli mesajı duyduğumda ayağımı dışarı attım ve bir sandalye yerde uçarak portremin asılı olduğu tuvale çarptı. Bir boya fırçası yere düştü ve beyaz boya zemini lekeledi.

Sikeyim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SLOANE

İki yıl önce tavana yapıştırdığım 3 boyutlu kâğıt kelebekler geçmiş bir anıya bakmak gibiydi - genç olduğum ve duyguların neden olabileceği gerçek zorlukları umursamadığım bir anıya.

Beyaz, kaprisli ve masumiyet doluydular. Son birkaç aydır, ben bunların tam tersi olmuştum. Bir zamanlar ailemin Willow'un ailesini öldürdükleri gece yol açtıkları kargaşadan kendimi soyutlayabiliyorken, şimdi bunun merkezindeymişim gibi hissediyordum. Telefon konuşmaları beni yakalamaya başlamıştı. Bu işin arkasında Willow'un olabileceği korkusu tüylerimi diken diken ediyordu çünkü Tobias'ın aklına gelen ilk şey buydu ve benim de aklıma gelmeliydi. Ama buna inanmayı reddettim.

Korkuyordu

m. Şurada.

Ben söyledim.

Ellerimi yanlarıma koydum, ekose eteğimin kenarına dayadım ve kelebeklere baktım ve birkaç yıl öncesine, ailemden ve bildiğim her şeyi kaybetmenin acısından uzak olduğum için mutlu olduğum zamana geri dönebilmeyi diledim.

Şimdi, bunun bedelini ödüyordum. Beni yakalıyordu ve görünüşe göre, bana eziyet ediyorlarsa, başkalarını da rahatsız ediyordu.

Kapım şingırdadı ve titreyen parmaklarımla battaniyeye tutunarak hızla doğrulduğumda kalbim boğazıma doğru fırladı. Gemma'nın yüzü kapıyı sonuna kadar açmadan önce aralıkta belirdiğinde, hızla korkuya dönüşen bir rahatlama nefesi çektim.

Kahretsın.

"Selam." Bana gülümsedi ve bu kadar boktan bir arkadaş olduğum için kendimden nefret ettim.

"Konuşabilir miyiz?"

Olamaz.

"Um..." Aklıma Tobias geldi ve tüm bu konuşmadan kaçabilmek için yerdeki bir deliğe gömülmek istedim. *İşte geliyor.*

"Biliyorum, Sloane."

Dizlerim çeneme kadar geldi ve kollarımı onlara doladım, gözyaşlarımla gözlerimin arkasında durduğunu hissettim. Kelimeler bir an sonra ağzımdan döküldü ve çıkmalarını engellemenin hiçbir yolu yoktu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sana en başından söylemeliydim, ama aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım ve ondan uzak durmaya çalıştım, ama bir anda ortaya çıkmaya devam etti ve elimde değildi ve-"

"Sloane!" Yatağım eğildi ve Gemma'nın sıcak elleri bir saniye sonra vücuduma dolandı. "Dur! Kızgın değilim."

Sustum. *Ne?* "Nasıl kızmazsın? Sana yalan söylüyordum ve bu arkadaşların

yapmamalıyım. Bu benim bir şey saklamamdan tamamen farklı. Size düpedüz yalan söyledim. Bu...bu çok yorucu."

"Tobias bana sana şantaj yaptığını söyledi. Sana kızmamamı çünkü bunun onun hatası olduğunu söyledi." Geri çekilip yanıma sürünerek uzandığında ağzından bir kıs kıs gülme çıktı. Bacaklarım düzeldi ve ona baktım. "Seni korumak için kıvrınmasını izlemek gerçekten çok komikti." Gemma'nın kıs kıs gülmesi tam bir kahkahaya dönüştü. "Onu daha önce hiç telaşlı görmemiştim."

Sessizliğim onun bana bakmasına neden oldu. "Onda pek fazla duygu görmedim ama senden bahsettiğim anda açıldı." Tobias'ın benimle ilgili bir şeyler hissettiğini bildiğim için göğsümde bir kıvılcım giderek parlıyordu. "Yine de yalan söylemeyeceğim. Endişeliyim."

Uzun zamandır ilk kez en iyi arkadaşıma gerçeği söyledim. "Ben de onun için endişeleniyorum." Kaşları şaşkınlıkla düştü. "Hayır. Ben *senin* için endişeleniyorum."

Nabzım derimden fırladı. "Ben mi?" *Başka ne biliyor ki?*

"Evet, sana zarar vermesinden endişeleniyorum." İçini çekti ve yatağımın üzerindeki asılı kelebeklere baktı. Yılın başlarında St Mary's'e ilk başladığında yatağının üzerine astığım kelebeklerin aynısı onda da vardı. O ilk günden bu yana çok şey değişmişti. O, görünmez bir pelerinin ardına saklanan kırık, yalnız bir kızken, ben onun sessiz yaralarını ortaya çıkarmaya ve onu korumaya çalışan kişiydim, ama şimdi roller tersine dönmüştü.

"Ben iyi olacağım." Elini tuttum ve hafifçe sıktım. "Bana kızmadığına sevindim. Kardeşin ve benim ne olduğumuzu bile bilmiyorum. Bir saniye önce tartışıyor ve birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi davranıyoruz, sonra bir bakmışız."

"Seni orada durduruyorum."

İkimiz de güldük. "En iyi arkadaşımın erkek sorunları hakkında konuşmamak daha da yorucu oldu ama *olsun*. O konuya girmeyeceğim."

Elimi tekrar kavradı ve karnımda taş yığını gibi hissettiğim suçluluk duygusu hafifledi ve omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim. Yine de bu kısa süreli bir normallik anıydı, çünkü bir dakika sonra kapımızın önünde bir şey duyduğumuzda ikimiz de yatakta doğrulduk. Rahat sohbetimiz kayboldu ve Gemma'nın aniden ciddileşmesini kaçırmadım.

"Az önce biri kapımızı mı çaldı?"

"Ben bakarım," dedim ve ondan önce yataktan kalktım. Muhtemelen Isaiah ya da belki Mercedes ve Journey olduğunu biliyordum ama aldığım her nefeste içimde bir parça şüphe vardı. Kapıyı açtığımda yerde ölü bir hayvan olduğunu düşünerek ürperdim.

Son zamanlarda kapıldığım endişeli duygulardan kurtulmaya çalıştım. Bu ben değildim. *Kendine gel, Sloane!*

Omuzlarım dik bir şekilde kapıyı açtım. Dışarıda kimse olmayınca nefes verdim. Koridorun iki ucuna da baktım, acaba Gemma ve ben sadece bir ses duyduğumuzu mu düşünmüştük?

"Kimse yok mu?" diye sordu, bacaklarını yatağımın ucundan sarkıtıp beni dikkatle süzerek.

Başımı salladım ve telefonumu aradım. Son zamanlarda çok fazla arama olmamıştı ama

olacağını biliyordum.

eninde sonunda bir tane olacaktı. Odama geri döndüğümde, ayağımın altında bir şey kırıştı ve bakışlarımı yavaşça aşağı kaydırıp Willow'un yüzündeki dev kırmızı X işaretiyle bile hemen tanıdığım siyah-beyaz fotoğrafı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kan vücudumdan yavaşça çekildi ve geride buz gibi bir boşluk bıraktı. Hızla eğildim, fotoğrafı aldım ve Gemma'ya normal, etkilenmemiş bir maske takmak için etrafımda döndüm.

"Bu da ne?"

"Sadece birinin geçerken düşürmüş olabileceği bir kağıt parçası. Çöp." Masama doğru yürüdüm ve onu küçük, ısıltılı çöp kutuma attım ve gülümseyerek cevapsız bir arama olup olmadığını görmek için telefonumu açtım.

Yoktu.

Ama bu, az önce kapımın önünde bulduğum şey hakkında daha iyi hissetmemi sağlamadı.

"Oh, tamam. Kızlar gecesi yapmaya ne dersin? Tobias'a bu gece benim olduğunu söyledim bile." Bana hınzırca bir gülümseme attı ve yanındaki yatağı okşadı.

Telefonumu elimden bıraktığımda kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. Yüzümün hissettiğim kadar solgun olmamasını umuyordum. Midem bulandı ve Gemma'yla abur cubur yeme düşüncesi iki büklüm olmama neden oldu ama reddetmek yerine hevesle başımı salladım. "Kulağa mükemmel geliyor." Telefonumu sessize aldım ve yatağıma onun yanına atladım, çöp kutusuna bir kez daha baktım, fotoğrafı daha iyi saklamak için aklıma bir not aldım çünkü ona kardeşi hakkında yalan söylediğim için kendimi suçlu hissetsem de diğer her şeyi saklarken böyle hissetmiyordum.

Gemma'nın ihtiyacı olan son şey yeniden korkmaktı. Artık beni ve Tobias'ı bildiği için omuzlarımdaki yükün hafiflediğini hissediyordum ama bu küçük tehdit işleri daha da karmaşıklştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Cehalet mutluluktu ve bunu görmezden gelebilirdim ama sadece kısa bir süre için.

BÖLÜM OTUZ İKİ

TOBIAS

"Kız kardeşine videoyla bana şantaj yaptığını söylediğine İNANAMIYORUM."

Sloane ellerini kalçalarına koymuş, ileri geri volta atıyor, ben yatağıma uzanmış yayılırken bana açıkça sinirleniyordu. Ellerim başımın arkasında tünemişken, notlarım karnımın üzerinde dururken, onun yerimde tepinmesinin tadını çıkarıyordum.

"O sordu ve ben de sana kızmasını istemedim. Bunu defalarca konuşmuştuk." *Kardeşim onunla yüzleştikten beri her gün.*

Durakladı ve bana kızgın bir bakış fırlattı. "Ona gerçeği söyleyebilirdim" diye düşünmeden önce sııttım.

Omuzları gerildi. "Gerçek bu. Sen %100 arkadaşlığımızı mahvetmekle tehdit ettin. Hatırladın mı?" Ayağa kalktım ve notlarımın, onunla birlikte olduğum andaki öfkem gibi yere düşmesine izin verdim. "Hatırlıyorum." Yatağımdan kalktım ve Sloane'un kararlılığının sarsıldığı yere doğru ilerledim. "Ama aynı zamanda

Benim olduğumu öğrendikten sonra bile, o ilk iddiada dokunuşumdan ne kadar hoşlandığını hatırla."

Elim çenesini kavradı ve teninin avucuma verdiği hissi içime çektim. Kendime kaç kez ona dokunmamamı ve onu daha fazla içime çekmememi söylediysem de yine de yaptım. Bu noktada ona direnmeye çalışmanın hiçbir faydası yoktu. Çok derine inmiştik. Ona direnmek zorunda kalmayacağım bir zaman gelecekti çünkü o gitmiş olacaktı ve ben de onun küçük sapığını boğazından yakalayacaktım ve her şey yoluna girecekti.

"Bizi bildiği için kızgın mısınız? Artık ona yalan söylemek zorunda olmadığın için mutlu olursun sanıyordum."

"Biz diye bir şey var mı?" diye karşı çıktı, çenesini kavrayışımın altına doğru eğdi. Sorusu canımı yaktı çünkü bir biz olmasını çok istiyordum ama bir gün var olmayacağımızı da biliyordum.

Bunu söylemek yerine, geleceği bir kenara ittim ve onu nazikçe masama doğru ittim, kalçalarından tutup kaldırdım ve bana hazırladığı çalışma kılavuzunun üzerine oturttum. "Şu anda ciğerlerimdeki hava kadar biz varız, Sloane."

Yüz hatlarında bir şey zarifçe hareket etti ve dokunduğumuz andan beri ona aşık olduğum kadar sert bir şekilde bana aşık olmasını izlediğimden oldukça emindim. Geleceği düşünmek istemiyordum ve birinin onunla seviştiği ve beni çıplak ellerimle öldürmek istediğim derin, çarpık bir parçama sürüklediği gerçeğini düşünmek istemiyordum.

"Bana böyle şeyler söyleyip, duyguları olmayan korkunç bir adam olduğun yönündeki tüm bu lafları kabul etmemi bekleyemezsin." Dudaklarının kıvrımı güneşe adım atmak gibiydi. "İçinde iyi bir şeyler var, Tobias." Parmakları göğsümde gezindi ve artık bir robot gibi mekanik olarak atmayan kalbimin üzerine indi.

"Sadece senin için." Gerçek buydu.

"Doğru değil. Kız kardeşin ve Journey için de. Akıl hastanesinde ona yardım ettin, değil mi?" Kıkırdadım. "Journey'nin benim yardımımıza ihtiyacı yoktu."

Telefonum titredi ve Tony olduğunu umarak hemen çıkardım. Hâlâ bana ulaşmamıştı ve aklımın bir köşesinde değil, Sloane ve sapığının hemen yanı başında, ön planda duran hafif bir endişe vardı. Dolabımdaki listede hâlâ St. Mary's'e geldiğim zamanki dört isim vardı ve bu endişe vericiydi. Tony'nin takip etmesi, ortaya çıkıp çıkmadıklarını ve hareket halinde olup olmadıklarını görmek için veri tabanını kontrol etmesi gerekiyordu.

Metni taradığımda Sloane'un bacakları önümde sallanmayı bıraktı. "Willow hakkında bir şey bulabildin mi?" Sorusu dikkatliydi ve beni telefonumdan uzaklaştırdı.

Gözlerimi ona diktim ve başımı salladım. "Henüz değil." *Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.* Willow'un tüm geçmişine ihtiyacım vardı. Ailesinin geçmişine ihtiyacım vardı. Sloane'un ailesinin onları neden öldürdüğünü ve başka kimlerin bildiğini bilmem gerekiyordu. *Tony'ye ve onun karşı istihbarat becerilerine ihtiyacım var.*

"Gemma az önce bana mesaj attı. Ders çalışmaya ara verip Isaiah'ın odasında bir video oyunu turnuvası için takılmak isteyip istemediğimizi sordu." *Her ne sikimse artık.*

Sloane, hâlâ kalçalarına sarılı olan ellerime bakarak hüznle iç çekti. Biraz yukarı kalktı ve çalışma kılavuzumu altından çekti. "Buralarda pek ders çalışılmıyor."

Kâğıdı ondan aldım ve göz kırptım. "Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi çalışma şekli." Şakacı bir şekilde göğsüme tokat attı ve ben de geri çekilerek onun aşağı atlamasına izin verdim.

"Gitmek istiyor musun? İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz."

"İstediğin her şeyi yaparım." Kelimeler ağzımdan dökülürken gözlerimi kırptım. *Ben ne zaman bu adam olmuştum?* Amacım herkesi uzaklaştırmak ve beynimin içinde anlamlandırmaya çalıştığım duygu karmaşasına karşı hissiz kalmak yerine, onu mutlu etmekti.

Sloane yanaklarını hafifçe içine çekerken yüzüne bir kızarıklık yayıldı. "Sanırım bir süreliğine gidebiliriz. Olan biten her şey yüzünden oldukça... mesafeliydim. Ama çalışma kılavuzunu getireceğim ve seninle üzerinden geçeceğiz."

"Pekâlâ," dedim, telefonumu cebime sokup elini tuttum ve onu döndürüp alnından öptüm. "O zaman gidelim."

Sanki hayır diyeceğimi düşünmüş gibi sıcak bir gülümseme yayıldı ağzına. Onu kapıdan çekmeden önce ona baktım ve "Yine de sana dokunmayacağımı sanma" dedim.

"BU OROSPU ÇOCUĞU! SIKIMI SIK." Boynumu Shiner'a doğru çevirdim, kulaklık takmıştı ve elinde bir kumanda ile küçük bir televizyonun önünde ileri geri volta atıyordu, bir düğmeye o kadar agresif bir şekilde basıyordu ki yakında ikiye ayrılıp ayrılmayacağını merak ediyordum. Sloane

yanımdaydı ve ona dokunacağımı söylememe rağmen, nazik davranmış ve birbirimize dokunmamıza izin vermekten başka bir şey yapmamıştım.

Bacakları birkaç kez ileri geri fırçalayın.

Kız kardeşim Isaiah'ın bacaklarının arasına oturmuş odanın diğer ucundan bana bakıyordu. Journey ve Cade yerdeydiler, ikisi de kitap okuyorlardı, ki bunu ona çok uygun buluyordum. Shiner'ın ağzından çıkan küfürler ikisini de hiç rahatsız etmemişti, başını onun bacaklarına yaslamış, sırtını duvara dayamıştı. Brantley televizyona yapışmış, Shiner'a sağlı sollu komutlar veriyordu ve bunların hepsi çok *normaldi*.

Kilitli bir kapının ardına hapsolmuşken, nefes almaya bile değmeyen bir adamın ensemde soluyarak kafamı hakaretler ve yalanlarla doldururken kaçırdığım şeyin bu olması beni rahatsız ediyordu. Sloane çalışma kılavuzundaki cevaplarımı okurken tekrar kız kardeşime baktım. Gözleri yanlardan kırıştı ve ben duraksadım, kız kardeşimin bana aktarmaya çalıştığı sessiz kelimelere kilitlendim.

Ne?

Gem'in gözleri karnımın üzerinde duran telefonuma kaydı. Hâlâ cevaplarımı okumakta olan Sloane'a baktım ve sonra tekrar ona döndüm. Isaiah'ın çenesi onun üzerinde sallanıyordu ve elini banyosuna doğru kaydırıldı. Hemen fark ettim. Yatağın üzerinden atlayıp Sloane'a tuvalete gideceğimi söylediğimde ayaklarımdan çingiraklar fırladı. Shiner'ın ve ağzından çıkan birçok küfrün arkasından rahatça yürüdüm ve bir dakika sonra telefonumu açtım.

Gemma: Sloane sana fotoğrafı gösterdi mi? Ben: Ne fotoğrafı? Göstermedi mi? Ne zaman gösterdi?

Gemma: Birkaç gün önce. Kapımız çalındı, kimse yoktu ama garip davranıyordu ve yerde bir çöp parçası bulduğunu ve onu attığını söyledi. Aramak için geri döndüğümde onu alıp kitaplarının arasına saklamıştı.

Kalbim göğsümde acımasızca çarpıyordu ve bu çarpıntı başımı döndürüyordu. Küçük banyoda volta atıyor, karo zemin üzerinde hareket ediyordum. Bir mesaj daha geldiğinde donup kaldım ve kız kardeşimin elindeki fotoğrafa yakınlaştım.

Ne oluyor lan?

Sloane'u hemen tanıdım. Siyah-beyaz fotoğrafta daha gençti ama hâlâ dünyamı sarsan o güzel gülümsemeye sahipti. Kolu birinin ince omuzlarına dolanmıştı ama diğer kişinin yüzünün üzeri parlak kırmızı bir X işaretiyle çizilmişti. Onun en iyi arkadaşı Willow olduğunu biliyordum. Bu, onu takip eden ve ona eziyet edenin Willow olmadığına dair zaten var olan şüphelerimi doğruluyordu.

Telefonumu cebime geri soktum ve banyodan çıktım, gözlerim doğrudan Sloane'daydı. Shiner'ın tam önünde durduğu televizyona bakıyordu ve başını kaldırıp bana şefkatli bir gülümseme attığında ona olan kızgınlığım bir anlığına azaldı. Beni bakarken yakalayınca yanakları kızardı ve ela gözleri odanın öbür ucundan benimle flört etti. *Kahretsin, neden bana fotoğraftan bahsetmedi?*

Yatağa geri oturarak, fotoğrafı benden saklamasının getirdiği kafa karışıklığını bir kenara ittim

ve en iyi yaptığım şeyi yapıp bir plan kurdum. Elim kalçasına geldi ve sarsıldı, esnedi

tekrar gevşemeden ve bana daha yakın olacak şekilde kaymadan önce küçük sıkı bir kas. Cevaplarıma bakmak için geri döndüğünde saçları yüzünü benden koruyordu, kalemını aldı ve kenarlara küçük notlar aldı. Shiner bir an sonra kulaklığını duvara fırlatarak düşüncelerimi durdurdu. Sloane'un eli hareket etmeyi bıraktı ve oda sessizliğe gömüldü.

"Lanet olası bok parçaları."

Brantley ellerini havaya kaldırdı. "Neredeyse başarıyordun, kardeşim."

"Önemli değil," dedi sakince -kulaklığını fırlatışına göre biraz fazla sakindi. Parmağımı Sloane'un kalçasının iç kısmında gezdirdim ve bakışlarının yüzümün yan tarafını delip geçtiğini hissettim ama gözlerimi Shiner'dan ayırmadım. Ona bakarken duygularımı kontrol altında tutabileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Kızgındım ama daha çok hayal kırıklığına uğramıştım ve boşlukları dolduran, adını koyamadığım başka bir duygu daha vardı. Shiner odanın dikkatini çekti ama parmağım Sloane'un yumuşak teninde gezinmeye devam etti. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettiğimde sanki tenime sıcak balmumu döküyormuş gibi yandı.

"Oyunu unutun. Konuşmamız gereken başka bir konu var."

Shiner hızla dönüp bana ve Sloane'a kilitlendi. "Hepimiz odadaki kocaman fili görmezden mi geleceğiz?!" Ellerini kalçalarının üzerine koyduktan sonra şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Bu ikisinin görüntüsü başka kimlerin aklını başından aldı? Ha?" Kitaplarından başlarını kaldırmış olan Cade ve Journey'e baktı, ikisi de gülümsemelerini gizliyordu. "Siz? Şaşırdınız mı? Ben şaşırdım! Bunu asla tahmin edemezdim. Sloane ve Tobias bir ağaçta oturuyorlar... k-i-s-s-i-"

Sloane kollarını kavuşturdu ve gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. "Shiner!"

"Sadece söylüyorum..." Omuz silkti, kumandasını aldı ve sırtını bize döndü. "Bunu asla tahmin edemezdim."

Sloane'a baktım ve hemen gözüme çarptı. İkimiz de aynı anda gülümsedik ve o daha da yakınımıza sokuldu. Ona daha fazla dokunabilmem için bacağını yana çekti ve ben de arkadaşlarının rahatlığından ayrılır ayrılmaz gerçeği dudaklarından çekip almam ve sonrasında pişmanmışım gibi davranmam gerekeceğini bildiğimden yatağa doğru geri itildim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SLOANE

Isaiah'nın odasından çıktığımızda Tobias'ın yanında sessizce yürüdüm, vücudum içimde milyonlarca havai fişek yanıyormuş gibi uğulduyordu ama o çok *sakin* görünüyordu. Herkesle birlikte olduğumuz süre boyunca eli kalçamın yan tarafında durmuştu ve sanki avucuyla adının dövmesini yapıyor gibiydi. Parmağını kalçamın dikişinde gezdirirken bacaklarımın arasına bir çekim yerleşti ve o kadar çok kıpırdandım ki sonunda çalışma kılavuzunun üzerinden geçmek için odasına dönmemiz gerektiğini söyleyen ben oldum.

Tam odasına girdiğimizde yatağına baktım ve vücudum beklentiyle sarsıldı. Bir an sonra beni kapısına doğru itip içeri hapsettiğinde bir çığlık attım.

"Hey," diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

"Merhaba," diye nefes verdim bedenimi onunkiyle buluşturmak için yukarı kaldırırken. "Bana bir saat boyunca böyle dokunamazsın ve sonra seninle çalışabilmemi bekleyemezsin."

Dudakları kıvrıldı ve bu manzara karşısında nefes alamadım. Ne kadar küçük olursa olsun, onun gülümsemesini gördüğümde bir daha sarsılmayacak mıyım diye merak ediyordum ama bir yanımda bu duygunun geçmesini istemiyordu. İçimi ısıtan ve ruhumu ezen bir duyguydu.

"Beğendin mi?" diye sordu dişleriyle boynumu sıyrarak. "Belki de kontrol etmeliyim."

"Mmm..." Bacağımlı sıkıca kavrayıp kalçalarına doladığında kalçalarım öne doğru fırladı. Kot pantolonu iç baldırımı tırmaladı ve parmakları ıslak külotumun üzerinden geçtiğinde kapıya doğru daha da geriye düştüm.

"Ah, hoşuna gitti." Mavi gözleri benimkilere takıldı ve başımı salladığımı açıkça görebilmesi için siyah saçlarını alnından ittim. Parmaklarını aramızdan çekip bacaklarımın arasına geri koymadan önce uçlarındaki ıslaklığı yaladığında bir an için utandım.

Aman Tanrım. Tobias yetenekliydi. Yaptığı her şeyde çok yetenekliydi. Notlarında bile yetenekli olmaya başlamıştı. Bu kadar az çabayla zirveye tırmanıyordu. Bir parçam onun Covens'te de bu kadar baskın olup olmadığını merak ediyordu.

Sessizce inledim, parmağının külotumun kenarını okşadığını hissettiğimde daha ağır nefes aldım. Bunun için yalvarmamı isteyip istemediğinden emin değildim ama yalvarmak üzereydim. "İşte anlaşma." Cümlesi ağzından fırladı ve beni boğazımdan kavradı. "Doğruyu söylediğin sürece seni boşaltacağım." *Bekle, ne?* "Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim?"

Bana böyle demesi çok hoşuma giderdi.

"Ne hakkında gerçeği söyleyeyim?" Tereddütle sordum. Tobias'la ilgili her şey çok gizemliydi. Beni hep tahminler içinde bırakırdı.

Geri çekildi ve sanki beni azarlarmış gibi bana doğru ürpertici bir bakış fırlattı. "Hayır. Sen kabul edene kadar olmaz. Gerekirse seni hemen odana götürebilirim."

Ses tonuma öfke karıştı. "İyi, ben de kendim çıkarım."

Saçlarımı yüzümden nazikçe uzaklaştırırken karanlık ve tehlikeli gülümsemesi düşüncelerimi karıştırdı. Diğer eli hâlâ eteğimin altındaydı ve kalçamın iç kısmına dokundu; kıvılcımın ağzıma kadar çıktığını hissettim. "Aynı olmayacak ve sen de tatminsiz kalacaksın."

Bana karşı çıkma şansı vermedi. "Kuralları anladın mı? Mükemmel. Hadi başlayalım." Parmağı külotumun içine girdiğinde gözlerim açıldı. Sadece, parmağının bana başka bir yerde dokunmasına izin vermedi.

Ne oluyor be?

"Birkaç gün önce küçük bir hediye aldın mı?"

"Ne?" diye sordum. Kalçalarımı parmağıyla buluşacak şekilde hareket ettirmeye çalışarak sordum. Diğer eli aşağı indi ve kalçamı sıkıca kavrayarak beni yerimde tuttu. Bakışlarımı onunkilere kaydırırken dudak büktüm. Kusursuz bir yara izi olan kaşı kalktı. Bana meydan mı okuyordu?

"Aldın mı? Takipçinden bir şey aldın mı?" "Nasıl-"

"Cevap ver bana," diye homurdandı.

Parmağını bir kez salladı ve dizlerimin bağı çözülerek nefesim kesildi. "Evet." Başparmağı üzerime süründüğünde rahatlayarak sarktım.

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi ve bana bu kadar yakinken ona her şeyi vermeye bu kadar istekli olmam beni korkuttu. Bedenim ve zihnim onun oyuncağıydı ve bedenimin hiçbir yerinde kesinlikle reddetme yoktu.

"Tobias." Parmağını çektiğinde ağzımdan nefes nefese bir inilti çıktı.

"Fotoğraftaki kimdi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Dişleri dudağımı ısırdı ve gözlerim büyüdü. Geri çekildiğinde acının devam ettiğini hissettim. "Soruları sen soramazsın, Sloane." Dili öne doğru eğildi ve dişlerindeki acıyı ısıttı. "Cevap ver bana."

Bu oyunu sevdiğimden emin değilim. Bunu ondan saklamanın getirdiği hayal kırıklığı derinlere gömülmüştü ve sabit bakışlarından bir bakışla bunu çabucak ortaya çıkardı.

Cevabım sessizdi, ancak bir fısıltı sayılırdı. Kalçamı sıkıca kavrayışına baktım ve gözlerimle parmak eklemlerinin aklarını takip ettim. "Willow ve ben gençken öyleydik." İçimdeki pişmanlık yumrusunu yuttum. "Resim kitaplarımdan birinde saklıydı. Ne zamandır kayıp olduğundan emin değilim."

Tobias'ın ağzı benimkini kapladı ve derin öpücük beni şaşkına çevirdi. Tutkuluydu ve okuyamadığım bir sürü söylenmemiş kelime barındırıyordu. Geri çekildiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve ancak hınzır olarak tanımlayabileceğim bir bakışla aşağıdan bana baktı. Tobias'ın içinde bir parça iyilik vardı. Bunu duymaya en çok ihtiyacı olduğu anda ona hatırlatmıştım ama içinde bir

fiçı dolusu kötölük de vardı. Kızların sahip olmayı hayal ettiğı o kötü çocuk tam anlamıyla ayaklarıma kapanmıştı.

"Özür dilerim," diye yutkundum, onu memnun etme ve ona söylemediğim için kendimi affettirme hevesiyle gözlerimi kırıştırdım.

Eteğimin altına girip en hassas noktama şefkatli bir öpücük kondurmadan önce başıyla onayladı. Dışarı çıkıp yüzünde beni şaşırtan bir ifadeyle bana baktığında havayı içime çektim.

"Neden bana söylemedin?"

Bir saniye sonra ayağa kalktı ve iki elini usulca belime koydu. Sırtımı tekrar kapısına dayadım ve aklımdan neler geçtiğini anlamaya çalışarak gözlerindeki maviliğe baktığımda kararlılığım azaldı.

Yaralandı mı?

Tek bir saç teli pürüzsüz alnına düştü ve çene kaslarını göstererek benden uzaklaştığında kalbimden bir parça koptu. *Aman Tanrım. Onu incittim.*

"Sana söylememiş olmam seni rahatsız ediyor mu?" Bana gerçekten açılacağını ve işler riskli bir hal aldığı için beni kendinden uzaklaştırmayacağını umarak hafifçe adım attım. Kalbinin etrafındaki buzlar neredeyse hiç çözölmüyordu ama buz kıracağını ben tutuyormuşum gibi hissediyordum.

Yüksek sesle yutkundu, hâlâ çenesini esnetiyordu. Elim titreyerek aramıza girdi ve yüzünün yan tarafına koyarak yanağının hafifçe avucuma değdiğini hissettim. "Anlat bana," diye ısrar ettim, bizi her zamankinden daha gerçek hissettiren anın içinde toprakladım.

Bana dönüp baktığında, mavilik içimi delip geçti. Birbirimizin bakışlarını tutarken donup kaldım ve onun fısıltılı sesi odayı doldurana kadar ikimizin de nefes aldığını sanmıyordum. "Evet." Sırlarının geri kalanını açıklarken başımın üzerinden baktı. "Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeliyim. Tüm sırlarını anlattığın ve hayatının geri kalanında seni koruması için seçtiğin kişi olamayacağımı biliyorum. Muhtemelen bunları anlatmak için çok tehlikeli olduğumu düşündüğünü biliyorum, öyleyim de." Gözleri tekrar bana ulaştığında tamamen hareketsiz kaldım, ruhuma kadar hissettiğim bir aciliyetle bana bakıyordu. Oda soluklaştı ve ışıklar titrese şaşırmazdım. "Seninle kimin uğraştığını bulup onları öldürene kadar seni kilit altında tutmak istiyorum, ki bu da benim ne kadar berbat biri olduğumu kanıtlıyor, Sloane. Bana neden söylemediğini anlıyorum ama bu beni rahatsız ediyor. Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum çünkü senin için farklı olmak istiyorum."

"Dur," diye bağırdım, yüzünü sıkıca kavradım ve alnını benimkine yaklaştırdım. Tenimiz birbirine değdiği anda gerçeği söylemem için beni ikna etti. "Sana söylemememin nedeni bu değildi." Burnumu çektim ve dökölmek isteyen gözyaşlarımı içime çektim. "Her şey normal görünmeye başlamıştı. Gemma bizi biliyordu ve sanki omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Eğer sana fotoğraftan bahsedersem, işler yeniden korkutucu bir hal alır çünkü ne düşünürsen düşün, ben korkuyorum."

"Eğer birinin seni incitmesine izin vereceğimi düşünüyorsan-"

"Hayır." Geri çekildim. Tobias'ın kaşları çatılmıştı ve kapüşonlu bakışları beni devam etmeye zorlamaktan başka bir işe yaramadı. "Korktuğum şey bu değil."

Yüzü yumuşadı. "Anlat o zaman. Bana korkularını anlat ki onları yok edebileyim. Tek istediğim bu. Sorun ben miyim? Benden mi korkuyorsun?" Başını kaldırdı ve küfretti. "Tabii ki korkuyorsun."

"Hayır!" Ayağımı yere vurarak dışarı fırladım."Senden korkmuyorum. Beni kimin takip ettiğini öğrendiğinde ve ben tekrar güvende olduğumda sözüne sadık kalmadan korkuyorum. Derslerden sonra benimle odama kadar yürümek ya da birlikte olmadığımız zamanlarda ne yaptığımı görmek için bana mesaj atmak için bir nedenin olmayacak. Yakında okul bitecek, mezun olacağız ve sen bana defalarca aramızda bir gelecek olmadığını söyledin. Sana söylemedim çünkü sadece seninle ve arkadaşlarımla normal olmak istedim. Beş saniye boyunca endişelenmemenin nasıl bir his olduğunu görmek istedim."

Tobias beni göğsüne bastırdığında şaşkınlık beni hızla ele geçirdi. Hızla atan kalbi kulağıma çarpıyor ve kolları beni sıkıca sarıyordu. İşte o zaman kendimi en güvende hissettiğim yerin onun kolları olduğunu anladım.

"Tobias," diye fısıldadım göğsüne doğru. Kollarını bırakmadı ama ben ona bakmayı başardım. "Bundan nefret edeceğini ve tartışmaya çalışacağını biliyorum... ama Willow'un ailesini bulduğum geceden beri kendimi güvende hissetmiyorum ve kendimi güvende hissettiğim tek zaman seninle olduğum zamanlar."

Gözleri kapandı ve odadaki tüm oksijeni içine çekti. Bundan nefret edeceğini ve tartışmak isteyeceğini biliyordum ama bunu yapmak yerine beni döndürdü ve yatağına doğru götürdü. Gömleğini başının üzerine kaldırdı ve sonra sıcak avucuyla yüzümün yan tarafını okşadı ve ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Dili içeri daldı ve bu yavaş bir öpücüktü, vücudumun her gizli kıvrımına ışık gönderen bir öpücük. Eteğimin fermuarını açıp yere düşmesine izin verirken dudaklarını dudaklarımın üzerinde tuttu, ağzını acı verecek kadar yavaş hareket ettirdi. Öpüşmemiz ancak okul bluzumu başımın üzerinden kaldırdığında kesildi. Parmaklarım kot pantolonunun fermuarını açmak için acele etti ve eteğimle birlikte yere düştüğünde beni yatağa geri itti.

Kalbim tavan yapmıştı ve nabzım da aynı hızla atıyordu. Uzun süren her dokunuşta, tenimin her bir santimini işaretlediğinden emin olana kadar dudakları sırayı aldı. Parmağı külotumun içine girdiğinde ve külotu yavaşça bacaklarımdan aşağıya, ayaklarının altındaki yığının içine doğru hareket ettirdiğinde, itirafla tüm duyularımı karıştırarak alçak sesle eğildi. "Sen bende daha iyi olma isteği uyandırırıyorsun, Sloane. Sen bende iyi olma isteği uyandırırıyorsun."

"Öylesin," diye fısıldadım, ağzını ağzıma götürerek. Sütüyenim vücudumdan çekildi ve içime girdiğinde ellerim sırtına gitti, parmaklarımda altında engebeli yara izlerini hissettim.

Bu sefer hızlı ve aceleye getirilmiş değildi ve beni hemen uçuruma sürüklemedi. Benimle zaman geçirdi, sanki o anla ilgili her şeyi ezberlemeye çalışıyordu. Yavaş, şehvetli, tutkulu ve ikimizin de başka türlü ifade edemeyeceği kadar çok duyguyla doluydu. Ama aramızdaki şey buydu - bizim için konuşmayı sözlerimiz değil, hareketlerimiz yapıyordu.

Yine de bu duyguyu takip eden bir acı vardı, çünkü bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Ama umut vardı, çünkü Tobias kalpsiz erkeklerin asla öpüşmediğini söylemişti ve şimdi ona bir bakın.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TOBIAS

Sırtım ona dönüktü, yatağımda uyuyordu ve sanki var olmuş en tatlı şeymiş gibi yorganını üzerine sarmıştı. Ve benim için öyleydi.

Bağımsız ve geveze olduğu kadar şefkatli ve kabulleniciydi de. Sloane bir şımarık olabilir ve sizi bir eşek arısı kadar keskin bir şekilde sokabilirdi, ancak her zaman yumuşak kalpli bir bakış ve sıcak bir dokunuşla iğneyi dakikalar sonra soğutmak için hızlıydı.

Umutlanmak ve onun için değişebileceğimi düşünmek istemiyordum, ama bu düşünce oradaydı, bir sürü ikinci düşüncenin altına gömülmüştü. Tekrar ona baktım ve yanağının sade kıvrımını, üzerine düşen bir tutam siyah saçla birlikte izledim. Gözlerim onun üzerindeyken sahte kalbimin daha hızlı attığını hissettim. Onun için daha iyi bir adam olmak için elimden geleni yapmadan hayatıma devam edebileceğimi düşünmek beni panik içinde bir çılgınlığa sürükledi. Bunun nasıl ya da mümkün olup olmadığından emin değildim ama denemek zorundaydım. Değil mi?

Hemen telefonuma baktım ve Tony'nin adı en üstte belirince omuzlarım gevşedi. *Nihayet.*

Buradayım. Haberlerim var.

Neredeydin lan sen?

Benim için endişelenmeye başladığını söyleme. Bu benim tanıdığım Tobias'a benzemiyor.

Balonun patlamasını izlerken düşüncelerim dönmeye başladı. Tekrar Sloane'a baktım, biraz kıpırdanmaya başlamıştı ama Tony'nin ne söyleyeceğini merak ettiğim için hemen sırtımı ona döndüm.

"Merhaba." Uykulu sesini duyduğumda gülümsemekten kendimi alamadım.

Telefonum tekrar titredi ama ona bakmadan edemedim. "Uyurken çok güzelsin."

Yanakları parladı ve benimkilerin de ısındığını hissettim. *Bu da nereden çıkmıştı?* Görünüşe göre, son zamanlarda her türlü gerçeğe doluydum.

"Peki ya ben uyanıkken?" diye sordu, doğrulup bacaklarını sarkıtarak. Arkamı döndüm çünkü saatler önce yaptığımız şeye ne dersiniz deyin hâlâ çıplaktı. Sevişme değildi, bu kesindi.

"Bana sataşıp sataşmadığına göre değişir."

Tony'yle mesajlaştığımı unutarak telefonuma tekrar baktığımda onun oflaması beni kıkırdattı.

Tony: Çevrimdışı kaldım çünkü bir hareket vardı ve onu avlamaya çalışıyordum.

Ben: Kimdi o? Listede varlar mı?

"Gömlek almam umurunda mı?"

Kalbim sanki ağırlık salonuna geri dönmüşüm de siyah kum torbasına yumruk atıp sinirimi çıkarıyormuşum gibi çarpıyordu. "Seni gömleğimin içinde görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Dolapta."

Çıplak ayakları zemine çarptı ve Tony bana mesaj attığında ayağa kalktım, normalin tam tersi olan eski hayatımdan eski dostumla mesajlaşırken hareketsiz oturup odadaki Sloane ile ilgilenmiyormuş gibi davranmak için çok endişeliydim.

Silas Laurant hakkında bir ipucu buldum. Yeni bir isimle gidiyor. William Bowden. Bir bağlantı kurdum ama hoşuna gideceğini sanmıyorum dostum.

"Ne..."

Yırtılan bir kâğıdın sesiyle arkamı döndüm. Kırışma sesi beni Tony'nin mesajıyla girdiğim sersemlikten çıkardı ve Sloane'un dolabımın hemen dışında, üzerinde siyah gömleklerimden biri, elinde bir kâğıt parçasıyla durduğunu görünce donup kaldım. Yanaklarında biraz önce var olan pembe ton grimsi bir renge dönüşmüştü. Kırmızı çerçeveli gözlerinin altında aniden koyu renkli torbalar belirdi ve geri adım attığımda ona doğru ilerlemeye başladım.

"Sen... Sen..." Tekrar geri adım attı ve dolabımın kapısına çarptı. Gözlerimi titreyen eline diktim ve kâğıdın elinden düşüşünü izledim. "Bunca zamandır onları biliyor muydun?"

"Ne?" diye sordum. Ağzından çıkan kırılmış kelimeleri anlamlandırmaya çalışarak sordum. Genelde benim için parıldayan ela rengi gözleri donuktu ve bir an sonra parlaklaştılar.

"Seni buraya gelip beni izlemen için mi tuttular?! Bu yüzden mi beni hep uzaklaştırıyorsun? Ne zamandır onlar için çalışıyorsun?"

"Ne yapıyorsun-"

Telefonum elimde titredi ve mesajı gördüğüm anda oracıkta ölmek istedim. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı bana öyle bir çarptı ki nefesim kesildi.

Willow Johnson? Onu araştırdım ve Silas Laurant'ın üvey kız kardeşi (William Bowden olarak da bilinir). Hareket halinde ve bağlantıyı bu şekilde buldum. İki gece önce onunla iletişime geçmiş, ben de izini sürdüm.

Oh lanet olsun. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Sloane'un ağzı hâlâ hareket ediyordu ama ben tüm mantıklı hislerimi kapatmıştım ve o gelip göğsüme vurduğunda felç olmuş gibi duruyordum. *Hay sikeyim.* Sloane'un benimle birlikte olmasından duyduğum tüm endişe ve kaygılar bir anda üzerimize çöktü.

"Ne zamandır onlar için çalışıyorsun?" Bağırışları hıçkırıklara dönüştü ve onu böyle görmek beni öldürdü. Dizlerimin bağı çözüldü ve en kötü şekilde uzanıp ellerini tutmak ve onu göğsüme çekmek istedim. "Neden isimleri bu kâğıtta Silas'ın üstünde yazılı?"

Sloane aceleyle eğildi, siyah saçları panik içindeki yüzünü çevreleyen bir karmaşaydı. Kâğıt göğsüme doğru itildi ve tekrar düşmeden önce onu yakaladım. Sessiz kaldım, Sloane bana bağırırken az önce ortaya çıkan her şeyi nefes alış verişlerim arasında bölümlere ayırdım. Silas'ın ismine odaklandım ve üstündeki iki isimle içten içe irkildim: *Vali Derek McCann ve Beatrice McCann.* Sloane gerçek yüzünden bana kızmamıştı bile. Silas'ın adı onlarınkinin altındaydı çünkü onu öldürmem için beni tutmuşlardı ve ben de kaçmasına izin vermiştim.

Sikeyim.

Kâğıdı masama bıraktım ve etrafımda kopan fırtınanın içinden geçmeye devam ettim. Odanın diğer ucundan Sloane'un kırık ruhuna odaklandım. Bir konuda haklıydım: siyah tişörtüm ona çok yakışıyordu. Onu bir daha bu tişörtün içinde göremeyeceğimi bilmek yıkıcıydı.

"Senin ve ailenin soyadları farklı," dedim, sesimin düzgünlüğünden neredeyse boğulacaktım, oysa içimde tamamen yok olmuştum.

"Sanki bunu zaten bilmiyorsun!" Alaycı kahkahası dudağının titremesiyle kısa kesildi ve bensiz daha iyi olacağını bilmeseydim -özellikle de şimdi- oraya koşar ve onu kollarıma alırdım.

Şimdi kendimden geçmişte hiç olmadığı kadar nefret ediyordum.

Her nasılsa, Sloane'u incitmek Richard'ın bana yaptırdığı her şeyden daha çok canımı yakıyordu. "Seni gönderdiklerinde yeni bir soyadı verdiler."

Parçalar kağıt üzerindeki kalem gibi bir araya geliyordu. Geçmiş yazmak zor olmadı. Sloane hâlâ ailesi için çalıştığını sanıyordu ama yanılıyordu. Richard'la bir anlaşma yaptıkları ve Benedict'le Amy Johnson'ı, Benedict'in oğlu Silas'la birlikte öldürmemi emrettikleri andan beri onların pisliğini temizlemeye çalışıyordum.

Ama Silas Laurant yanlış kişinin peşindeydi.

Hedefi ben olmalıydım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SLOANE

NEFRET GÜÇLÜ BİR DUYGUYDU -BELKİ DE EN GÜÇLÜ DUYGULARDAN BİRİYDİ- ve odanın diğer ucundaki Tobias'a umursamaz, hiçbir şeyi umursamayan yüz ifadesiyle bakarken hissettiğim de buydu.

İçine kapandı. Duygular yok olmuştu ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüşünü izlerken ara sıra gözlerinde beliren tiksintiyi görmeseydim, tüm bunların büyük bir yalan olduğunu düşünebilirdim. Beni izlemek ve aileme rapor vermek için beni yakınlaştırmak için büyük bir gösteri.

"Cevap ver," diye bağırdım, eteğime doğru koştum ve saniyeler içinde onu üzerime geçirdim. Gömleğinin üzerimde olmasından nefret ediyordum ama onu çıkarıp yerde bırakamayacak kadar çaresiz ve yıkılmışım. Kalbim kırılmıştı. Parçaların içimi parçaladığını hissedebiliyordum ve onu bırakmaya hazır değildim, her ne kadar bu vahiy beni bunu yapmaya zorlasa da. "Bunca zamandır biliyor muydun? Bu yüzden mi beni içine çekip sonra da itiyordun? Onlara rapor mu veriyorsun? Takip edildiğimi biliyorlar mı?"

Sessizlik etrafımızda patladı ve duyabildiğim tek şey kalbimin hızlı atışı oldu. Sessizlik etrafımda patlayan bir acı bombası gibiydi ve yüzündeki boş bakışı görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım.

"Odana geri dön."

Kaba talebi sırtıma saplanmış bir bıçak gibiydi. İçim kan ağlıyordu. Kafa karışıklığı beni bir duygu kasırgasına sürükledi ve ondan bir adım uzaklaştıktan sonra kendimi ham hissettim. Telefonum cebimde titredi ve Tobias'ın gözleri parladı. Telefonu çıkardım ve arayanın ailem olduğunu gördüm ve elimden geldiğince büyük bir güçle ona doğru fırlattım. "Muhtemelen seninle konuşmak istiyorlardır" dediğimde yüzünü buruşturarak telefonu aldı.

Kapısını duvara çarparak açtım ve çocukların koridoruna doğru koştum. Her şeyi odasında bıraktım. Telefonumu, sütyenimi, gömleğimi ve ne yazık ki gururumu. Gözümden bir damla yaş daha kaçtı. Kendime Tobias'la gelecek kalp kırıklığının buna degeceğini söylemişim ama şimdi kalbim kanıyordu ve degeceğinden emin değildim.

Göğsümden öfkeli bir hıçkırık çıktı ve Gemma'nın yüzüne bakmamın mümkün olmadığını biliyordum. Hızlı yürüyüşüm koşuya dönüştü ve kendimi kütüphanede bulduğumda yavaşça kapıyı açtım ve başımı eğip yüzümü koruyarak içeri süzüldüm.

Sırtımı örümceklerin yaşamayı sevdiği köşedeki birkaç kitabın sırtına dayadım ve son iki ayda verdiğim her kararı düşünerek kıcıma kadar eğildim.

Ne düşünüyordum ki? Onun gibi biriyle ilişkiye girmek mi? Göz göze geldiğimiz anda kalbimi kırmaya yazgılıydı. Ruhum büküldü, kalbim sarsıldı ve kanım tehlikeli derecede güçlü bir şeyle

doldu. Daha iyi bilmeliydim. Daha iyi biliyordum. Sadece yapmadım lanet olası

Bakım.

"Hey, iyi misin?"

Başım yukarı doğru sarsıldı ve siyah çerçeveli gözlüklerin ardından bana bakan iki kahverengi göz yakaladım. Onu tanıdım. İneklerle takılan bir alt sınıf öğrencisiydi.

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Ağlıyorsun."

Yanıma oturup ellerini benden birkaç santim öteye koyduğunda ona pis bir bakış attım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum, gözlerimden küçük ıslak damlalar akıyordu. "Kızlar ağlar," diye fısıldadım, arkamı dönerek. "Bunu yaparken genellikle yalnız bırakılmak isteriz."

Kıkırdadı ve sesi görüldüğünden daha hırçındı. Ona şöyle bir göz attım, alt sınıflardan biri olmasına ve Tobias'ın aksine o karanlık yüz hatlarına ve kötü çocuk gözlerine sahip olmamasına rağmen onda olgun bir şeyler vardı. Belki de sinirli çenesindeki kırıksıklıklar ya da ellerinin büyüklüğü yüzündendi.

"Dur tahmin edeyim." İçini çekti ve bana baktı. "Kalbini kırdı." Omuz silkti. "Sürekli inciniyorsun, ha?"

"Ne demek 'sürekli yaralanıyorum'?"

Elini bacağıma koydu ve ben sıçrayıp çekilmeye çalıştım. "Çek elini üzerimden."

Adam beni görmezden geldi ve yaklaşmak ya da beni ayağa kaldırmak yerine, kalçasını kaldırdı ve yıllar önce büyükannemin kullandığına benzeyen bir telefon çıkardı. Önce ona, sonra telefona, sonra da tekrar ona baktım.

"Aileni ara, Sloane."

"Pardon?"

Bakışları ölümcül bir hal aldı. "Aileni ara dedim. Haftalardır aileni araman için uğraşıyorum. Çok inatçısın. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çok kararlısın."

Donup kalmıştım. Neler olduğunu anlamaya çalışırken beynim allak bullak olmuştu. Bacağıma sıkıca kavradı ve çekilmeye çalıştığımda beni daha da sert kavradı.

"Görüyorum ki kafan fena halde karışmış, o yüzden sana her şeyi açıklayayım." Sırtı kitap raflarına çarptı ve sonraki sözleri dünyamı bir sarmalın içine soktu. "Anlaman gereken ilk şey, Willow'a bir parmak şıklatmasıyla zarar verebileceğim. Onunla ilgili yaptığın tüm o internet aramaları... Flaş haber: Artık o sevimli küçük koruyucu ailesinin yanında güvende değil. Onu saniyeler içinde evlerinden koparabilecek birine sahibim."

Kararlılığım, ağzından çıkan her kelimeyle yıkılan bir dalgaydı. Hava ciğerlerimde sıkışmıştı ve bacağımdaki eli beni geren bir ip gibi yakıyordu.

Fısıltısı beni itaat etmeye ikna etti ve "O yüzden bağırma ya da yaygara koparma. Beni dinle, Sloane. Ama burada değil. Hadi gidelim."

Parmakları tenime öyle sert battı ki irkildim. Hemen ayağa kalktım ve kapıya varana kadar

kütüphanede onun peşinden gittim. Kütüphane neredeyse boştu ve Tobias'ın hâlâ

odasında, kavgamızı düşünüyordu. Yani yalnızdım. Dengesiz olduğu belli olan ve benim gibi savunmasız kızları korkutmaktan zevk alan biriyle yalnızdım.

Kimse bize doğru bakmadan okulun yan tarafındaki çift kapıdan geçmeyi başardığımızda serin gece havası bacaklarıma çarptı. Bu adamın ortama karışmak gibi bir huyu vardı ki bu en hafif tabiriyle endişe vericiydi. *Bunca zamandır beni mi izliyordu?*

"Kimsin sen?" Ormana doğru ilerlerken sonunda sordum. Bir kütüğe ya da sopaya her basışımda midem sıkışıyor, arkama dönüp okula en kötü şekilde bakmak istiyordum. Tobias'ın penceresinden dışarı baktığını ve beni karanlığa doğru çekilirken görebileceğini umuyordum.

Önümdeki adam o kadar ani durdu ki arkasına çarptım ve dudağımı sert sırtına çarptım. Döndü ve gözlerimin içine baktı. "Neye benzediğimi bilmemen mantıklı. Daha önce hiç tanışmadık."

Gözlerim kısıldı ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, ağzımı sırtına vurduğum için kanın tadını aldım. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, karanlıkta o kadar görünür hale geliyordu. Ay başımızın üzerindeydi ve etrafımız çam kokusu ve serin bahar havasıyla çevriliydi.

"Silas?" Elimi bıraktığında bir adım geri çekilerek sordum.

Gülümsedi ve bu çok çekiciydi, çok çekiciydi. "Bingo, bebeğim. Bunca zamandır burnunun dibindeydim." Başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. Geri adım attım ve ayakkabımın altından bir dal kırıldı. Kaşlarını kaldırdı. "Yapma bunu. Seni kovalarım ve ben daha hızlıyım. O zaman seni bağlamak zorunda kalırım ve bunu gerçekten istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" Sesim titremenin eşiğindeydi ama omuzlarımı dikleştirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Aileni araman için. Aramaya başladığım andan beri tek istediğim buydu." Başını arkaya attı ve kıkırdayarak yıldızlara baktı. "Onları aramamakta o kadar kararlısın ki. Gerçekten buna inanamadım. Özellikle de ölü hayvan ve fotoğraftan sonra? Neden onlara neler olduğunu anlatmadın?"

"Bana eziyet eden sen miydin? Neden?"

Gülüştü soldu ve birden ciddileşti. "Çünkü güvenlikleri olmadan onları yalnız yakalayamam. Olan biten her şey yüzünden buraya seni almaya gelirlerse, bu konuda sessiz olacaklar ve yalnız gelecekler. Ne de olsa kimsenin nerede olduğunu bilmemesi gerekiyor, değil mi? Basının senin hakkında bir şey bilmesini istemiyorlar. Seni bu yüzden buraya göndermediler mi? Ortadan kaybolman için mi?"

Düşüncelerimi bir ürperti kapladı ve kalbimin hızla çarpmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Ailem gelip beni alsın diye beni kırmaya çalışıyordun... böylece onlara ulaşabilecektin?"

"Evet." Sanki anlamadığım için aptalmışım gibi yüksek sesle, bıkkın bir iç geçirdi. "Neden onları yalnız istiyorsun?"

Bana güzel bir gülümseme fırlattı ve midemde bir dalga oluştu. Geri adım atmak istedim ama aptal değildim. Onun gibi bir adamdan kaçmak benim yararına olmazdı. Beni yakalayacaktı ve şu

anda her ne kadar garip şeyler söylese de bana zarar vermiyordu.

"Böylece onları babamı ve üvey annemi öldürdükleri gibi öldürebilirim. *Belli ki.*" Başını iki yana salladı. "Sana zarar vermek için burada değilim. Yine de, itiraf etmeliyim ki, bunu bu kadar uzun süre bir sır olarak saklaman beni rahatsız ediyor."

Korku bir yağmur fırtınası gibi geldi ve her zaman savaş ya da kaç içgüdüğü söz konusu olduğunda kaç modunu seçeceğimi düşünmeme rağmen, dişlerimi sıktım ve yerimde durdum. "Willow'u tehdit ettiler," diye havladım, onunla yarı yolda buluştum. "Onları korumak için sırlarını sakladığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlüklerini çıkarıp üzerlerine basmadan önce durakladı. Çıttırtı sağır ediciydi. "Bu şeyleri taktığımdan beri çok sinir bozucu oldular." Gözleri yarıklar oluştururken gözlerinin akı kayboldu. "Her neyse, itiraf etmeliyim ki, iş o noktaya geldiyse kendi hayatını kurtarmış olabilirsin. Willow'u korumaya çalıştığın için sana minnettarım."

"Ama sana yardım etmezsem ona zarar vermekle tehdit ediyorsun?" Onu iyice anlamaya çalışarak karşı çıktım.

Willow'un bir üvey kardeşi olduğunu biliyordum ama *tek* bildiğim buydu. Anladığım kadarıyla annesiyle birlikte yaşıyordu. Willow, ailesiyle birlikte onun yaşadığı Fransa'ya gitmediği sürece onunla neredeyse hiç konuşmazdı. Evlerinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı ama gençti ve omzuna asılı sırt çantasıyla iki dişi eksikti.

"Sadece lanet aileni ara, Sloane." Telefonu aramızda tuttu ama almak için hiçbir hamle yapmadım.

"Eğer gelirlerse ne yapacaksın?" Ve 'eğer' tüm bu durumun büyük bir bileşeniydi. Arasam bile geleceklerini kim söyleyebilirdi ki? Ailemi tanıımıyordum. Sebeplerini ya da siyasi gündemlerini anlamıyordum. Tek bildiğim, gelmeyeceklerini düşünmenin çok da uzak bir ihtimal olmadığıdı, özellikle de onlara sırlarını birinin bildiğini söylersem.

"Dediğimi yaparsan seni bırakacağımı bil yeter."

Bu Tobias'a ya da Asilerin geri kalanına asla sökmez.

"İddianamede bana ilaç mı verdin?" Burnunu çekti ve başka tarafa baktı. "Evet."

"Ve yatağıma ölü bir hayvan mı koydun? Ve kapımın önüne Willow'la benim resmimizi bıraktın, Willow'un yüzü kocaman kırmızı bir X ile işaretlenmişti. Söyle bana, bunu yaptığını biliyor mu? Ailemin aslında onun ailesini öldürdüğünü biliyor mu?"

"Bizim" diye düzeltti. "Ailemizi öldürdüler. Sadece onun değillerdi."

"Ve sen beni kasetçalarda Debussy çalarken dolabıma kilitledin. O şarkının beni etkileyeceğini nereden biliyordun?"

"Çünkü o gecenin her ayrıntısını biliyorum, Sloane. Birinin babamın ve üvey annemin cesetlerini ceset torbalarıyla dışarı çıkarmasını izledikten ve yerdeki kana baktıktan sonra gizlice evinize girdim. Sonra, biri beni de öldürmeye gelmeden önce ortadan kayboldum."

Telefonunu tekrar bana doğru itti ve ben de bir adım geri attım. "Sana güvenmiyorum."

"Gerek yok. Onları ara, okula gelip seni almalarını söyle çünkü birileri onların kirli sırlarını biliyor ve senin peşindeler. Onlar gelecek, ben de seninle ilgileneceğim."

onları. Sonra sen ve Willow kendi küçük hayatlarınızda sonsuza dek mutlu yaşayabilirsiniz."

Telefon bir can simidi gibi aramızda duruyordu. Vicdanım belirsizlik içindeydi ve bir ipin üzerinde sallanıyor, sonunda beni öldürmeyecek hangi yöne gideceğimi merak ediyordum. Ailemden nefret etmek istiyordum ve belki biraz da ediyordum. Ama onları öldürmekten sorumlu tutulmak istiyor muydum? Ya da durdurabileceğimi bildiğim halde durdurmamaktan? Bu beni de aynı derecede kötü yapardı ve eğer bana bir şey öğretilirse, o da onların yaptıklarının tam tersini yaparak nasıl kötü olunmayacağıydı.

"Zaman geçiyor. Ara onları."

Gözlerim Silas'inkilere kaydı ve keşke geçen ay bana yaptığı gibi onun da zayıflıklarını ve zaafalarını avlayabilseydim diye düşündüm. Bunun yerine, dövüşmek için hazırlandım ve "Hayır" dedim.

Sonra arkamı döndüm ve beni takip edip Tobias'ın eline düşeceği umuduyla koşmaya başladım çünkü o zaten beni izlemek için St. Mary'de değil miydi?

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

TOBIAS

Attığım her adımda odam daha da küçülüyordu. Ellerim saçlarımın arasında gezindi ve ensemini kavradım. Burnumdan nefes alıp veriyor, içinde bulunduğum karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Doğal tepkim Silas'ın peşine düşüp onu öldürmekti ama sonra aklıma Sloane geldi ve duraksadım.

Peşinden gitmek istedim ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bu düşüncesizce verilmiş bir karardı ve işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Ona çok kolay bir şekilde gerçeği söyleyebilirdim ama sonuçta bunun bir önemi olur muydu? Yine de benden nefret etmeye devam edecekti, belki daha da fazla. Sloane güçlüydü ve kalbi büyüktü. O anda canı yanabilirdi ama sonunda beni unutacak ve hayatına devam edecekti. Ve aklının bir köşesinde, ona daha iyi durumda olduğunu söyleyen küçük bir ses olduğunu biliyordum. Benimkinin arkasında da vardı.

Elimde Sloane'un telefonu ile kapı tokmağımı kavradım ve kapımı kırarak açtım. Isaiah'nın odasından çıkan kız kardeşimi görünce durakladım ve bana doğru yürümeden önce garip bir bakış attı. *Hay sikeyim. İşte geliyor.*

"Sloane nerede?"

"Muhtemelen odasındadır." Sloane'un telefonunu ona uzattım ve yürümeye devam ettim. "O iyi olacak, Gem." "Ne demek 'iyi olacak'?"

Sloane iyi olurdu, ama ben olur muydum?

Merdivenleri dolaşırken ve her birinden alışkın olduğumdan daha fazla çaba harcayarak inerken Tony mesaj attı.

Ayaklarım ağırlaşmıştı ve bacaklarım jöle gibiydi. Göğsümdeki gerginlik de gözümünden kaçmadı.

İşte yeri. Senin ormanda. Şu senin kızı bulsan iyi olur. Ona bir çeşit aşık gibi görünüyor.

Silas'ın yakınlarda olduğundan şüphelenerek telefonumu cebime soktum. Hızlı hareket etmem gerektiğinden, babamın ofisine doğru yürüdüm ve konu ona geldiğinde farklılıklarımı ve şüphelerimi bir kenara bırakıp kalın tahtaya vurdum.

"İçeri gel." Kapıyı iterek açtığımda kapı gıcırdadı ve babamın kaşları beni orada görünce daha da çatıldı.

"Tobias?" Ses tonunda bir şaşkınlık ifadesi vardı, ki ondan çoğu zaman kaçtığım düşünülürse bu anlamlıydı. "Sorun nedir?"

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. Ellerimdeki damarlar bulabildikleri her çıkışa kan pompalıyordu ve öfke ve kızgınlık beni yakaladı. Sesim titriyordu ve babam ilk kez, her yaklaştığında ortaya koyduğum boş ve soğuk yüz yerine gerçek beni görüyordu.

"Yardıma ihtiyacım var."

Yavaşça masasına geri oturdu ve ellerini koyu renkli ahşabın üzerine koydu. Endişeli bakışları tam üzerimdeydi. "Ben buradayım. Ne yapabilirim?"

"Beni yakalıyor." Bana böyle bakarken geçmişî hatırlamak acı vericiydi. Bunu herhangi biriyle, ama özellikle de beni yargılamayacak biriyle fark etmek acı vericiydi, çünkü babamın yapmadığı tek şey buydu. Yargılamazdı. Beni dinledi ve şimdiye kadar bunun için ona kızdım. Benim kendimden nefret ettiğim kadar onun da benden nefret etmesini istiyordum ama o beni defalarca haksız çıkarmıştı ve şimdi gerçek an gelmişti. Kim olduğumu ve annemi öldüren adam tarafından yetiştirildiğim için ne kadar berbat durumda olduğumu görmek üzereydi.

"Açıkla," diye ısrar etti. "Ne yapabilirim?"

"Buraya gelmeden önce işimi nasıl bitirdiğimi biliyor musun?"

Babamla ilgili bir başka şey de buydu: St. Mary's'in yumuşak başlı müdürü geçmişimi biliyordu ve *yine* de bana yardım etmek istiyordu.

"Evet. Seni ve yaptıklarını bilen insanlar." "Hepsinin icabına bakılmadı ve bir tanesi ortaya çıktı." "Tamam, peki..."

Elimi kaldırdım ve ileri geri yürümeye başladım. "Daha bitirmedim."

"Bunun Sloane'la bir ilgisi var mı?" Durakladım ve başımı ona doğru çevirdim. Omuz silkti. "Kız kardeşin bana birinin onu takip ettiğini söyledi. SMC'nin kurmama izin verdiği birkaç kamerayı izliyordum. Hiçbir şey görmedim. O yüzden devam et," diye ısrar etti.

Tereddüt ettim, yüksek sesle söylemek istemedim çünkü lanet olsun, kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. "Sloane'un ailesi yakın arkadaşlarının öldürülmesini emretti. Siyasetle ilgili bir şey. Ya da belki sadece kendi kışlarını kurtarmak içindi. Emin değilim ve bir önemi de yok. Ama Sloane'u buraya gönderdiler çünkü olanları polise anlatacağını söyledi. Onu tehdit ettiler ve eğer öğrenirse en iyi arkadaşı Willow'un da -çiftin kızı- ölmek zorunda kalacağını söylediler. Bu yüzden sırlarını korumak için Sloane'u buraya gönderdiler, soyadını değiştirdiler ve Willow'la konuşmasını yasakladılar."

"Ve birisi onu bu yüzden mi takip ediyor? Kim takip ediyor? En iyi arkadaşı mı?"

Kelimelerim keskin cam parçaları gibi çıktı ve her birinde boğuldum. "Bunu yapan bendim. Onları ben öldürdüm." Masasının önündeki koltuğa oturduğumda başımı öne eğdim. Ellerim yukarı kalktı ve sıkı omuzlarımı kavradım. Dişlerimin arasından tısladım. *Boktan kararlar bir şekilde dönüp dolaşıp seni ısıırıyordu.*

"Tanrım. Ne?"

"Ben yaptım." Sanki Richard'ın küçükken Gemma ve beni günah çıkarmak için sürüklediği günah çıkarma kutusundaymışım gibi itirafı ittim. Gemma ve ben Katolik kilisesinin koridorlarında bir aşağı bir yukarı koştururduk, hayatımızın onunla nasıl bir hal alacağını anlayamayacak kadar gençtik. "Ben yaptım. Beni Richard aracılığıyla işe aldılar. Bu benim ilk cinayetlerimden biriydi. Hatırlıyorum çünkü üç hedef olması gerekiyordu ama sadece iki hedef vardı. Richard benimle geldi

ve bunu yaptığımdan emin olmak için dışarıda bekledi. Bir ığlık hatırlıyorum. Bir ığlıktı.

Onu. Sloane'du. Ben evden çıkarken çığlık atan oydu."

Dışarı çıkarken çalıların arasına kustuğum ve sonrasında geceler boyunca onun çığlıklarının peşimi bırakmadığı kısmı atladım. Kendimi evin içinde rahatça ilerlemeye zorladığım ve arkama bakmadığım için şükrediyorum çünkü eğer yüzümü görseydi, hayatımda ilk kez gerçekten mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu asla deneyimleyemezdim. Kalbimin, o gözümün önündeyken olduğu gibi tökezlediğini asla hissedemeyecektim.

"O biliyor mu?"

"Hayır. Dolabımdaki listeyi buldu. Hâlâ dışarıda olan insanların isimlerinin olduğu listeyi. Ailesinin beni ona göz kulak olmam için tuttuğunu ve bu yüzden St. Mary's'e gelmeyi kabul ettiğimi düşünüyor. Onu düzeltmedim. Odamdan kaçtı ve sanırım ben konuşurken Gemma ile birlikte ölümümü planlıyorlar."

Babamın kapısı çalındı ve ben hızla ayağa kalktım. Babam masanın etrafında dönüp kapıyı açtı ve kız kardeşim bana dik dik bakarak içeri girdi. "O bizim odamızda değil. Kütüphanede de değil. Cade ve Journey de onu bulamadıklarını söylediler!" Göğsüme vurdu ama ben hissetmedim. "Ne yaptın sen, Tobias?!" Sloane'un telefonunu tutmaya devam ederken ellerini kalçalarına koyarak uzaklaştığında nefesi göğsümde ılıktı.

Babam ona bilgi verirken yüzüne bakamadım ve bir noktada Isaiah da içeri girdi. Kalbim küt küt atıyordu ve raflardaki kitapların başlıkları ben durup onlara bakarken birbirine karışıyordu. Alnımı deri sırtlara dayayıp, bunu çözmek ve düzeltmek için her yolu denerken oda kayboldu.

Benim için değil, onun için.

Ahlaklı olmayı seçtiğim bir an varsa, o da bu andı. Eğer denerken ölürsem, en azından hayatımda iyi bir şey yapmış olurdum.

Hızla arkamı döndüm ve elimi kardeşime uzattım. "Telefonunu bana ver."

Bir dakika sonra, hoparlörü açtığımda zil sesi babamın ofisindeki herkeste yankılandı. Sloane'un annesi cevap verdi ve Sloane'un kayıp olduğu süre uzadıkça daha da belirginleşen hastalıklı bir his vardı.

Shiner, annesinin "Sloane?" sorusunun ortasında ofise girdi ve doğrudan elimdeki telefona baktı.

"Sloane değil. Tekrar dene," diye çıkıştım, basit bir merhabayı es geçerek. Hattın diğer ucundan yüksek bir ses geldi ve kocasına telefona koşmasını işaret ettiğinden emindim.

"Kimsiniz?"

"Johnson'larla olan sorununu çözmek için Richard Stallard'ın hizmetlerini kullandığın ve bir kiralık katil tuttuğun zamanı hatırlıyor musun?" *Sorun* kelimesi ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Odayı sessizlik kapladı ve ben devam ettim.

"Onu korumak için Sloane'u uzağa göndermek işe yaramadı. Sanırım onu koruyordunuz. Ya da belki de doğrudur ve aslında sadece kendi kışınızı kurtarıyordunuz."

"Kimsiniz? Silas mı?" Onların tarafında daha fazla panik duymayı bekliyordum ama annesinin sesinin nötr kalması beni doğrudan kırmızıya yönlendirdi.

"Bu Tobias, kiraladığınız kişi. Korkarım ki bok seni yakaladı. Silas geri döndü ve bir şey istiyor. Sanırım siz ikinizsiniz." Ya da beni. Belki Sloane'a karşılık beni alır? "Sloane elinde. Aylardır onu takip ediyor."

"Bu doğru değil. Bize bunu söylediler."

"Hayır, yapmaz. Sana güvenmiyor," diye cevap verdim. "Peki onu suçlayabilir misiniz? Kelimenin tam anlamıyla en iyi arkadaşının ailesini öldürmesi için birini tuttunuz ve sonra kendinizi korumak için onu gönderdiniz."

Babasının sesi araya girdi ve tıpkı karısınınki gibi yumuşak ve sakindi. "Bu doğru değil. Onu korumak için gönderdik."

Güldüm. "O zaman buraya gelmeni öneririm çünkü kız Silas'ın elinde ve eğer hatalarını kabul etmek için ortaya çıkmazsan kızının başına geleceklerden korkuyorum. Sen hiç intikam diye bir şey duydun mu?"

Biraz daha sessizlik oldu ve ofisteki herkesin yüzüne kilitlendim. Babam elini ağzına götürmüş ve bir kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Annemi hamile bıraktığı an için pişmanlık duyduğundan kesinlikle emindim, çünkü bu muhtemelen onun istemediği bir şeydi. Kız kardeşim gözlerinde yaşlarla Isaiah'a yaslanmıştı ve Shiner da tıpkı benim gibi içeri dalıp Sloane'un anne babasını boğmak istercesine telefona bakıyordu.

"Silas'ta mı yoksa sende mi? Kızımın telefonuyla St. Mary'de ne yapıyorsun?" "Fark eder mi?!"

Gemma öne doğru bir adım attı ve Isaiah onu hızla geri çekerek elini ağzının üzerinde. O ve ben göz göze geldik ve aynı fikirdeydik. Sloane'un ailesini ve yaptıklarını ne kadar çok kişi bilirse, herkes o kadar tehlikeye girerdi.

Birleşik Devletler'deki tek tetikçi ben değildim. Etrafta silahla dolaşan bir sürü Tobias Richardson vardı. Richard bundan emindi. Hâlâ hapisane hücrelerinden emir vermiyorsa şaşırırmam.

"Oyun oynamıyorum. Kıçınızı kaldırıp uçağa binin ve buraya gelin. Lanet olası hatanızı düzeltin, Vali."

Telefondan ne olduğunu anlayamadığım hafif bir fısıltı geliyordu ve Sloane'un annesinin sesi nihayet konuştuğunda beni mümkün olan her şekilde yanlış yönlendirdi. "Tetiği sen çektin. Hatanı düzelt."

Hat kesildi ve odadaki herkes sessizliğe gömüldü. Önce bir, sonra iki kez göz kırptım ve sonra telefonu alıp Shiner'ın kafasına birkaç santim kala duvara fırlattım. Yere düştü ve arkamı dönüp kitaplığı kavradım, ne pahasına olursa olsun bunu düzeltereğimi biliyordum. Sloane iyi olduğu sürece, her şey olması gerektiği gibi yoluna girecekti.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

SLOANE

SAATLER ÖNCE, Tobias tarafından kalbim kırılarak öleceğimi düşünmüştüm ama işte buradaydım, alnından ter damlayarak bana bakan iki boncuk gözle bağlanmıştım, muhtemelen beni öldürmesine saniyeler kalmıştı.

"Böyle olmak zorunda değil, Sloane."

"Ne gibi?" Ağzıma dolan kanı tükürerek sordum. "Beni yeterince incitirsen ailemi arayacağımı mı sanıyorsun? Neden onları kendin aramıyorsun? Benim bunlarla ne alakam var?"

Başını arkaya attı ve güldü. Geniş omuzları titriyordu ve yüz hatlarının hiçbir yerinde Willow'a benzerlik göremiyordum. Ne gözleri, ne gülüşü, hiçbir şey. Hiçbir benzerlik yoktu. Annesine mi çekmişti, emin değildim ama en iyi arkadaşım tüm iyi özelliklere sahipken, onda hiçbir özellik yok gibiydi.

"Ve tüm karanlık güvenliklerini de yanlarında getirsinler mi? Seni almaya basın olmadan ve sağ kolları olmadan gelmeleri gerekiyor. Onlara yalnız ve planlarımdan habersiz ihtiyacım var. Aksi takdirde onları uzun zaman önce öldürmüş ya da seni alıp rehin tutmuş olurum."

"Seninkileri öldürdükleri için benim ailemi öldürüyor olman sana da haksızlık olmuyor mu? 'İki yanlış bir doğru etmez' sözüne ne oldu?" Korkumu yuttum. "O gece orada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Aileni bulduğumda yıkıldığımı biliyorsun. Daha sonra polisi aramakla tehdit ettiğim için beni odama kilitlediklerini biliyor muydun? Bunu biliyor muydun?" *Onların* yaptığı bir şey yüzünden cezalandırıldığım için sinirlenmeye ve sinirlenmenin ötesine geçmeye başlamıştım.

Ses tonundaki keskinlik ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bu yüzden sen de en az benim kadar onlardan nefret etmelisin. Onlar benim hayatımı mahvettiler! Annemle babamın öldürülmesi emrini sadece senin ailen vermedi, benim de öldürülmemi istediler."

O beni yakalamadan önce dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek düşüşümden kalan kanı temizledim. "Neden bunu sana sipariş ettiler?"

Keskin bakışları midemi boş bir delik gibi hissettirdi. "Çünkü çok şey biliyordum. Babamın bu konuda yaptığı *pek çok* konuşmada ben de vardım ve annemle babam benim babamın yanında siyasi bir düzeltici olacağımı biliyorlardı. Ancak babam onların 'üzüntülerinin' ne kadar derin olduğunu ve siyaseten doğru yolu kullanmak yerine kendi başlarına işleri nasıl 'düzelttiklerini' öğrendiğinde -ki o ve üvey annem bunu yapmak için işe alınmışlardı- sonları aynı oldu." Etrafımızdaki havaya ürpertici bir his yayıldı. "Öldü."

Silas yaklaştığında ağacın kabuğuna yaslanarak nefesimi tuttum. "Doğum belgemi ve transkriptlerimi senin burada okula gittiğini ve başka bir okul olmadığını fark ettiğimde

Annenle babanı yalnız yakalamanın bir yolu. Anahtar sendin ve seni bulmam biraz zaman alsa da sonunda buldum." Omuz silktilti, bakışları karşımızdaki ağaçları tararken biraz pişman görünüyordu.

"Peki fırsatını bulursan onlara ne yapmayı planlıyorsun?" Bileklerim, etraflarına bağlanan ip yüzünden yanıyordu. Parmaklarım açıldı ve tekrar yumruk yaparak irkildim.

"Önce, üzerimde hâlâ bir suç olup olmadığını öğreneceğim." Bana yan gözle baktı. "*Tabii ki*. Ve sonra..." Alanımı daralttı ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışarak başımı çevirdim. "Onları öldüreceğim."

Buradaki son oyun neydi? Ne yapmam gerekiyordu? Onunla konuşmaya çalışıp şafak sökmeden önce aklının başına gelmesini ve birileri aramaya gelmeden önce benimle bir şeyler yapması gerektiğini fark etmesini mi umacaktım? Yoksa pes edip ailemi mi arayacaktım? Aklıma Willow'un yüzü geldi ve ona zarar vereceğine dair şüphelerim vardı. Ne de olsa akrabaydılar. Bunu gerçekten yapar mıydı? Bana boyun eğdirmek için mi? Bu iyi bir taktikti ve benim zayıf noktalarımından faydalanmayı sevdiği çok açıktı.

"İzlemek ister misin?" Silas'ın ağzı kıvrıldı ve zihnimin arkasında rahatsız edici düşünceler ateşlendi. Parmağı yüzümün yan tarafında gezindiğinde *neredeyse* taşaklarına vuracaktım ama birden ormandan gelen bir ses kulaklarımı tırmaladı ve ikimiz de durakladık. "O kara kara düşünen yaşlı erkek arkadaşın ziyarete mi geldi?"

Tobias'ın erkek arkadaşım olmadığı ve hiçbir zaman da olmayacağı konusunda onu düzeltmedim. Bunun yerine yerin hareket yönünü dinledim ve beni kurtarmak için burada *olmasını* umdum. Başı dertte bir genç kız olmak isteyeceğim son şeydi ama işte buradaydık.

"Sloane'un benim için ifade ettiği anlam için 'erkek arkadaş' kelimesi çocukça geliyor." Az önce içimde beliren küçük umut öylesine alev alev yanıyordu ki, bileklerimdeki ipi yakacakmış gibi hissediyordum. Tobias parlak zırhlı bir şövalye gibi görünüyordu ve bir keresinde bana asla böyle bir şey olmayacağını söylemiş olmasına rağmen, ben farklı düşünmek için yalvardım. Uzun boylu, esmer ve tehlikeli derecede yakışıklı, omuzları dik ve yüzü sakın olan Tobias çam ağaçlarının arasındaki açık alana doğru ilerledi ve ben rahatlayarak sarktım. Daha öncesini ve bana yalan söylediğini bildiğim için hissettiğim ihaneti hatırlayınca irkildim ama artık bunun bir önemi yoktu.

"Bu mide bulandırıcı derecede tatlı," dedi Silas, beni Tobias'ın görüş alanından engelleyerek. Tobias sağa doğru hareket ettiğinde Silas da hareket ediyordu. O sola doğru adım attığında Silas da atıyordu. Sonunda gözlerini Silas'ın başının üzerinde yakaladım ve yüzünün kıvrımlarını kaplayan ölümcüllük birkaç metre öteden bile belliydi. Çenesindeki tik taklar bana kızgınlıktan da öte olduğunu söylüyordu.

"Çözün onu."

Silas bana baktı ve göz kırptı. "Ailesini arayana kadar olmaz. Onlarla bir şeyi halletmem gerekiyor. Çok inatçıdır." Başparmağını bana doğru çevirdi ve Tobias başını salladı.

"Gelmeyecekler. Onları çoktan aradım."

Öyle mi yaptı?

Tobias açık alanda daha da ilerledi, siyah çizmeleri ağırlığının altında kalan her otu, ölü yaprağı ve dalı kırıyordu. "Onlara kızlarının peşinde kimin olduğunu söyledikten sonra

Gelip dağınıklıklarını düzeltmeleri gerekiyordu." Sesi hafifçe alçaldı ama duymak için kulaklarımı zorladım. "Ve hayır dediler. *Bana* tamir etmemi söylediler."

Ailem hayır mı dedi?

Bu beni neden bu kadar incitti?

Başım öne eğildi ve hayal kırıklığı boğazımdan aşağı kayarak beni boğdu, ta ki Tobias ve Silas'ın konuşmasıyla şimdiki zamana geri dönene kadar.

"Yaptılar, değil mi? Neden *sana* tamir ettirsinler ki? Seni tanımıyorlar bile." Silas güldü. "Onu tanıyorlar," diye fısıldadım, az önceki incinmişliğin acısını hissederek.

"Oh, doğru. Bilmiyorsun." Tobias ona doğru sürünmeye devam ederken Silas benden sadece birkaç adım uzaktaydı. Ya da belki de o bana doğru sürünüyordu. "Sloane haklı. Ailesi beni tanıyor ama onun düşündüğü sebepten değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Silas'ın bu denklemin bir parçası olduğunu bile unutarak sordum, ta ki o konuşana kadar.

"Evet, bunu ben de bilmek isterim."

"Peşinde olman gereken kişi benim, Silas. Bunu yapan bendim. O gece tetiği ben çektim."

Tüm vücudum uyuştı. Eğer bileklerimdeki ip beni tutmasaydı, yere düşebilirdim.

Zihnim beş yıl öncesine giderken gözlerimi kapattım. Katilin peşinden ileri atılırken ayakkabılarımın altındaki kanın kaygan hissini hatırlıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkarken siyah bir kukuleta kafasına geçirilmişti.

"Sen miydin?" Gözyaşlarımı yanaklarımda hissettim ve duygularımı saklamaya çalışırken dudağım titredi. Tobias dikkatini benden çekti ama yüz hatlarını kaplayan saf, somut pişmanlığı gördüm,

ve beni o kadar çabuk kör etti ki nerede olduğumu unuttum.

Silas'ın önünde durdukça sesi daha da ölümcülleşiyordu. Sırtımı ağaca dayamıştım ama artık kabuğun beni tırmaladığını ya da iplerin bileklerimi yaktığını hissetmiyordum.

"Bendim, Silas. Ben ve Amy'yi öldüren bendim ve senin kaçmana izin veren de bendim.

Saklanmakta *çok* iyisin."

Silas'ın elleri iki yanında kenetlenmişti ama Tobias ona doğru sürünmeye devam etti. Silas'a bir silah doğrultulmuş olsa bile duracağını sanmıyorum.

"Sloane'un ailesini aradığımda, bana 'düzeltmemi' söyleyerek ne demek istediklerini biliyor musun?" Bir adım daha attım ve Tobias ileri atılıp Silas'ı boğazından yakalayıp hiç çaba harcamadan yere fırlattığında çığlık attım. Gevşek toprak havalanıp bir bulut gibi etraflarını sardı ve Silas kafesten ilk kez çıkarılan vahşi bir hayvan gibi Tobias'ın elini pençeledi.

Ellerim çözüldü ve öne doğru sendeleyerek arkama baktığımda Shiner'ın karanlık bakışlarını Silas'ın üzerine dikmiş, onu öldürmeye hazır gibi durduğunu gördüm. "İyi misin?" diye sordu, Silas'ın Tobias'ın ağırlığı altında çırpınışını izliyordu. "Hadi gidelim."

"Hayır!" Elimi Shiner'inkinden çektim ve Tobias ile Silas'a bir adım daha yaklaştım.

Paniklemiştim,

Birçok kez yaptığı gibi, birinin nefesini keserken kendimi en güvende hissettiğim adama kilitlenmeye çalışırken, endişe görüşümü bulanıklaştırdı. "Tobias!"

"Benim kim olduğumu biliyor musun? Öldürmek ve cesedi saklamak için eğitildiğimi anlıyor musun?" Silas, boğazından çekmeye çalışan Tobias'ın koluna vurdu. Ben de onunla birlikte nefes aldım.

Silas biraz gevşedi. Shiner beni belimden yakaladı ve tekrar geri çekmeye başladı ama ben onu ittim.

"Onu okula geri götürün." Tobias bu talebi dile getirirken ne Shiner'a ne de bana baktı.

Tobias Silas'ın üzerinden inip onu ayağa kaldırırken Shiner beni tekrar çekiştirmeye başladı. Bir adım uzaklaştı ve boynunu kırdı, büyük bir şeye hazırlanıyordu. Bunu havada hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu ve Shiner ellerini itmeyi bırakmam için bana havladığında arkamı dönüp gözlerinin içine baktım. "Bir daha öyle biri olmasına izin vermeyeceğim. Ne benim için ne de ailem için. *Hayır*, Nash."

"Peki, ne olacak Silas? Seni de mi öldürmem gerekiyor?" Tobias'ın kıkırdaması acı vericiydi ve amcasının onu dönüştürdüğü kişiyle bağını koparmak için elinden geleni yaptığını bilmek içimi acıtıyordu. Bunu birkaç metre öteden bile hissedebiliyordum. En derinlerimde hissettim. *Doğru olanı yapmaya çalışıyordu*. "Çünkü söylemeliyim ki, bana öyle söylendiği için insanları öldürmekten bıktım usandım ama mecbur kalırsam yaparım. Sırf ona dokunduğun için seni öldürmeliyim." Çenesini kaldırdı ve hâlâ orada durduğum için hayal kırıklığına uğramış bir halde kısa bir süre göz göze geldik. Dikkatini Shiner'a yöneltti ama hemen Silas'a geri döndü.

"Tobias." Onun adı ruhumun derinliklerinde hissettiklerimin gün yüzüne çıkmasıydı. "Sen iyisin," diye hatırlattım ona. Gözlerini bana diktiği anda, düşüncelerinin derinliklerinde bir şeylerin titreştiğini gördüm. Dokunduğumuz andan beri ilk kez sözlerime inandığını biliyordum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TOBIAS

SEN İYİSİN.

Sen iyisin.

İyisin.

Sesi kafamın içinde tekrarlanıyordu ve eğer burada durup bana cam gibi gözlerle ve çok tatlı ve cesaretlendirici bir yüzle bakıyor olmasaydı, yapmak üzere olduğum şeyi yapmaya istekli olmayabilirdim.

"İyi değilim," diye hatırlattım ona. "Ama deniyorum. Senin için."

Silas'ın geri adım atmasıyla göğsümde bir hırıltı koptu. "Ne olacak, Silas? Seni öldürmek zorunda mıyım? Ailen söz konusu olduğunda benim için ölüm kalım meselesiydi ama seni gerçekten öldürmek istemiyorum. Bu bir seçim ve bana bağlı değil. Sana bağlı. Ölmek istiyor musun?"

"Tabii ki ölmek istemiyorum." Güzel cevap.

Ona doğru bir adım attım, o da bir adım geri attı. Ama ben o kış üstü düşene kadar ilerlemeye devam ettim. Ondan çok daha iri olduğumdan değil, ama benim gibi bir yükü taşıdığımızda sizi daha ölümcül yapan bir şey vardı. O da bunu biliyordu. "O zaman git." Dişlerimi sıktım, içimdeki dürtünün pervasızca saldırmasına ve Sloane'a yaşattığı onca boktan şey için onu boğmasına izin vermemek için kendimi tuttum. Düşmanca bir düzeyde, onun davranışını anlıyordum. Sloane'a deli gibi aşık olduğundan ya da onu saplantılı bir şekilde romantik olarak istediğinden değildi. İntikam takıntısı vardı ve Sloane'un kurtuluşunun anahtarı olduğunu düşünüyordu.

"Bu... bu kadar mı? Öylece gitmeme izin mi vereceksin?" talebimi haklı olarak sorguladı ve ben de sırtarak iki kez düşünmesini sağladım. Sloane'un tatlı sesi bir zorba gibi içeri girdi ve iyi olduğumu düşünmesine rağmen *o kadar* da iyi değildim.

"Tabii ki hayır," dedim kesin bir ifadeyle.

Isaiah, Cade, Brantley ve beni şaşırtan bir şekilde Bain ormandan çıktılar ve sanki onları kendi aletlerim gibi kullanıyormuşum gibi üzerine atladılar. Ben ona doğru ateş ederken onu yerinde tuttular ve Sloane'u engellediler. Yaklaştım ve korkusunu alıp omzumun üzerinden fırlattım. "Eğer bir daha ona doğru bakarsan, gözlerini yuvalarından çıkarırım. Bundan on beş yıl sonra onu sokakta görürsen, arkanı dön çünkü seni öldürürüm. Bu senin tek seferlik, hapisten bedava çıkış kartın, Silas. Ailesine ne yaptığın umurumda değil ama o bunun bir parçası olmayacak. Ben de olmayacağım." Yumruğum karnına indi ve nefesi ciğerlerinden çalındı.

Birkaç dakika sonra hırıldadı ve başını salladı. "Fi-fine."

"Anladığımı sanmıyorum," diye kıs kıs güldü Bain, parmaklarından birini kıvrırarak ve benimle

aynı kumaştan kesilmiş gibi çılgınca gülümseyerek - ve babasının kim olduğunu düşünürsek belki de öyleydi.

"Ben de bilmiyorum," diye şaka yaptı İsaiah. "Hakkını vermeliyim, Tobias. Richard'ı tanıyorum ve onunla senin kadar çok zaman geçirseydim, öfkeden bütün dünyayı yakardım. Kendini çok iyi dizginliyorsun."

"Eskiden yapmazdım," diye fısıldadım, dizimi kaldırdım ve Silas'ın aletiyle çarpıştırdım. Bağırды ve çocuklar bir an sonra onu bırakıp uzaklaştılar ve toprakta yuvarlanmasına izin verdiler.

"Bizi daha iyiye doğru değiştirmenin bir yolu var, ha?" İsaiah nefesinin altından söyledi. Çenesini Sloane'a doğru kaldırdı ve göğsüme bir kurşun saplandı, beni cezalandırmış ve amcamın beni yarattığı adam olmadığımı hatırlatmış olmasına rağmen, hala onun için yeterince iyi olmadığımı hatırlattı. Hem de hiç.

Onu benim yapmayı hayal etmeden çok önce onun için yarattığım zorluklarla başa çıkmak için arkamı dönmeden önce, hala altımda can çekişen Silas'a baktım. Onun seviyesine kadar eğildim. "Eğer Willow ya da Sloane'a bulaşırsan, benimsin Silas. Neler yapabileceğimi unutma. Yeteneklerim seninkilerden çok daha ileride."

Sonra ayağa kalktım, arkamı döndüm ve gözlerimi ona diktim. Onun hüzünlü bakışlarına teslim oldum ve onunla olamayacağımı bildiğim bir geleceğin özlemine çektiğimi hissettim. Henüz değil, belki de hiçbir zaman.

Ona bir kez bakarak yanından geçtim. Kısa bir süre sonra o da beni takip etti ve etrafımızı saran karanlık hoşuma gitti çünkü yüzündeki acıyı görmek istemiyordum. Bunun dünyamı sarsacağını ve muhtemelen onun yanımdayken kaydettiğim ilerlemeyi aylarca geriye götüreceğini biliyordum.

Ben yürümeyi bıraktığımda o da durdu. Etrafımızdaki hava kıpırtısızdı ve cırcır böcekleri sanki söyleyeceklerini duymayı bekliyorlarmış gibi cıvıldamayı bıraktılar. *Bu canımı yakacak.*

"Özür dilerim." Kendi sesimi tanıyamadım. Bir zamanlar huysuz ve kaba olan sesim şimdi ince ve ölçülüydü. Normalde beni öfke ve yıkım sarmalına sürükleyen duygular şimdi kendimi sıkışmış hissetmeme neden oluyordu. Hissetmeye alışık olmadığım bir acı vardı. Derinlere işlemişti ve üzerimdeki kaymayı hissedebiliyordum. "Onların senin ailen olduğunu bilmiyordum. O geceden beri hayatını cehenneme çeviren kişinin ben olduğumu bilmiyordum, Sloane. Sana asla yalan söylemedim." Karanlık gökyüzüne baktım ve tutunabildiğim tek yıldıza odaklandım. "Birbirimize bağlı olduğumuzu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

"Tobias."

"İhtiyacın olan ya da istediğin şey olamadığım için üzgünüm. Henüz olamadım. Ama deniyorum."

Çenemin sıkılmasıyla dişlerim kırılmış olabilirdi ama bunu fark edemezdim çünkü sıcak, ince kolları belimi sardı ve ikiye bölündüm, tam oracıkta parçalara ayrılarak ayaklarımızın altındaki toprağa düştüm.

"Seninle çok gurur duyuyorum."

Duygular gözlerimin arkasına vurdu ve canımı yaktı. Ellerim kollarını kavradı ve o da daha sıkı tutundu, yüzünü göğsüme gömdü, sanki kendini bana fiziksel olarak bağlamaya çalışıyordu. Bilmediği şey ise ruhuma çoktan bağlanmış olduğuydu ve o benim her zaman gururla taşıyacağım

bir markaydı.

"Beni duyuyor musun?" Sesinin titrekliliği ıslak yanaklarına tutunmama neden oldu ve benim de yüzümden aktığını hissettiğim gözyaşlarını sildim. *Lanet olsun.* Nefes alamıyordum ve sanki göğsüm paramparça oluyormuş gibi hissediyordum.

"Seni duyuyorum," diye zorladım ve onu tekrar bedenime yapıştırdım. Kolu yukarı kalktı ve başımı omzuna yaslamak için aşağı itti ve bağın ikiye ayrıldığını hissettim. Gitmesine izin veriyordum çünkü buna mecburdum. "Eğer birini sevebilseydim, Sloane White, bu sen olurdun."

Göğsü benimkine yaslandı ve eğer bir gün onun ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği adam olabileceğime dair umudum olmasaydı, Silas'ın beni dakikalar önce öldürmüş olmasını dilerdim. Duyguları hissetmeyen ve bir zamanlar olduğum öfkeli, zayıflatıcı kişiden beslenen versiyonuma geri dönmek çok kolaydı ama onu kaybetmenin getirdiği acıyı hissetmek, kollarımdayken hissettiğim sıcaklığı hissetmek kadar değerliydi. Sloane'un bana verdiği her şeyi kabul ederdim ve bu acı bile olsa bundan zevk alırdım.

"Veda eder gibi konuşuyorsun."

Geri çekildim ve ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini hissederek yüzüne baktım.

"Öyleyim." "Hayır."

"Yapmak zorundayım."

Yüzünü göğsüme gömerken panik içindeydi ve daha önce hiç görmediğim kadar çok ağlıyordu. *Hay sikeyim.* "Hayır, yapamazsın!" diye bağırdı ve tüm gücüyle yanlarımı kavradı. "Sen iyisin. Sen iyisin, Tobias. Richard kulağına fısıldarken hâlâ aynı kişiymişsin gibi davranmayı bırak!"

"Sloane, bebeğim." Zorla nefes aldım ve onu kendimden uzaklaştırıp ne dediğimi anlamasını sağlamaya çalışmadan önce gözlerimi kapattım. "Aynı kişi olmadığımı biliyorum. Biliyorum. Az önce bunu kanıtladım ama..." Uzaklara baktım, gözlerinin içine bakamayacak kadar incinmişim. "Ama hala kendimi toparlamam gerekiyor. Henüz olmak istediğim kişi değilim ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda aylar önce olduğumdan daha fazla bir şey olmak isteyeceğim bir anın geleceğini bile düşünmemiştim."

Başını salladı ama ben devam ettim, "Gitmeme izin vermelisin,

Sloane." "Bırakmayacağım. Ya Silas geri gelirse?"

Her ne kadar derin sularda olsak ve ortalık çok karışık olsa da sırtımama engel olamıyordum. "Geri dönüp onu öldürmemi mi istiyorsun?"

Yarı kakhaha, yarı çığlık şeklinde bir hıçkırık onu terk etti. "Ben başka bir sapık bulmaya gidiyorum, sen de burada kalıp beni korumalısın."

Bu kez başımı arkaya atıp güldüm ama o an kısa sürdü. Ona bir bakış attım. "Bazen insanlar sana bir şeyler öğretmek için kısa süreliğine hayatında olurlar. Belki de sonsuza dek birlikte olmayacağız."

"Sana ne öğrettim?" diye sordu.

"Bir gün birini sevebileceğimi." *Ve o kişi o olacaktı.*

Sallanan çenesini indirdi, ama ben hemen parmağımı çenesinin altına koyup onu kaldırdım.

sulu bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve hayatım buna bağlıymış gibi onu öptüm çünkü dürüst olmak gerekirse, biraz öyleydi, tam da bu yüzden bizi düzeltmeye çalışmadan önce kendimi düzeltmem gerekiyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

İKİ AY SONRA

SLOANE

Gemma, Mercedes, Journey ve ben yan kapılardan geçip lakros sahasına bakan tribünlere doğru yürüdüğümüzde güneş pırıl pırıldı. Asiler aşağıda, okul müdürü ve bazı öğretim üyelerinin mezuniyet için sandalyeleri hazırlamasına yardım ediyorlardı ve St. Mary's'de bizi her yerde takip eden dramadan uzakta, üniversitede yeni başlangıçlar düşüncesiyle karnımın derinliklerinde baş döndürücü bir his olsa da, aynı zamanda gergin bir his de vardı.

Omzumun üzerinden baktım ve yatılı okulun yan tarafını taradım, erkeklerin salonuna baktığını bildiğim pencerelere baktım, benim ona baktığım gibi onun da bana bakıp bakmadığını merak ettim. Ormanda her şeyin gün ışığına çıktığı o andan beri yalnız kalmamış olsak da Tobias aklımdan hiç çıkmıyordu.

Pişmanlık, acı, eziyet, özlem ve aynı zamanda gurur vardı. Çok fazla gurur. O gece okula dönmek için ayrıldığımızda, babası yaralarımı sardı ve benim son birkaç yıldır yaptığımdan daha fazla bir baba gibi davrandı. Müdür Ellison beni göğsüne bastırdı ve sanki ailesinin bir parçasıymışım gibi hissettiren o büyük babacan sarılışıyla sardı. Müdür Ellison pek çok kişi için bir baba figürüydü - ben de dahil.

Peki ya ailem? O gece kısaca konuştuk ve her şeyi açık açık anlattım, onları azarlarken ve beni hayatlarından çıkarmaları için yalvarırken duygularımı bastırdım. Silas bana sahipken neden yanlışlarını düzeltmeye bile çalışmadıklarını merak ederek ikiye bölündüğümde hattın diğer ucunda sessizlik vardı ama Tobias telefonu alıp Gemma beni müdürün odasından çıkardığında konuşma çabucak sona erdi.

O zamandan beri onlarla konuşmamıştım ama meğer ailem hakkında cinayetlerle hiç ilgisi olmayan bazı ciddi şeyler sızdırılmış. Ama kariyerleri tamamen mahvolmuştu. İsimleri tüm haberlerde yer aldı ve dürüst olmak gerekirse, hayatlarının başlarına yıkılışını kenardan izlemek biraz eğlenceliydi. Tobias'ın ya da belki Silas'ın bu işle bir ilgisi olduğuna dair içimde rahatsız edici bir his vardı ama şimdiye kadar sorularımı kendime saklamıştım çünkü ormandaki o geceden sonra Tobias'la ilişkimizin bittiğini biliyordum - en azından şimdilik. Kararını kabul etmek istemiyordum ama gelecek planlarını öğrendikten sonra kabul etmek zorunda olduğumu biliyordum.

Onun için bunu kabul etmek zorundaydım çünkü her ne kadar sevme yeteneğine sahip olmadığını söylese de bunun yanlış olduğunu biliyordum. O aşık olabilirdi. Silas'ın benim için gitmesine izin verdiği gece sevebiliyordu. Geçmişteki yeteneklerini daha iyi kullanmak için liseden sonra orduya girmek istediğine karar verdiğinde de sevebiliyordu. Kendisi üzerinde çalışmaya istekliydi ve eğer Tobias Richardson dünyada bir şeyi hak ediyorsa, o da kendi kararlarını verebilmesi ve mutluluğu bulabilmesiydi.

"İyi misin?" Journey ve Mercedes İsyancıların çabalarına gülerken Gemma omzumu dürttü

mezuniyet için kürsülerin nasıl ayarlanacağı konusunda fakülte ile birlikte çalışmak.

"Ben iyiyim," dedim ve arkamı dönüp uzakta batmaya başlayan güneşe baktım.

Elini benimkinin üzerine koydu ve sıkıca sıktı. "Seni seviyorum," diye hatırlattı bana, başını omzuma yaslayarak. "O da seviyor. Sadece henüz bunu bilmiyor."

Başımı onunkine yaslayıp başımı salladım. Shiner lakros sahasının ortasında bir takla atıp tribünde tünemiş olan bize baktığında omzuma yaslanıp güldü. Mercedes sırt çantasından bir kağıt parçası çıkardı ve üzerine 0 rakamını yazıp havaya kaldırdı. Journey kağıdı onun elinden aldı ve 0'ın önüne bir 1 yazıp havaya kaldırdı.

Shiner kükreyerek bir tane daha yaptı ve Journey onu tekrar havaya kaldırdı. Hepimiz güldük ama tanıdık bir ses duyduğumda benimki aniden durdu. Gemma ayağa kalktı ve etrafımda döndü, ama ben sırtımı ona döndüm, adımın dudaklarından dökülüşiyle kalbimin nasıl canlandığını iliklerime kadar hissettim.

"Sloane," dedi tekrar ve bu sefer yavaşça arkamı döndüm ve kendimi onun gözleriyle karşılaşmanın etkisine hazırladım. Bu her zaman göğsüme inen acımasız bir yumruk ve ardından gelen milyonlarca kelebeğin yatıştırıcı okşamasıydı. Bana doğru verdiği basit bir nefesle beni dizlerimin üzerine çökertmenin bir yolunu bulmuştu. "Konuşabilir miyiz?"

Bakışlarımı yanındaki çantaya indirdim ve farkına vardığım şey ayaklarımı yerden kesti. *Gidiyor.*

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu ve Gem bana yumuşak bir gülümseme attı. Onunla tekrar yalnız kalmanın verdiği gerginliği üzerimden atmaya çalışarak her bir tribünü adımlarken saydım ve onun durduğu yere doğru yürüdüm. Herkesin oturduğu yerden uzaklaşırken uzun gövdesini takip ettim.

Durup arkasını dönerek mavi gözlerini benimkilerle birleştirdiğinde güneşin sıcaklığı tenimde kayboldu. "Hey," diye atıldı, ellerini ceplerine soktu ve tribünlerin metal desteklerine yaslandı.

"Merhaba," diye mırıldandım. Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Merhaba." Tekrar çantasına ve sonra da yüzüne baktım. Yüzümün her santimini tarıyordu ve yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Seni hâlâ kızartabildiğimi görmek güzel."

"Bir yere mi gidiyorsun?" Nereye gittiğini çok iyi bildiğim için sordum.

"Sabah acemi birliğine gidiyorum. Bu gece babamın evinde kalacağım." Arkamızdaki tarlayı işaret etti. "Bu sadece bir tören. Diplomamı aldım bile."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmadan önce başımı salladım. Kalbimin atışını kolumda hissedebiliyordum ve ne kadar gergin olduğumu görmemesini umuyordum. "UCLA'ya girdiğini duydum." Eli uzandı ve sırtarak omzumu hafifçe itti. "Tebrikler."

Beni şaşırttı. Son iki aydır koridorlarda ya da sınıfta hissettiğim içine kapanık hali yoktu. Rahatlamış, hatta mutlu görünüyordu. "Teşekkürler," dedim çekingen bir sesle.

"Acemi birliğinde iyi şanslar." Sinirden kelimelerim birbirine karıştı ve kolları yenik düştü.

Ensesini sıkıca kavradı ve ben ne olduğunu merak ederek geri çekildim.

oluyor.

"Sana veda etmeden gidemezdim ama bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim."

Gözlerimi kırptım. "Neden bu kadar zor? Bir aydan fazladır bana doğru bakmadın bile." Onunla göz göze gelmemin üzerinden tam otuz dört gün geçtiğini söyleyecek değildim, çünkü bu beni çaresiz gösterirdi.

Tobias onun boynunu bıraktı ve uzun kolları iki yanına düştü. "Ormandaki o geceden beri her gün seni izledim, Sloane."

Yüzümün düştüğünü ve yanaklarımın yeniden alev alev yandığını hissettim.

"Geçmişimde yaptığım her şeye rağmen sahip olmak zorunda olduğum itidal beni cennete sokmaya yetti."

Tekrar göz kırptım. Sanki beynim bana bir şey söyletmeye çalışıyormuş gibi ağzımı araladım ama hiçbir şey çıkmadı. Tribünden inip beni belimden tutarak döndürdüğünde ve iri eliyle yüzümü kavradığında bir adım geri attım. "Bunu yapmam hiç adil değil ama bu seni bir süre için son görüşüm olacak."

Dudakları dudaklarıma kondu ve benim de onu öpmem bir saniye bile sürmedi. Öpücüğü derinleştirirken eli saçlarımdaydı ve sanki yürüyen bir cesetmişim gibi beni hayata döndürdü. Geri çekildiğinde, gözlerindeki mavi daha önce hiç görmediğim kadar parlak, sağlıklı ve açık renkliydi.

"Hazır olduğumda, senin için geri geleceğim, Sloane."

Beni tekrar öptü, vücutlarımızı aynı hizada olacak şekilde birbirine bastırdı. Geri çekildiğinde nefes nefese kaldım. Elleri yüzümü terk etti, bedenlerimiz ayrıldı ve bana söylediği son sözler beni mezara göndermeye yetti.

"Hayatını yaşa. Aşık ol, boktan kararlar ver, çok iç ve ertesi gün pişman ol ama unutma ki sen benim güneşimsin ve sana geri dönmek için deli gibi savaşacağım. Beni beklemek zorunda değilsin ama ben her zaman seni bekleyeceğim."

Sonra kalbimi avuçlarının arasına alıp gitti.

EPILOG

ÜÇ YIL SONRA

SLOANE

Uyan.

Sınıf. Kahve

arabası.

Sınıf.

Öğle yemeği, yani boktan mikrodalgamızda ısıtılmış ramen
eriştesi. Çalışma.

Tekrar derse.

Bu dönem her gün hayatım buydu. Partilere, oda arkadaşlarımla kız kıza gecelere, hatta *adını vermemem gereken* yıldaki sarmalımdan sonra vazgeçtiğim utanç yürüyüşlerine (birinci sınıf zordu, tamam mı?) pek zaman *kalmamıştı*.

Saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve Profesör Berkly'nin ders biterken aceleyle çıkardığı defterime son birkaç notu yazmaya odaklandım. Etrafımda konuşmalar vardı ve Willow'un zil sesi çaldı, ama ben onu bir kenara ittim ve bir yandan yazarken bir yandan da yürümeye devam ettim - üniversiteden edindiğim yeni yeteneklerimden biri.

Evet, doğru okudunuz: *Willow'un* zil sesi. Meğer üç yıl önce ailem hakkında sızdırılan şeyler bir dedikodu kartopuna dönüşmüş ve söylentilerden biri de '*Vali McCann ve eşinin bağlantılı olduğu çok sayıda cinayet*' hakkındaymış. Elbette somut bir kanıt yoktu ama St. Mary's'den ayrıldıktan bir yıl sonra rastgele bir numara beni aradı ve diğer uçta Willow'un sesini duyduğumda kahvemi kaldırım taşlı yürüyüş yoluna düşürdüm. İkiyle ikiyi bir araya getirmişti ve birçok konuşmadan ve bavullarımızı boşalttıktan sonra, her gün mesajlaşıyorduk ve hatta bahar tatilinde beni ziyaret etmeyi planlıyordu.

Ona daha sonra arayacağıma dair hızlı bir sesli mesaj gönderdikten sonra, Profesör Berkly'nin sınıftan aceleyle çıktığımda söylediklerini hatırlamaya çalıştım. "Bekle, ne demişti?" Kendi kendime yüksek sesle söyledim. Organik Kimya tam bir akıl tutulmasıydı ve St. Mary's'in benim için bu kadar kolay olmasından nefret ediyordum, çünkü UCLA öyle değildi. Kimse sizi üniversitenin zor olduğu konusunda uyarmadı ve bursumu korumak için notlarımın en üst seviyede olması gerekiyordu.

"Hey, dikkat et!" Tüm vücudum sert bir şeye çarptı ve notlarım uçtu. Bir çığlık attım, hızla döndüm ve başka birine çarptığımda yıldızlara uzandım, yüzümü hemen onun sert göğsüne çarptım.

"Whoa." Güçlü bir el pazuma indi ve diğer elindeki not setime baktım. *Tanrı'ya şükür*. Rahat bir nefes aldım ve saçlarımın geri kalanını yüzümden uzaklaştırdım.

"Çok özür dilerim. Çok teşekkür ederim-"

Kelimeler dilimin ucunda can verdi ve bunun notlarımın kaydedilmiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Gözlerimi bir kez, sonra iki kez kırıştırdım, görüşümü düzeltmeye ve kendimi içine girdiğim hayalden çıkarmaya çalıştım.

Tobias'ı kampüste beni bulma görevindeymiş gibi dolaşırken hayal etmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama her nasılsa, gözümü kırıştırdıkça daha gerçekçi görünüyordu.

"Tobias'a mı?"

Gülümsediğinde beyaz dişleri görünüyordu ve eğer kolumu tutmasaydı düşebilirdim. Derslere girip çıkan öğrencilerin konuşmaları ve avludaki futbol topu atışları artık yoktu. Görebildiğim tek iki şey mavi gökyüzü ve onunla eşleşen bir çift gözdü.

"Hey, Pamuk Prenses. Bunu düşürdün mü?"

Notlarım, aramıza koyduğu büyük elinin içindeydi ama onları almak için hiçbir harekette bulunmadım. "Nasıl? Sen... sen burada mısın?" Sol tarafa baktım ve taş bina boyunca uzanan UCLA tabelasını gördüm ama yine de telaşlıydım. *Aman Tanrım.*

"Ben düşürmeden önce notlarını al," diye fısıldadı diğer eli hâlâ kolumu tutarken. Notları hızla alıp kimya defterime tıktırdım ve beni taş bir tentenin altına çekerken peşinden gittim. Eli kolumu bıraktı ve ben de arkasında görünmez bir damga bırakıp bırakmadığını görmek için koluma baktım. Üç yıl önce bırakmıştı ve o zamandan beri kimse silememişti.

"Farklı görünüyorsun." Hem hayranlık hem de şaşkınlık içindeydim. Bir zamanlar uzun, mürekkep gibi saçları varken, şimdi kısa, kırılmış ve tepesi biraz daha uzun saçları vardı. Yeni kesim kare şeklindeki çenesini daha da belirginleştirmişti ve kasları hâlâ eskisi kadar belirgindi. Omuzları bir şekilde daha genişti ve lise son sınıfta atletik bir vücuda sahip olmasına rağmen, daha önce olmadığı yerlerde daha dolgun ve belirgindi.

İyice baktıktan sonra eli yavaşça, tereddütle, sanki benden izin istermiş gibi uzandı. Geniş gözlerle ona baktım ve parmağı hafifçe yanağıma dokunduğunda ve ağzıma doğru bir yol izlediğinde. "Hatırladığımdan daha güzelsin."

Yıllar önce hapsettiğim ruhumdan dışarı fırlamaya çalışan her duyguyu zapt etmek için dilimi ısırdım. Tobias ve ben neredeyse hiç iletişim kurmuyorduk. Gem'den nerede olduğunu öğrenmeye devam ettim ama hiçbir zaman çok fazla şey sormaya cesaret edemedim, yeni iyileşmiş yaraları yeniden açacak bir şey öğrenmekten çok korktum.

"Mektubumu aldın mı?" diye sordu ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak. "Peki Willow seni hiç aradı mı?"

Kaşındaki o küçük yara izine kilitlenip başımı salladım, tam olarak hangi mektuptan bahsettiğini ve odamın içinde nerede olduğunu biliyordum. "Bir yıl önce gönderdiğin mi? Evet, onu aldım. Bekle... Willow mu? Ona numaramı veren sen miydin?"

Sırıttı. "Mektubumu aldığına sevindim. Alacağından emin değildim. Yurtdışındaydım."

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki, elimi oraya koyup kalbimi ovmak istedim.

nokta. Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ve kanımda dolaşan heyecan, onu görmeden önce bir galon votka içmişim gibi hissetmeme neden oldu. "Ben yaptım."

"Bu üçüncü yıl."

Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu. Ne kadar zaman geçtiğini çok iyi biliyordum. Üç yıl ayrı kalmıştık, o ordudaydı ve lisede mücadele ettiği duyguları daha iyi kullanıyordu. Benim UCLA'de geçirdiğim üç yıl ise Willow ve benim yaşadığımız travmayı atlatmaya çalışırken, ailem kendi kendine acıma duygusu içinde boğulmuştu.

Tobias bana doğru bir adım atıp geçmişte pek çok kez yaptığı gibi sinsice yaklaştığında sessiz kaldım. Ama bu sefer farklıydı. Gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım yoktu. Onun yerine, tereddütlüydü. Emin değildi, ben de öyleydim.

"Senden üç yıldır uzaktayım ve bu hâlâ doğru Sloane."

"Neymiş o?" Sesi, üniversitedeki diğer herkesten uzakta, dar tentenin içinden geçen bir rüzgâr esintisinden daha fazla değildi.

Parmağıyla çenemi kaldırdığında gözlerinin içine baktım ve tam ortasında geçmişi gördüm. Zamanın geçtiğini biliyordum - tam olarak üç yıl - ama o mavi gözlere bakmak bana hiç zaman geçmemiş gibi hissettirdi. Artık farklı insanlardık ama kalbimin büyük bir kısmı hâlâ aynıydı ve şimdi bile hâlâ ona aitti. "Üç yıl ayrı kaldık ve sen hâlâ benim güneşimsin."

"Tobias," dedim adını bir ağacın dalından düşmeye hazır titrek bir yaprak gibi. "Bitirmeme izin ver, lütfen."

Başımı salladım, yüzüne dönmeden önce bir an için ağzına baktım. "Ben farklıyım ve senin de öyle olduğunu biliyorum. Ama hayatımın bir anını daha senin içinde olmadan geçiremem."

Dudağım titredi ve sözlerinin göğsüme bir ok gibi saplanmadığını farz ederek dudağımı içime çekmeye çalıştım. "Arkadaştan öte bir şey olmak zorunda değiliz. Birbirimizi yeniden tanıyabiliriz ama ben artık bunu yapamam. Uzaklara gitmek benim için en iyisiydi ama senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ve her geçen yıl daha da kötüleşiyor. Her sabah uyandığımda düşündüğüm ilk şey ve geceleri gözlerimi kapatmadan önce düşündüğüm son şey sensin."

Başımı göğsüne bastırdım, ağzından bir nefes çıkınca onu şaşırttım. Kolları beni sardı ve farkında olmadan vücuduma doladığı güvenlik ağı tekrar aşağı indi ve St. Mary's'den ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi tamamlanmış hissettim.

"Bu evet demek mi, arkadaş olabilir miyiz? Artık buradan sadece bir buçuk saat uzakta yaşıyorum. Cali'de görev yapıyorum. Birbirimizi sık sık görmemize bile gerek yok ama-"

"Evet," diye bağırdım, kollarımı ince gövdesine o kadar sıkıca dolamıştım ki nefes alabildiğinden emin değildim.

"Evet mi?" Vücudu rahatlayarak sarktı ve ben de göğsüne doğru gülümsedim.

Başımı ona doğru salladım ve sinirden kaynaklanan karıncalanmalar çoktan heyecan ve mutluluğa dönüşmüştü. Tekrar onun kollarında olmak evimdeymişim gibi hissettiriyordu ve o ana kadar evimi özlediğimi fark etmemiştim.

Kendimi geri çektim ve ona baktım. Öpülesi dudakları havaya kalktı ve sırtışı beni unutkanlığa sürükledi. "Ama sadece arkadaş olmayı başarabileceğimizi düşünüyorsan delirmişsin demektir."

Birden sırtışı düştü ve dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı. Tobias Richardson'ın içindeki kötü çocuk hâlâ oralarda bir yerdeydi ve ben onu tekrar kırmak için sabırsızlanıyordum.

Son

YAZAR NOTU

Şimdi, dinleyin. Bu kitabın sonunu nasıl bitirdiğime kızmadan önce beni dinleyin!

Tobias ve Sloane geleneksel bir çift değil. Bir sürü yükleri var. Her şey ortaya çıktıktan hemen sonra kitaplarını sonsuza dek mutlu bir şekilde bitirmek doğru gelmedi. Karakterlere sadık kalmak için her zaman elimden geleni yapıyorum ve bence Tobias'ın Sloane ile ilişkisini gerçekten yürütebilmesi için önce kendisi ve travması üzerinde çalışması gerekiyordu. Bu yüzden St. Mary'deki ilişkileri ile gelecekteki ilişkileri arasına bir zaman aralığı koydum. Sonsuza dek mutlu olacaklar ve bonus bir sonsöz (bir Noel sonsözü!!) için planlarım var çünkü sanırım hepimiz daha fazla Tobias ve Sloane istediğimiz konusunda hemfikiriz!

Bonus sonsözlerini kaçırmamak için haber bültenime katılmayı unutmayın ve en sevdiğimiz St. Mary's karakterlerinden daha fazlası için bizi izlemeye devam edin!

Buraya katılın: [SJ Sylvis Haber Bülteni](#)

SON SÖZ

St. Mary's Duet'i okumadınız ve Gemma ile Isaiah'ın sonsuza dek mutlu olmalarını nasıl sağladıklarını görmek mi istiyorsunuz? Ya da Cade ve Journey'in? Good Girls Never Rise ile başlamak için [buraya](#) tıklayın (bir kutu seti de mevcut - [The Saint Mary's Duet Box Set](#))!

Mary's Serisini daha önce okuduysanız ve İngilizce Hazırlık'a başlamadıysanız, birinci kitabı buradan indirin - [All the Little Lies: Bir Lise Zorbası Romantizmi!](#)

AYRICA SJ SYLVIS TARAFINDAN

İngilizce Hazırlık Serisi

[Tüm Küçük](#)

[Yalanlar Tüm](#)

[Küçük Sırlar Tüm](#)

[Küçük Gerçekler](#)

Mary's Serisi İyi

[Kızlar Asla](#)

[Yükselmez Kötü](#)

[Oğlanlar Asla Düşmez](#)

[Ölü Kızlar Asla](#)

[Konuşmaz](#)

[Kalpsiz Erkekler Asla Öpüşmez](#)

Standalones

[Üç Yaz Saygılarımla](#)

[Cammie Sarmaşık](#)

[Peşinde](#)

[Fallon Gerçeğine](#)

[Aşık Olmak](#)

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

GÜNCEL KALIN

Çekilişler ve özel haberler için S.J. Sylvis'in okuyucu grubuna katılın: [SJ Sylvis Okuyucu Grubu](#)

Yayın günlerinde doğrudan gelen kutunuza e-posta almak için S.J. Sylvis'in haber bültenine katılın:
[SJ Sylvis Haber Bülteni](#)

YAZAR HAKKINDA

S.J. Sylvis, Amazon'da ilk 50'ye giren ve USA Today'de en çok satan yazarlardan biri olup, en çok yeni yetişkin romanları ve romantik komedileriyle tanınmaktadır. Şu anda kocası, iki küçük çocuğu ve köpeğiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Kahveye takıntılıdır, kurgusal karakterlere kolayca bağlanır ve akşamlarının çoğunu bir kitaba gömülerek geçirir! Onu sjsylvis.com adresinde bulabilirsiniz!

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, önce ailemden bahsetmeliyim çünkü bu kadar çok çalışmamın ve tam zamanlı bir yazar olma hayallerimin peşinden gitmemin nedeni onlar. <3 Beni her zaman desteklediğiniz ve her gün beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim.

Yakın yazar arkadaşlarıma (kim olduğunuzu biliyorsunuz), sahip olana kadar ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim destek sistemi olduğunuz için teşekkür ederim. Cesaretlendirici, sakinleştirici (atıp tutmalarımızı seviyorum), nazik, komiksınız... ve sonsuza kadar devam edebilirim. Hepinizi çok seviyorum ve sizinle tanıştığım için çok minnettarım (hepinizle şahsen tanışmamış olsam bile, ha!)

Harika alfam Lil'e. Sensiz nerede olurdum hiç bilmiyorum! Sen sadece en iyi alfa değil, aynı zamanda en iyi arkadaşsın. Seni seviyorum ve bir sonraki kitabım hakkında sana on dakikalık sesli mesajlar bırakmak için sabırsızlanıyorum.

Betalarım (Danah, Emma ve Erica), hızlı okumalarınız (yemin ederim bir sonraki kitapta size daha fazla zaman vereceğim) ve tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Kitaplarım sizin geri bildirimlerinizle çok daha iyi!

Jenn, editörüm- her zaman olduğu gibi, harika bir editör olduğun için inanılmaz derecede teşekkür ederim! Sana birkaç "tarih" verdiğimde ve son teslim tarihim zorladığımda çok anlayışlısın! Sen olduğun için teşekkürler!

Prodüktörüm/PA'm Mary'ye. Sen olmasan ben nerede olurdum?! Muhtemelen dağınık bir odada.... bir program düzenlemeye çalışıyor olurdum. LOL. Harika bir arkadaş olduğun ve her zaman boşluğumu doldurduğun için çok teşekkür ederim!

Son olarak, kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm okuyuculara, halkla ilişkiler şirketlerine (söz yazarlığı yapan ve bana kitap veren!), blog yazarlarına vb. teşekkür ederim. İster kitabımı elinize alın, ister göz alıcı 5 yıldızlı bir eleştiri yazın ve/veya aklınıza gelebilecek her yerde yayınlayın, SİZE minnettarım!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.